1

Noaptea era calmă şi de o linişte stranie, de parcă aleea ar fi fost o plajă abandonată şi fără briză, aflată în ochiul uraganului, între furtuna care a trecut şi cea care avea să vină. Un vag miros de fum atârna în aerul neclintit, deşi nu se vedea nici urmă de fum.

Trântit la pământ, cu faţa lipită de trotuarul rece, Frank Pollard rămase nemişcat când îşi recăpătă cunoştinţa; aşteptă, sperând să i se limpezească mintea. Clipi, încercând să-şi concentreze privirea. Prin faţa ochilor păreau să-i fluture nişte perdele. Respiră adânc, inhalând aerul rece, şi simţi gustul fumului invizibil, al cărui iz înţepător îl făcu să se strâmbe.

Umbrele se mişcară ca o congregaţie de siluete învesmântate în robe, strângându-se în jurul lui. Treptat, vederea îi reveni, dar lumina difuză, gălbuie, venind de undeva de departe din spatele său, nu îi dezvălui decât puţine lucruri. Un imens camion de gunoi, la vreo trei-patru metri de el, era atât de slab luminat, încât i se păru o clipă ceva bizar, un produs al vreunei civilizaţii extraterestre. Frank se uită un timp la el, înainte de a-şi da seama ce este.

Nu ştia nici unde se afla, nici cum ajunsese acolo. Nu fusese inconştient mai mult de câteva secunde, căci inima îi bătea de parcă adineauri alergase de frica morţii.

Licurici într-o furtună...

Cuvintele îi zburară prin minte, dar habar n-avea ce însemnau. Când încercă să se concentreze şi să le descopere semnificaţia, o migrenă acută începu să-l preseze deasupra ochiului drept.

Licurici într-o furtună...

Gemu încet.

Între el şi camionul de gunoi, o umbră se mişcă printre celelalte umbre, repede şi grațios. Ochii verzi, mici, dar strălucitori, îl priviră cu o curiozitate glacială.

Înspăimântat, Frank se ridică în genunchi. Un strigăt slab îi scăpă involuntar, semănând mai mult cu vuietul estompat al unui fluier de trestie, decât cu un sunet omenesc.

Spionul cu ochi verzi se îndepărtă rapid. O pisică. Doar o pisică neagră, obişnuită.

Frank se sculă în picioare, se clătină ameţit şi aproape că se împiedică de un obiect aşezat pe trotuar, lângă el. Se aplecă ezitant şi îl ridică: era o geantă de voiaj din piele moale, plină, surprinzător de grea. Presupuse că îi aparţinea. Nu-şi putea aminti. Purtând geanta, se îndreptă nesigur spre camion şi se sprijini de una dintre marginile sale ruginite.

Uitându-se în spate, descoperi că se afla între mai multe rânduri de blocuri cu un etaj, ce păreau construite din stuc. Toate ferestrele erau întunecate. De ambele părţi, maşinile chiriaşilor erau aşezate cu faţa în compartimente de parcare acoperite. Ciudata lumină gălbuie, acră şi sulfuroasă, ce părea produsă mai degrabă de o lampă de gaz, decât de un bec electric, provenea de la un felinar de trotuar, aşezat mult prea departe pentru a dezvălui detaliile străzii pe care se afla el.

O dată cu încetinirea respiraţiei şi a pulsului său, îşi dădu seama brusc că nu ştia cine este. Îşi amintea doar numele – Frank Pollard. Nu ştia ce vârstă are, cu ce se ocupă, de unde vine, unde se duce sau de ce. Rămase atât de surprins de condiţia sa, încât, o clipă, aerul i se opri în piept; apoi, pulsul îi crescu ameninţător, aşa că expiră repede.

Licurici într-o furtună...

Ce naiba mai însemna şi asta?

Durerea de deasupra ochiului drept i se înşuruba în frunte. Se uită frenetic în stânga şi-n dreapta, căutând un element de decor pe care l-ar putea recunoaşte, ceva, orice, o ancoră într-o lume ce-i devenise subit prea străină. Când noaptea nu-i oferi nimic încurajator, îşi îndreptă căutările spre interior, încercând cu disperare să găsească în sine ceva cunoscut, dar propria-i memorie era chiar mai întunecată decât locurile dimprejur.

Încetul cu încetul, îşi dădu seama că izul de fum dispăruse, fiind înlocuit de mirosul vag, dar greţos, emanat de gunoiul putrezit din camion. Duhoarea descompunerii îl umplu cu gânduri despre moarte, făcându-l să-şi amintească neclar că fugea de cineva – sau de ceva – care încerca să-l ucidă. Când se căzni să-şi aducă aminte de cine fugea, şi de ce, nu reuşi să arunce mai multă lumină asupra acelui petic de memorie; de fapt, i se păru că ceea ce ştia, ştia mai degrabă din instinct decât din memorie.

O adiere de vânt sufla în jurul lui. Apoi se potoli, de parcă noaptea moartă încercase să învie, dar nu reuşise decât să inspire o dată, scurt. Un ghemotoc stingher de hârtie, luat pe sus de acea pală de vânt, se rostogoli pe trotuar şi se roti, întâlnind pantoful lui drept.

Încă o adiere.

Hârtia se rostogoli mai departe.

Noaptea era, din nou, nemişcată.

Se întâmpla ceva. Frank simţi că acele adieri efemere aveau o sursă malefică, o semnificaţie înfricoşătoare.

În mod iraţional, era sigur că o să fie zdrobit de o mare greutate. Se uită în sus, la cerul senin, la vidul negru şi dezolant al spaţiului şi la strălucirea răutăcioasă a stelelor îndepărtate. Nu putea să zărească nimic coborând asupra lui.

Noaptea mai inspiră o dată, mai profund. Respiraţia ei era tăioasă şi umedă.

El purta adidaşi, şosete de atletism, jeanşi şi o cămaşă cu mânecă lungă, flanelată. Nu avea haină, şi-i simţea lipsa. Aerul nu era îngheţat, ci numai răcoros. Înăuntrul său însă mai exista ceva rece, o spaimă glacială, iar el tremura necontrolat atât din cauza mângâierii reci a nopţii, cât şi a frigului interior.

Adierea se stinse.

Liniştea pusc iarăşi stăpânire pe noapte.

Convins că trebuia să plece de-acolo – imediat –, se smulse de lângă camion. Se împletici pe stradă, îndepărtându-se de colţul blocului unde strălucea felinarul, intrând în întuneric, fără a avea o destinaţie precisă în minte, stăpânit doar de convingerea că locul acela era primejdios şi că siguranţa, dacă putea fi găsită, se afla altundeva.

Vântul se iscă din nou şi, de data aceasta, aduse cu el un fluierat straniu, abia perceptibil, ca muzica îndepărtată a unui flaut dintr-un os neobişnuit.

După câțiva pași, când Frank își recăpătă siguranța, iar ochii i se obișnuiră cu bezna nopții, ajunse la o răscruce de drumuri. În stânga și-n dreapta sa se vedeau porți de fier, cu bolți de stuc.

O încercă pe cea din stânga. Era deschisă, ținută doar de un zăvor simplu. Balamalele scârțâiră, provocându-i o crispare lui Frank, care se rugă ca sunetul să nu fi fost auzit de urmăritorul lui.

De-acum, deși nu vedea nici un adversar, Frank nu se mai îndoi că era vântul. O simțea, așa cum simte iepurele că vulpea e pe urmele lui.

Vântul sufla din nou în spatele lui, iar muzica de flaut, deși abia auzită și lipsită de o melodie clară, era amenințătoare. Îl pătrundea. Îi ascuțea frica.

Dincolo de poarta neagră, flancat de ferigi mari și de tufișuri, se afla un drum ce ducea între blocurile cu un etaj. Frank merse pe acel drum până într-o curte dreptunghiulară, luminată întrucâtva de două lămpi de putere mică, plasate la fiecare capăt. Apartamentele de la parter dădeau într-un părculeț; ușile de la etaj se aflau sub acoperișul de țiglă al unui balcon cu gratii de fier. Ferestre neluminate dădeau spre niște pâlcuri de iarbă tăiată, răsaduri de rododendroni și cactuși, și câțiva palmieri.

Umbra nemișcată a unui palmier, cu frunzele sale zimțate, întinsă pe un perete slab luminat, părea o coloană de templu grecesc. Apoi, flautul misterios șopti din nou, vântul renăscu mai tare ca înainte, iar umbrele începură să danseze. Imaginea lui Frank, întunecată și distorsionată, tulbură scurtă vreme acel balet de pe perete când el traversă în fugă curtea. Găsi o nouă alee, apoi o nouă poartă și, în sfârșit, strada pe care se afla complexul de blocuri.

Era o stradă lăturalnică, fără felinare. În acel loc, noaptea deținea supremația absolută.

Vârtejul de vânt dură mai mult decât înainte, se manifestă mai puternic. Când se opri brusc, punând la fel de brusc capăt nemelodiosului flaut, noaptea păru să cadă în gol, de parcă o dată cu dispariția curentului dispăruse și orice urmă de aer. Lui Frank i se înfundară urechile, ca la o subită schimbare de altitudine, dar, pe când alerga pe strada pustie către mașinile parcate la capătul opus, aerul reveni în jurul său.

Încercă patru mașini, înainte de a găsi una descuiată, un Ford. Strecurându-se la volan, lăsă ușa deschisă ca să intre un strop de lumină.

Se uită în spate, la locurile de unde venise.

Blocurile se aflau într-o încremenire nocturnă. Învești mântate în întuneric. Clădiri obișnuite, ce-i păreau, în mod inexplicabil, sinistre.

Nu se vedea nimeni.

Cu toate acestea, Frank știa că cineva se apropie de el. Întinse mâna sub bord, scoase un ghem de fire și făcu în grabă contactul electric, înainte de a-și da seama că o asemenea îndemânare de hoț sugera o viață dusă în afara legii. Totuși, nu se simțea ca un hoț. Nu avea nici un sentiment de vinovăție, iar poliția nu-i inspira nici antipatie, nici frică. Mai mult, în acel moment, ar fi fost bucuros să vadă un polițai care să-l ajute să scape de acel cineva sau ceva ce-l hăituia. Se simțea nu ca un criminal, ci ca o persoană epuizată de o alergare fără sfârșit, din fața unui dușman implacabil și neînduplecat.

Când întinse mâna să-nchidă ușa, o scurtă licărire de lumină palidă-albastră se ivi deasupra lui, și geamurile Ford-ului aflate de partea șoferului explodară. Un val de sticlă groasă, mărunțită și topită, se prăbuși pe bancheta din spate. Datorită faptului că ușa din față nu era închisă, fereastra ei nu se sparse spre el, ci o mare parte din ea căzu pe trotuar.

Trântind ușa, aruncă o privire prin rama golită de geam către blocurile învăluite în întuneric, dar nu zări pe nimeni.

Frank bâgă Ford-ul în viteză, trase și apăsă tare pe accelerator. Îndepărtându-se rapid de trotuar, agăță bara din spate a mașinii parcate în fața lui.

Dar atacul asupra sa continua: un fulger care dură mai puțin de o secundă îi lumină mașina; pe toată întinderea parbrizului apărură crăpături, deși nu fusese lovit de ceva vizibil. Frank își feri fața și închise ochii, evitând chiar la timp orbirea provocată de așchiile sărite din parbriz. O clipă, nu reuși să vadă încotro se îndrepta, dar nu slăbi acceleratorul, preferând, mai degrabă, pericolul unei ciocniri, decât riscul mai mare de a frâna și de a-i da dușmanului său nevăzut șansa să-l prindă. O ploaie de sticlă se revărsă asupra capului său aplecat; din fericire, era *geam securit* și cioburile nu-l tăiară.

Deschise ochii și-i ținu întredeschiși în curentul ce năvălea acum în mașină, în absența parbrizului. Observă că parcursese cam o sută de metri și ajunsese la intersecție. Răsuci volanul spre dreapta, apăsând doar ușor pe frână, și coti pe o șosea mai luminată.

Ca o descărcare electrică, o lumină de culoarea safirului străluci pe tabla maşinii şi, când Ford-ul se afla încă în curbă, unul dintre cauciucurile din spate explodă. Frank nu auzise nici o împuşcătură. După o fracţiune de secundă, explodă şi celălalt cauciuc din spate.

Maşina se clătină, se lăsă pe stânga, şi începu să vireze periculos.

Frank se lupta cu volanul.

Ambele cauciucuri din faţă se sparseră simultan.

Maşina se legănă din nou, alunecând în lateral, iar brusca explozie a pneurilor din faţă compensa înclinarea spre stânga a părţii din spate, oferindu-i lui Frank ocazia ca, după un efort, să supună volanul.

Ca şi înainte, nu auzise nici o împuşcătură. Nu ştia de ce se întâmplau toate acestea – şi, totuşi, ştia.

Acesta era cel mai înfricoşător element: la unul dintre cele mai adânci niveluri ale subconştientului său, ştia ce se întâmpla, ce forţă stranie îi distrugea maşina, şi mai ştia că şansele sale de a scăpa erau mici.

O scânteie de azur...

Geamul din spate se sparse către interior. Aşchii scurse din *geamul securit* zburară pe lângă el. Unele chiar îl izbiră în ceafă şi i se prinseră în păr.

Frank reuşi să cotească şi continuă să conducă cu pneurile sparte. Fluieratul cauciucurilor, deja tăiate fâşii, şi măcinatul roţilor de metal puteau fi auzite, în ciuda vijeliei ce-i lovea faţa.

Se uită în oglindă. În spatele său, noaptea părea un ocean imens, cu excepţia felinarelor aşezate la intervale mari, ce dispăreau în întuneric, ca luminiţele a două şiruri paralele de vapoare.

La ieşirea din curbă, vitezometrul indica cincizeci de kilometri pe oră. Încercă să atingă patruzeci, în ciuda roţilor stricate, dar ceva zăngăni, scrâşni şi zornăi sub capotă, motorul tuşi, iar el nu-l mai putu convinge să mărească viteza.

La jumătatea drumului până la următoarea intersecţie, farurile explodară sau se stinseră. Frank nu putea să-şi dea seama care dintre aceste două variante era cea corectă. Dar, deşi felinarele erau dispuse la intervale mari unul de celălalt, îi luminau destul de bine drumul.

Apoi, motorul tuşi din nou, iar Ford-ul începu să piardă din viteză. Nu frână în dreptul semaforului de la următoarea intersecţie. Dimpotrivă, apăsă acceleratorul, dar fără folos.

În cele din urmă, ceda şi sistemul de conducere. Volanul se roti inutil în mâinile sale transpirate.

Evident, cauciucurile fuseseră complet sfâşiate. Din contactul discurilor de oţel ale roţilor cu asfaltul ţâşneau scântei de aur şi turcoaz.

Licurici într-o furtună...

Tot nu ştia ce însemnau aceste cuvinte.

Acum, avansând cu vreo treizeci de kilometri pe oră, maşina o lua direct spre trotuarul din dreapta. Frank călcă frâna, dar aceasta nu mai funcţiona.

Maşina lovi trotuarul, sări pe el, se frecă de un felinar, producând un sunet de tablă zgâriată de oţel, şi se ciocni de trunchiul unui curmal uriaş, aflat în faţa unei vile albe. Luminile se aprinseră în casă, înainte ca ecoul izbiturii să se risipească în noaptea răcoroasă.

Frank deschise violent uşa, apucă geanta de voiaj de sub seaunul de lângă el şi ieşi, răspândind cioburi topite, dar ascuţite, de sticlă securizată.

Deşi nu era prea rece, aerul îi îngheţă faţa din cauza transpiraţiei ce-i curgea de pe frunte. Simţi gustul sărat când îşi linse buzele.

Un bărbat deschisese uşa din faţă a vilei şi ieşise pe prispă. Luminile se aprinseră şi în casa vecină.

Frank privi înapoi. Un nor subţire de praf albăstrui păru să zboare deasupra străzii. Ca zdrobite de un vârf de tensiune pe reţea, becurile felinarelor explodară pe o rază de patru sute de metri în spatele lui, şi cioburile de sticlă, strălucind ca gheaţa, căzură pe asfalt. În întunericul ce se aşternea, i se păru că vedea o umbră înaltă, aflată la mai mult de două sute de metri, venind spre el; dar nu putea fi sigur.

În stânga lui Frank, individul din vilă venea în fugă spre palmierul în care se oprise Ford-ul. Spunea ceva, dar Frank nu-l asculta.

Ţinând strâns geanta de piele, Frank se-ntoarse şi fugi. Nu prea ştia de cine fugea, sau de ce era atât de speriat, sau unde ar fi putut să se refugieze, dar, cu toate acestea, continua să alerge, pentru că ştia că, dacă mai rămânea acolo, fie şi doar câteva secunde, avea să fie omorât.

2

Interiorul dubei Dodge, fără ferestre, era luminat de beculeţele roşii, albastre, verzi, albe şi galbene ale echipamentului de supraveghere electronică, dar mai ales de verdele liniştit, emis de ecranele celor două monitoare de calculator, făcând ca acel spaţiu strâmt să pară o încăpere dintr-un submarin aflat la mare adâncime.

Robert Dakota, îmbrăcat în raiaţi bej, pulover maro şi pantofi uşori, şedea pe un scaun rotitor din faţa celor două display-uri. Lovea ritmic podeaua cu picioarele, iar cu mâna dreaptă dirija energic o orchestră invizibilă.

Bobby purta căşti stereo, cu un microfon mic suspendat la doi-trei centimetri de buzele sale. În acel moment, asculta melodia „One O'Clock Jump" cu orchestra lui Benny Goodman, principala variantă a discului swing aparţinând lui Count Basie, şase minute şi jumătate de muzică celestă. Când Jess Stacy începu un nou acompaniament la pian, iar Harry James se lansă în strălucitorul solo de trompetă, reprezentând una dintre cele mai faimoase bucăţi din istoria swingului, Bobby se adânci în muzică.

Dar, cu aceeaşi intensitate, privea activitatea desfăşurată pe cele două monitoare. Cel din dreapta era conectat, prin microunde, cu reţeaua de calculatoare a corporaţiei Decodyne, în faţa căreia era parcată duba. Astfel, putea să observe ce făcea Tom Rasmussen în acele birouri, joia la unu şi zece dimineaţa: numai rele.

Rasmussen accesa şi copia, unul câte unul, fişierele echipei de proiectare software, care terminase recent noul şi revoluţionarul program de procesare de cuvinte al corporaţiei Decodyne, numit „Whizard" (Vrăjitorul). Fişierele Whizard-ului erau bine protejate, având echivalentul electronic al podurilor retractabile, al şanţurilor şi fortăreţelor ce apără un castel. Dar Tom Rasmussen era un expert în protecţia programelor şi, dacă avea suficient timp, putea să treacă de orice fortăreaţă. Dacă Whizard-ul nu ar fi fost elaborat pe o reţea interioară, fără legătură cu lumea externă, Rasmussen s-ar fi strecurat în fişierele din spatele zidurilor lui Decodyne prin intermediul unui modem şi al unei linii telefonice.

În mod ironic, lucra de cinci săptămâni ca paznic de noapte la Decodyne, fiind angajat pe baza unor acte false, îngrijit lucrate – şi aproape convingătoare. În acea seară, înfrânsese ultima

linie de apărare a Whizard-ului. Peste puţin timp, avea să plece de la Decodyne cu un pachet de dischete ce valorau o avere în ochii concurenţei.

„One O'Clock Jump" se terminase.

– Muzica stop, rosti Bobby în microfon.

Comanda vocală provocă închiderea CD-ului său computerizat, şi conectarea căştilor la linia de comunicare cu Julie, soţia sa şi partenerul său de afaceri.

– Eşti atentă, frumoaso?

Din postul ei de supraveghere, într-o maşină aflată la capătul opus al parcării din spatele clădirii lui Decodyne, ea asculta aceeaşi muzică la căştile proprii. Oftă.

– Nu-i aşa că Vernon Brown n-a cântat niciodată mai bine la trombon decât în noaptea concertului de la Carnegie?

– Ce zici de Kruppa la baterie?

– Nectar sonor. Şi un afrodisiac. Muzica îmi stârneşte dorinţa să mă culc cu tine.

– Nu se poate. Nu mi-e somn. În plus, suntem detectivi particulari, mai ţii minte?

– Îmi place mai mult când suntem amanţi.

– Nu ne câştigăm pâinea de fiecare zi făcând dragoste.

– Eu te-aş plăti, zise ea.

– Zău? Cu cât?

– Păi, convertind în pâine... o jumătate de pâine.

– Merit una întreagă.

– De fapt, meriţi o pâine întreagă, două comuleţe şi o chiflă, spuse Julie.

Avea o voce plăcută, gravă şi plină de vino-ncoace, o voce pe care lui îi plăcea s-o audă mai ales prin căşti, când i se părea că un înger îi şopteşte la ureche. Prin anii '30 sau '40, ca ar fi fost o minunată cântăreaţă de orchestră – dacă ar fi fost în stare să reproducă vreo melodie. Era o mare dansatoare de swing, dar nu putea să cânte nici de frică; atunci când îi venea să acompanieze vocal vreunul dintre discurile cu Margaret Whiting sau Andrews Sisters, sau Rosemary Clooney, sau Marion Hutton, Bobby era nevoit să iasă din cameră, din respect pentru muzică.

– Ce face Rasmussen? întrebă ea.

Bobby privi cel de-al doilea monitor, aflat în stânga sa, care era conectat la camerele de luat vederi ale pazei în interiorul

clădirii. Rasmussen credea că neutralizase camerele şi că nu era observat, dar ei îl supravegheaseră noapte de noapte, în ultimele săptămâni, înregistrându-i pe casetă fiecare mişcare.

Bătrânul Tom zăbovea încă în biroul lui George Ackroyd, la VDT-ul de-acolo. Ackroyd era directorul programului Whizard. Bobby se uita la celălalt monitor, care arăta ce vede Rasmussen pe ecranul calculatorului lui Ackroyd. Tocmai copiase pe dischetă ultimul fişier din Whizard.

Rasmussen închise calculatorul din biroul lui Ackroyd.

Simultan, dispăru şi imaginea de pe monitorul corespunzător aflat în faţa lui Bobby.

– A terminat. Acum are totul, zise Bobby.

– Viermele! Probabil că e foarte mulţumit de sine, spuse Julie.

Bobby se întoarse către monitorul din stânga sa, se aplecă în faţă şi privi imaginea alb-negru a lui Rasmussen în faţa calculatorului lui Ackroyd.

– Cred că râneşte.

– Îl facem noi să-şi înghită râjnetul.

– Să vedem ce are de gând. Vrei să punem un pariu? Crezi că o să rămână acolo până la sfârşitul turei şi o să iasă de dimineaţă, sau o să plece chiar acum?

– Acum, răspunse Julie. N-o să riste să fie prins cu dischetele. O să plece cât nu mai e altcineva pe-acolo.

– Nu punem pariu. Cred că ai dreptate.

Imaginea de pe monitor clipi, tremură, dar Rasmussen nu se ridică din fotoliul lui Ackroyd. Din contră, se lăsă pe spate, de parcă ar fi fost epuizat. Căscă şi îşi frecă ochii cu podul palmelor.

– Se pare că se odihneşte, îşi trage sufletul, zise Bobby.

– Hai să mai ascultăm o melodie cât aşteptăm să facă el o mişcare.

– Bună idee!

Bobby dădu CD-ului comanda de pornire – „Muzica start" – şi obţinu drept răsplată „In the Mood", al lui Glen Miller.

Aşa cum se putea vedea pe monitor, în biroul slab luminat, Tom Rasmussen se ridică din fotoliu. Căscă din nou, se întinse şi traversă camera până în faţa ferestrelor mari, care dădeau înspre strada Michaelson Drive, pe care parcase Bobby.

Dacă, din spatele dubei, Bobby s-ar fi strecurat în faţă, în dreptul volanului, probabil că l-ar fi putut vedea pe Rasmussen

stând la fereastra de la etajul al doilea şi uitându-se în noapte, în lumina lămpii de birou a lui Ackroyd. Dar rămase unde se afla, fiind mulţumit de imaginea de pe monitor.

Orchestra lui Miller cânta faimosul refren de la „In the Mood", iarăşi şi iarăşi, din ce în ce mai încet, dispărând aproape de tot, dar... acum revenind la intensitate maximă şi repetând întregul ciclu.

În biroul lui Ackroyd, Rasmussen se întoarse, în sfârşit, de la fereastră şi îşi ridică privirea către camera de luat vederi montată pe perete, lângă tavan. Părea să se uite fix la Bobby, de parcă ar fi ştiut că era urmărit. Se apropie câţiva paşi de cameră, zâmbind.

– Muzica stop, zise Bobby, şi orchestra lui Miller tăcu instantaneu. Se-ntâmplă ceva necurat, îi spuse lui Julie.

– Necazuri?

Rasmussen se opri chiar sub cameră, continuând să râneascâ la ea. Din buzunarul cămăşii sale de uniformă extrase o hârtie împăturită, pe care o desfăcu şi o ridică spre obiectivul camerei. Pe ea era tipărit un mesaj cu litere mari şi groase: ADIO, FRAIERE!

– Clar că necazuri, zise Bobby.

– Cât de rău e?

– Nu ştiu.

Dar află după o clipă: împuşcăturile unor arme automate sfâşiară noaptea – auzea răpăitul chiar şi cu căştile pe urechi – iar prin pereţii dubei pătrunseră proiectile perforante.

În mod evident, Julie auzi împuşcăturile în căşti.

– Bobby, nu!

– Cară-te dracu' de aici, frumoaso! Fugi!

Chiar înainte să termine de vorbit, Bobby îşi smulse căştile şi se aruncă din scaun, lipindu-se de podea cât putea de mult.

3

Frank Pollard alergă din stradă-n stradă, din alee-n alee, traversând, uneori, grădinile caselor neluminate. Într-una dintre curţi, un câine mare şi negru, cu ochi galbeni, îl lătră până la gardul de lemn, reuşind să-i agaţe o bucată de pantalon, înainte ca el să poată escalada obstacolul. Inima îi zvâcnea dureros, iar gâtul îi era uscat şi rănit din cauză că trăgea pe gură valuri de aer rece, uscat. Îl

durcau picioarele. Geanta de voiaj îi atârna de mână, de parcă ar fi fost din fier, şi, cu fiecare pas nesigur pe care îl făcea, durerea îi înţepa încheietura mâinii şi umărul. Dar nu se oprea şi nici nu se uita înapoi, căci simţea că ceva monstruos era pe urmele sale, o creatură care nu avea niciodată nevoie de odihnă şi care l-ar fi transformat în piatră dacă avea îndrăzneala să-şi îndrepte ochii asupra ei.

După un timp, traversă un bulevard pe care nu se circula, la acea oră târzie, şi se grăbi către intrarea spre un alt complex de apartamente. Trecu printr-o poartă într-o altă curte, având, de această dată, în centru o piscină cu margini crăpate şi ascuţite.

Nu exista nici un bec acolo, dar ochii lui Frank se obişnuiseră cu noaptea şi putea să vadă suficient de bine, încât să nu cadă în piscina goală. Căuta un adăpost. Poate exista o uscătorie comună pe care s-o deschidă şi unde să se poată ascunde.

Mai descoperise ceva despre sine în timp ce fugea de urmăritorul său necunoscut: avea cincisprezece-douăzeci de kilograme peste greutatea lui normală şi ieşise din formă. Simţea o nevoie chinuitoare să-şi tragă răsuflarea – şi să gândească.

Alergând pe lângă uşile apartamentelor de la parter, îşi dădu seama că unele dintre ele erau deschise, sprijinindu-se pe nişte balamale stricate. Apoi observă crăpăturile ce împânzeau o parte dintre ferestre, găurile din altele, în timp ce unele geamuri lipseau cu desăvârşire. Iarba era şi ea moartă, foşnind precum hârtia veche, tufişurile se veştejiseră, iar un palmier uscat se înclina la un unghi periculos. Complexul de apartamente era părăsit, aşteptând sosirea echipei de demolare. Ajunse la nişte trepte de ciment dărăpănate, din capătul de nord al curţii, şi se uită în spate. Oricine... orice ar fi fost cel care-l urmărea, încă nu ajunsese în raza lui vizuală. Suflând din greu, urcă până la balconul etajului al doilea şi trecu de la un apartament la altul, până când găsi o uşă întredeschisă. Era deformată; avea balamalele înţepenite, dar se mişcară fără prea mult zgomot. Se strecură înăuntru, închizând uşa în spatele său.

Apartamentul era ca o fântână de umbre, negre ca smoala şi adunate în adâncuri. O lumină slabă, cenuşie, dezvăluia contururile ferestrelor, dar nici o rază nu ajungea în interiorul camerei.

Ascultă concentrat.

Tăcerea era la fel de adâncă precum întunericul.

Cu multă grijă, Frank se apropie de prima fereastră, care dădea spre balcon şi spre curte. În rama de lemn, mai erau doar câteva aşchii de geam, dar numeroase cioburi scârţâiau şi foşneau sub picioarele sale. Păşea cu atenţie ca să nu se taie şi ca să evite cât mai mult cu putinţă zgomotul.

În dreptul ferestrei se opri şi ascultă din nou.

Încremenire.

Un curent de aer rece aluneca greoi în interiorul camerei printre aşchiile de geam rămase încă în rama ferestrei, de parcă ar fi fost ectoplasma îngheţată a unei fantome leneşe.

Răsuflarea lui Frank se transformă în aburi, fuioare palide de fum în întuneric.

Tăcerea se prelungi neîntreruptă timp de zece secunde, apoi douăzeci, treizeci, un minut întreg.

Poate că scăpase.

Tocmai se pregătea să se-ntoarcă de la fereastră, când auzi paşi afară, în capătul opus al curţii. Pe aleea ce lega curtea de stradă. La fiecare pas, nişte pantofi cu talpa tare răsunau în contact cu cimentul, născând ecouri în pereţii stucaţi ai clădirilor din jur.

Frank nu făcea nici o mişcare şi respira pe gură, de parcă ar fi ştiut că cel care-l vânează are auzul unei pisici sălbatice.

O dată intrat în curte, străinul se opri. După o lungă pauză, începu din nou să meargă; deşi ecourile ce se suprapuneau peste sunetele reale puteau să deruteze, el părea să se îndrepte spre nord, ocolind piscina, către aceleaşi scări pe care urcase Frank la etajul al doilea al complexului de apartamente.

Paşii hotărâţi, ritmici, erau ca ticăitul ceasului montat de călău pe ghilotină, numărând secundele până la momentul prăbuşirii lamei de oţel.

4

Ca o fiinţă vie, duba Dodge ţipa cu fiecare glonţ ce-i pătrundea prin carapacea de metal, iar loviturile nu-i erau administrate una câte una, ci în rafale, şi cu o asemenea mânie implacabilă, încât în spatele lor se aflau, probabil, cel puţin două mitraliere. Aşchii de metal îl împroşcau pe Bobby Dakota care, lipit de

podea, încerca să înduplece pronia cerească prin rugăciuni pline de fervoare. Unul dintre monitoare explodă, apoi şi celălalt, urmat de toate beculeţele indicatoare, dar interiorul dubei nu se cufundă în întuneric, căci scântei galbene, verzi, purpurii şi argintii erupeau la fiecare izbitură dată aparaturii electronice şi tablourilor de comandă de către proiectilele învelite în oţel. Asupra lui cădeau şi cioburi şi bucăţi din plastic sau din lemn, şi petice de hârtie, iar aerul era bântuit de o furtună de deşeuri. Dar cel mai rău era zgomotul; cu ochiul minţii, se vedea sigilat într-o imensă tobă de oţel, în care vreo zece motociclişti vânoşi, plini de PCP, băteau cu lanţuri de zăpadă, motociclişti uriaşi, cu muşchi masivi, cu ceafe groase, cu bărbi aspre şi cranii strălucitoare tatuate pe braţe – ba, la naiba, tatuate chiar pe feţe –, indivizi enormi ca Thor, zeul vikingilor, dar cu lumini nebune în priviri.

Bobby avea o imaginaţie vie. Întotdeauna considerase că aceasta era una dintre calităţile lui, punctul său forte. Dar din această încurcătură nu putea să iasă doar ajutat de imaginaţie.

Cu fiecare secundă ce trecea, iar gloanţele continuau să lovească duba, Bobby era din ce în ce mai uimit că nu fusese atins deja. Se lipise de podea ca un covor, încercând să-şi închipuie că avea o grosime mai mică de un centimetru şi că era o ţintă dificil de atins, dar tot se aştepta ca vreun glonţ să-i găurească, până la urmă, capul.

Nu era înarmat, căci considerase cazul ca fiind nepericulos. Cel puţin, aşa i se păruse. Avea un revolver de calibru 3, în bordul dubei, mult prea departe de el în momentul de faţă, ceea ce, oricum, nu-l deranja în mod deosebit, întrucât un pistol mic nu era de cine ştie ce folos împotriva a două arme automate.

Tirul încetă.

Liniştea deplină ce se lăsă după vacarmul la care fusese supus îl făcu pe Bobby să creadă că a surzit.

Aerul mirosea a metal fierbinte, a componente electronice încinse, izolaţii arse – şi a benzină. În mod cert, rezervorul dubei fusese găurit. Motorul continua să duduie, din echipamentele zdrobite care-l înconjurau pe Bobby săreau scântei, iar şansele lui de a scăpa cu viaţă dintr-un incendiu erau cu mult mai mici decât acelea de a câştiga lozul cel mare la loterie.

Ar fi vrut să iasă naibii de-acolo, dar, dacă sărea din dubă, l-ar fi putut aştepta nişte mitraliere pregătite să-l secere. Pe de altă

parte, dacă el continua să îmbrăţişeze podeaua în întuneric, mizând pe faptul că or să-l creadă mort şi nu or să-l mai verifice, duba s-ar fi putut aprinde ca un foc de tabără stropit cu benzină, prăjindu-l ca pe o scrumbie.

Nu-i era deloc greu să se vadă ieşind din Dodge şi lovit imediat de o rafală de gloanţe, sărind şi zbătându-se pe caldarâmul negru, într-un spasmodic dans al morţii, ca o marionetă aruncată încolo şi-ncoace de sforile unui păpuşar neîndemânatic. Dar îi venea şi mai uşor să-şi închipuie cum focul îi jupuia pielea, cum carnea îi fierbea şi îi fumega, cum părul îi era cuprins de vâlvătăi ca o torţă, ochii i se topeau şi dinţii i se înnegreau precum cărbunii, în timp ce flăcările îi incinerau limba, urmărindu-i în goană ultima suflare, până la plămâni.

Uneori, o imaginaţie atât de vie se transforma într-un blestem.

Brusc, vaporii de benzină deveniră atât de denşi, încât nu mai putea să respire, aşa că începu să se ridice.

Afară, răsună claxonul unei maşini. Auzi un motor turat la maxim, care se apropia rapid.

Cineva striga, şi una dintre mitraliere deschise, din nou, focul.

Bobby se aruncă iarăşi la podea, încercând să-şi dea seama ce dracu' se petrece, dar, pe măsură ce maşina cu claxonul strident se apropia, înţelese cauza: Julie. Uneori, Julie se manifesta ca o adevărată forţă a naturii, ca o furtună sau ca un fulger ce brăzdează un cer întunecat. Îi spusese să fugă de-acolo, să se salveze, dar nu îl ascultase, şi ar fi vrut să-i dea o mamă de bătaie pentru încăpăţânarea ei, dar, pe de altă parte, aceasta era şi una dintre trăsăturile pentru care o iubea.

5

Frank se îndepărtă încetişor de fereastra spartă, încercând să-şi potrivească paşii după cei ai individului din curtea de dedesubt, în speranţa că zgomotele pe care le făcea, călcând pe sticlă, aveau să fie acoperite de mersul duşmanului său nevăzut. Din câte îşi dădea seama, se găsea în sufrageria apartamentului, în care nu se afla, probabil, nimic, cu excepţia deşeurilor lăsate de ultimii

ocupanți sau aduse de vânt pe fereastră, și, într-adevăr, reuși să traverseze camera și să ajungă în hol, fără prea mult zgomot și fără să se ciocnească de ceva.

Bazându-se mai mult pe pipăit, străbătu în grabă holul, cufundat într-o beznă la fel de adâncă precum cea din bârlogul unui animal de pradă. Mirosea a țărână, a mucegai și a urină. Trecu de ușa unui apartament, merse mai departe, intră în următoarea cameră pe dreapta și se apropie tiptil de o altă fereastră spartă. Aceasta nu mai avea cioburi prinse în ramă și nu dădea înspre curte, ci înspre o stradă pustie și prost luminată.

Auzi un foșnet în spatele lui.

Se răsuci, clipi, căutând să pătrundă întunericul, și abia reuși să-și înăbușe un strigăt.

Dar nu fusese, probabil, decât un șobolan care o zbughise pe lângă perete, trecând peste frunze uscate sau bucăți de hârtie.

Doar un șobolan.

Frank încercă să audă pași, dar, dacă urmăritorul său s-ar fi apropiat, sunetul făcut de tocurile sale ar fi fost complet atenuat de pereții ce se aflau acum între ei.

Se uită din nou pe fereastră. Dedesubt, gazonul veșted, la fel de uscat ca nisipul, dar mult mai închis la culoare, părea destul de tare. Aruncă geanta de voiaj, care ateriză cu un zgomot înfundat. Gândindu-se cu teamă la perspectiva săriturii, se urcă pe pervaz, rămase ghemuit în fereastra spartă, ținându-se bine de rama ei. Ezită câteva secunde.

O pală de vânt rece îi răvăși părul și-i mângâie fața. Fusese o adiere normală, spre deosebire de cele supranaturale care însoțiseră, ceva mai devreme, muzica nemiloasă și nepământească a flautului îndepărtat.

Deodată, în spatele lui Frank, un fulger albastru țâșni din sufrageric, trecu prin hol și pătrunse pe ușă. Acestui straniu val de lumină îi urmă îndeaproape o explozie ale cărei unde de șoc agitară aerul, transformându-l, parcă, într-o substanță solidă. Ușa din față fusese făcută țăndări; auzi cum bucăți din ea împroșcau podeaua unuia dintre apartamentele vecine.

Își dădu drumul de la fereastră și ateriză pe picioare. Dar genunchii îi cedară și se prăbuși pe pământ.

În momentul acela, un camion mare dădu colțul. Remorca nu avea pereți înalți, iar partea din spate era din lemn. Șoferul schimbă viteza și trecu prin fața blocului, fără să dea vreun semn că l-ar fi zărit pe Frank.

Sări în picioare, își culese geanta de pe gazon și fugi în stradă. Pentru că tocmai luase o curbă, camionul nu mergea repede, și Frank reuși să se agațe de partea din spate și să se ridice cu o mână, până când se așeză pe bara din spate.

În timp ce camionul accelera, Frank se uită înapoi la blocul dărăpănat. Nu se ivise nici o scânteie misterioasă de lumină albastră, toate ferestrele fiind întunecate și goale ca orbitele unui craniu.

La următoarea intersecție, camionul coti la dreapta, pierzându-se în noaptea somnoroasă.

Epuizat, Frank stătea agățat de remorcă. S-ar fi ținut mai bine, dacă ar fi dat drumul genții de piele, dar o ținea strâns, pentru că bănuia că înăuntrul ei se aflau lucruri care l-ar fi putut ajuta să afle cine era, de unde venea și de cine fugea.

6

„Lasă totul și fugi!" Bobby chiar credea că, la ananghie, ea o să lase totul și o să fugă – „Cară-te dracu' de-aici, frumoaso! Fugi!" – doar pentru că așa spusese el, de parcă ea ar fi fost doar o nevestică ascultătoare, și nu un partener cu drepturi depline al agenției, de parcă nu ar fi fost un detectiv al naibii de bun, ci numai o rezervă de ochii lumii, care nu putea face față când evenimentele luau o întorsătură neprevăzută. Ei bine, să-l ia dracu'!

Își imagină figura lui drăgălașă – ochii albaștri jucăuși, nasul borcănat, pistruii, gura generoasă –, încadrată de părul des, auriu ca mierea și care, cel mai adesea, era ciufulit ca al unui băiețel abia trezit din somn. Ar fi vrut să-l pocnească-n nasul borcănat, nu prea tare, doar atât cât să-i dea lacrimile din ochii lui albaștri, ca să pricească și el cât de mult o supărase cu ideea lui de „lasă totul și fugi".

Misiunea ei fusese să stea de pază în spatele clădirii, în partea opusă a parcării instituției, ascunsă de umbra adâncă a unui înalt dafin oriental. Pornise motorul Toyotei din clipa în care Bobby

dăduse alarma. Până să audă împuşcăturile în căşti, ea schimbase deja vitezele, trăsese frâna de mână, aprinsese farurile şi apăsase accelerația până la podea.

La început, îşi ținuse căştile la urechi, strigându-l pe Bobby şi încercând să obțină un răspuns de la el, dar auzise numai un tămbălău înfiorător. Apoi, transmisia încetase, nu mai reuşea să audă nimic, aşa că îşi scoase căştile şi le aruncă pe bancheta din spate.

Lasă totul şi fugi! Lua-l-ar dracu'!

Când ajunse în dreptul ultimului rând de maşini parcate, ridică piciorul drept de pe accelerator, apăsând, în acelaşi timp, frâna cu piciorul stâng şi trimițând Toyota într-o mişcare de alunecare necontrolată, care o purtă pe strada ce înconjura clădirea. Răsuci volanul în curbă şi acceleră chiar înainte ca maşina să-şi fi terminat alunecarea şi tremuratul. Roțile scârțâiră şi motorul scrâşni, iar Toyota țâşni în zgomotul de protest al metalului supus la cazne.

Cineva trăgea în Bobby, şi el probabil că nici nu putea să riposteze, pentru că era indolent în privința armelor de foc; nu se înarma decât atunci când i se năzărea că lucrează la un caz periculos. Misiunea legată de Decodyne păruse destul de liniştită; deşi, uneori, în spionajul economic, lucrurile puteau să ia o întorsătură neplăcută. Personajul negativ cu care aveau acum de-a face, Tom Rasmussen – un maniac al calculatoarelor, mai lacom decât Flămânzilă, isteț ca un câine de circ, care recită Shakespeare în timp ce merge pe sârmă –, avea la activ nenumărate furturi prin calculator, dar mâinile nu-i fuseseră niciodată pătate cu sânge. Era – sau cel puțin aşa li se păruse – ca un contabil timid, care delapidează conturile băncii, singura diferență fiind aceea că dispunea de tehnologie de vârf.

Julie însă umbla întotdeauna înarmată, indiferent de cazul la care lucra. În echipa lor, Bobby juca rolul optimistului, iar ea pe cel al pesimistului. Bobby aştepta ca orice om să acționeze în propriul său interes şi să fie rezonabil, în timp ce Julie bănuia că în spatele fiecărui om normal există, neştiut de nimeni, un psihopat periculos. În cutia din bordul maşinii, se afla un Smith & Wesson Magnum, calibrul 357, iar pe scaunul de lângă ea avea o mitralieră Uzi, plus două încărcătoare de rezervă, conținând fiecare câte treizeci de proiectile. Din câte auzise în căşti, îşi putea da seama că urma să aibă mare nevoie de acea mitralieră.

Toyota zbura, practic, pe lângă Decodyne, şi Julie roti mult volanul spre stânga, intrând pe Michaelson Drive aproape pe două roți şi conducând pe muchie de cuțit. Duba lui Bobby era parcată pe un trotuar din fața clădirii, în timp ce o alta, un Ford albastru, se afla în stradă cu uşile larg deschise.

Doi bărbați, care ieşiseră în mod evident din Ford, stăteau la trei-patru metri de Dodge, rupând-o în bucățele cu automatele, trăgând cu o asemenea ferocitate, încât părea să nu-i intereseze omul din interiorul dubei, şi că ura lor se îndrepta, în mod bizar, chiar către maşină. Când Julie apăru pe Michaelson Drive, încetară focul, se-ntoarseră către ea şi îşi reîncărcară rapid armele.

Manevra ideală ar fi fost să traverseze cei două sute de metri dintre ea şi cei doi bărbați, să oprească Toyota perpendicular pe stradă, să se strecoare afară şi să folosească maşina drept paravan, pentru a sparge cauciucurile Ford-ului şi a-i ține pe bandiți în şah până la venirea poliției. Dar nu avea suficient timp pentru aşa ceva. Cei doi o luaseră deja în cătarea armelor.

O intimida aspectul pustiu al străzilor din inima urbană a districtului Orange, la acea oră târzie din noaptea luminată doar de razele de culoarea urinei, împrăştiate de lămpile umplute cu gaz de sodiu. Se aflau într-o zonă de bănci şi clădiri de birouri, şi nu exista vreun apartament, restaurant sau bar mai aproape de câțiva kilometri. Parcă s-ar fi aflat pe lună, sau într-un peisaj dintr-o lume în care boala apocaliptică măcinase populația, lăsând în urmă doar o mână de supraviețuitori.

Nu avea timp să acționeze ca la carte, şi nu se putea baza pe nici un sprijin extern, aşa că trebuia să facă ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat inamicii: să se lanseze într-un atac kamikaze, folosindu-şi propria-i maşină drept armă.

În clipa în care Toyota se stabilizase complet, apăsă acceleratorul până la podea şi se aruncă asupra celor doi ticăloşi. Aceştia deschiseră focul, dar ca se aplecase deja într-o parte, încercând să-şi țină capul sub bordul maşinii şi păstrând, totodată, o traiectorie rectilinie. Gloanțele loveau şi ricoşau din maşină. Parbrizul explodă. După o clipă, Julie îl lovi pe unul dintre trăgători atât de tare, încât şocul o trânti cu capul de volan, tăindu-i fruntea şi închizându-i gura aşa de fulgerător, că o duru maxilarul; în timp ce durerea i se răspândea în tot capul, auzi cadavrul ricoşând din capota maşinii şi lovind acoperişul.

Cu sângele prelingându-i-se din frunte peste sprânceana dreaptă, Julie apăsă frânele şi se ridică. O întâmpinară ochii larg deschişi ai cadavrului, care se prinsese în rama parbrizului spart. Avea faţa în dreptul volanului – cu dinţii sparţi, buzele rupte, bărbia tăiată, obrazul vânăt, fără ochiul stâng, iar unul dintre picioarele zdrobite îi atârna peste bordul maşinii. Julie ţinu frâna apăsată. O dată cu scăderea bruscă a vitezei, corpul inert al mortului se desprinse, alunecând peste capotă, iar când maşina se opri, nesigură, dispăru undeva în faţa ei.

Cu inima bătându-i într-un ritm îndrăcit, clipind pentru a înlătura sângele usturător din ochiul drept, Julie apucă mitraliera Uzi de pe scaunul de lângă ea, împinse uşa şi se rostogoli afară, mişcându-se repede şi încercând să stea la adăpost.

Celălalt gangster se afla deja în Ford-ul albastru. Porni, uitând să tragă frâna de mână, şi cauciucurile scârţâiră, scoţând fum.

Julie trase două rafale scurte, făcând să explodeze ambele cauciucuri dinspre ea.

Dar agresorul nu se opri. Reuşi, în cele din urmă, să schimbe viteza şi încercă să conducă mai departe, în ciuda celor două roţi deteriorate.

Cel care poate că îl omorâse pe Bobby era pe cale să scape. Dacă Julie nu îl oprea, probabil că nu ar mai fi putut fi găsit niciodată. Fără plăcere, ridică mitraliera şi goli încărcătorul în portiera dubei. Ford-ul accelera, apoi încetini brusc, făcu un ocol larg, mergând din ce în ce mai încet, şi se opri cu un salt mic pe trotuarul opus.

Nu ieşi nimeni.

Continuând să supravegheze Ford-ul, Julie culese un încărcător de rezervă de pe scaunul din maşina ei şi îşi reîncărcă arma. Se apropie cu prudenţă de duba oprită şi îi deschise uşa, dar prudenţa se dovedi inutilă, căci bărbatul de la volan era mort. Stăpânindu-şi o uşoară senzaţie de greaţă, se întinse şi răsuci cheia de contact.

Se-ntoarse repede şi alergă în direcţia dubei Dodge ciuruită de gloanţe. Nu se auzea decât oftatul unei adieri de vânt trecând prin peisajul bogat ce înconjura corporaţia, accentuat din când în când de foşnetul blând al frunzelor de palmieri.

Apoi auzi motorul dubei, mirosi benzina şi strigă: „Bobby!"

Înainte ca ea să ajungă la duba albă, uşile din spate ale acesteia scârţâiră şi se deschiseră, iar Bobby ieşi plin de bucăţele de

hârtie şi de plastic, de cioburi, de aşchii de lemn şi de metal. Respira greu, din cauză că vaporii de benzină infestaseră aerul din Dodge.

Din depărtare se auziră sirene.

Se îndepărtară rapid de dubă. Abia făcuseră câţiva paşi, când izbucni o lumină portocalie, iar flăcările cuprinseră cu un şuierat benzina ce se strânsese pe trotuar, învelind autovehiculul într-un giulgiu strălucitor. Alergară dincolo de zona de căldură ucigătoare ce împrejmuia duba, şi apoi se opriră, privind întâi la maşina distrusă şi întorcându-se, apoi, unul către celălalt.

Sirenele se apropiau.

– Sângerezi, spuse Bobby.

– Nu-i decât o zgârietură la frunte.

– Eşti sigură?

– N-am nimic. Dar tu?

– Sunt bine, răspunse el, trăgând o gură de aer în piept.

– Pe cuvânt?

– Da.

– Nu te-au rănit?

– Nici nu m-au atins. E o minune.

– Bobby?

– Ce-i?

– Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă te găseam mort.

– Nu sunt mort. Sunt viu şi nevătămat.

– Slavă Domnului, zise Julie, şi îi trase un şut în fluierul piciorului stâng.

– Au! Ce dracu'?

Îl pocni şi peste fluierul piciorului drept.

– Julie! La naiba!

– Să nu-mi mai spui niciodată să fug.

– Ce?

– În parteneriatul nostru, sunt egala ta în toate privinţele.

– Dar...

– Sunt la fel de deşteaptă ca tine, la fel de rapidă ca tine...

– Cu siguranţă, frumoaso, spuse Bobby, privind cadavrul din stradă şi pe cel care se întrezărea prin portiera deschisă a Ford-ului.

– ...la fel de tare ca tine...

– Ştiu, ştiu. Nu mă mai lovi.

– Cum rămâne cu Rasmussen? întrebă Julie.

Bobby îşi ridică ochii spre clădirea firmei Decodyne.

– Crezi că mai e acolo?

– Singura ieşire din parcare dă spre Michaelson, aşa că, dacă n-a plecat pe jos, e sigur acolo. Trebuie să punem mâna pe el înainte de a scăpa din capcană, cu tot cu dischete.

– Oricum n-are nimic interesant pe dischetele alea, zise Bobby.

Decodyne îl pusese sub urmărire pe Rasmussen încă de la angajarea lui, deoarece firma Dakota & Dakota Investigations, care fusese însărcinată cu securitatea corporaţiei, nu se lăsase indusă în eroare de foarte abil falsificatele acte de identitate ale expertului. Corporaţia îl lăsase pe Rasmussen să-şi facă de cap, pentru că dorea să afle cui aveau să-i parvină fişierele furate, intenţionând să-i dea în judecată pe cei care-l angajaseră pe hoţ, fiind vorba, fără îndoială, de unii dintre principalii lor rivali. Îl lăsaseră pe Tom Rasmussen să creadă că reuşise să înlăture camerele de luat vederi ale securităţii, dar, de fapt, nu-l scăpaseră nici o clipă din ochi. Îl lăsaseră să descopere codurile de acces la fişiere şi parolele de care avea nevoie, dar introduseseră instrucţiuni care urmau să-i umple dischetele cu un morman de date inutilizabile.

Focul sfârâia şi trosnea, preschimbând duba în cenuşă. Julie privea imaginea flăcărilor oglindite de pereţii din sticlă şi de ferestrele mate, negre, ale clădirii corporaţiei, formând figuri halucinante, ce coborau şi urcau, încercând parcă să ajungă pe acoperiş, unde aveau să se întrupeze în balauri înfricoşători. Ridicând vocea pentru a acoperi zgomotele focului şi sirenele stridente ce se apropiau, zise:

– Păi, el credea că a scos din funcţiune camerele de luat vederi, dar se pare că ştia că îl urmărim în continuare.

– Aşa e.

– Şi atunci poate că a găsit şi programul anticopiere şi l-a ocolit. Bobby se-ncruntă.

– Ai dreptate.

– Deci probabil că are chiar Whizardul pe dischetele alea.

– La naiba, nu vreau să mai intru acolo! S-a tras destul în mine pe ziua de azi.

La vreo două sute de metri, apăru o maşină a poliţiei ce gonea spre ei, cu sirena în funcţiune, împrăştiind valuri de lumină, când roşie, când albastră.

– Iată că vin profesioniştii, zise Julie. Ce-ar fi să-i lăsăm pe ei să termine treaba?

– Am fost angajaţi să facem ceva. Avem o obligaţie. Onoarea unui detectiv particular e ceva sfânt. Ce-ar zice Sam Spade despre noi?

– Sam Spade n-are decât să scuipe împotriva vântului.

– Ce-ar zice Philip Marlowe?

– Philip Marlowe n-are decât să scuipe împotriva vântului.

– Ce-ar zice clientul nostru?

– Clientul nostru n-are decât să scuipe împotriva vântului.

– Dragă, expresia nu e cu „să scuipe".

– Ştiu, dar eu sunt o doamnă.

– Sunt convins.

O maşină a poliţiei parcă în faţa lor, alta venea din spate, cu sirena dată la maximum, iar cea de-a treia intră pe Michaelson Drive din direcţia opusă.

Julie îşi aşeză mitraliera pe trotuar şi îşi ridică mâinile pentru a evita o eventuală neînţelegere.

– Să ştii că mă bucur că ai scăpat viu, Bobby.

– Iar vrei să dai în mine?

– Deocamdată, nu.

7

Agăţat de camion, Frank Pollard străbătu o distanţă de nouă-zece cvartale, fără să atragă atenţia şoferului. Pe drum, văzuse un panou ce-i ura un călduros bun-venit în oraşul Anaheim, aşa că deduse că se afla în sudul Californiei, dar continua să nu-şi amintească dacă locuia aici sau venea din altă parte. Atmosfera răcoroasă îi sugera că era foarte frig, dar în locurile acelea nu se înregistrau niciodată temperaturi mai scăzute. Se simţi cuprins de nelinişte când îşi dădu seama că nu ştia data şi nici măcar luna. Camionul încetini, iar el se desprinse, tremurând, şi apucă pe o stradă ce trecea printr-o zonă de depozitare. Clădiri uriaşe din tablă ondulată, unele proaspăt vopsite, altele năpădite de rugină, unele luminate, altele nu, se ridicau ameninţătoare pe fundalul cerului presărat de stele.

Se îndepărtă de magazii, ţinându-şi strâns geanta de voiaj. Pe marginea străzilor din zonă, se înălţau bungalouri sărăcăcioase.

În numeroase locuri, tufişurile şi copacii crescuseră dezordonat: palmieri neîngrijiţi, cu rânduri de frunze moarte, tufişuri de zamosită, cu flori pe jumătate închise, care străluceau palid în întuneric, garduri vii, care erau atât de vechi, încât deveniseră mai mult garduri şi mai puţin vii, iedera atârnând peste ziduri şi acoperişuri, întinzându-şi curioasă mii de tentacule neîmblânzite. Pantofii săi cu talpă moale nu făceau nici un zgomot pe asfalt, iar umbra i se lungea când în faţă, când în spate, în timp ce trecea pe lângă felinarele de pe stradă.

La fiecare colţ de stradă, erau parcate maşini, majoritatea modele mai vechi, unele ruginite şi lovite; poate că ar găsi una cu cheia în contact şi ar putea-o porni. Dar remarcase că zidurile ce despărţeau diferitele proprietăţi, ca şi pereţii unei case dărăpănate şi abandonate, fuseseră zmângălite cu spray-urile fantomatice, semifosforescente, ale găştilor de latino-americani, şi n-ar fi fost înţelept să se ia de maşina unuia dintre membrii lor. Indivizii de genul acestora nu se mai oboseau să dea telefon la poliţie: îţi zburau direct capul sau îţi vârau un cuţit în gât. Frank avea destule necazuri chiar şi cu capul întreg şi cu gâtul negăurit, aşa că plecă mai departe.

După vreo doi kilometri, într-un cartier de case bine întreţinute şi automobile de calitate, începu să caute o maşină uşor de săltat. La a zecea încercare, dădu peste un Chevrolet verde, vechi de un an, parcat lângă un felinar, cu uşile deschise şi cheile ascunse sub scaunul şoferului.

Dornic să se îndepărteze cât mai mult de locurile în care se întâlnise ultima dată cu urmăritorul său necunoscut, Frank dădu drumul la instalaţia de încălzire a Chevrolet-ului şi conduse din Anaheim până în Santa Ana, luând-o apoi spre sud, pe Bristol Avenue, către Costa Mesa, şi mirându-se cât de bine cunoştea străzile. Zona părea să-i fie foarte familiară. Recunoştea clădirile, magazinele, parcurile şi cartierele prin care trecea, dar nimic din toate acestea nu-i readuse la suprafaţă amintirile adânc îngropate. Tot nu ştia cine era, unde locuia, ce profesie avea, de cine alerga, sau cum de se trezise în mijlocul unei străzi, noaptea.

În ciuda orei de noapte – ceasul de bord arăta 2:48 –, se gândi că avea şanse să dea peste un poliţist pe autostradă, aşa că trecu prin Costa Mesa şi se menţinu pe bulevardele de la periferia lui Newport Beach. Din Corona Del Mar se angajă pe şoseaua Pacific Coast, pe care merse până la Laguna Beach, pătrunzând pe drum

într-o ceaţă subţire, care deveni din ce în ce mai densă, pe măsură ce avansa către sud.

Laguna era o staţiune pitorească preferată de artişti, formată dintr-o serie de văi abrupte şi stâncoase, ce coborau spre mare, majoritatea înveşmântate, acum, în ceaţa deasă. Nu întâlni decât o maşină sau două, iar aburii groşi ce se rostogoleau dinspre Pacific îl obligară să reducă viteza la patruzeci de kilometri pe oră.

Căscând şi simţindu-şi ochii injectaţi, coti la stânga, pe o stradă laterală, şi parcă în faţa unei case întunecate, cu două etaje şi fronton, tipică pentru Cape Cod, dar părând nelalocul ei în acest peisaj vestic. Ar fi vrut să-şi ia o cameră la un motel, dar ştia că, înainte de a trage undeva, trebuia să verifice dacă are bani sau cărţi de credit. De asemenea, avea ocazia, pentru prima oară în noaptea aceea, să scotocească după actele lui de identitate. Îşi controlă buzunarele jeanşilor, dar fără succes.

Aprinse lumina din maşină, îşi puse geanta de voiaj în poală şi o deschise. Era plină cu teancuri de bancnote a câte douăzeci şi o sută de dolari, bine legate.

8

Ceaţa care se lăsase devenea din ce în ce mai densă. Probabil că, la ora aceea, în apropierea oceanului, atmosfera dobândise ceva din consistenţa unei piftii.

Fără haină, apărat de frig doar de un pulover, dar şi de conştiinţa faptului că scăpase de la o moarte aproape sigură, Bobby stătea sprijinit de una dintre maşinile de poliţie parcate în faţa clădirii Decodyne şi o privea pe Julie, care păşea încolo şi-ncoace cu mâinile în buzunarele gecii ei din piele maron. Nu se mai sătura să se uite la ea. Erau căsătoriţi de şapte ani, şi în tot acest timp trăiseră, munciseră şi se distraseră împreună douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Bobby nu fusese niciodată genul care să stea cu băieţii la un bar sau la un meci, şi asta în primul rând pentru că era greu de găsit bărbaţi de treizeci şi ceva de ani, pe care să-i intereseze pasiunile lui: muzica anilor '30, arta şi cultura pop din perioada interbelică, şi clasicele benzi desenate ale lui Disney. Nici Julie nu avea prea multe prietene, pentru că nu multe femei de treizeci de ani se

preocupă de muzica anilor '30, de desenele animate produse de Warner Brothers, de artele marțiale sau de instrucția cu armament modern. În ciuda faptului că petreceau atât de mult timp împreună, relațiile dintre ei erau mereu proaspete, iar ea continua să fie cea mai interesantă și mai atrăgătoare femeie pe care o cunoscuse vreodată.

– Ce le ia atâta timp? întrebă Julie, privind în sus către ferestrele clădirii, acum luminate, dreptunghiuri strălucitoare, dar ale căror contururi erau vagi din cauza ceții.

– Ai răbdare cu ei, dragă, răspunse Bobby. Nu au dinamismul lui Dakota & Dakota. Nu sunt decât o umilă brigadă SWAT.

Strada Michaelson fusese închisă. Opt vehicule ale poliției – mașini și dube – erau răspândite pe alee. Noaptea răcoroasă era străbătută de paraziți electrici și de voci metalice, care izvorau din radiourile acordate pe frecvența poliției. La volanul uneia dintre mașini se afla un ofițer, alții din brigadă ocupaseră poziții la ambele capete ale clădirii, doi puteau fi văzuți la intrarea în clădire, iar ceilalți se aflau înăuntru, căutându-l pe Rasmussen. Între timp, niște oameni de la laboratorul poliției și de la biroul medicului legist fotografiau, măsurau și ridicau cadavrele celor doi bandiți.

– Dacă scapă cu dischetele? întrebă Julie.

– N-o să scape.

Ea încuviință.

– Sigur, știu la ce te gândești: programul Whizard a fost elaborat folosind o rețea de calculatoare închisă, fără legături cu exteriorul. Dar în interiorul companiei mai există o rețea prevăzută cu modemuri și tot tacâmul, așa-i? Dacă se duce cu dischetele la unul dintre terminale și le expediază conținutul prin telefon?

– N-are cum. Cel de-al doilea sistem este cu totul diferit de cel pe care a fost elaborat Whizardul. Sunt incompatibile.

– Rasmussen e deștept.

– În plus, noaptea, rețeaua legată cu exteriorul este închisă automat.

– Rasmussen e deștept, repetă Julie, continuând să se plimbe încolo și-ncoace prin fața lui.

Rana de la frunte, provocată de contactul dur cu volanul, atunci când frânase brusc, nu mai sângera, dar era încă deschisă și umedă. Își ștersese fața cu șervețele, dar mai avea sub ochiul drept și de-a lungul maxilarului pete de sânge uscat, care semănau cu niște vânătăi. De fiecare dată când le vedea, Bobby se simțea

pătruns de o undă de teamă, gândindu-se la ce i s-ar fi putut întâmpla ei, la ce-ar fi putut să pățească amândoi.

Deloc surprinzător, rana și sângele de pe față nu făceau decât să-i accentueze frumusețea, făcând-o să pară mai fragilă, și deci mai prețioasă. Julie era frumoasă, deși Bobby își dădea seama că părea mai fermecătoare în ochii lui decât în ai altora. Lucru care nu-l deranja – la urma urmei, ochii săi erau singurii prin care putea s-o privească. Părul ei castaniu, deși un pic pleoștit acum de aerul umed al nopții, era, de obicei, des și lucios. Avea ochii depărtați, de culoarea ciocolatei amare, pielea netedă și bronzată ca înghețata caramel și o gură generoasă care, pentru el, avea întotdeauna un gust dulce. De fiecare dată când se uita la Julie, fără ca ea să fie conștientă de intensitatea privirii lui, sau când se afla departe și încerca să și-o imagineze, îi veneau în minte, ca termeni de comparație, ciocolată, caramele, cremă, zahăr, unt. Găsea acest lucru amuzant, dar înțelegea și substratul alegerii acestor epitete: îi reamintea de mâncare, pentru că ea îi furniza mai multă energie decât orice hrană.

Agitația de la intrarea în clădire, aflată la vreo șaizeci de metri, la capătul aleii flancate de palmieri, îi atrase atenția lui Julie, apoi și lui Bobby. Un membru al brigăzii SWAT ieșise pentru a raporta ceva santinelelor postate acolo. După o clipă, unul dintre ofițeri le făcu semn lui Julie și lui Bobby să se apropie.

Când ajunseră lângă el, le zise:

– L-au găsit pe Rasmussen. Vreți să-l vedeți și să verificați dacă are dischetele bune?

– Mda, încuviință Bobby.

– Bineînțeles, adăugă Julie, iar vocea ei gravă nu mai era deloc sexi acum, ci doar tăioasă.

9

Cu ochii-n patru, pentru a detecta o eventuală patrulă din tura de noapte a poliției din Laguna Beach, Frank Pollard deșerta teancurile de bani din geanta de voiaj și le așeza pe scaunul de lângă el. Numără cincisprezece teancuri de bancnote a câte douăzeci de dolari și unsprezece teancuri de-o sută. Socoti că grosimea fiecărui teanc era de aproximativ o sută de bancnote și, în urma unor cal-

cule mintale, ajunse la totalul de o sută patruzeci de mii de dolari. Nu avea nici cea mai mică idee despre proveniența acestor bani, sau dacă îi aparțineau lui.

Primul dintre cele două buzunare laterale ale genții îi oferi o nouă surpriză: un portofel care nu conținea nici bani, nici cărți de credit, dar care avea, în schimb, două acte de identitate importante: o carte de sănătate și un permis de conducere emis în California. În portofel se mai afla și un pașaport american. Fotografiile de pe pașaport și de pe carnetul de conducere înfățișau același bărbat: în jur de treizeci de ani, cu păr șaten, față rotundă, urechi proeminente, ochi căprui, zâmbet degajat și gropițe. Dându-și seama că nu-și mai amintea nici cum arată, înclină oglinda retrovizoare și identifică figura din fotografii. Problema era că... atât permisul de conducere, cât și pașaportul erau pe numele de James Roman, nu Frank Pollard.

Desfăcu fermoarul celui de-al doilea buzunar lateral și descoperi încă o carte de sănătate, un pașaport și un permis de conducere californian. Toate erau pe numele lui George Farris, dar fotografiile îi aparțineau lui Frank.

Numele de James Roman nu îi spunea nimic.

Nici cel de George Farris.

Dar Frank Pollard, cum se credea el, era doar un cod, un om cu un trecut pe care nu și-l putea reaminti.

– În ce dracu' m-am băgat? se întrebă cu voce tare.

Simțea nevoia să-și audă propria voce, ca să se convingă că nu era, de fapt, doar o fantomă care ezita să părăsească această lume pentru cea pe care moartea i-o hărăzise.

Când ceața îi învălui mașina, ascunzând peisajul nocturn, îl cuprinse o puternică senzație de singurătate. Nu știa cui să-i ceară ajutor, unde să se retragă și să fie în siguranță. Un om fără trecut este lipsit de orice viitor.

10

Când Bobby și Julie coborâră din ascensor la etajul al treilea, însoțiți de un ofițer numit McGrath, Julie îl văzu pe Tom Rasmussen așezat pe podeaua din dale cenușii, cu spatele sprijinit de peretele holului, având mâinile încătușate și legate printr-un lanț de o altă

pereche de cătușe cu care erau prinse gleznele. Ședea bosumflat. Încercase să fure soft în valoare de zeci, dacă nu chiar de sute de milioane de dolari, dăduse de la fereastra biroului lui Ackroyd, cu sânge rece, semnalul ca Bobby să fie ucis, dar acum se bosumflase ca un copil pentru că fusese prins. Fața lui de nevăstuică era țuguiată, buza de jos ieșită în afară, iar ochii galben-căprui păreau umezi, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns, dacă se răstea cineva la el. Figura acestuia o înfurie pe Julie. Ar fi vrut să-i spargă dinții și să-l facă să și-i înghită, ca să-și mai mestece o dată dejunul.

Polițiștii îl găsiseră într-o debara, în spatele unor lăzi, pe care le aranjase pentru a-și confecționa o ascunzătoare atât de evidentă, încât era demnă de milă. În timp ce stătea la fereastra lui Ackroyd, admirând jocurile de artificii, fusese în mod clar surprins de apariția Toyotei în care se afla Julie. Ea își parcase mașina foarte devreme în dimineața acestei zile, departe de clădire, în umbra dafinilor, unde rămăsese neobservată. În loc să fugă în momentul în care o văzuse călcându-l pe primul ucigaș, Rasmussen ezitase, întrebându-se, fără îndoială, dacă nu era și altcineva acolo. Apoi, când auzise sirenele, nu-i mai rămăsese decât să se ascundă, în speranța că nu aveau să controleze suficient de minuțios clădirea și că urmau să ajungă la concluzia că scăpase. Un geniu în domeniul calculatoarelor, Rasmussen nu era nici pe jumătate atât de deștept pe cât se credea când era vorba de luat decizii lucide în clipele fierbinți.

Doi polițiști înarmați până-n dinți îl supravegheau. Dar faptul că el ședea ghemuit și tremurând, cât pe-aci să plângă, îi făcea să pară oarecum ridicoli, îmbrăcați în veste antiglonț, cu automatele pregătite, mijindu-și ochii din cauza strălucirii puternice a lămpilor de neon, și părând fioroși.

Julie îl cunoștea pe unul dintre ofițeri, pe nume Samson Garfeuss, din vremea când era angajată la Departamentul Șerifului, unde lucrase și Samson înainte de a se transfera la Poliția orașului Irvine. Poate că părinții săi fuseseră clarvăzători, sau poate că el se străduise din greu să-și merite numele, căci era și înalt, și tare ca o stâncă. Ținea în mână o cutie fără capac, în care se aflau patru dischete mici. I-o arătă lui Julie și spuse:

– Asta a-ncercat să fure?

– Probabil, zise ea, luând cutia.

Bobby scoase dischetele din cutie.

– Va trebui să cobor un etaj până la biroul lui Ackroyd, să dau drumul la calculator, să le introduc şi să văd ce conţin, zise el.

– Dă-i bătaie, îl îndemnă Samson.

– Va trebui să mă-nsoţeşti, îi spuse Bobby lui McGrath, ofiţerul care-i aducea liftul. Să mă supraveghezi, ca să poţi confirma că nu am umblat la ele. Îl arătă pe Tom Rasmussen şi adăugă: Nu vrem ca gunoiul ăsta să pretindă că erau dischete goale şi că am încercat să-l învinovăţesc copiindu-le chiar eu.

După ce Bobby şi McGrath intrară într-unul dintre ascensoare şi coborâră la etajul al doilea, Julie se aplecă spre Rasmussen.

– Ştii cine sunt eu?

Rasmussen se uită la ea, dar nu spuse nimic.

– Sunt soţia lui Bobby Dakota. Bobby se afla în duba pe care au ciuruit-o gorilele tale. Ai încercat să mi-l omori pe Bobby.

Rasmussen îşi coborî ochii, privindu-şi cătuşele.

– Ştii ce mi-ar plăcea să-ţi fac? continuă ea, mişcându-şi unghiile lăcuite de la mână prin faţa ochilor lui. Pentru început, aş vrea să te iau de gât, să-ţi vâr două dintre unghiile mele frumoase în ochi, adânc de tot, până-n creierul tău defect, şi să le mişc pe-acolo, să văd dacă nu poate fi reparat.

– Isuse... doamnă..., îngăimă partenerul lui Samson.

Numele său era Budock. Dacă n-ar fi stat lângă Samson, ar fi părut un bărbat masiv.

– Oricum, la gradul lui de demenţă, un psihiatru nu-l mai poate ajuta, replică Julie.

– Să nu faci vreo prostie, Julie, zise Samson.

Rasmussen o privi în ochi doar o clipă, suficient însă pentru a fi înfricoşat de intensitatea mâniei ei. Până atunci avusese o roşcată de copil stingherit şi nervos, dar acum deveni palid. Încercă să facă pe durul, dar vocea subţire, instabilă, îl trădă atunci când îi zise lui Samson:

– Ia căţeaua asta nebună de lângă mine!

– Nu e chiar nebună, îi răspunse Samson. Cel puţin, nu în sens medical. Mă tem că e cam greu să mai fie cineva declarat nebun în vremurile noastre. Toată lumea e preocupată de drepturi constituţionale, vezi tu. Nu, n-aş putea spune că e nebună.

Fără să-l scape din ochi pe Rasmussen, Julie spuse:

– Mulţumesc, Sam.

– Observi însă că n-am pomenit despre ceealaltă parte a acuzaţiei lui, zise Samson, amabil.

– Mda, m-am prins.

În timp ce vorbea cu Samson, Julie îl privea cu atenţie pe Rasmussen.

Fiecare om are propria fobie, o sperietoare construită după firea lui şi ascunsă într-un colţ întunecat al minţii, iar Julie ştia ce-l înspăimântă pe Tom Rasmussen mai mult decât orice pe lumea asta. Nu era vorba de înălţimi sau de spaţii închise. Nici de aglomeraţie, de pisici, de zbor, de insecte, de câini sau de întuneric. În ultimele săptămâni, Dakota & Dakota alcătuise un dosar gros despre el şi se dovedise că suferea de fobia orbirii. Când era la închisoare, îşi controla ochii o dată pe lună, cu regularitatea unui obsedat autentic, şi făcuse cerere să se verifice periodic că nu avea sifilis, diabet sau alte boli care, netratate, puteau duce la orbire. Când nu se afla la închisoare (unde fusese de două ori), vizita lunar un oftalmolog din Costa Mesa.

Continuând să şadă ghemuită în faţa lui Rasmussen, Julie îl apucă de bărbie. Rasmussen tresări. Îi întoarse faţa spre ea. Cu două degete de la ceealaltă mână îi zgârie obrajii, lăsând două urme roşii pe faţa lui palidă, dar fără să-l facă să sângereze.

Rasmussen ţipă scurt şi încercă să o lovească cu mâinile încătuşate, dar îl împiedicară teama şi lanţul care-i lega mâinile de glezne.

– Ce dracu-ţi mai trece prin cap?

Îşi întinse aceleaşi două degete cu care-l zgâriase şi le împinse spre el, oprindu-se la doar cinci centimetri de ochii acestuia. Rasmussen se crispă, scoase un miorlăit şi căută să se desprindă de ea, dar Julie îl apucă de bărbie, forţându-l s-o privească.

– Bobby şi cu mine suntem împreună de opt ani şi ne-am căsătorit de peste şapte ani. A fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea. Tu crezi că poţi să-l striveşti aşa, ca pe un gândac?

Îşi apropie degetele de ochii lui. Patru centimetri. Trei.

Rasmussen încercă să dea înapoi, dar era deja cu capul la perete şi nu mai avea unde să se retragă.

Vârfurile ascuţite ale unghiilor ei ajunseseră la mai puţin de un centimetru de ochii lui.

– Brutalitate poliţienească, zise Rasmussen.

– Nu sunt polițistă, răspunse Julie.

– Dar ci sunt, spuse el, întorcându-și privirea către Samson și Burdock. Luați-o pe cățeaua asta de-aici, sau o să vă dau în judecată de-o să rămâneți în fundul gol!

Julie îi atinse genele cu unghiile.

Atenția lui Rasmussen reveni brusc la ea. Gâfâia și începu și să transpire.

Julie îi atinse iarăși genele și zâmbi.

Pupilele negre ale ochilor săi căprui se măriseră.

– Ați face bine să mă ascultați, nemernicilor, fiindcă jur că vă dau în judecată, și o să vă azvârle din poliție...

Îi atinse din nou genele. Rasmussen își închise strâns ochii.

– ...o să vă confișteze naibii și uniformele și legitimațiile, și o să vă bage pe voi în pușcărie, și știți ce li se-ntâmplă copoilor la-nchisoare, nu-i așa? Sunt bătuți, rupți, uciși, violați!

Glasul lui tot mai ridicat se frânse la ultimul cuvânt, ajungând un glas de copil.

După ce-i aruncă o privire lui Samson ca să vadă dacă are aprobarea lui, măcar tacită, de a continua, și după ce se uită și la Burdock, și văzu că acesta, deși nu era la fel de nepăsător ca Samson, probabil că nu avea să se amestece încă, Julie apăsă cu unghiile pleoapele lui Rasmussen.

Acesta încercă să-și strângă și mai tare ochii.

Julie mări presiunea.

– Ai încercat să mi-l iei pe Bobby, așa că o să-ți iau ochii.

– Ești nebună!

Apăsă și mai tare.

– Potoliți-o! le ceru Rasmussen celor doi polițiști.

– Ai vrut să nu-l mai văd niciodată pe Bobby, așa că nici tu n-o să mai vezi niciodată nimic.

– Ce vrei de la mine?

Transpirația curgea în valuri pe fața lui Rasmussen; arăta ca o lumânare înfiptă în mijlocul unui foc de tabără, care se topea rapid.

– Cine ți-a dat voie să-l omori pe Bobby?

– Voie? Ce vrei să spui? Nimeni. N-am voie...

– N-ai fi îndrăznit să te atingi de el dacă nu ți-ar fi cerut patronul tău.

– Știam că mă urmărește, spuse Rasmussen, înnebunit, cu lacrimi în ochi, din cauza presiunii exercitate de unghiile ei asupra

pleoapelor lui. Știam că stă la pândă, l-am reperat acum cinci-șase zile, chiar dacă folosea mereu altă dubă, ca aia portocalie cu emblema districtului pe ea. Așa că a trebuit să fac ceva, nu? Nu puteam s-o las baltă, erau prea mulți bani în joc. Nu puteam să-l las să mă prindă, după ce pusesem în sfârșit mâna pe Whizard, așa că am fost nevoit să fac ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă ce-ți spun, asta-i tot.

– Ești un programator maniac, o târfă expertă, dar nu ești un dur, ești moale ca un melc. N-ai pune tu la cale o crimă de unul singur. Patronul tău ți-a cerut s-o faci.

– N-am patron. Sunt liber-profesionist.

– Dar cineva tot te plătește.

Apăsă și mai tare, de data asta nu cu unghiile, ci cu buricele degetelor, dar Rasmussen era, probabil, atât de îngrozit, încât își închipuia că niște lame tăioase răzbesc prin scutul delicat oferit de pleoape. Vedea acum bolți înstelate interioare, explozii și vârtejuri de culori, și poate că simțea și o oarecare durere, tremura, căluțele îi zornăiau, iar din ochii închiși îi curgeau din ce în ce mai multe lacrimi.

– Delafield.

Cuvântul erupse pe buzele lui de parcă ar fi încercat, cu toată puterea, și să-l rețină, și să-i dea drumul în același timp.

– Kevin Delafield.

– Cine mai e și ăsta? întrebă Julie, ținându-l încă de bărbie și apăsându-i, implacabilă, pleoapele.

– De la corporația Microcrest.

– El te-a angajat?

Rasmussen ședea țeapăn, temându-se că cea mai mică greșeală din partea lui ar face ca unghiile să-i intre în ochi.

– Îhî. Delafield. Un sonat renegat. La Microcrest nu-l înțelege nimeni, dar le oferă rezultate. Când o să se afle toată porcăria asta, vor fi atât de mirați, încât or pica pe spate. Așa că slăbește-mă. Ce mai vrei de la mine?

Julie îi dădu drumul.

El își deschise ochii imediat, clipi, își testă vederea și apoi ceda nervos, izbucnind în plâns, eliberat de tensiunea la care fusese supus.

În timp ce Julie se ridica în picioare, ușile liftului se deschiseră, și din el ieșiră Bobby și ofițerul care-l însoțise până la biroul

lui Ackroyd. Bobby se uită la Rasmussen, își înclină capul în direcția lui Julie, tățâi și spuse:

– Iar n-ai fost cuminte, dragă? Vrei să nu mai pot să te scot în lume?

– Am stat de vorbă cu domnul Rasmussen, atâta tot.

– Pentru el pare să fie o conversație benefică, zise Bobby.

Rasmussen ședea ghemuit, acoperindu-și ochii cu palmele, fără a putea să-și stăpânească plânsul.

– Ne-am contrazis un pic, spuse Julie.

– Despre cărți sau muzică.

– Aha.

– Ești o sălbatică, Julie, rosti Samson Garfeuss încet.

– A încercat să-l omoare pe Bobby, răspunse Julie.

Samson încuviință.

– Nu spun că, uneori, nu admir sălbăticia... puțin. Dar, cu siguranță, mi-ai rămas datoare.

– Așa e, aprobă ea.

– Iar mie și mai și, interveni Burdock. Tipu' ăsta va face o plângere, bag mâna-n foc pentru asta.

– Ce plângere? întrebă Julie. Nici măcar n-are vreun semn.

Dârele subțiri de pe obrajii lui Rasmussen începuseră deja să dispară. Unicele dovezi ale celor prin care trecuse erau transpirația și tremuratul.

– Ascultă, îi zise Julie lui Burdock, a cedat, fiindcă s-a-ntâmplat să-i cunosc foarte bine punctul cel mai slab, și l-am lovit ușor acolo, așa cum faci când tai un diamant. A mers, pentru că gunoaiele de teapa lui cred că și restul lumii e format din gunoaie, că și noi ne-am comporta ca ei într-o situație anume. Nu i-aș fi scos ochii niciodată, dar el mi i-ar fi scos pe-ai mei, dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, așa că era sigur că voi proceda cum ar fi procedat el. N-am făcut decât să folosesc ideile lui anormale împotriva lui însuși. Psihologic. Nimeni nu poate să depună o plângere doar pentru o mică lecție de psihologie aplicată.

Se întoarse către Bobby.

– Ce era pe dischete?

– Whizardul, nu date false. Tot proiectul. Sunt chiar fișierele pe care le-a copiat. A scos un singur exemplar, cât l-am urmărit eu, și n-a avut timp să facă copii de rezervă, după ce au început împușcăturile.

Se auzi clopoțelul liftului și se aprinse beculețul cu numărul etajului lor. Când ușile se deschiseră, în hol păși un ofițer de poliție, îmbrăcat în haine civile, pe care-l cunoșteau – Gil Dainer.

Julie luă cutia cu dischete din mâinile lui Bobby și i-o întinse lui Dainer.

– Aici se află dovezile, specifică ea. Toate capetele de acuzare se bazează pe aceste dischete. Crezi că poți să ai grijă de ele?

– Vai, doamnă, zâmbi Dainer, voi încerca.

11

Frank Pollard – alias James Roman, alias George Farris – căută în portbagajul Chevrolet-ului furat și găsi mai multe unelte învelite într-un săculeț și așezate în spațiul pentru roata de rezervă. Folosi o șurubelniță ca să scoată numerele de înmatriculare ale mașinii.

După o jumătate de oră de cercetare a unor cartiere mai bine situate și chiar mai liniștite ale încețoșatei Laguna, parcă pe o stradă laterală și întunecată, și schimbă plăcile de înmatriculare ale Chevrolet-ului cu cele ale unui Oldsmobile. Cu puțin noroc, proprietarul Oldsmobile-ului nu avea să observe schimbarea în decurs de câteva zile, poate o săptămână sau chiar mai mult; până atunci, Chevrolet-ul nu o să mai semene cu mașina căutată de poliție, și deci o să poată fi condus cu oarecare siguranță. Frank intenționa, oricum, să se descotorosească de mașină înainte de noaptea următoare și fie să „salte" o alta, fie să-și cumpere una nouă, folosind banii din geanta de voiaj.

Deși era epuizat, socoti că n-ar fi înțelept să se înregistreze la vreun motel. Ora patru și jumătate dimineața era total nepotrivită pentru a cere o cameră. În plus, era nebărbierit, părul său des era încâlcit și unsuros, iar jeanșii și cămașa sa albastră în carouri erau murdare și șifonate în urma recentelor sale aventuri. Să atragă atenția asupra lui era ultimul lucru pe care trebuia să-l facă, așa că se hotărî să doarmă câteva ore în mașină.

Conduse mai departe către nord, până în Laguna Nigel, unde parcă pe o stradă liniștită din cartierul rezidențial, sub mugurii imenși ai unui curmal. Se întinse pe bancheta din spate, încercând

să-şi găsească o poziţie cât mai comodă, într-un spaţiu restrâns şi în absenţa unei perne, şi închise ochii.

Pe moment, nu se mai temea de necunoscutul care-l urmărea, deoarece simţea că acesta nu se mai afla în preajmă. Reuşise, cel puţin temporar, să scape de duşman, aşa că nu era nevoie să stea treaz, înspăimântat de ideea că s-ar putea pomeni cu o faţă ostilă la fereastră. Se simţea capabil să înlăture din minte toate întrebările referitoare la identitatea sa şi la banii găsiţi în geanta de voiaj; era atât de obosit, cu gândurile atât de neclare, încât orice încercare de a rezolva aceste mistere ar fi fost condamnată la eşec.

Îl ţinea treaz, totuşi, amintirea ciudăţeniei evenimentelor petrecute cu câteva ore mai devreme, în Anaheim. Rău-prevestitoarele pale de vânt. Strania muzică de flaut. Ferestrele care se spărgeau, cauciucurile care explodau, frânele defecte, volanul care nu funcţiona...

Cine intrase în acel apartament după lumina albastră? Oare „cine" era cuvântul potrivit... sau era mai bine să se-ntrebe ce anume îl urmărea?

În timpul goanei din Anaheim spre Laguna, nu avusese răgaz să se gândească la acele evenimente bizare, dar acum nu-şi mai putea lua mintea de la ele. Simţea că scăpase dintr-o confruntare cu ceva supranatural. Mai rău, avea impresia că ştie despre ce era vorba, şi că amnezia lui fusese autoprovocată de o dorinţă copleşitoare de a uita.

După o vreme, nici amintirea acelor evenimente nefireşti nu mai putu să-l ţină treaz. Ultimul gând care-i trecu prin minte înainte de a fi învăluit de somn, fu acea scurtă expresie care-i venise în cap atunci când se trezise pe acea stradă pustie: *Licurici într-o furtună*...

12

Din pricina timpului pierdut cu poliţia la scena incidentului, cu angajamentele privind vehiculele lor deteriorate şi cu convorbirile purtate cu cei trei membri ai corporaţiei ce apăruseră la Decodyne, Bobby şi Julie nu reuşiră să ajungă acasă decât în zori. Îi lăsă la scară o maşină a poliţiei, şi Bobby simţi o mare bucurie văzându-şi casa.

Locuiau în zona estică a districtului Orange, într-o casă cu trei dormitoare, un fel de surogat de vilă spaniolă. O cumpăraseră cu trei ani în urmă, considerând-o, în principiu, o investiţie profitabilă. Chiar şi noaptea, peisajul trăda vechimea mică a cartierului: gardurile vii erau încă pitice, copacii nu avuseseră timp să crească mai sus de streaşina caselor.

Bobby descuie uşa, lăsând-o pe Julie să intre prima. Sunetul paşilor pe parchetul holului era amplificat de faptul că sufrageria alăturată nu fusese mobilată. O dovadă în plus că nu scontau să rămână multă vreme în acea locuinţă. Pentru a economisi bani, lăsaseră sufrageria, camera de zi şi două dintre dormitoare fără mobilă. Puseseră covoare ieftine şi perdele şi mai ieftine, dar nu cheltuiseră nimic pe alte obiecte de decor. Aceasta nu era decât o staţie în drumul către Vis, aşa că nu avea rost să-şi risipească fondurile cu ornamentarea ei.

Visul. În gândurile lor, era întotdeauna scris cu majuscule. Economiseau cât mai mult cu putinţă ca să strângă bani pentru îndeplinirea Visului. Nu cheltuiau pe haine sau vacanţe şi nu-şi cumpărau maşini extravagante. Cu sudoarea frunţii şi cu o voinţă de fier, făceau din Dakota & Dakota Investigations o firmă importantă, ce putea fi vândută cu un preţ foarte bun, aşa că majoritatea câştigului îl reinvesteau, pentru ca afacerea să prospere. Pentru Vis.

Bucătăria şi o altă cameră, situate în spatele casei, erau, împreună cu dormitorul de la etaj, singurele mobilate. Aici îşi desfăşurau ei activitatea atunci când se aflau acasă.

Bucătăria avea o pardoseală din dale în stil spaniol, mese de culoare caşeniu-deschis şi dulapuri din stejar. Nici un ban nu fusese risipit pe accesorii decorative, dar încăperea avea un aspect prietenos, datorită celor necesare într-o bucătărie: o plasă în care se aflau şase cepe, ustensile de gătit, cratiţe de aramă atârnate de un raft, sticle cu sosuri. Trei roşii verzi se coceau pe pervazul ferestrei.

Julie se sprijini de masă, de parcă ar fi fost gata să cadă din picioare.

– Vrei să bei ceva? întrebă Bobby.

– Alcool înainte de răsăritul soarelui?

– Mă gândeam, mai degrabă, la suc sau lapte.

– Nu, mulţumesc.

– Ţi-e foame?

Julie clătină din cap.

– Nu vreau decât să mă arunc în pat. Sunt frântă.

O cuprinse în braţe, îngropându-şi faţa în părul ei. Braţele soţiei se strânseră în jurul lui.

Stătură aşa o vreme, în tăcere, lăsând frica rămasă să se evapore în căldura pe care o generaseră împreună. Frica şi dragostea erau inseparabile. Dacă îţi permiteai să te ataşezi de cineva, să iubeşti, deveneai vulnerabil, iar vulnerabilitatea ducea la frică. Prin Julie, îşi descoperise rostul vieţii, şi dacă ea ar fi murit, atunci nici viaţa lui nu ar mai fi avut vreun sens.

Fără să-i dea drumul lui Julie, Bobby se îndepărtă puţin şi-i studie faţa. Urmele de sânge uscat se şterseseră. Rana de pe frunte începuse să se acopere cu o membrană subţire, gălbuie. Totuşi, recentele suferinţe lăsaseră asupra ei o amprentă mai adâncă decât zgârietura de pe frunte. Din cauza tenului bronzat, Julie nu părea palidă nici în cele mai tensionate momente, dar nuanţa de cenuşiu îi colora faţa în astfel de clipe. Pielea ei de culoarea scorţişoarei cu frişcă bătea, acum, spre un gri ce-l ducea cu gândul la marmura unei pietre funerare.

– S-a terminat, o încurajă Bobby, şi suntem teferi.

– În visele mele nu s-a terminat. O să am coşmaruri săptămâni de-a rândul.

– Evenimente cum au fost cele din noaptea asta sporesc legenda firmei Dakota & Dakota.

– Nu vreau să fiu o legendă. Toate legendele sunt moarte.

– Noi vom fi nişte legende în viaţă, şi afacerile vor înflori. Cu cât vor merge mai bine afacerile, cu atât vom putea să lichidăm totul mai repede şi să ne atingem Visul.

O sărută blând pe ambele colţuri ale gurii.

– Trebuie să sun la serviciu, să las robotului un mesaj detaliat cu instrucţiuni complete pentru Clint.

– Foarte bine. Nu vreau să-nceapă să sune telefonul la numai câteva secunde după ce m-am vârât sub pătură.

O sărută din nou şi se îndreptă spre telefonul de perete montat lângă frigider. În timp ce forma numărul, o auzi pe Julie traversând holul scurt ce făcea legătura între bucătărie şi baie. Uşa de la baie se închise tocmai în momentul în care robotul de la serviciu răspunse: „Vă mulţumim că aţi apelat la Dakota & Dakota. Nimeni..."

Clint Karaghiosis – botezat astfel pentru că membrii familiei sale greco-americane fuseseră fani ai lui Clint Eastwood încă de la apariţia acestuia în primul său serial de televiziune, „Rawhide" – era, la firmă, mâna dreaptă a celor doi parteneri, Bobby şi Julie. Aveau încredere în capacitatea lui de a rezolva orice fel de problemă. Bobby îi lăsă un mesaj lung, rezumându-i evenimentele petrecute la Decodyne şi subliniind ce mai rămânea de făcut pentru încheierea definitivă a cazului.

După ce închise, intră în camera alăturată, dădu drumul la combină şi puse un CD cu Benny Goodman. Primele note din „King Porter Stomp" înviorară atmosfera posacă a camerei.

Se întoarse în bucătărie şi scoase o cutie de-o litră de eggnog din frigider. O cumpăraseră în urmă cu două săptămâni, pentru Revelion, pe care îl petrecuseră în liniştе, acasă, dar uitaseră să o mai bea. O deschise acum şi umplu două pahare pe jumătate.

O auzi pe Julie scoţând un sunet chinuit la baie: vărsa, în sfârşit. De fapt, eforturile ei erau violente, dar sterile, căci nu mai mâncaseră nimic de opt sau zece ore. Bobby se aşteptase ca ea să cedeze greţii şi era surprins doar că reuşise să se abţină până acum.

Scoase o sticlă de rom alb din barul aflat în cameră şi turnă o doză mare în ambele pahare cu eggnog. Amestecă romul cu o linguriţă când reveni Julie, părând chiar mai cenuşie ca înainte.

Văzându-l ce făcea, îi spuse:

– N-am nevoie de asta.

– Ştiu cu de ce ai nevoie. Sunt clarvăzător. Ştiam c-o să-ţi deşerţi „prăjiturile" după tot ce s-a întâmplat în seara asta. Îţi spun eu că ai nevoie de asta.

Se îndreptă către chiuvetă şi clăti linguriţa.

– Nu, Bobby, zău că nu pot s-o beau.

Muzica lui Goodman nu părea s-o înviorеze.

– O să-ţi liniştească stomacul. În plus, dacă n-o bei, n-o să poţi dormi.

Luând-o de braţ, traversă holul şi intră în cameră.

– O să stai treză, purtându-mi de grijă mie, lui Thomas – Thomas era fratele ei –, lumii întregi şi tuturor celor care o alcătuiesc.

Se aşezară pe canapea, fără să aprindă vreo lampă. Doar din bucătărie pătrundea o lumină slabă.

Julie îşi trase picioarele sub ea şi se întoarse spre Bobby. Ochii îi străluceau blând. Sorbi o gură de eggnog.

În cameră răsunau, acum, acordurile de la „One Sweet Letter from you", una dintre cele mai frumoase realizări tematice ale lui Goodman, cântată de Louise Tobin.

O vreme ascultară în tăcere.

– Să ştii că sunt o ură, Bobby, chiar sunt, spuse, apoi, Julie.

– Ştiu că eşti.

– N-aş vrea să crezi că sunt o neajutorată.

– Nici prin cap nu-mi trece.

– N-am vărsat din cauza împuşcăturilor, sau din pricină că l-am călcat pe tipu' ăla cu Toyota, şi nici măcar fiindcă era să te pierd...

– Ştiu. Te-a deranjat ce-a trebuit să-i faci lui Rasmussen.

– E un ticălos mic şi nenorocit, cu o faţă de nevăstuică, dar nici chiar el nu merita aşa ceva. Am făcut o treabă împuţită.

– A fost singurul mod de a rezolva cazul, care era departe de a fi închis, dacă nu aflam cine l-a angajat.

Julie mai bău eggnog. Privi încruntată conţinutul lăptos al paharului, de parcă s-ar fi găsit dezlegarea unor mari mistere.

După vocalizele lui Tobin, urmară soloul pasional de trompetă al lui Ziggy Elman şi clarinetul lui Goodman. Notele melodioase transformaseră acea cămăruţă în cel mai romantic loc de pe pământ.

– Am făcut ce-am făcut... pentru Vis. Vestea despre omul care l-a angajat pe Rasmussen o să-i bucure pe cei de la Decodyne. Dar umilirea lui mi s-a părut mai rea, într-un fel... decât omorârea unui om într-un duel cinstit.

Bobby îi puse o mână pe genunchi. Era un genunchi frumos. Chiar şi după atâţia ani, încă mai rămânea mirat, uneori, de delicateţea oaselor lui Julie, întrucât, de obicei, o considera solidă pentru dimensiunile ei, puternică şi voluntară.

– Dacă nu l-ai fi trecut tu pe Rasmussen prin menghină, aş fi făcut-o eu.

– Nu, n-ai fi făcut-o. Bobby, tu eşti bătăios, isteţ şi dur, dar există unele lucruri pe care, pur şi simplu, nu le poţi face. Ăsta a fost unul dintre ele. Nu mai vorbi prostii, doar ca să-nceapă să mă faci pe mine să mă simt bine.

– Ai dreptate, zise el, n-aş fi putut s-o fac. Dar mă bucur că tu ai reuşit. Decodyne e foarte importantă, şi am fi pierdut câţiva ani buni, dacă am fi ratat misiunea.

– Ce n-am face noi pentru Vis?

– Păi, răspunse Bobby, n-am tortura copii mici cu cuţite înroşite în foc, n-am îmbrânci bătrânele pe scări prea lungi şi n-am da cu ranga într-un coş plin de căţeluşi nou-născuţi... cel puţin, nu fără un motiv întemeiat.

Râsul lui era forţat.

– Ascultă, zise el, eşti un om bun. Ai o inimă bună, şi ce i-ai făcut lui Rasmussen nu o pătează în nici un fel.

– Sper că ai dreptate. Dar, uneori, viaţa e grea.

– Dacă mai bei un pahar, o să ţi se pară mai uşoară.

– Ştii câte calorii conţine băutura asta? O să mă-ngraş ca un hipopotam.

– Hipopotămiţele sunt simpatice, spuse Bobby, luându-i paharul şi îndreptându-se spre bucătărie ca să i-l mai umple o dată. Îmi plac foarte mult.

– Da, dar n-ai vrea să faci dragoste cu vreuna.

– De ce nu? Ai ce ţine în braţe.

– Te-ar zdrobi.

– Ei, desigur, aş insista să stau mereu deasupra.

13

Candy se pregătea să omoare. Stătea în sufrageria întunecată a unei case străine, tremurând de dorinţă. Sânge. Avea nevoie de sânge.

Candy urma să ucidă, şi nu putea să se stăpânească. Nici gândul la propria-i mamă nu-l ajuta să-şi controleze foamea.

Numele său de botez era, de fapt, James, dar mama lui – o persoană altruistă, plină de bunătate şi de dragoste, o sfântă – îi zicea mereu „băieţelul de zahăr". Nu-l numea niciodată James. Nici Jim sau Jimmy. Ea spusese că era cel mai dulce lucru de pe pământ, şi „băieţelul de zahăr" devenise, cu timpul, „băiatul de zahăr", ca, până la urmă, când împlinise şase ani, apelativul să fie scurtat şi scris cu literă mare, rămânând „Candy". Acum, când avea douăzeci şi nouă de ani, era singurul nume la care răspundea.

Mulţi oameni credeau că omuciderea este un păcat. El ştia că lucrurile stau altfel. Unii oameni se născuseră cu un apetit pentru

sânge. Dumnezeu îi făcuse așa și le cerea să-i omoare pe cei pe care El îi alegea. Totul făcea parte din planul Lui misterios.

Singurul păcat era să omori atunci când nici Dumnezeu, nici mama ta nu erau de acord cu victima, adică exact ce avea el de gând să facă. Îi era rușine. Dar îi era și foame.

Ascultă casa. Liniște.

Umbrele întunecate ale mobilelor din sufragerie se strângeau în jurul lui ca niște ființe întunecate, de pe un alt tărâm.

Respirând greu și tremurând, Candy trecu prin mai multe camere, apoi înaintă încet prin holul ce ducea în partea din față a casei. Nu făcea nici un zgomot care să poată atrage atenția celor care dormeau la etaj. Părea să plutească, nu să meargă, de parcă ar fi fost o fantomă, și nu un om în carne și oase.

Se opri la capătul scărilor și mai făcu un ultim efort, neconvingător, de a-și stăpâni instinctul criminal. Nereușind, se cutremură și expiră îndelung. Începu să urce la etaj, unde probabil că dormea familia.

Mama o să-l înțeleagă și o să-l ierte.

Ea îl învățase că era bine și moral să ucizi – dar numai atunci când era necesar, adică atunci când aducea avantaje familiei. Era foarte supărată pe el de câte ori ucidea doar din instinct, fără vreun motiv mai bun. Nu era nevoie să-l pedepsească fizic pentru rătăcirile lui, deoarece supărarea ei îi provoca un chin mai mare decât orice pedeapsă la care s-ar fi putut ea gândi. Nu mai vorbea cu el zile în șir, și acest refuz îi umplea pieptul de durere, încât îi venea să creadă că inima lui o să mai zvâcnească o dată și apoi o să-și înceteze bătăile. Ea obișnuia și să privească prin el, de parcă nu ar mai fi existat. Când ceilalți copii vorbeau despre el, spunea: „A, vorbiți despre fratele vostru Candy, sărmanul vostru frate mort. Ei bine, amintiți-vă de el, dacă vreți, dar faceți-o numai între voi, niciodată în prezența mea, căci nu mai vreau să-mi amintesc de el, sămânță rea ce era. Nu era bun de nimic băiatul ăla, nu voia s-asculte de mama lui, nu, se credea grozav. Până și numele lui mă îmbolnăvește, mă revoltă, așa că să nu mi-l mai pomeniți." De fiecare dată când Candy era exilat temporar pe tărâmul umbrelor, nu i se mai punea nici un tacâm la masă și era nevoit să stea într-un colț și să se uite la ceilalți cum mănâncă, de parcă ar fi fost un strigoi care bântuia casa. Mama lui nu-l învrednicea cu nici un zâmbet și cu nici un reproș, nu-i mai mângâia părul sau fața cu mâinile ei blânde și

nici nu-l mai lăsa să se ghemuiască lângă ea sau să-și pună capul obosit pe sânul ei, iar noaptea se scufunda într-un somn agitat, lipsit fiind de poveștile și cântecele ei de leagăn. În timpul acelor surghiunuri totale, ladul i se părea mai aproape decât ar fi crezut.

Dar ca avea să înțeleagă de ce Candy nu se putea stăpâni în noaptea aceea, și avea să-l ierte.

Mai devreme sau mai târziu, îl ierta de fiecare dată, căci dragostea ei pentru el era ca dragostea lui Dumnezeu pentru toți copiii Lui: perfectă, plină de îngăduință și de compasiune. Când considera că el a suferit destul, îl privea din nou, îi zâmbea și își deschidea larg brațele. Când îl accepta iarăși, Candy simțea că știe cât se poate de bine ce este Raiul.

Acum, mama lui se afla ea însăși în Rai. Trecuseră șapte ani lungi. Dumnezeule, cât de mult îi lipsea! Dar știa că ea îl supraveghează chiar și în acel moment. O să știe că își pierduse firea în noaptea aceea, și o să fie dezamăgită de el.

Urcă scările, sărind câte două trepte o dată, pe lângă perete, unde era mai puțin probabil ca lemnul să scârțâie. Era un bărbat masiv, dar se mișca cu grație, iar treptele, chiar dacă unele erau desprinse sau uzate, nu scârțâiau sub pașii lui.

Se opri în holul de la etaj și ascultă. Nimic.

Pe tavan pâlpâia un beculeț ce făcea parte din sistemul anti-incendiu. Lumina lui palidă era suficientă pentru a-i permite lui Candy să zărească două uși pe partea dreaptă a holului, două pe cea stângă și una la capăt.

Se furișă până la prima ușă pe dreapta, o deschise ușor și se strecură în cameră. Închise ușa la loc și rămase cu spatele la ea.

Deși pofta devenise copleșitoare, se forță să aștepte până când ochii i se obișnuiră cu întunericul. O lumină cenușie, aruncată de un felinar aflat la câteva sute de metri, sclipea ușor în cele două ferestre. Mai întâi observă oglinda, un cadru ca de gheață, în care jucau slabele raze de lumină; apoi începu să deslușească forma toaletei pe care era așezată. După o clipă, reuși să vadă și patul, pe care se contura vag, o formă ghemuită sub o pătură de culoare deschisă, oarecum fosforescentă.

Candy se apropie cu prudență de pat, apucă pătura și cearșaful și ezită, ascultând respirația ușoară și ritmică a persoanei care dormea. Remarcă o undă de parfum, amestecată cu mirosul plăcut

de piele caldă şi cu cel de păr proaspăt spălat. O fată. Putea mereu să deosebească mirosul de fată de cel de băiat. Simţea şi că această fată era tânără, poate adolescentă. Dacă nevoia lui nu ar fi fost atât de intensă, ar fi ezitat chiar mai mult, căci momentele dinaintea unui omor erau tulburătoare, mai plăcute chiar decât actul în sine.

Cu un gest teatral, ca al unui magician ce trăgea pânza cu care acoperise o cuşcă goală, pentru a dezvălui publicului un porumbel venit de pe cine ştie ce tărâm, Candy o dezveli pe fată. Se aruncă asupra ei, îngropând-o în saltea cu greutatea corpului său.

Fata se trezi imediat şi încercă să ţipe, chiar dacă şocul o lăsase fără suflare. Din fericire, Candy avea mâini neobişnuit de mari şi de puternice, şi îi prinse faţa înainte ca ea să-şi poată ridica glasul. Apoi puse podul palmei sub bărbie şi o apucă cu degetele de obraji, zăvorându-i gura.

– Taci, sau te omor, îi şopti, buzele sale atingând în treacăt urechea ei delicată.

Fata scoase un sunet înăbuşit, de panică, şi se zvârcoli sub el, dar fără nici un rezultat. Din câte putea să-şi dea seama, era fată, nu femeie, având, probabil, o vârstă cuprinsă între doisprezece şi cincisprezece ani, ceea ce îi uşura misiunea.

– Nu vreau să-ţi fac rău. Te doresc, atâta tot, şi, după ce termin cu tine, voi pleca.

Era o minciună, căci el nu intenţiona să o violeze. Actul sexual nu îl interesa. Ba, mai mult, îl dezgusta; erau implicate tot felul de lichide scârboase, depindea de folosirea nereuşită a organelor asociate cu urinarea; actul sexual era un act cu totul respingător. Faptul că pe alţii îi fascina aşa ceva nu făcea decât să-i dovedească lui Candy că bărbaţii şi femeile erau membrii unei specii decăzute şi că lumea ajunsese o cloacă de păcat şi de nebunie.

Fata renunţase să-i mai reziste, acum, fie pentru că avea încredere în afirmaţia lui de a nu o ucide, fie pentru că era aproape paralizată de frică. Sau poate că avea nevoie de întreaga ei energie ca să respire. Toată greutatea lui Candy – optzeci de kilograme – o apăsa pe piept, blocându-i plămânii. Cu mâna cu care-i închisese gura îi simţea inspiraţiile reci, o dată cu dilatarea nărilor, urmate de expiraţii scurte, fierbinţi.

Vederea lui continuase să se adapteze la lumina slabă din cameră. Deşi nu putea încă să desluşească detaliile feţei ei, îi vedea

ochii strălucind în întuneric, cu sclipiri de teamă; părul deschis al fetei reflecta chiar şi licărul palid ce venea pe fereastră, căpătând reflexe de argint lustruit.

Cu mâna rămasă liberă, îi îndepărtă părul de pe partea dreaptă a gâtului. Îşi schimbă uşor poziţia, lăsându-se mai în jos, pentru a ajunge cu buzele la gâtul ei. Sărută carnea fragedă, îi simţi cu buzele bătaia pulsului, apoi muşcă adânc şi dădu de sânge.

Fata zvâcni şi se zbătu sub el, dar o apăsă şi o ţinu strâns, şi ea nu reuşi să-i desprindă gura lacomă de rana pe care o făcuse. Înghiţea repede, dar nu putea consuma lichidul gros şi dulce în ritmul în care era produs. Dar debitul se micşora repede. Convulsiile fetei deveniră, şi ele, din ce în ce mai puţin violente, şi apoi încetară cu totul, până când ea rămase atât de neclintită, încât părea să nu mai fie altceva decât un morman de aşternuturi.

Se ridică de lângă fată şi aprinse veioza, doar cât să-i vadă faţa. Întotdeauna dorea să le vadă figurile, după sacrificiu, dacă nu înainte. Îi plăcea să se uite la ochii lor, ce nu păreau orbi, ci înzestraţi cu imaginea locului îndepărtat în care plecau sufletele acestora. Nu-şi înţelegea prea bine o asemenea curiozitate. La urma urmei, dacă mânca o friptură, nu se-ntreba cum arătase vaca. Fata aceea – şi celelalte cu care se hrănise – nu ar fi trebuit să-nsemne pentru el mai mult decât o carne. Odată, într-un vis, după ce terminase de băut dintr-un gât răvăşit, victima, deşi moartă, îl întrebase de ce dorea s-o privească. Atunci când îi spusese că nu avea vreun răspuns la acea întrebare, îi sugerase că poate, în cazurile în care omorâse pe întuneric, simţise nevoia să-şi privească victimele, pentru că, în cine ştie ce colţ întunecat al inimii sale, se aştepta să-şi vadă propria faţă, albă ca zăpada şi cu ochii îngheţaţi. „Adânc în sufletul tău", îi spusese, „ştii că eşti deja mort, ars pe dinăuntru. Îţi dai seama că ai mult mai multe în comun cu victimele tale după ce le-ai omorât, decât înainte." Aceste cuvinte, deşi rostite numai în vis, şi deşi reprezentau o evidentă aberaţie, îl făcuseră, totuşi, să se trezească ţipând. Era viu, nu mort, era puternic şi plin de viaţă, un om ale cărui pofte erau pe cât de puternice, pe atât de neobişnuite. Cuvintele cadavrului din vis îl urmăriră de-a lungul anilor, şi îl înfricoşau un pic când îi reveneau în minte în astfel de momente. Şi acum,

ca întotdeauna, refuză să se oprească asupra lor. Prefera să-şi îndrepte atenţia asupra fetei din pat.

Părea să aibă cam paisprezece ani şi era destul de drăguţă. Captivat de tenul ei perfect, se întrebă dacă pielea era la fel de minunată şi la pipăit, în cazul în care avea îndrăzneala să o atingă cu degetele. Buzele îi erau uşor depărtate, de parcă ar fi fost deschise cu blândeţe de sufletul ce o părăsise. Ochii limpezi, de un albastru intens, păreau enormi, prea mari pentru faţa ei, la fel de nemărginiţi ca cerul de iarnă.

S-ar fi uitat ore în şir la ea.

Oftând cu regret, închise lampa.

Stătu o vreme în întuneric, învăluit de aroma înţepătoare a sângelui.

Când ochii i se reacomodară cu întunericul, se întoarse în hol, fără să se mai deranjeze să închidă uşa fetei după el. Intră în camera de vizavi, care era neocupată.

Dar în camera următoare, Candy mirosi o dâră de sudoare rânced㠟i auzi un sforăit. Era un băiat de şaptesprezece sau optsprezece ani, nu unul mic, şi se luptă cu mai multă ardoare decât sora lui. Dar dormea pe burtă şi, când Candy îl dezveli şi se aruncă asupra lui, faţa băiatului fu surprinsă în pernă, sufocându-l şi împiedicându-l să strige. Lupta a fost violentă, dar scurtă. Băiatul leşină din cauza lipsei de oxigen şi Candy îl întoarse pe spate. Când se aplecă spre gâtul dezvelit, Candy scoase un strigăt de nerăbdare, mai puternic decât toate zgomotele pe care le făcuse băiatul.

Mai târziu, când deschise uşa celui de-al patrulea dormitor, primele raze timide ale zorilor pătrunseră pe fereastră. Umbrele se mai ghemuiau încă în colţuri, dar întunericul adânc fusese alungat. Lumina naturală era încă prea slabă pentru a dezvălui culorile obiectelor, care păreau, toate, diferite nuanţe de cenuşiu.

O blondă atrăgătoare de vreo treizeci de ani dormea într-o parte a unui pat uriaş. Ceaşafurile şi pătura din cealaltă jumătate erau abia atinse, şi Candy deduse că soţul femeii sau se mutase în altă parte, sau era plecat într-o călătorie de afaceri. Remarcă pe noptieră un pahar plin pe jumătate cu apă şi o sticluţă cu medicamente. Ridică sticluţa şi văzu că era plină cu pilule mici: un somnifer, din câte scria pe etichetă. Tot de pe etichetă află şi numele femeii: Roseanne Lofton.

În picioare, Candy o privi îndelung, şi se simţi cuprins de dorul mai vechi de alintare maternă. Pofta continua să-l îmboldească, dar nu dorea să o atace violent, nu voia să o desfacă şi să o golească de sânge în câteva minute. De data asta, trebuia să dureze mai mult.

Dorea să sugă din acea femeie aşa cum supsese sângele mamei lui când i se permitea această favoare. Uneori, când se afla în graţiile mamei, ea îşi făcea o tăietură superficială în palmă, sau îşi înţepa unul dintre degete, iar apoi îl lăsa să se ghemuiască şi să se hrănească cu sângele ei o oră sau mai mult. În acele clipe, asupra lui se lăsa o linişte sufletească profundă, o fericire atât de mare, încât i se părea că lumea şi suferinţele ei devin ireale, căci sângele mamei era ca nici un altul, pur ca lacrimile unui sfânt. Desigur, prin asemenea răni mărunte nu putea absorbi decât vreo câteva grame din ea, dar acel firicel era mai preţios şi mai hrănitor decât toţi litrii pe care i-ar fi putut bea de la zeci de alţi oameni. Femeia din faţa lui nu o să aibă un asemenea nectar în vene, dar, dacă îşi închidea ochii în timp ce sugea, şi dacă lăsa ca mintea să i se întoarcă în trecut, la amintirea zilelor dinaintea morţii mamei, poate că avea să reuşească să retrăiască cel puţin o mică parte din acea sublimă seninătate pe care o cunoscuse atunci... şi să simtă un vag ecou al vechii emoţii.

În cele din urmă, fără să îndepărteze pătura, Candy se aşeză uşor pe pat şi se întinse lângă femeie, privind cum pleoapele ei grele tremurau, apoi se deschideau. Îl privi, clipind, în timp ce se ghemuia lângă ea şi, câteva secunde, păru să creadă că încă mai visa, căci trăsăturile ei relaxate nu trădau nici o expresie.

– Nu vreau decât sângele tău, îi şopti el.

Brusc, femeia se eliberă de efectele sedativului, iar ochii ei se umplură de teamă.

Înainte ca ea să poată pângări frumuseţea momentului, strigând sau opunând rezistenţă, spulberând astfel iluzia că era mama lui şi i se oferea de bună voie, o lovi în gât cu pumnul său greu. Apoi o lovi din nou. Apoi o izbi în obraz de două ori. Femeia căzu pe pernă, pierzându-şi cunoştinţa.

Se strecură sub pătură, ca să fie mai aproape de ea, îi apucă mâna şi îi ciupi palma cu dinţii. Îşi puse capul pe pernă, cu faţa spre femeie, bând şuvoiul lent din palma ei. După o vreme, închise ochii şi încercă să-şi închipuie că se afla lângă mama lui, şi, în

cele din urmă, o liniște binevenită îl cuprinse. Totuși, deși era mai fericit decât fusese de la o vreme, nu simțea o fericire profundă, ci doar o pojghiță de bucurie care-i înveselea superficial inima, fără să atingă încăperile ei întunecate și reci.

14

După numai câteva ore de somn, Frank Pollard se trezi pe bancheta din spate a Chevrolet-ului furat. Soarele de dimineață ce pătrundea prin geamuri era destul de puternic pentru a-l face să clipească.

Era amorțit, îl dureau încheieturile și se simțea neodihnit. Avea gâtul uscat și ochii îl usturau, de parcă nu dormise de câteva zile.

Cu un geamăt, Frank își coborî picioarele de pe banchetă, se ridică în capul oaselor și tuși. Își dădu seama că avea mâinile amorțite; le simțea reci și uscate, și observă că își încleștase degetele în pumni. Evident, dormise așa multă vreme, pentru că, la început, îi fu imposibil să le desfacă. Avu nevoie de un efort considerabil ca să-și relaxeze pumnul drept... și o substanță neagră și sfărâmicioasă i se prelinse printre degetele ce-și reveneau la viață.

Se holbă perplex la grăunțele negre ce se scurseră pe cracul jeanșilor, și de-acolo pe pantoful drept. Își ridică mâna, ca să privească mai îndeaproape rămășițele ce i se lipiseră de palmă. Arăta și mirosea ca nisipul.

Nisip negru? De unde îl avea?

Când își deschise și mâna stângă, se scurse încă o cantitate de nisip.

Nedumerit, se uită pe fereastra mașinii la cartierul rezidențial în care se afla. Văzu gazon verde, pământ negru acolo unde iarba nu răsărise, răsaduri cu vlăstare de conifere împrejmuind unele tufișuri, dar nu văzu nimic care să semene cu ceea ce ținuse în pumnii strânși.

Se afla în Laguna Nigel, deci în apropierea Oceanului Pacific și a plajelor vaste. Dar plajele acelea erau albe, nu negre.

Când îi reveni sângele în degetele amorțite, se lăsă în scaun, își aduse mâinile în fața ochilor, și se uită cu atenție la firele negre

presărate pe palmele umezite de transpirație. Nisipul, chiar și negru fiind, era o substanță banală și nevinovată, dar rămășițele de pe mâinile sale îl tulburau atât de tare, de parcă ar fi fost sânge proaspăt.

– Cine naiba sunt și ce se întâmplă cu mine? se întrebă cu voce tare.

Știa că are nevoie de ajutor. Dar nu știa cui i l-ar putea cere.

15

Bobby se trezi din cauza vântului din Santa Ana, care ofta printre copaci. Vuia printre streșini, dirijând corul de scârțâituri și pocnete ale țiglelor de cedru și ale grinzilor acoperișului.

Clipi, cu ochii umflați de somn, și se chiorî la numerele de pe tavan: 12:07. Deoarece, uneori, aveau un orar neconvențional și dormeau ziua, instalaseră obloane marca Rolladen, lăsând camera într-un întuneric de hrubă, cu excepția afișajului verde-deschis al ceasului, ale cărui cifre se reflectau pe tavan ca un mesaj de rău augur, venit de pe celălalt tărâm.

Având în vedere că se culcaseră în zori, și adormiseră imediat, știau că numerele de pe tavan însemnau că trecuse puțin de prânz, și nu de miezul nopții. Dormise aproximativ șase ore. Rămase nemișcat, întrebându-se dacă Julie se trezise.

– Da, m-am trezit, spuse ea.

– Ești o vrăjitoare, zise el. Știai la ce mă gândesc.

– Asta nu înseamnă că sunt o vrăjitoare. Înseamnă că sunt căsătorită.

Se întinse către Julie, și ea veni în brațele lui.

O vreme, rămaseră îmbrățișați, mulțumiți să fie unul lângă celălalt. Apoi, dintr-o dorință comună și tacită, începură să facă dragoste.

Lumina cifrelor verzi de pe tavan era prea slabă pentru a înlătura întunericul absolut, așa că Bobby nu o putea vedea deloc pe Julie. Dar o „vedea", totuși, cu mâinile. Bucurându-se de pielea ei moale și mătăsoasă, de rotunjimile elegante ale sânilor ei, descoperindu-le proeminențele la locul lor, simțind încordarea mușchilor

chilor şi a mişcărilor fluide ale acestora, părea un orb care-şi folosea mâinile pentru a da viaţă unui ideal interior de frumuseţe.

Vântul zgudui lumea exterioară, sincronizându-se cu orgasmul lui Julie. Iar când Bobby nu se mai putu nici el abţine, când îşi dădu drumul, strigând, vântul şuierător îl acompanie, şi o pasăre care se adăpostise într-o streaşină apropiată fu suflată de-acolo cu foşnet de pene şi piuituri din ce în ce mai îndepărtate.

Rămaseră întinşi unul lângă celălalt, în întuneric, amestecându-şi respiraţiile şi atingându-se aproape cu reverenţă. Nu doreau şi nici nu simţeau nevoia să vorbească; vorbele ar fi stricat momentul

Stinghiile de aluminiu ale obloanelor vibrau încet în palele de vânt.

Cu timpul, starea de beatitudine erotică dispăru, făcând loc unei nelinişti ciudate, al cărei motiv Bobby nu-l putea găsi. Întunericul ce-l învăluia părea să-l domine, de parcă absenţa luminii provoca o îngroşare a aerului, până când acesta avea să devină la fel de vâscos şi irespirabil ca şi siropul.

Deşi tocmai făcuse dragoste cu ea, îi veni brusc ideea absurdă că Julie nu se afla lângă el, şi că se acuplase cu un vis, sau cu atotprezentul întuneric însuşi, şi că ea fusese furată în acea noapte îndepărtată de o putere stranie, pe care el nu o putea desluşi, şi că nu avea s-o mai revadă.

Frica sa copilărească îl făcu să se simtă prost, dar se ridică într-un cot şi se întoarse către una dintre lămpile de perete montate lângă pat.

Când o văzu pe Julie întinsă lângă el, zâmbitoare, cu capul sprijinit de o pernă, temerile lui inexplicabile dispărură brusc. Expiră îndelung, surprins să descopere că-şi ţinuse respiraţia. Dar o anumită tensiune continua să rămână în el, şi privelişte a lui Julie, în siguranţă şi neatinsă, cu excepţia cicatricei de pe frunte, nu era suficientă pentru a-l ajuta să se destindă total.

– Ce se-ntâmplă? întrebă ea, sensibilă ca întotdeauna.

– Nimic, minţi el.

– Te doare, cumva, capul de la romul din eggnog?

Ce îl deranja pe el nu era o mahmureală, ci sentimentul straniu de care nu putea scăpa, că avea să o piardă pe Julie, că exista ceva acolo, în ostila lume exterioară, care avea să vină s-o ia. Fiind optimistul familiei, era, de obicei, scutit de gânduri negre despre evenimentele viitoare; de aceea, această stranie presimţire de rău

augur îl înspăimânta mai mult decât dacă ar fi fost obişnuit cu asemenea senzaţii.

– Bobby? zise ea, încruntându-se.

– Am o durere de cap, o asigură el.

Se aplecă şi îi sărută ochii, apoi o sărută iarăşi, făcând-o să se apropie cât mai mult pentru a o împiedica să-i vadă faţa şi să citească pe ea spaima pe care o ascundea.

Mai târziu, după ce au făcut câte un duş şi s-au îmbrăcat, au luat în grabă micul dejun, stând în picioare la masa din bucătărie: brioşe cu gem de zmeură, câte o jumătate de banană fiecare şi cafea tare. Căzuseră de acord să nu se ducă la birou. Un telefon scurt dat lui Clint Karaghiosis confirma că fuseseră îndeplinite aproape toate formalităţile pentru închiderea cazului Decodyne şi că nu exista nici o altă afacere urgentă, care să necesite prezenţa lor.

În garaj îi aştepta un Suzuki Samurai, a cărui privelişte îi ridică moralul lui Bobby. Samuraiul era o camionetă mică, model sport, cu tracţiune pe toate roţile. Bobby justificase cumpărarea maşinii lăudându-i lui Julie multiplele calităţi ale acesteia: era folositoare, dar şi recreativă, accentuând în mod special preţul relativ rezonabil, dar, de fapt, o dorise fiindcă era o plăcere să o conduci. Julie nu fusese dezamăgită şi se ataşase de maşină, pentru că şi ei îi făcea plăcere să o conducă. De astă dată, îl lăsă pe Bobby la volan când se oferi să i-l cedeze ei.

– Am condus destul noaptea trecută, zise Julie, în timp ce-şi prindea centura de siguranţă.

Pe străzile bătute de vânt, se învârteau şi se rostogoleau frunze moarte, crenguţe rupte, câteva petice de hârtie şi alte resturi mai greu de recunoscut. Vârtejuri de praf veneau din est, de unde vântul Santa Ana, numit astfel după munţii din care se năştea, sufla prin canioane şi prin dealurile aride, năpădite de tufişuri, pe care hamicii antreprenori din districtul Orange nu apucaseră încă să le evalueze şi să le acopere cu mii de exemplare aproape identice, din lemn şi stuc, ale visului californian. Copacii se îndoiau în faţa revărsării oceanului de aer care se îndrepta în valuri puternice şi haotice către adevărata mare aflată în vest. Ceaţa din noaptea trecută dispăruse şi ziua era atât de senină, încât de pe dealuri se putea zări insula Catalina, la cincizeci şi patru de kilometri de coasta Pacificului.

Julie dădu drumul unui CD cu Artie Shaw, şi în maşină răsunară sunetul dulceag şi ritmul uşor săltăreţ ale piesei „Begin the Beguine". Melodioasele saxofoane ale lui Les Robinson, Hank Freeman, Tony Pastor şi Ronnie Perry erau într-un ciudat contrapunct cu haosul stârnit de vântul Santa Ana şi distanţa la care se afla acesta.

Din Orange, Bobby se îndreptă spre sud-vest, către oraşele de pe litoral: Newport, Corona Del Mar, Laguna, Dana Point. Se menţinea, pe cât posibil, pe şoselele ce mai puteau fi considerate, în acest ţinut urbanizat, ca „lăturalnice". Treceră chiar pe lângă două livezi de portocali, care, odinioară, tapetau întreaga zonă, dar care cedau, acum, în faţa asaltului implacabil al caselor şi aleilor

Julie devenea din ce în ce mai vorbăreaţă şi mai vioaie, cu fiecare kilometru parcurs, dar Bobby îşi dădea seama că e o stare de spirit artificială. De fiecare dată când îl vizitau pe fratele ei, Thomas, Julie se străduia să-şi ridice moralul. Deşi îl iubea pe Thomas, fiecare revedere îi frângea inima, aşa că se fortifica dinainte cu un umor contrafăcut.

– Nu e nici un nor pe cer, spuse ea, când treceau pe lângă vechea fabrică de ambalare a fructelor, Irvine Ranch. Nu-i aşa că e o zi frumoasă, Bobby?

– E o zi minunată, întări el.

– Probabil că vântul a suflat norii până-n Japonia, îngrămădindu-i peste Tokyo.

– Ihî. În momentul de faţă, murdăria din California a căzut peste Ginza.

Sute de flori roşii de bougainvillea, smulse de vânt, traversară şoseaua, şi Samuraiul păru, o clipă, prins într-o furtună de zăpadă purpurie. Li se păruse că vârtejul de petale avea un aer oriental, dar poate că asta se datora faptului că tocmai vorbiseră despre Japonia.

– Chiar şi furtunile sunt frumoase aici, spuse Julie. Nu-i aşa că suntem norocoşi, Bobby, să trăim într-un loc atât de deosebit?

„Frenesie", celebra piesă a lui Artie Shaw, începu brusc, cu un swing al corzilor de chitară. De fiecare dată când îl auzea, lui Bobby aproape că-i venea să creadă că se afla într-un film din anii '30 sau '40 şi că, dacă dădea colţul, avea să-l întâlnească pe vechiul său prieten, James Stewart, sau poate pe Bing Crosby, să cineze împreună cu Cary Grant, Jean Arthur şi Katherine Hepburn, şi că urmau să se întâmple tot felul de lucruri ciudate şi amuzante.

– În ce film te afli acum? îl întrebă Julie, care-l cunoştea prea bine.

– Încă nu mi-am dat seama. Poate în „Dosarul Philadelphia".

Când ajunseră în parcarea azilului Cielo Vista, Julie reuşise deja să-şi inducă o stare euforică. Coborî din Samurai, se-ntoarse către apus şi zâmbi orizontului, acolo unde se unea cerul cu oceanul, de parcă nu ar mai fi văzut niciodată un peisaj mai frumos. Într-adevăr, priveliştea era ameţitoare, căci Cielo Vista era înălţată pe o faleză aflată la mai puţin de jumătate de kilometru de Oceanul Pacific, dominând o bună parte din Gold Coast-ul californian. Bobby admira şi el priveliştea, uşor adus de spate şi cu capul vârât între umeri, din cauza vântului rece şi agresiv.

Când se hotărî, Julie îl luă pe Bobby de mână, i-o strânse tare şi intrară.

Azilul Cielo Vista era o instituţie particulară, fără fonduri de la guvern, iar arhitectura sa încălca toate principiile ce stăteau la baza construcţiei clădirilor de stat. Era o vilă cu un etaj, cu faţada în stil spaniol, din stuc de culoare portocaliu-gălbuie, culoare accentuată de albul cornişelor din marmură, al uşilor şi al ramelor de la ferestre; deasupra uşilor se arcuiau bolţi graţioase, cu pervazuri late. Trotuarele erau străjuite de ţepuşe pe care se încolăceau bougainvillea cu flori purpurii şi violete, pe care vântul le făcea să şoptească, neliniştite. Înăuntru, podelele erau acoperite cu vinilin gri, presărat cu pete de culoarea peruzelei şi portocalii, iar pereţii erau de culoarea piersicii, dând casei o ambianţă plăcută şi aerisită.

Se opriră în foaierul aflat în spatele uşii de la intrare, cât timp Julie scoase un pieptene ca să-şi aranjeze părul ciufulit de vânt. Trecură pe la biroul de informaţii situat într-o sală de aşteptare liniştită, şi apoi o luară pe holul dinspre nord, către camera lui Thomas.

Dintre cele două paturi aflate în cameră, al lui era cel mai apropiat de fereastră, dar Thomas nu şedea nici pe el, nici în fotoliul său. Din uşă, îl văzură aşezat la biroul pe care îl împărţea cu colegul său de cameră, Derek. Aşa cum şedea, aplecat deasupra mesei şi decupând o fotografie dintr-o revistă, Thomas părea, în chip ciudat, atât solid, cât şi fragil, atât masiv, cât şi delicat. Era puternic din punct de vedere fizic, dar slab din punct de vedere mental şi emoţional, iar această deficienţă interioară se reflecta în exterior, făcând să pălească forţa degajată de aspectul său. Cu

gâtul său gros, umerii mari și lăsați, spatele lat și membrele relativ scurte, Thomas părea un gnom, dar, când îi simți și se întoarse, se putea vedea că fața sa nu se bucura de trăsăturile simpatice ale unei ființe din povești, ci, mai degrabă, dovedea un destin genetic nemilos, o tragedie biologică.

– Jules! strigă el, dând drumul foarfecelor și revistei, și aproape răsturnând scaunul în viteza cu care se ridică.

Era îmbrăcat cu jeanși largi și cu o cămașă verde, flanelată. Părea cu trei ani mai tânăr decât vârsta lui reală.

– Jules! Jules!

Julie își desprinse mâna de-a lui Bobby și intră în camera, deschizând larg brațele.

– Bună, iubitule!

Thomas se repezi spre ea, cu pași târșâiți, de parcă tălpile i-ar fi fost atât de îngreunate cu fier, încât nu le putea ridica. Deși avea douăzeci de ani – cu zece mai puțin decât Julie –, era cu zece centimetri mai scund ca sora sa, abia atingând un metru șaizeci. Se născuse cu sindromul Down, un diagnostic pe care putea să-l pună și un nespecialist, uitându-se la fața sa: frunte teșită, cute la colțurile ochilor, dându-i un aspect oriental, nas turtit, urechi așezate prea jos pentru un cap prea mic, în comparație cu restul trupului, celelalte trăsături având contururi moi, greoaie, deseori întâlnite la suferinzii de boli mentale. Deși înfățișarea lui părea făcută ca să exprime tristețe și singurătate, un zâmbet minunat, de pură încântare, reuși să înfrângă acest obstacol.

Julie avea întotdeauna un efect benefic asupra lui Thomas.

*Nu mă mir*ă, gândi Bobby, *în fond, are același efect chiar și asupra mea.*

Aplecându-se puțin, Julie îl cuprinse în brațe pe fratele ei, și o vreme, rămaseră așa.

– Ce mai faci? îl întrebă ea.

– Bun, răspunse Thomas. Fac bun.

Vorbirea sa era greoaie, dar ușor de înțeles, căci nu avea limba la fel de deformată ca la alte victime ale sindromului Down, era un pic mai mare decât ar fi trebuit, dar nu era fisurată, și nici proeminentă.

– Unde e Derek?

– În vizită. La altă cameră. Se întoarce. Eu fac foarte bun. Tu faci bun?

– Foarte bine, iubitule. Excelent.

– Și eu fac excelent. Te iubesc, Jules, spuse Thomas, fericit, căci, față de Julie, nu avea acea timiditate ce îi nuanța relațiile cu ceilalți. Te iubesc mult de tot.

– Și eu te iubesc, Thomas.

– Mi-a fost frică... poate că nu vii.

– Eu vin întotdeauna, nu-i așa?

– Întotdeauna, zise el!, dându-i, în sfârșit, drumul surorii sale și aruncând o privire în spatele ei. Bună, Bobby!

– Bună, Thomas! Arăți foarte bine.

– Da?

– Să mor dacă te mint!

Thomas râse.

– E caraghios, îi spuse lui Julie.

– Pe mine nu mă îmbrățișează nimeni? întrebă Bobby. Sau trebuie să stau aici cu brațele deschise până când mă confundă cineva cu un cuier?

Ezitând, Thomas o lăsă pe sora lui și îl îmbrățișă pe Bobby. Chiar și după atâția ani, Thomas nu se acomodase complet cu Bobby, nu din cauza vreunui sentiment de antipatie, ci pentru că lui Thomas nu-i plăceau schimbările și se adapta încet la ele. Deși trecuseră șapte ani, căsătoria surorii sale era o schimbare, ceva încă nou pentru el.

Dar mă place, gândi Bobby, *poate chiar la fel de mult cât îl plac și eu.*

Nu era greu să nutrești o simpatie pentru victimele sindromului Down, o dată ce depășeai sentimentul de milă care, inițial, te distanța de ele, pentru că majoritatea manifestau o inocență și o naivitate reconfortante. Dacă nu erau inhibate de timiditatea și stânjeneala legate de defectele lor, erau persoane directe, mai sincere decât ceilalți și incapabile de meschinăriile și șiretlicurile care caracterizau atâtea relații sociale între oamenii „obișnuiți". Vara trecută, la picnicul organizat de Cielo Vista, cu ocazia zilei de 4 Iulie, mama unuia dintre pacienți îi spusese lui Bobby: „Uneori, privindu-i, am senzația că în ei se află ceva – un fel deosebit de blândețe și de bunătate – care se apropie de Dumnezeu mai mult

decât orice se află în sufletele noastre." Acum, Bobby simţea adevărul acelei afirmaţii, în timp ce-l strângea în braţe pe Thomas şi-i privea figura nostimă şi boţită.

– Te-am luat de la o poezie? întrebă Julie.

Thomas îi dădu drumul lui Bobby şi se întoarse în grabă la masa de lucru. Când ei intraseră, Julie văzuse pe masă o revistă, din care el tocmai tăiase o poză. Thomas deschise dosarul la care lucra – alte paisprezece fuseseră deja umplute cu creaţiile sale şi stăteau aranjate pe o policioară de lângă pat – şi le arătă două pagini pe care lipise tăieturi aranjate sub formă de versuri şi strofe, ca o poezie.

– Asta a fost ieri, spuse Thomas. Mi-a luat mult timp, şi a fost greu, dar acum a fost... este... bun.

Cu patru sau cinci ani în urmă, se hotărâse să devină poet, ca un personaj pe care îl văzuse şi îl adorase la televizor. Victimele sindromului Down aveau diferite grade de retardare mentală, de la una uşoară la una severă. Thomas se afla undeva deasupra mediei, dar nu avea capacitatea intelectuală necesară pentru a învăţa să scrie şi alt cuvânt în afara numelui său. Acest impediment nu l-a oprit. Ceruse hârtie, lipici, un clasor şi maldăre de reviste vechi. Le obţinuse rapid, căci cerea rareori ceva, iar Julie ar fi mutat şi munţii din loc pentru el. „Tot felul de reviste", spusese el, „cu multe poze frumoase... dar şi urâte... de tot felul". Din *Time, Newsweek, Life, Hot Rod, Omni, Seventeen* şi zeci de alte reviste, el decupa poze întregi, şi fragmente din poze, aranjându-le, ca pe cuvinte, în imagini ce exprimau ceva foarte important pentru el. Unele dintre „poezii" erau alcătuite doar din câte cinci imagini, în timp ce altele conţineau sute de decupaje aranjate în strofe ordonate, sau, mai des, în versuri fluide, ce aduceau a rimă albă.

Julie îi luă clasorul din mâini şi se aşeză în fotoliul de lângă fereastră, unde se concentră asupra ultimei lui creaţii. Thomas rămase la masa de lucru, privind-o cu emoţie.

Poeziile sale în imagini nu spuneau poveşti, nu aveau o temă narativă, dar nici nu erau formate din imagini alese la întâmplare. Turla unei biserici, un şoricel, o femeie frumoasă, îmbrăcată cu o rochie elegantă, verde ca smaraldul, un lan de margarete, o conservă de ananas, imaginea în formă de seceră a lunii, nişte clătite aşezate una peste alta, cu siropul curgând din ele, câteva rubine

scânteind pe un postament de catifea neagră, un peşte, un copil râzând, o călugăriţă rugându-se, o femeie jelind lângă cadavrul mutilat al bărbatului iubit, mort pe un front din cine ştie ce loc părăsit de Dumnezeu, un pachet de bomboane, un căţeluş cu urechi lungi, nişte călugăriţe îmbrăcate în negru – din astfel de poze şi alte mii asemenea lor, Thomas îşi alegea elementele compoziţiilor sale. De la bun început, Bobby sesizase strania calitate a majorităţii „poeziilor", o simetrie prea fundamentală pentru a putea fi definită, juxtapuneri care erau, în acelaşi timp, naive şi profunde, ritmuri a căror prezenţă era incontestabilă, dar şi imposibil de demonstrat, un mod personal de a vedea lumea care era evident, dar prea misterios pentru a putea fi înţeles cu adevărat. De-a lungul anilor, Bobby asistase la perfecţionarea poeziilor, ce deveneau tot mai emoţionante, deşi le înţelegea atât de puţin, încât nu putea să explice în ce constau îmbunătăţirile aduse. Sesizase doar că ele existau.

Julie îşi ridică privirea de pe clasorul deschis în faţa ei.

– E minunat, Thomas, spuse ea. Îmi dă senzaţia că vreau... să alerg prin iarbă... şi să stau sub cerul liber, şi poate şi să dansez, să-mi dau capul pe spate. Mă face să mă bucur de viaţă.

– Da! strigă Thomas, bâlbâindu-se un pic şi bătând din palme.

Julie îi întinse clasorul lui Bobby, care se aşeză pe marginea patului, ca să-l citească.

Cel mai interesant aspect al poeziilor lui Thomas era intensitatea emoţiilor pe care le stârneau cu uşurinţă. Nici una dintre ele nu lăsa cititorul indiferent, aşa cum ar fi făcut-o un amalgam de imagini culese la întâmplare. Privind compoziţiile lui Thomas, Bobby râdea uneori cu voce tare, alteori îşi ascundea lacrimile, la unele simţea frică sau tristeţe, iar la altele, regret sau uimire. Nu ştia de ce o anume piesă îi evoca un anume sentiment; efectul se afla, de fiecare dată, dincolo de orice analiză. Compoziţiile lui Thomas funcţionau la un nivel primar al minţii, provocând reacţii într-o regiune mult mai ascunsă decât subconştientul.

Ultima lui poezie nu făcea excepţie. Bobby simţea aceleaşi lucruri ca şi Julie: că viaţa e bună, că lumea e frumoasă, că a trăi e minunat.

Ridică privirea de pe clasor şi văzu cum Thomas îi aştepta reacţia cu aceeaşi nerăbdare cu care o anticipase pe cea a Juliei,

ca un semn – poate că părerea lui Bobby era tot atât de prețuită ca și a surorii lui, chiar dacă nu se situa încă la nivelul unei îmbrățișări la fel de lungi și de intense.

– Extraordinar! șopti el. Thomas, poezia asta îmi dă o senzație caldă, electrică... simt cum mă trec fiorii.

Thomas zâmbi larg.

Uneori, privindu-l, Bobby avea impresia că există doi de Thomas în interiorul acelui craniu, din păcate diform. Thomas numărul unu era debilul, dulce, dar slab de înger. Thomas numărul doi era la fel de deștept ca oricine, dar ocupa doar o mică parte a creierului bolnav, pe care îl împărțea cu Thomas numărul unu, o cămăruță în centru, de unde nu putea comunica direct cu lumea exterioară. Toate gândurile lui Thomas doi erau nevoite să treacă prin partea de creier a lui Thomas unu, devenind la fel cu ale acestuia din urmă; așa că lumea nu putea să știe că Thomas doi există, că gândește, simte și că este cât se poate de viu, decât prin intermediul poemelor în poze, a căror esență reușea să supraviețuiască chiar și după ce era filtrată prin Thomas unu.

– Ai un mare talent, recunoscu Bobby, care aproape că îl invidia.

Thomas roși, apoi își coborî privirea. Se ridică și, târșâindu-și picioarele, se duse repede la frigiderul care zumzăia încet, lângă ușa de la baie. Mesele se serveau în sala comună, unde mâncarea și băutura erau distribuite la cerere, dar pacienților care dispuneau de o capacitate mentală suficientă pentru a păstra curățenia în cameră li se îngăduia să aibă un frigider unde să-și țină mâncarea și băuturile preferate, încurajându-le, astfel, independența. Scoase trei cutii de Coca-Cola. Îi întinse una lui Bobby și una lui Julie iar cu cea de-a treia se întoarse la scaun.

– Ați mai prins oameni răi? întrebă el.

– Mda, umplem închisorile, răspunse Bobby.

– Povestește-mi.

Julie se aplecă în față și Thomas își trase iute scaunul cu spetează mai aproape de al ei, până ce li se atinseră genunchii. Îi povesti apoi părțile mai interesante ale întâmplărilor din seara trecută de la Decodyne, făcându-l pe Bobby să pară mai viteaz decât fusese în realitate, și având grijă să minimalizeze pe cât posibil propria ei implicare, nu neapărat din modestie, ci mai mult ca să

nu îl sperie pe Thomas cu o imagine prea exactă a pericolului prin care trecuse. În felul lui, Thomas era o persoană puternică; dacă n-ar fi fost, s-ar fi ghemuit de mult în pat cu fața la perete și nu s-ar mai fi ridicat niciodată. Nu era însă într-atât de puternic încât să suporte s-o piardă pe Julie. Ar fi fost distrus doar la gândul că este în pericol. Astfel că Julie făcu în așa fel încât cursa nebună din noaptea trecută să pară nu atât periculoasă, cât amuzantă și incitantă. Versiunea ei revizuită îl distră pe Bobby, aproape la fel de mult ca pe Thomas.

Ca de fiecare dată însă, după un timp Thomas se simți copleșit de relatarea lui Julie, astfel că povestea deveni mai mult complicată decât interesantă.

– M-am umplut, zise el, ceea ce însemna că încă mai încerca să prelucreze tot ce i se spusese până atunci, și deocamdată nu mai era loc pentru nimic altceva.

Era fascinat de lumea de dincolo de Cielo Vista și tânjea adesea să facă și el parte din ea, dar în același timp i se părea mult prea gălăgioasă, pitorească și strălucitoare, ca să suporte mai mult de câteva doze deodată.

Bobby luă unul dintre clasoarele mai vechi din raft, se așeză în pat și începu să citească poezii.

Thomas și Julie puseseră deoparte cutiile de Coca-Cola și stăteau acum în scaunele lor, aplecați în față, cu genunchii lipiți și ținându-se de mâini, uneori privindu-se, alteori nu, stând pur și simplu împreună, aproape unul de celălalt. Julie avea nevoie de asta la fel de mult ca și Thomas.

Mama lui Julie fusese ucisă când Julie avea doisprezece ani. Tatăl ei murise opt ani mai târziu, cu doi ani înainte de căsătoria ei cu Bobby. Avea doar douăzeci de ani și lucrase până atunci ca chelneriță ca să-și poată continua facultatea și să-și poată plăti partea ei de chirie pentru un apartament pe care-l împărțea cu o altă studentă. Părinții ei nu fuseseră niciodată bogați și, deși îl ținuseră pe Thomas acasă, cheltuielile cu întreținerea lui le consumaseră și puținele economii pe care le aveau. Când a murit tatăl ei, Julie nu-și permisese să se mute într-un apartament doar cu Thomas, ca să nu mai vorbim că nu avea suficient timp ca să-l ajute să urmeze cursurile unei școli particulare, așa că fusese nevoită să-l înscrie într-o instituție de stat pentru copii retardați. Deși Thomas nu-i reproșase niciodată acest lucru, ea își interpreta gestul ca o trădare.

Intenționase să-și dea diploma în criminologie, dar a renunțat la școală în anul al treilea și s-a înscris la academia de poliție. Lucra deja de paisprezece luni ca sublocotenent când l-a cunoscut pe Bobby și s-a măritat cu el; trăise până atunci cu te miri ce, având un stil de viață un pic mai bun ca al unei femei ușoare, economisind majoritatea salariului în speranța că va reuși să strângă niște bani care să-i permită într-o zi să cumpere o căsuță și să-l aducă pe Thomas să locuiască împreună cu ea. Puțin după nunta lor, când Dakota Investigations a devenit Dakota & Dakota, l-au luat pe Thomas la ei. Nu aveau însă un program de lucru stabil, și, deși alte victime ale sindromului Down erau capabile într-o anumită măsură să se descurce singure, Thomas avea nevoie de asistență permanentă. Costul a trei asistente calificate îl depășea cu mult pe cel al unei îngrijiri de cea mai bună calitate într-o instituție privată ca Cielo Vista; dar ar fi fost dispuși să suporte o astfel de cheltuială dacă ar fi găsit pe cineva de încredere. L-au dus la Cielo Vista abia când nu au mai reușit să se ocupe de afaceri, să aibă o viață a lor și să aibă grijă și de Thomas. Era un azil la fel de bun ca oricare altul, dar Julie își interpretă și acest gest ca a doua trădare a fratelui ei. Faptul că era fericit la Cielo Vista și că părea să-i priască șederea acolo, nu-i ușura ei povara vinovăției.

O parte a Visului, una chiar foarte importantă, era să găsească timpul și resursele financiare necesare să-l aducă pe Thomas acasă.

Bobby își ridică ochii de pe clasor, chiar în momentul în care Julie îl întrebă pe Thomas:

– Thomas, ai chef să ieși un pic cu noi?

Thomas și Julie se țineau încă de mâini, și Bobby văzu că, auzind de posibilitatea unei excursii, mâna cumnatului său se încordă.

– Am putea face doar o plimbare cu mașina, sugeră Julie. Mergem până la mare, ne plimbăm pe faleză și poate mâncăm și o înghețată. Ce zici?

Thomas privi nervos la cea mai apropiată fereastră ce încadra o porțiune de cer senin, pe care se zăreau din când în când jucându-se pescăruși albi.

– E urât afară, răspunse el.

– Adie un pic vântul, dragul meu, atâta tot.

– Nu mă refeream la vânt.

– O să ne distrăm.

– E urât afară, repetă el și-și mușcă buza de jos.

Câteodată era dornic să se aventureze în lumea de-afară, dar alteori se trăgea înapoi în fața unei asemenea posibilități, ca și cum aerul de dincolo de Cielo Vista era otrava cea mai puternică. Thomas nu putea fi contrazis sau smuls din starea aceasta agorafobică și Julie știa că n-avea rost să insiste.

– Poate data viitoare, zise ea.

– Poate, răspunse Thomas, uitându-se în jos. Dar astăzi e chiar *foarte* urât afară. Parcă o... simt cumva... răceala asta înfiorătoare... pe piele.

După aceea, Bobby și Julie mai încercară un timp să discute despre altceva, dar Thomas părea că epuizase toate subiectele de conversație. Stătea tăcut, fără să se uite la ei, și nu dădea nici un semn că ar fi auzit măcar ce-i spuneau ei.

Până la urmă nu mai spuseră nici ei nimic, dar după câteva minute, Thomas rupse tăcerea:

– Nu plecați.

– Nu plecăm, îl asigură Bobby.

– Doar pentru că nu vorbesc... nu înseamnă că vreau să plecați.

– Știm asta, puștiule, zise Julie.

– Am nevoie de...tine.

– Și eu am nevoie de tine, răspunse Julie.

Apucă una dintre mâinile cu degete groase ale fratelui ei și-i sărută încheieturile degetelor.

16

După ce cumpără o mașină de ras electrică, de la o tutungerie, Frank Pollard se bărbieri și se spălă cât se putea de bine în toaleta unei benzinării. Se opri la un magazin universal și își cumpără o valiză, lenjerie, niște ciorapi, câteva cămăși, o nouă pereche de jeanși și ceva mărunțișuri. O dată ajuns în parcarea din fața magazinului universal, în Chevrolet-ul care se legăna din cauza rafalelor de vânt, bagă toate celelalte cumpărături în valiză. Apoi plecă și opri la un motel din Irvine, unde se înregistră sub numele de George Farris, folosind în acest scop unul dintre actele sale de

identitate şi plătind cu bani-gheaţă, pentru că nu avea o carte de credit. Avea, în schimb, o grămadă de bani-gheaţă.

Ar fi putut să rămână în zona Laguna, dar simţea că nu trebuie să stea prea mult într-un singur loc. Poate că precauţia lui se baza pe experienţă. Sau poate că fugea de atâta vreme, încât se preschimbase într-un sclav al mişcării, o fiinţă care nu se mai putea simţi în largul ei stând pe loc.

Camera de motel era mare, curată şi mobilată cu bun-gust. Decoratorul fusese cuprins de moda sud-vestică: lemn vopsit în alb, scaune de răchită cu perne având modele portocalii şi bleu-ciel, perdele de culoarea spumei de mare. Numai covorul maroniu-pestriţ, ales în mod evident pentru a ascunde petele şi uzura, strica întrucâtva efectul; prin contrast cu acesta, mobila de culoare deschisă părea că pluteşte deasupra covorului întunecat, creând iluzii spaţiale, care erau deconcertante, ba chiar puţin înspăimântătoare.

Frank îşi petrecu cea mai mare parte a după-amiezii lungit în pat, cu spatele sprijinit pe un munte de perne. Nu se uita la televizor, deşi acesta era aprins. În schimb, încerca să pătrundă în gaura neagră a trecutului său. Oricât de mult încerca, nu-şi putea reaminti nimic din viaţa de dinaintea momentului în care se trezise pe aleea din seara trecută. Dar o formă stranie şi foarte ameninţătoare părea să-l pândească în amintirile sale, şi se întreba, nelinişţit, dacă nu cumva amnezia sa era, de fapt, o binecuvântare.

Avea nevoie de ajutor. Ţinând cont de banii din sacoşa de voiaj şi de cele două seturi de acte de identitate, bănuia că nu ar fi fost prea înţelept să se adreseze autorităţilor. Scoase cartea de telefon dintr-o noptieră şi studie lista agenţiilor de detectivi particulari. Dar ideea de detectiv îl făcea să se gândească la filmele cu Humphrey Bogart şi i se părea anacronică în această epocă modernă. Cum ar fi putut un individ îmbrăcat în trenci şi cu o pălărie cu boruri tari să-l ajute să-şi recapete memoria?

În cele din urmă, în timp ce vântul cânta melodii la fereastră. Frank se întinse, ca să mai recupereze din somnul pierdut în noaptea trecută.

Câteva ore mai târziu, cu un ceas înainte de asfinţit, se trezi brusc, scâncind şi gâfâind. Inima îi bătea cu repeziciune.

Când se ridică în capul oaselor şi se pregăti să se dea jos din pat, observă că avea mâinile umede şi purpurii. Cămaşa şi jeanşii

erau pline de sânge. O parte din sânge, dar în mod cert nu tot, era al lui, căci pe mâini avea crestături adânci, deschise. Faţa îl ustura, iar oglinda din baie îi dezvălui două zgârieturi lungi pe obrazul drept, una pe cel stâng şi o a patra pe bărbie.

Nu pricepea cum i se întâmplase aşa ceva în somn. Dacă s-ar fi zgâriat singur în timpul unei bizare frenezii provocate de un vis (şi nu-şi aducea aminte să fi visat ceva), sau dacă altcineva l-ar fi tăiat în timp ce dormea, s-ar fi deşteptat imediat. Ceea ce însemna că fusese treaz când se întâmplase, că apoi se întinsese iar în pat şi adormise la loc, uitând incidentul, aşa cum îşi uitase toată viaţa trăită înainte de aleea din noaptea trecută.

Se întoarse, cuprins de panică, în dormitor şi iscodi cu privirea pe sub pat şi în dulap. Nu era sigur ce caută. Poate un cadavru. Nu găsi nimic.

Chiar şi gândul că ar fi putut omorî pe cineva îi provoca greaţă. Ştia că nu are capacitatea de a omorî, în afară poate de cazul în care s-ar fi aflat în legitimă apărare. Şi atunci cine îi zgâriase faţa şi mâinile? Al cui era sângele de pe el?

Din nou, în baie, îşi scoase hainele pătate şi le împachetă strâns. Îşi spălă faţa şi mâinile. Cumpărase un creion septic o dată cu ustensilele de bărbierit; îl folosi pentru a opri sângerarea.

Când îşi văzu ochii în oglindă, erau atât de înfricoşaţi, încât îşi mută privirea în altă parte.

Frank îşi puse pe el haine curate şi înhăţă cheile de pe birou. Se temea de ce ar putea găsi în Chevrolet.

În timp ce trăgea zăvorul uşii, îşi dădu seama că nici uşa, nici cadrul ei nu erau pătate cu sânge. Dacă ar fi plecat în timpul prânzului şi apoi s-ar fi întors cu mâinile sângerânde, nu ar fi avut prezenţa de spirit să şteargă urmele de sânge de pe uşă înainte de a se urca în pat. Şi, oricum, nu văzuse nici o cârpă sau hârtie pătată de sânge, cu care să le fi curăţat.

Afară, cerul era senin; soarele, pe cale să apună, era strălucitor. Palmierii din jurul hotelului tresăreau în bătaia vântului răcoros, emiţând un susur permanent, punctat uneori de serii de ţăcănituri puternice, atunci când frunzele lor groase, franjurate, se loveau unele de altele ca nişte dinţi.

Aleea din beton de la intrarea camerei sale nu era pătată cu sânge. Interiorul maşinii era curat. Preşul murdar de cauciuc din portbagajul maşinii nu avea, nici el, urme de sânge.

Stătea lângă portbagajul deschis, mijindu-şi ochii către motelul scăldat în soare şi parcarea în care se afla. La trei camere de camera lui, un bărbat şi o femeie, ambii de vreo douăzeci de ani, îşi scoteau bagajele din Pontiac-ul lor negru. O altă pereche, împreună cu fiica lor de vârsta gimnaziului, traversă în grabă aleea din beton, îndreptându-se, probabil, spre restaurantul hotelului. Frank îşi dădu seama că nu ar fi putut să iasă, să comită o crimă, şi să se întoarcă ziua în amiaza mare, şi plin de sânge, fără să fie văzut.

Când reveni în cameră, cercetă aşternuturile şifonate din pat. Aveau pete purpurii, dar nu arătau ca şi când atacul – oricare ar fi fost natura acestuia – ar fi avut loc acolo. Bineînţeles, dacă tot sângele ar fi fost al lui, s-ar fi vărsat în mare măsură pe cămaşă şi pe jeanşi. Dar tot nu putea să creadă că se sfâşiase singur în somn, trăgând cu o mână de cealaltă, şi cu amândouă de faţă, fără să se trezească.

În plus, fusese zgâriat de cineva cu unghii ascuţite. Unghiile lui erau tocite şi tăiate din carne.

17

La sud de azilul Cielo Vista, între Corona Del Mar şi Laguna, Bobby ascundea Samuraiul în colţul parcării unei plaje deschise publicului. Coborî pe plajă, împreună cu Julie.

Oceanul avea culoarea unei marmure verde-albastră, cu firişoare argintii. Apa era întunecată în larg, mai deschisă şi mai colorată acolo unde se ridicau valurile care erau atinse de razele soarelui dolofan, aproape de asfinţit. Valurile se întorceau la ţărm, în şiruri ordonate, mari, dar nu uriaşe, purtând tichii de spumă pe care vântul le smulgea.

Surferi îmbrăcaţi în costume negre, impermeabile, se îndreptau către zona din care se înălţau valurile, încercând să mai apuce o tură înainte de apusul soarelui. Alţii, purtând acelaşi impermeabile, şedeau lângă două răcitoare mari şi beau lichide fierbinţi din termosuri, sau Coors din cutii. Era o vreme prea răcoroasă pentru plajă şi, cu excepţia surferilor, plaja era pustie.

Bobby şi Julie o luară către sud, până când găsiră o colină destul de îndepărtată de apă, ca să nu fie stropiţi. Se aşezară pe iarba tare, ce creştea ici-colo în solul nisipos şi sărat.

În cele din urmă, Julie rupse tăcerea.

– Un loc ca ăsta, cu o privelişte ca aici. Nu o casă mare, spuse ea.

– Nici nu-i nevoie să fie mare. O sufragerie, un dormitor pentru noi, unul pentru Thomas, poate şi un mic bârlog plin cu cărţi.

– N-am avea nevoie nici de-o cameră de zi, dar mi-ar plăcea o bucătărie mare.

– Da. O bucătărie în care să simţi că trăieşti.

Julie oftă.

– Cărţi, muzică, mâncare gătită, în loc de sandvişuri înghiţite în fugă, timp liber ca să stai pe prispă şi să te bucuri de privelişte. Şi să fim toţi trei împreună.

Acesta era restul Visului: o casă la ocean şi, în condiţiile unui trai modest, suficienţi bani pentru o pensionare venită cu douăzeci de ani mai devreme.

Unul dintre lucrurile care îi plăcuseră lui Bobby la Julie – şi lui Julie la el – era faptul că amândoi îşi dădeau seama ce scurtă e viaţa. E adevărat că toată lumea ştie că viaţa e prea scurtă, dar cei mai mulţi dintre oameni nu se gândesc la asta, trăind de parcă „ziua de mâine" ar exista la nesfârşit. Dacă majoritatea oamenilor nu s-ar păcăli singuri în privinţa morţii, nu ar mai privi cu atâta pasiune rezultatul unui meci de fotbal, desfăşurarea unui serial la televizor, vorbăria politicienilor, sau o mie de alte lucruri care, de fapt, nu au nici o însemnătate în faţa nopţii inevitabile şi nesfârşite care se abate, în cele din urmă, asupra tuturor. Nu ar suporta să piardă nici un minut stând la coadă la magazin şi ar refuza să-şi petreacă ore în şir în compania celor plictisitori sau proşti. Poate că ne aşteaptă o altă lume după moarte, poate chiar Raiul, dar nu te poţi baza pe asta: numai pe noaptea fără de sfârşit. În acest caz, autoînşelarea este o binecuvântare. Nici Bobby, nici Julie nu erau oameni care să vadă totul în negru. Amândoi ştiau să se bucure de viaţă, chiar dacă nu acceptau iluzia nemuririi, care serveşte majorităţii drept pavăză împotriva inimaginabilului. Faptul că erau conştienţi se exprimă nu în teamă sau depresii, ci în decizia fermă de a nu-şi pierde vremea într-un vârtej de activităţi inutile şi de a

găsi o modalitate pentru a finanța lungi perioade de timp petrecute în propriul lor cămin liniștit.

În timp ce părul castaniu îi flutura în vânt, Julie privi cu ochii întredeschiși orizontul care se acoperea cu o lumină dulce-aurie, o dată cu coborârea soarelui.

– Ceea ce îl sperie pe Thomas la gândul ieșirii în lume sunt oamenii, prea mulți oameni. Dar ar fi fericit într-o căsuță pe malul oceanului, cu o plajă liniștită și puțini oameni. Sunt convinsă că ar fi.

– Va fi, o asigură Bobby.

– Până când o să avem o agenție suficient de mare pentru a o vinde, Coasta de Sud va fi cam scumpă. Dar și la nord de Santa Barbara e frumos.

– Coasta e lungă, spuse Bobby, apucând-o de mijloc. Vom reuși să găsim un loc și în sud. Și vom avea timp să ne bucurăm de el. Nu vom trăi la nesfârșit, dar suntem tineri. Mai avem destui ani până când ne vom scrie numele pe cruci.

Dar își aminti fiorul rău prevestitor care îl străbătuse în acea dimineață, după ce făcuseră dragoste, sentimentul că, în lumea bătută de valuri, exista ceva machiavelic pregătindu-se să i-o ia pe Julie.

Soarele atinsese linia orizontului și începuse să se contopească, încet, cu ea. Lumina aurie, devenind treptat portocalie și apoi sângerie. Iarba și buruienile înalte din spatele lor foșneau în bătaia vântului, iar Bobby privi peste umăr vârtejurile de nisip care urcau dealul dintre plajă și parcare, precum niște stafii străvezii, scăpate din cimitire o dată cu asfințitul. Venind din est, un val de întuneric se prăvălea asupra lumii. Atmosfera devenise cu adevărat rece.

18

Candy dormi toată ziua, în dormitorul din față, care fusese al mamei lui, respirând parfumul ei special. De două sau de trei ori pe săptămână, turna cu grijă două-trei picături din parfumul ei preferat – Chanel nr. 5 – pe o batistă albă cu dantelă, pe care o punea pe noptieră, lângă perie și pieptenul argintii, așa încât fiecare inspirație îi reamintea de ea. Câteodată, când se trezea ca să-și

aranjeze perna sau să-și strângă pătura în jurul său, aroma parfumului îl adormea, de parcă ar fi fost un tranchilizant; de fiecare dată se întorcea fericit la visele lui.

Dormea în pantaloni de trening și în tricou, pentru că îi era greu să-și găsească o pijama pe măsură și pentru că era prea pudic, ca să doarmă dezbrăcat sau chiar în chiloți. Îl stânjenea propria-i goliciune, chiar și atunci când nu-l vedea nimeni.

Strălucirea soarelui de iarnă scălda lumea exterioară în tot cursul acelei după-amieze de joi, fără să răzbească însă prin jaluzelele cu modele de flori și prin perdelele trandafirii, ce străjuiau cele două ferestre. În cele câteva ocazii în care se trezi, Candy nu văzu decât strălucirea de perlă a oglinzii de pe toaletă și scânteierile ramelor argintii ale fotografiilor de pe noptieră. Amețit de somn și de parfumul proaspăt pus pe batistă, își imagină cu ușurință că mult iubita lui mamă se afla în balansoarul ei, veghindu-l, și se simți în siguranță.

Se trezi de tot cu puțin timp înainte de asfințit și rămase, o vreme, întins, cu mâinile împreunate la ceafă, privind spre acoperișul baldachinului care se înălța deasupra patului; nu îl putea vedea, dar știa că se află acolo și contempla cu ochii minții modelul cu boboci de trandafir al pânzei. Se gândi mai întâi la mama sa, la vremurile bune care trecuseră pentru totdeauna, și apoi se gândi la fata, la băiatul și la femeia pe care îi omorâse cu o noapte în urmă. Încerca să-și amintească gustul sângelui lor, dar amintirea aceea era mai puțin intensă decât cele referitoare la mama sa.

După o vreme, aprinse lampa de pe noptieră și își plimbă privirea prin camera care avea o familiaritate liniștitoare: tapet cu boboci de trandafir, cearșafuri cu boboci de trandafir, jaluzele cu boboci de trandafir, perdele și covoare cu boboci de trandafir, patul, noptiera și scrinul, toate din mahon închis. Două pături de lână – una verde ca frunzele unui trandafir, cealaltă de nuanța unei petale – înveleau brațele balansoarului.

Intră în baia alăturată, încuie ușa și verifică dacă era închisă. Singura lumină venea de la neoanele de deasupra chiuvetei, căci acoperise de mult geamul cu vopsea neagră.

O clipă, își studie fața în oglindă, pentru că îi plăcea cum arăta. O recunoștea pe mama lui în acea față. Avea părul ei blond, atât de deschis, încât părea alb, și ochii de un albastru intens. Fața

lui era colțuroasă, cu trăsături ferme, lipsite de frumusețea și de blândețea mamei, dar avea buzele la fel de generoase ca ale ei.

Când se dezbrăcă, evită să se uite în jos. Era mândru de umerii și de brațele lui puternice, de pieptul lat și de picioarele musculoase, dar cea mai mică privire aruncată sexului îl făcea să se simtă murdar și un pic bolnav. Se așeză pe toaletă ca să urineze, pentru a nu fi nevoit să se atingă. În timpul dușului, înainte de a se săpuni între picioare, își puncă o mănușă fără degete, pe care o cususe din cârpe, pentru ca mâna sa să nu fie nevoită să atingă carnea infamă de mai jos.

După ce se spălă și se îmbrăcă – șosete, tenișI, raiați gri-închis, cămașă neagră –, părăsi fără tragere de inimă adăpostul sigur oferit de camera mamei sale. Se lăsase noaptea, și holul de la etaj era prost luminat de două becuri slabe, ce atârnau dintr-o lustră, acoperită de praf și căreia îi lipseau jumătate din ornamentele de cristal. În stânga, era scara. În dreapta, se aflau camera surorilor sale, vechea lui cameră și cealaltă baie, ale căror uși erau deschise; nu venea nici o lumină din direcția lor. Podeaua de stejar scârțâi, iar carpeta uzată nu estompa deloc sunetul. Se gândea, uneori, să facă o curățenie generală prin restul casei, și poate chiar să cumpere câteva carpete noi și vopsea proaspătă; dar, cu toate că menținea o curățenie ireproșabilă în camera mamei sale, nu se simțea îndemnat să investească bani și timp în restul casei, iar surorile lui nu erau nici interesate de a fi gospodine, și nici înzestrate cu asemenea calități.

Zgomotul de pași moi îi vesti apropierea pisicilor, și se opri înaintea scărilor, de teamă să nu pășească pe lăbuțele sau pe cozile lor în timp ce năvăleau în holul de la etaj. O clipă mai târziu, ajunseră la treapta de sus și începură să roiască în jurul lui: erau douăzeci și șase, dacă ultimul lui recensământ nu se perimase. Unsprezece erau negre, mai multe erau ciocolatii, cenușii sau de culoarea tutunului, două erau aurii și numai una era albă. Violet și Verbina, surorile sale, preferau pisicile cât mai închise la culoare.

Animalele se îngrămădiră în jurul lui, călcându-l pe pantofi, frecându-i-se de picioare și înconjurându-le cu cozile. Printre ele se aflau două angore, o abisiniană, o manx bearcă, o maltează și una cu pete negre și galbene, dar cele mai multe erau pisici comune, fără o descendență măgulitoare. Unele aveau ochii verzi, altele galbeni, albaștri sau argintii, și toate îl priveau cu mare interes. Nici una nu torcea sau mieuna; inspecția lor se desfășură într-o liniște totală.

Lui Candy nu-i plăceau pisicile în mod deosebit, dar le tolera atât pentru că aparțineau surorilor sale, cât și pentru că erau un fel de prelungiri ale acestora. Dacă le-ar fi lovit sau le-ar fi vorbit cu asprime, ar fi fost ca și cum ar fi dat în surorile lui, și nu putea să facă asta, deoarece mama îi ceruse pe patul de moarte să aibă grijă de fete și să le apere.

În mai puțin de un minut, pisicile își îndeplinirâ misiunea și, toate ca una, se îndepărtară. Foșnindu-și cozile și flexându-și mușchii de feline, pisicile defilară pe lângă el și coborâră scările, de parcă ar fi fost o singură ființă.

Până să ajungă el la prima treaptă, pisicile erau deja la parter și cotiră, ieșind din raza lui vizuală. Coborî în holul de jos și nu mai găsi nici o pisică. Străbătu salonul neluminat și mirosind a rânced. Mireasma de rouă se revărsa din bibliotecă, ale cărei rafturi erau pline de romane de dragoste prăfuite, care-i plăcuseră atât de mult mamei sale, iar când trecu prin sufrageria slab luminată, simți mizeria sub picioare.

Violet și Verbina se aflau în bucătărie. Erau gemene identice: blonde, piele albă și fără cusur, ochi albaștri ca de porțelan, frunte netedă, pometi înalți, nas drept cu nări delicate, buze roșii, care nu aveau nevoie de ajutorul rujului, și dinți mici și egali, la fel de albi ca ai pisicilor.

Candy încerca să-și iubească surorile, dar nu reușea. De dragul mamei sale, nu putea să le antipatizeze, așa că rămânea neutru, împărțind casa cu ele, fără să formeze o adevărată familie. Le considera prea slabe, delicate și aproape fragile, cam palide, ca ființele care văd rareori lumina zilei – lumină care, de fapt, tot atât de rar le încălzea, căci nu prea ieșeau afară. Mâinile lor micuțe erau bine îngrijite, întrucât se dichiseau permanent, de parcă ar fi fost și ele pisici; dar lui Candy, degetele surorilor i se păreau excesiv de lungi, nefiresc de flexibile și de agile. Mama lor fusese robustă, cu trăsături ferme și cu un ten sănătos, iar Candy se întreba, adesea, cum de putuse o femeie atât de energică să dea naștere acestei perechi palide.

Gemenele așternuseră șase pături groase, una peste alta, într-un colț al bucătăriei, pentru a crea o zonă întinsă, în care pisicile să poată sta comod, deși numărul mare de pături se explica prin faptul că și Violet, și Verbina ședeau pe podea, printre ele, uneori chiar ore în șir. Când Candy intră în cameră, le găsi lungite pe jos,

înconjurate de pisici, ținând câteva în poală, iar Violet îi pilea unghiile Verbinei. Nici una dintre ele nu-și ridică privirea, deși, bineînțeles, îl salutaseră deja prin intermediul pisicilor. Verbina nu spusese niciodată nimic în prezența lui Candy, în toți cei douăzeci și cinci de ani ai existenței sale (gemenele erau cu patru ani mai mici decât el), dar acesta nu cunoștea cauza tăcerii ei – nu putea, sau nu voia să vorbească, sau poate se jena să vorbească în prezența lui.

Rămase lângă frigider, privindu-le cum stăteau aplecate cu grijă asupra mâinii Verbinei, și se gândi că era poate nedrept să le judece așa cum o făcea. Alți bărbați le-ar fi putut găsi atrăgătoare, în felul lor aparte. Deși membrele acestora i se păreau prea subțiri, bănuia că alții le-ar putea considera suple și erotice, ca picioarele dansatoarelor sau brațele acrobatelor. Pielea lor era albă ca laptele și aveau sâni plini. Având în vedere că, prin grația cerului, era scutit de orice interes privind sexul, nu era calificat să facă aprecieri asupra frumuseții lor.

În general, puneau pe ele cât mai puține haine, cât de puține suporta el să vadă înainte de a le ordona să se îmbrace mai bine. Mențineau o căldură excesivă în timpul iernii și, de cele mai multe ori, erau îmbrăcate ca și acum: în tricouri și pantaloni scurți sau chiloței, fără să-și acopere brațele sau picioarele și fără să se încalțe. Numai camera mamei sale, care era acum a lui, era mai răcoroasă, pentru că închidea încălzirea.

Încet, cu grijă, Violet pilea unghia de la degetul mare al Verbinei, și ambele priveau cu atâta intensitate, de parcă ar fi putut descifra cele mai adânci sensuri ale vieții în curba de semilună a unghiei.

Candy atacă frigiderul, luând o bucată de șuncă conservată, un pachet de cașcaval, muștar, murături și o litră de lapte. Dintr-un dulăpior își scoase o pâine și se așeză într-un scaun cu spătar drept, la masa îngălbenită de vreme.

Masa, scaunele, dulapurile și lemnăria fuseseră, odinioară, de un alb-strălucitor, dar nu mai fuseseră vopsite încă dinainte de moartea mamei sale. Acum erau gălbui, și chiar cenușii pe la colțuri și încheieturi, fisurate de trecerea timpului. Tapetul cu margarete era soios și cojit în câteva locuri, iar perdelele din creton, pline de grăsime și de praf, atârnau moi.

Candy înfulecă două sandvișuri groase cu șuncă și cașcaval. Bău laptele direct din cutie.

Brusc, cele douăzeci și șase de pisici, care stătuseră întinse languros lângă gemene, se ridicară în picioare, se îndreptară către ușița confecționată special pentru ele, din partea interioară a ușii mari de la bucătărie, și ieșiră afară în mod organizat. Evident, sosise momentul să-și facă toaleta. Violet și Verbina nu puteau suferi mirosul cutiilor cu nisip.

Candy închise ochii și luă o înghițitură lungă de lapte. L-ar fi preferat la temperatura camerei, sau măcar călduț. Avea un ușor gust de sânge, deși nu era la fel de plăcut aromat; ar fi semănat și mai mult cu sângele, dacă nu ar fi fost rece.

Pisicile se întoarseră în câteva minute. Verbina stătea acum lungită pe spate, cu capul sprijinit de o pernă, cu ochii închiși, mișcându-și buzele de parcă ar fi vorbit singură, deși nu-i ieșea din gură nici un sunet. Întinse și cealaltă mână firavă, pentru ca sora ei să o poată îngriji cu meticulozitate și pe aceasta. Picioarele ei lungi și suple erau îndepărtate, și Candy putea să se uite între coapsele acesteia. Purta doar un tricou și niște chiloței de culoarea piersicii, care, mai degrabă, îi accentuau decât îi ascundeau feminitatea. Pisicile tăcute roiră în jurul ei, și o acoperiră, privindu-l acuzator, de parcă, fiind mai pudice decât ea, știau că o privise.

Își coborî pleoapele, studiind firimiturile de pe masă.

– Frankie a fost aici, spuse Violet.

La început, se simți mai mirat de faptul că vorbise, decât de ceea ce spusese. Apoi, semnificația cuvintelor îl izbi, de parcă era un clopot de alamă lovit de un ciocan. Se ridică atât de brusc, încât răsturnă scaunul.

– A fost aici? În casă?

Nici pisicile, nici Verbina nu tresăriră la zgomotul scaunului trântit, sau la tonul său aspru. Stăteau lungite, somnolente.

– Afară, zise Violet, șezând încă pe podea, lângă sora ei, și meșterind la unghiile acesteia. Avea o voce joasă, aproape șoptită: Se uita la casă de după gardul viu.

Candy privi, prin fereastră, în noapte.

– Când?

– Pe la patru.

– De ce nu m-ați trezit?

– N-a stat mult. Niciodată nu stă mult. Un minut sau două, apoi pleacă. Se teme.

– L-ai văzut?

– Ştiam că e acolo.

– N-ai încercat să-l opreşti?

– Cum să o fi făcut? întrebă cu o voce iritată, dar nu mai puţin seducătoare ca înainte. Dar pisicile s-au dus după el.

– L-au rănit?

– Un pic. Nu prea tare. A omorât-o însă pe Samantha.

– Pe cine?

– Pe sărmana noastră pisicuţă. Pe Samantha.

Candy nu cunoştea numele pisicilor. Nu se gândise la ele ca fiind mai multe animale, ci, mai degrabă, ca la o singură fiinţă, ele mişcându-se, adesea, ca una, părând să gândească toate acelaşi lucru deodată.

– A omorât-o pe Samantha. A dat-o cu capul de unul dintre stâlpii de piatră din capătul aleii, zise Violet şi ridică, în sfârşit, privirea de la mâna surorii sale. Ochii ei păreau de un albastru mai deschis, oţelit. Vreau să-i faci rău, Candy. Să-l doară foarte tare, aşa cum a durut-o pe pisicuţă. Nu-mi pasă că e fratele nostru...

– Nici nu mai e fratele nostru, după câte a făcut, spuse Candy, furios.

– Vreau să-i faci ce i-a făcut şi el sărmanei noastre Samantha. Să-l zdrobeşti, Candy, să-i zdrobeşti capul, să i-l spargi până când încep să-i curgă creierii.

Continuă să vorbească încet, dar pe el îl răscolcau cuvintele ei. În unele momente, ca acum, când vocea lui Violet era chiar mai senzuală ca de obicei, părea să-i influenţeze nu numai urechile, ci i se strecura în cap, unde i se aşeza pe creier ca o păclă, ca o ceaţă.

– Vreau să-l calci în picioare, să-l loveşti şi să-l rupi în bucăţi, până când nu-i mai rămâne un os întreg, şi să-i scoţi ochii. Vreau să-i pară rău că a rănit-o pe Samantha.

Candy se scuturâ.

– Dacă pun mâna pe el, sigur că o să-l omor, dar nu din cauza pisicii voastre. Ci pentru ceea ce i-a făcut mamei. Nu-ţi aminteşti ce i-a făcut? Cum aş putea să mă răzbun din cauza unei pisici, când nici după atâţia ani, nu l-am făcut să plătească pentru mama?

Simţindu-se afectată, Violet, îşi întoarse faţa de la el şi tăcu.

Pisicile se scurseră de pe corpul lungit al Verbinei.

Violet se întinse, jumătate pe sora ei, jumătate lângă ea. Îşi puse capul pe sânii Verbinei. Picioarele lor goale erau înlănţuite.

Ieşind întrucâtva din starea ei de transă, Verbina începu să mângâie părul mătăsos al surorii sale.

Pisicile reveniră şi se ghemuiră lângă cele două gemene, oriunde găseau un locşor cald.

– Frank a fost aici, spuse Candy cu voce tare, dar mai mult pentru sine, iar mâinile i se încleştară în pumni.

În el se născu furia, ca un vârtiicel care începe să se rotească în largul mării şi care, în scurt timp devene un uragan. Dar furia era un sentiment pe care nu şi-l putea permite; trebuia să se controleze. Furtuna turbării lui ar fi făcut să încolţească seminţele nevoilor sale ascunse. Mama lui ar fi fost de acord cu uciderea lui Frank, moartea acestuia fiind în folosul familiei. Dar, dacă Candy ar fi îngăduit ca enervarea sa să se transforme în furie, iar apoi nu l-ar fi putut găsi pe Frank, atunci ar fi trebuit să omoare pe altcineva, întrucât nevoia ar fi devenit insuportabilă. Mama sa din ceruri s-ar fi ruşinat şi, o vreme, şi-ar fi întors faţa de la el, nu l-ar mai fi recunoscut drept fiu.

Ridicând privirea spre tavan, către cerul nevăzut şi locul de la Curtea lui Dumnezeu, unde sălăşluia mama lui, Candy zise:

– O să fie bine. Nu-mi voi ieşi din fire, zău că nu.

Plecă de lângă surorile lui şi de lângă pisici şi ieşi să vadă dacă Frank lăsase vreo urmă lângă tufişurile de Eugenia sau la stâlpul unde o omorâse pe Samantha.

19

Bobby şi Julie cinară la „Ozzie's", apoi trecură în barul alăturat. Muzica era asigurată de Eddie Day, care avea o voce dulce şi suplă; cânta melodii contemporane, dar şi unele din anii cincizeci şi începutul anilor şaizeci. Nu era ca în marile orchestre, dar unele rock'n'roll-uri aveau un ritm de swing. Puteau să danseze swing pe „Dream Lover", rumba pe „La Bamba" şi cha-cha-cha pe piesele disco care se mai strecurau în repertoriul lui Eddie, aşa că se simţiră bine.

Ori de câte ori era posibil, Julie prefera să danseze după ce îl vizita pe Thomas la Cielo Vista. Captivată de muzică, ținând ritmul, concentrată asupra mișcărilor dansului, putea să uite tot: chiar și sentimentele de vinovăție, chiar și tristețea. Nimic altceva nu o putea elibera atât de total. Și lui Bobby îi plăcea să danseze, în special swing. Apropie-te, depărtează-te, schimbă locurile, prinde mâinile, pirueta, apropie-te, depărtează-te, schimbă locurile și tot așa... Muzica alina, dar numai dansul avea puterea să umple inima de bucurie și să anestezieze părțile sufletului care erau lovite.

În timpul pauzei făcute de orchestră, Bobby și Julie sorbeau bere la o masă situată la marginea ringului de dans. Vorbiră despre orice în afară de Thomas, și, în cele din urmă, ajunseră la Vis – și anume cum o să-și mobileze vila de pe malul oceanului dacă ajungeau vreodată să o cumpere. Se gândiră să nu cheltuiască o avere pe mobilă și căzură de acord că își puteau permite câteva piese din epoca swing-ului: poate un șifonier Art Deco din marmură și bronz, proiectat de Emile-Jacques Rhulmann, și în mod clar un tonomat Wurlitzer.

– Modelul 950, spuse Julie. Era minunat. Lămpi în formă de balonașe. Gazele în plin salt pe peretele din față.

– Nu există mai mult de patru mii. Din vina lui Hitler. Fabrica Wurlitzer s-a reprofilat pe armament. Și modelul 500 e drăguț, și 700.

– Drăguțe, dar nu ca 950.

– Dar nu sunt nici așa de scumpe ca un 950.

– Îți numeri arginții când e vorba despre frumusețea absolută?

– Wurlitzer-ul 950, frumusețea absolută? întrebă el.

– Exact. Ce altceva ar putea fi?

– Pentru mine, tu ești frumusețea absolută.

– Frumos din partea ta, zise ea, dar eu continui să-mi doresc Wurlitzer-ul 950.

– Adică eu nu sunt frumusețea absolută pentru tine? spuse el, clipind des.

– Pentru mine nu ești decât un individ dificil, care vrea să mă împiedice să am un Wurlitzer 950, răspunse ea, prinzându-se în joc.

– Ce-ai zice de un Seeburg? Un Packard Pla-mor? Bine. Atunci un Rock-ola?

– Rock-ola a construit tonomate frumoase, acceptă ea. Vom cumpăra unul dintre ele și un Wurlitzer 950.

– Arunci banii ca un marinar beat.

– Soarta mea era să fiu bogată. Greșeala e a berzelor. Nu m-au predat familiei Rockefeller.

– Nu ți-ar plăcea să pui mâna pe barza aia acum?

– Am făcut-o cu mulți ani în urmă. Am gătit-o și am mâncat-o în Ajunul Crăciunului. A fost delicioasă, dar tot aș vrea să fiu o Rockefeller.

– Ești fericită? întrebă Bobby.

– În al nouălea cer. Și nu doar din cauza berii. Nu știu de ce, dar mă simt mai bine azi decât m-am simțit de secole. Cred că vom obține ceea ce ne-am propus, Bobby. Cred că ne vom retrage devreme și vom trăi o viață lungă și fericită la malul oceanului.

Zâmbetul lui dispăruse în timp ce ea vorbea. Acum era încruntat.

– Ce-i cu tine, morocănosule? întrebă Julie.

Bobby sorbi din bere.

– Vezi, tu crezi că totul va fi bine, dar eu am un sentiment neplăcut, răspunse el.

– Tu? Eternul optimist?

Bobby continuă să stea încruntat.

– Poate ar trebui să rămâi la birou o vreme și să lași munca de teren.

– De ce?

– Din cauza sentimentului meu neplăcut.

– Care e că?

– Că te voi pierde.

– Încearcă numai.

20

Cu bagheta sa invizibilă, vântul dirija corul de șoapte al vegetației. Tufele dese de Eugenia formau un zid de peste doi metri de-a lungul a trei laturi ale proprietății de două hectare, și ar fi fost mai înalte decât casa, dacă nu le-ar fi tuns Candy de două ori pe an, cu foarfecele electrice.

Deschise poarta de fier, care-i venea până la brâu, și trecu printre cei doi stâlpi de piatră, ajungând pe pietrișul din dreptul drumului districtual. În stânga sa, șoseaua pavată, cu două benzi, șerpuia încă vreo câțiva kilometri în sus către dealuri. În dreapta sa, cobora brusc spre țărmul îndepărtat, trecând pe lângă casele așezate pe loturi din ce în ce mai mici pe măsură ce se apropiau de ocean, până când ajungeau ca în oraș să fie de zece ori mai mici decât domeniul Pollard. Pe măsură ce șoseaua cobora către apus, luminile se îngrămădeau din ce în ce mai mult, apoi se opreau abrupt, ca în fața unui zid negru: acel zid era format din cerul de noapte și din întinderea întunecată a oceanului adânc și rece.

Candy se mișcă de-a lungul gardului viu, până când simți că ajunsese în dreptul locului în care stătuse Frank. Întinse ambele mâini, lăsând frunzele bătute de vânt să se zbată în palmele lui mari, de parcă vegetația ar fi putut să-i transmită vreo urmă psihică a scurtei vizite a fratelui său. Nimic.

Despărțind crengile, se uită, prin golul astfel format, la casa ce părea mai mare noaptea, de parcă ar fi avut optsprezece sau douăzeci de camere, în loc de zece. Ferestrele din față erau neluminate; de-a lungul unei laturi, mai în spate, acolo unde lumina era filtrată de perdelele soioase, o fereastră a bucătăriei reflecta o strălucire gălbuie. Dacă nu ar fi fost acea lumină, casa ar fi părut abandonată. O parte din ornamentația victoriană se scorojise și căzuse din dreptul streșinii. Acoperișul prispei era lăsat, câteva dintre barele de susținere erau rupte, iar scările erau coșcovite. Chiar și la lumina lunii aflate în primul pătrar putea să vadă cât de necesară ar fi fost vopsirea casei: în multe locuri se vedea lemnul, iar vopseaua care mai rămăsese era fie cojită, fie la fel de sidefie ca pielea unui albinos.

Candy încercă să se pună în locul lui Frank, să înțeleagă de ce se tot întorcea acesta. Frank se temea de Candy, și pe bună dreptate. Se temea și de surorile sale, și de toate amintirile cu care îl copleșea casa, așa că ar fi trebuit să se țină departe. Dar se furișa înapoi frecvent, căutând ceva - poate că nici el nu știa ce.

Frustrat, Candy lăsă crengile să revină în poziția inițială, se întoarse de-a lungul gardului viu și se opri în dreptul unui stâlp, apoi în dreptul celuilalt, căutând locul în care Frank se luptase cu pisicile și în care zdrobise capul Samanthei. Deși era mult mai blând acum, vântul usease sângele de pe pietre, și noaptea ascundea petele. Cu toate acestea, Candy era sigur că poate găsi locul omo-

rului. Atinse stâlpul, de sus în jos, pe toate cele patru laturi, de parcă s-ar fi așteptat ca o porțiune a lui să fie suficient de fierbinte ca să-i ardă pielea. Dar, deși parcurse răbdător conturul pietrelor aspre și al șanțurilor în beton, trecuse prea mult timp: nici chiar talentele lui excepționale nu reușiră să găsească urma aurei fratelui său.

Merse grăbit pe aleea crăpată și deteriorată, părăsi noaptea rece și pătrunse încă o dată în căldura înăbușitoare a casei, în bucătărie, acolo unde surorile sale ședeau pe paturile din colțul pisicilor. Verbina era în spatele lui Violet, ținând într-o mână un pieptene și în cealaltă o perie, aranjând părul decolorat al surorii ei.

– Unde e Samantha? întrebă Candy.

Înclinându-și capul și privindu-l nedumerită, Violet răspuse:

– Ți-am mai zis. E moartă.

– Unde e cadavrul?

– Aici, precizâ Violet, făcând un gest larg cu mâna și indicând felinele tăcute, tolănite sau ghemuite în jurul ei.

– Care dintre ele? întrebă Candy.

Jumătate dintre pisici stăteau atât de încremenite, încât oricare dintre ele ar fi putut să fie cea moartă.

– Toate, zise Violet. Acum, toate sunt Samantha.

Candy se temuse de asta. De fiecare dată când una dintre pisici murea, gemenele le strângeau pe celelalte în cerc, puneau cadavrul în centru și le ordonau, fără cuvinte, să se împărtășească din carnea celei moarte.

– La naiba! zise Candy.

– Samantha este încă vie, face încă parte din noi, zise Violet. Vocea ei era la fel de joasă și de șoptită ca mai înainte, dar mai visătoare ca de obicei. Nici una dintre pisicuțele noastre nu ne părăsește vreodată cu adevărat. O parte din ea... sau din el... rămâne în fiecare dintre noi... și, astfel, devenim toate mai puternice, mai puternice și mai pure, și vom fi mereu împreună, întotdeauna.

Candy nu întrebă dacă și surorile lui participaseră la festin, pentru că știa deja răspunsul. Violet își linse colțurile buzelor, de parcă și-ar fi amintit gustul: o clipă mai târziu, Verbina își umezi și ea buzele cu limba.

Uneori, Candy avea impresia că gemenele fac parte dintr-o cu totul altă specie decât el, căci nu reușea decât rareori să le înțeleagă atitudinea și comportamentul. Iar atunci când îl priveau (Verbina, mereu în tăcere), fața și ochii lor nu-i dezvăluiau nimic

din gândurile sau sentimentele proprii; erau la fel de imposibil de pătruns ca privirile pisicilor.

Nu putea decât să intuiască în mod vag legătura care exista între gemene şi pisici. Era darul binecuvântat făcut de mama lor, aşa cum numeroasele lui talente erau moştenirea pe care ea i-o lăsase cu generozitate. De aceea, nu-şi punea problema dacă e bine sau nu.

Dar ar fi vrut s-o bată pe Violet, pentru că nu-i păstrase cadavrul. Ştia că Frank îl atinsese, că ar fi putut să-i fie de folos lui Candy, dar nu i-l păstrase şi nici nu venise să-l trezească mai devreme. Simţea nevoia s-o zdrobească, dar nu putea să le facă nici un rău surorilor sale; trebuia să aibă grijă de ele şi să le protejeze. Mama lui îl supraveghea.

– Bucăţile care nu au putut fi mâncate unde sunt? întrebă el.

Violet gesticulă în direcţia uşii de la bucătărie.

Aprinse lumina de afară şi păşi pe prispa din spate. Mici fragmente de oase şi vertebre erau aruncate ca nişte zaruri diforme pe podeaua nevopsită. Numai două laturi ale prispei erau deschise, casa le înconjura pe celelalte două, şi în colţul în care se întâlneau pereţii casei, Candy găsi o bucată din coada Samanthei şi smocuri de blană, împinse acolo de vânt. Craniul pe jumătate zdrobit se afla pe prima treaptă de sus. Îl înhăţă şi ieşi pe gazonul neîngrijit.

Vântul, care slăbise în tot cursul după-amiezii, se opri brusc. Aerul rece ar fi adus şi sunete de la mare distanţă, dar noaptea era mută.

În general, Candy putea să atingă un obiect şi să spună cine îl atinsese recent. Uneori, putea să vadă chiar şi unde s-au dus unii dintre acei oameni după ce au lăsat obiectul din mână, şi, dacă îi căuta, îi găsea întotdeauna acolo unde îl condusese clarviziunea sa. Frank omorâse pisica, iar Candy sperase ca atingerea rămăşiţelor ei să-i declanşeze viziunea interioară, care l-ar pune din nou pe urmele fratelui său.

Craniul spart nu mai avea nici un firicel de carne, iar conţinutul îi fusese, de asemenea, golit. Curăţat complet, lins pe toate feţele şi uscat de vânt, putea să fie luat drept o parte dintr-o fosilă rămasă din vremuri imemoriale. Mintea lui Candy nu se umplu cu imagini ale lui Frank, ci cu cele ale pisicilor şi ale surorilor sale; în cele din urmă, aruncă ţeasta, dezgustat.

Frustrarea îi înteţi supărarea. Simţea cum creşte nevoia în interiorul lui. Nu îndrăznea să o lase să înflorească... dar a-i opune rezistenţă era infinit mai greu decât a rezista în faţa farmecelor femeilor sau a altor păcate. Îl ura pe Frank. Îl ura atât de tare, atât de intens, şi îl urâse cu atâta înverşunare în decursul ultimilor şapte ani, încât nu suporta gândul că pierduse un prilej de a-l distruge.

Nevoia...

Căzu în genunchi, pe gazonul plin de buruieni. Îşi strânse pumnii, se încovoie şi îşi încleştă dinţii, încercând să se transforme în stâncă – o masă inertă, care nu putea fi mişcată nici un centimetru de cea mai urgentă nevoie, care nu putea fi clintită nici cât un fir de păr de cea mai disperată necesitate, cea mai insistentă foame, cea mai arzătoare dorinţă. Se rugă mamei sale să-i dea putere. Vântul începu să sufle din nou, şi el credea că e un vânt diavolesc, care avea să-l ducă în ispită, aşa că se trânti la pământ şi îşi înfipse degetele în solul moale. Repetând numele sfânt al mamei sale – Roselle –, şoptindu-l în ţărână şi în iarbă, iar şi iar, dorind cu disperare să curme germinarea nevoii din el. Apoi plânse. Apoi se ridică. Şi plecă la vânătoare.

21

Frank se duse la cinematograf şi văzu un film, dar nu reuşi să se concentreze asupra subiectului. Cină la „El Torito", fără a avea poftă de mâncare; bagă pe gât enchilada şi orezul de parcă ar fi vârât combustibil într-un furnal. Vreo câteva ore conduse la întâmplare, între zona de mijloc şi cea sudică a Oregonului, fiindcă, deocamdată, mişcarea prelungită îi oferea mai multă siguranţă. În cele din urmă, se întoarse la motel.

Continuă să testeze zidul întunecat din mintea sa, în spatele căruia se ascundea întreaga lui viaţă. Căuta de zor o spărtură mică, prin care să-şi zărească amintirile. Era sigur că, dacă ar putea găsi o singură fisură, faţada amneziei sale s-ar prăbuşi. Bariera era însă netedă şi fără cusur.

Închise lumina, dar nu reuşi să adoarmă.

Vântul Sfânta Ana se îmblânzise. Nu putea să dea vina pe zgomotul vântului pentru insomnia sa.

Deşi cantitatea de sânge de pe cearşafuri fusese minimă, şi deşi se uscase de când se trezise în ziua aceea, hotărî că numai gândul de a dormi în cearşafurile pătate de sânge era cel care îl chinuia. Aprinse lampa, dezveli patul, dădu drumul la încălzire, se întinse la loc în întuneric şi încercă să doarmă fără aşternuturi. Inutil.

Îşi spuse că amnezia – împreună cu sentimentele de singurătate şi de izolare pe care le provoca – era cea care nu-l lăsa să doarmă. Cu toate că exista ceva adevăr în asta, ştia că se păcăleşte singur.

Adevăratul motiv al insomniei sale era frica. Frica de locul în care s-ar putea duce, dacă avea să meargă iarăşi în somn. Frica de ce ar putea să facă. Frica de ce ar putea să găsească în mâinile sale când s-ar trezi.

22

Derek dormea în celălalt pat, sforăind încet. Thomas nu putea să adoarmă. Se ridică şi se apropie de fereastră, uitându-se afară. Luna dispăruse. Întunericul era foarte adânc.

Nu-i plăcea noaptea. Îl speria. Îi plăceau soarele şi florile strălucitoare, şi iarba verde, şi nemărginirea cerului albastru, aşezat ca un capac peste lume, care ţine totul pe pământ şi în ordine. Noaptea, culorile dispăreau, iar lumea era goală, de parcă cineva ar fi scos capacul şi ar fi lăsat să intre vidul, şi te uitai la vid, şi simţeai că s-ar putea să dispari precum culorile, ridicându-te deasupra lumii, iar dimineaţa, când capacul o să fie pus la loc, tu nu o să mai fi acolo, ci altundeva, şi nu o să te mai poţi întoarce niciodată. Niciodată.

Pipăi fereastra. Geamul era rece.

Ar fi vrut să poată dormi. De obicei, dormea fără probleme. Nu şi în această noapte.

Era îngrijorat pentru Julie. Întotdeauna era puţin îngrijorat pentru ea. Aşa trebuia să fie un frate. Dar acum nu simţea o grijă măruntă. Simţea una mare de tot.

Începuse chiar în dimineaţa aceea. Un sentiment. Nu unul plăcut. Unul neplăcut. Neplăcut de straniu. Neplăcut de înspăimântător. Ceva rău de tot avea să i se întâmple lui Julie, îi sugera sentimentul. Thomas era atât de neliniştit, încât încercă să o

avertizeze. Îi televiză un avertisment. I se explicase că imaginile, vocile şi muzica de la televizor erau trimise prin aer, şi, la început, crezuse că era o minciună, că încercau să-şi râdă de el, pentru că era prost, că se aşteptau ca el să creadă chiar orice. Apoi însă Julie îi spusese că era adevărat, aşa că, uneori, încerca să-şi televizeze gândurile către ea, pentru că, dacă pot fi trimise imagini şi melodii prin aer, atunci ar trebui să fie uşor să trimiţi şi gânduri. *Fii atentă Julie,* îi televiză el. *Ai grijă, fii atentă, se va întâmpla ceva rău!*

De obicei, atunci când simţea ceva despre cineva, acel cineva era Julie. Ştia când e fericită sau tristă. Când îi era rău, se ghemuia în pat şi îşi punea mâinile pe burtă. Întotdeauna ştia când venea să-i facă o vizită.

Simţea unele lucruri şi în legătură cu Bobby. Nu se întâmplase de la început. Când Julie îl adusese prima oară pe Bobby, Thomas nu simţise nimic. Dar, încetul cu încetul, începuse să perceapă mai mult. Acum, simţea aproape la fel de multe despre Bobby ca şi despre Julie.

Simţea, uneori, câte ceva şi despre alţi oameni. Cum ar fi Derek. Cum ar fi Gina, o altă persoană din clinică, atinsă de sindromul lui Down. Sau câţiva membri ai personalului şi câteva surori suplinitoare. Dar nu simţea nici pe jumătate din ce simţea în privinţa lui Bobby şi a lui Julie. Se gândea că, probabil, cu cât iubea mai mult pe cineva, cu atât percepea mai multe – ştia mai multe – despre acea persoană.

Uneori, când Julie îşi făcea griji în privinţa lui, Thomas îşi dorea foarte mult să-i spună că ştie ce simte ea şi că el este bine. Căci, dacă ea ar fi ştiut că el înţelege, ar fi fost mai fericită. Dar nu avea vocabularul necesar. Nu putea să explice cum sau de ce ştie, câteodată, ce simt ceilalţi. Şi nu încerca să le spună, fiindcă se temea să nu pară prost.

Era prost. Ştia asta. Nu chiar aşa de prost ca Derek, care era foarte drăguţ, un bun tovarăş de cameră, dar foarte lent. Unii aşa spuneau, „lent", în loc de „prost", atunci când vorbeau de faţă cu tine. Julie nu făcea aşa niciodată. Nici Bobby. Dar alţii spuneau „lent" şi credeau că tu nu te prinzi. Aveau şi cuvinte mai complicate, şi pe alea chiar că nu le înţelegea, dar era sigur că înţelegea cuvântul „lent". El nu voia să fie prost, nu avusese de ales, şi uneori îi televiza mesaje lui Dumnezeu, rugându-l să nu-l mai lase aşa prost, dar fie că Dumnezeu dorea ca el să rămână aşa pentru

totdeauna – şi de ce ar fi vrut? – fie că mesajele nu ajungeau la destinaţie.

Nici Julie nu primea mesajele. Thomas ştia mereu atunci când cineva primea mesajele lui televizate. Nu reuşise niciodată să ajungă până la Julie.

Dar, uneori, reuşea să-l contacteze pe Bobby, ceea ce era ciudat. Şi interesant. Câteodată, când Thomas îi televiza un mesaj lui Julie, cel care-l primea era Bobby. Când îi televizase lui Julie mesajul...

...Ceva rău se va întâmpla, Julie, vine ceva rău de tot...

...Bobby fusese cel care-l recepţionase. Poate pentru că atât Bobby, cât şi Thomas o iubeau pe Julie. Thomas nu ştia sigur de ce. Nu-şi putea da seama. Dar ştia că se întâmpla. Bobby recepţiona.

Thomas stătea acum la fereastră, în pijama, şi se uita în noaptea înspăimântătoare şi-l simţea pe Cel Rău acolo, îl simţea ca un tremur în sânge, ca un fior prin oase. Cel Rău era departe, departe de Julie, dar avea să vină.

Astăzi, atunci când îl vizitase, Thomas ar fi vrut să-i vorbească lui Julie despre venirea Celui Rău. Dar nu găsise un mod de a comunica, astfel încât ea să înţeleagă, şi-i era frică să nu spună prostii. Desigur, şi Julie, şi Bobby ştiau că el e prost, dar nu voia să debiteze prostii de faţă cu ei. De fiecare dată când se pregătea să-i vorbească despre Cel Rău, uita pur şi simplu ce cuvinte să folosească. Avea cuvintele în cap, aliniate, gata să fie rostite, dar, dintr-o dată, se amestecau, şi nu mai putea să le pună în ordine, aşa că nu mai reuşea să le spună, pentru că ar fi ieşit doar cuvinte fără nici un rost, şi atunci chiar că ar fi părut tare prost.

În plus, nici n-ar fi ştiut să-i spună ce era Cel Rău. Se gândea că poate era o persoană, o persoană adevărată şi înfricoşătoare, care avea să-i facă ceva lui Julie, dar nu îl percepea chiar ca pe o persoană. Era în parte o persoană, dar mai era şi altceva. Ceva care îl făcea pe Thomas să-i fie frig nu numai pe dinafară, ci şi pe dinăuntru, ca şi când ar fi stat în bătaia vântului de iarnă şi ar fi mâncat îngheţată în acelaşi timp.

Tremura.

N-ar fi vrut să-şi trimită aceste sentimente urâte în afară, dar nici nu putea să întrerupă transmisia, deoarece, cu cât simţea mai multe despre îndepărtatul Rău, cu atât îi putea preveni mai bine pe Julie şi pe Bobby atunci când avea să nu mai fie atât de îndepărtat.

În spatele său, Derek mormăi ceva în somn.

Azilul era cufundat în linişte. Toţi proştii dormeau. În afară de Thomas. Câteodată, îi plăcea să stea treaz când ceilalţi dormeau. Uneori, asta îl făcea să se simtă mai isteţ decât toţi ceilalţi la un loc, pentru că vedea lucruri pe care ei nu le vedeau, şi afla lucruri pe care ei nu aveau cum să le ştie, căci ei dormeau, iar el nu.

Privi în vidul nopţii.

Îşi rezemă fruntea de geam.

De dragul lui Julie, încercă să perceapă. Să-şi extindă sentimentele în vid. În direcţia îndepărtatului.

Se deschise sentimentelor. Tremurului-fiorului.

Un ceva mare-urât îl lovi. Ca un val. Ieşi din noapte şi-l lovi, şi-l împinse din faţa ferestrei, iar el se împiedică şi căzu în fund lângă pat. Apoi, nu mai putu să-l simtă deloc pe Cel Rău, dispăruse, dar ceea ce simţise fusese atât de mare şi de urât, încât inima îi duduia, îngreunându-i respiraţia, şi imediat îi televiză lui Bobby: *Fugi, fugi, salveaz-o pe Julie, vine Cel Rău, Cel Rău, fugi, fugi!*

23

Visul era plin de „Moonlight Serenade", bucata lui Glen Miller, deşi, ca orice altceva dintr-un vis, melodia era diferită într-un mod indefinibil de cea din realitate. Bobby se afla într-o casă care-i era, în acelaşi timp, şi cunoscută, şi perfect străină, şi îşi dădu cumva seama că era vila de la malul mării, unde avea să se retragă împreună cu Julie. Pluti în sufragerie, deasupra unui covor persan de culoare închisă, trecând pe lângă fotolii comode, o canapea uriaşă Chesterfield, cu spătarul rotunjit şi cu perne groase, o bibliotecă Ruhlmann, cu uşi de bronz, cu o lampă Art Deco şi plină de cărţi. Muzica venea de-afară, aşa că ieşi. Se bucură de tranziţiile uşoare ce survin în vise, ieşind pe uşă, fără să o deschidă, traversând prispa şi coborând scările fără să-şi mişte picioarele. Se auzea murmurul oceanului şi văzu spuma fosforescentă a valurilor lângă mal, strălucind blând în noapte. Sub un palmier, pe nisipul presărat cu scoici, se afla un Wurlitzer 950, înflăcărat de lumini aurii şi roşii, cu lămpile în formă de balonaşe în plină acţiune, cu gazele

sărind neîncetat, cu imagini ale lui Pan cântând neîncetat din flaut, cu mecanismul de schimbare a discurilor care lucea ca argintul adevărat, în timp ce o placă mare şi neagră se învârtea pe masă. Bobby se simţea de parcă „Moonlight Serenade" avea să dureze la nesfârşit, ceea ce nu-l deranja deloc, pentru că niciodată nu fusese mai liniştit sau mai împăcat, şi simţi că Julie ieşise din casă în urma lui, că îl aştepta pe nisipul umed de la marginea mării şi că voia să danseze cu el, aşa că se întoarse, o zări în luminile exotice ale Wurlitzer-ului, şi păşi către ea...

Fugi, fugi, salvează-o pe Julie, vine Cel Rău, Cel Rău, fugi, fugi!!!

Oceanul indigo tresări brusc, de parcă ar fi fost biciuit de o furtună, iar spuma explodă în aerul nopţii.

Uragane zguduiau palmierii.

Cel Rău! Fugi! Fugi!

Lumea se cutremură. Bobby încercă să ajungă la Julie, dar se împiedică. Oceanul ţâşni în jurul ei. O dorea, avea s-o apuce, era o apă înzestrată cu voinţă, un ocean gânditor, a cărui conştiinţă malefică licărea în adâncuri.

Cel Rău!

Melodia lui Glen Miller se accelera, dublându-şi viteza.

Cel Rău! Lumina romantică venită de la Wurlitzer se înteţea, îi înţepa ochii, dar nu alunga întunericul. Radia, de parcă s-ar fi deschis uşa ladului, dar noaptea din jurul lor se intensifica, fără să cedeze în faţa vâlvătăii supranaturale.

CEL RĂU! CEL RĂU!

Lumea se zdruncină din nou. Se opinti şi se rostogoli.

Bobby se împletici către plajă, către Julie, care părea incapabilă să se mişte. Era pe cale să fie înghiţită de vârtejul oceanului negru ca petrolul.

CEL RĂU! CEL RĂU! CEL RĂU!

Cu un sunet de piatră zdrobită, cerul se despică deasupra lor, dar nici un fulger nu se abătu din ruină.

Gheizere de nisip erupseră în jurul lui Bobby. Apa de culoarea cernelei se revărsă din găurile brusc căscate în nisip.

Se uită în spate. Vila dispăruse. Oceanul se ridică din toate părţile. Plaja i se dezintegră sub picioare.

Ţipând, Julie dispăru sub apă.

CELRĂUCELRĂUCELRĂUCELRĂU!

Un val de douăzeci de metri se înălţă deasupra lui Bobby. Se sparse. Îl mătură. Încercă să-noate. Carnea de pe mâini şi de pe braţe bolborosi, se umplu de băşici şi începu să se cojească, dezvelind, pe alocuri, oasele albe. Oceanul întunecat era acid. Se duse la fund. Aproape că se înecă, apoi reuşi să ajungă la suprafaţă, dar apa corozivă îi sărutase deja buzele şi simţi cum gingiile îi dispăreau de pe dinţi, iar limba i se transforma în gelatină putredă, din cauza înghiţiturii sărate de acid. Chiar şi aerul, plin de spuma oceanului, îl erodă, atacându-i plămânii într-o clipă, aşa că, atunci când încercă să respire, nu reuşi. Se scufundă, biciuind valurile cu mâini din care nu mai rămăseseră decât oasele, prins de curent şi târât către întunericul fără sfârşit, către dispariţie şi nefiinţă.

CELRĂU!

Bobby se ridică brusc în capul oaselor.

Ţipă, dar nu se auzea nici un sunet. Când îşi dădu seama că visase, nu mai încercă să ţipe, şi, în cele din urmă, scoase doar un scâncet slab.

Aruncase cearşafurile de pe el. Şedea la marginea patului, cu ambele picioare pe podea, căutând să-şi recapete echilibrul, de parcă s-ar mai fi aflat încă pe plaja ce se zvârcolea sau încă lupta cu vârtejul valurilor.

Cifrele verzi ale ceasului de masă străluceau blând pe tavan. 2:43.

Vreo câteva clipe, duduitul inimii lui îl umplu cu sunete din interiorul propriei sale fiinţe, şi nu auzi nimic din lumea exterioară. Dar, după aceea, o auzi pe Julie respirând regulat şi ritmic, şi se miră că nu o trezise. Era evident că nu se zbătuse în vis.

Panica ce-l cuprinsese în somn nu îl părăsise de tot. Teama începu să-l învăluie din nou, în parte, pentru că încăperea era cufundată în acelaşi întuneric ca acel ocean devorator. Nu aprinse lampa de pe noptieră, ca să nu o trezească pe Julie.

De îndată ce se simţi în stare să stea în picioare, se sculă şi înconjură patul în beznă. Baia se afla pe latura dinspre Julie, dar avea drum liber, şi îl parcurse fără greutate, aşa cum mai făcuse de nenumărate ori până atunci, îndrumat atât de experienţă, cât şi de instinct.

Închise încet uşa în spatele lui şi aprinse lumina. Strălucirea neoanelor îl împiedică, o clipă, să privească în oglinda orbitoare de deasupra chiuvetelor mari. Când, în sfârşit, reuşi să-şi privească

imaginea în oglindă, văzu că nu-i dispăruse carnea de pe oase. Visul fusese extraordinar de real, spre deosebire de cele pe care le avusese până atunci; într-un anume fel, ciudat, fusese chiar mai real decât viaţa de zi cu zi, având culori şi sunete intense, care îi străbătuseră creierul adormit, precum trece curentul electric prin filamentul unui bec incandescent. Deşi era conştient de faptul că nu fusese decât un vis, se temuse că oceanul de coşmar avea să-şi lase amprenta corozivă asupra sa chiar şi după ce s-a trezit.

Înfiorat, se rezemă de chiuvetă. Dădu drumul la apa rece, se aplecă şi îşi stropi faţa. Ud, se uită în ochii imaginii sale din oglindă.

– Asta ce naiba a mai fost? îi şopti el.

24

Candy vâna.

Capătul estic al domeniului de două hectare al familiei Pollard dădea într-un canion. Pereţii acestuia erau formaţi, compuşi, în marea lor majoritate, din sol uscat şi fărâmicios, străbătut pe alocuri de vene roz şi gri din marnă. Numai vastul sistem de rădăcini al rezistentei vegetaţii de deşert – mănunchiuri de iarbă, pampas, jnepeni – prevenea erodarea intensă cu fiecare ploaie mai puternică. Câţiva eucalipţi, dafini şi melaleucas creşteau pe pereţii canionului, iar acolo unde aveau spaţiu suficient, de-a lungul albiei, melaleucas şi stejarii californieni îşi înfigeau rădăcinile adânc în pământ. Albia era acum uscată, dar în timpul unei ploi puternice se umplea şi dădea pe dinafară.

Mişcându-se cu iuţeală şi fără zgomot, în ciuda dimensiunilor lui mari, Candy merse către răsărit, de-a lungul canionului, urcând panta, până când ajunse la intersecţia cu altă adâncitură, care era prea mică pentru a putea fi numită canion. De acolo se îndreptă spre nord. Terenul continua să se înalţe, deşi nu atât de abrupt ca înainte. În stânga şi în dreapta lui, se ridicau pereţi de stâncă, iar în unele locuri trecătoarea se gâtuia, îngustându-se la mai puţin de un metru. Buruieni mărăcinoase, aduse de vânt, se strânseseră grămezi în aceste puncte şi îl zgâriau când trecea pe lângă ele.

Fără pic de lună, noaptea era neobişnuit de întunecată în străfundurile acelei tăieturi în pământ, dar el nu se împiedica decât

arareori şi nu ezita niciodată. Printre talentele sale nu se număra şi o acuitate vizuală supraomenească; în întuneric, era la fel de orb ca restul lumii. Dar şi în cea mai adâncă beznă, percepea obstacolele din faţa lui, simţea contururile terenului atât de precis, încât putea să se deplaseze în deplină siguranţă. Nu avea idee în ce fel îl serveşte cel de-al şaselea simţ, şi nu făcea nimic pentru a-l declanşa; era, pur şi simplu, neobişnuit de conştient de relaţia sa cu împrejurimile, ştia întotdeauna unde se află, precum cei mai buni dintre umblătorii pe sârmă, cei care, deşi legaţi la ochi, pot traversa, fără ezitare, o coardă suspendată deasupra privirilor ridicate ale spectatorilor de circ.

Era un alt dar din partea mamei sale.

Toţi copiii ei erau talentaţi. Dar abilităţile lui Candy le întreceau pe cele ale lui Violet, ale Verbinei sau pe-ale lui Frank.

Trecătoarea se deschise într-un alt canion, şi Candy se îndreptă din nou către est, de-a lungul unei albii pietruite, grăbindu-se acum, căci nevoia devenea mai stringentă. Deşi erau din ce în ce mai rare, încă se mai vedeau câteva case cocoţate pe buza canionului; ferestrele acestora erau prea departe pentru a lumina terenul din faţa lui, dar, din când în când, le privea cu jind, fiindcă în acele cămine se afla sângele de care avea nevoie.

Dumnezeu îi implantase lui Candy gustul sângelui, transformându-l într-un prădător, şi deci Dumnezeu era răspunzător de faptele lui Candy; mama sa îi explicase toate acestea cu mult timp în urmă. Dumnezeu dorea ca el să nu omoare la întâmplare; dar, atunci când Candy devenea incapabil de a se mai controla, vina îi aparţinea, în ultimă instanţă, lui Dumnezeu, deoarece El îi insuflase dorinţa de sânge, fără să-i dea şi puterea de a se controla.

Misiunea lui Candy, ca a tuturor prădătorilor, era să micşoreze numărul celor bolnavi sau slabi dintr-o turmă. În cazul lui, prada consta din acei membri degeneraţi moral ai turmei umane: hoţi, mincinoşi, escroci, adulteri. Din nefericire, nu reuşea să-i recunoască întotdeauna pe cei păcătoşi atunci când îi întâlnea. Îndeplinirea misiunii sale fusese incomparabil mai uşoară pe vremea când mama lui era în viaţă, căci ea îi depista fără probleme pe nemernici.

În noaptea aceasta, avea să încerce, pe cât putea, să se limiteze la a ucide animale sălbatice. Măcelărirea oamenilor, în special a celor apropiaţi de casă, era riscantă. Nu îndrăznea să-i omoare

pe localnici decât atunci când făceau vreun rău familiei, caz în care, pur şi simplu, nu mai aveau voie să trăiască.

Dacă nu reuşea să-şi potolească setea omorând animale, atunci urma să se ducă undeva, oriunde, şi să omoare oameni. Mama lui, aflată în ceruri, o să fie dezamăgită şi supărată pe lipsa lui de autocontrol, dar Dumnezeu nu o să-l învinovăţească. La urma urmei, nu era decât ceea ce-l făcuse Dumnezeu.

Când lăsase mult în urmă luminile ultimei case, se opri lângă un pâlc de melaleucas. Vânturile puternice de peste zi se scurseră de pe dealuri, trecând prin canion şi pierzându-se în largul oceanului; acum aerul era nemişcat. Din melaleucas atârnau liane lungi, iar frunzele lor lunguiețe şi lucioase erau încremenite.

Ochii i se obişnuiseră cu întunericul. Copacii păreau argintii în lumina stelelor, iar revărsarea de liane îi sporea iluzia că se afla lângă o cascadă ce cade fără zgomot, sau îngheţat în mijlocul unei furtuni de press-papiers. Putea chiar să distingă bucăţile de scoarţă depărtându-se de trunchi şi de crengi într-un permanent proces de cojire, care dădeau acestei specii o frumuseţe unică.

Nu simţea nici urmă de vânat.

Nu auzea nici o mişcare furişă prin tufişuri.

Cu toate acestea, ştia că multe fiinţe mici, pline cu sânge cald, se aflau pe-aproape, ghemuite în vizuini, în cuiburi ascunse, mormane de frunze uscate sau în nişele adăpostite din stânci. Numai gândindu-se la ele, simţea că înnebuneşte de foame.

Îşi întinse braţele, ţinând palmele în faţă, cu degetele depărtate. Din mâinile sale se ivi, mai puţin de-o secundă, o lumină albastră, de nuanţa safirelor deschise. Frunzele tremurară şi vegetaţia rară fu răscolită, apoi totul reveni la nemişcare atunci când întunericul puse iarăşi stăpânire pe adâncul canionului.

Din nou, lumina albastră ţâşni din mâinile lui, de parcă ar fi fost nişte lanterne acoperite, dezvelite pentru scurt timp. De astă dată, intensitatea luminii se dublase, ca şi durata ei. Frunzele foşniră, câteva dintre liane se legănară, iar iarba se înfioră pe o distanţă de zece-cincisprezece metri în faţa lui.

Deranjată de aceste vibraţii ciudate, o fiinţă alergă spre Candy şi încercă să treacă pe lângă el. Folosindu-se de cel de-al şaselea simţ al său, care nu depindea de văz, auz sau miros, se întinse în stânga, înspre creatura nevăzută. Avea reflexe la fel de uluitoare, ca şi celelalte abilităţi ale sale, aşa că reuşi să-şi prindă prada. Un

şoarece de câmp. În acea clipă, şoarecele îngheţă terorizat. Apoi se zvârcoli în mâna lui, dar nu îi dădu drumul.

Puterea sa nu avea nici un efect asupra fiinţelor vii. Nu-şi putea paraliza prada cu energia telechinetică ce radia din palmele deschise. Nu putea să scoată animalele din ascunzătoare şi să le cheme la el; nu putea decât să le înspăimânte şi să le facă să fugă din ascunzătoare. Ar fi putut să zdrobească trunchiurile de melaleucas, sau să arunce gheizere de nisip şi pietriş în aer, dar, oricât de tare s-ar fi străduit, folosindu-şi doar mintea, nu ar fi putut să clintească nici măcar un fir de păr al unui şoarece.

Nu ştia de ce abilităţile sale erau limitate. Violet şi Verbina, ale căror talente nu se vădeau nici pe jumătate la fel de impresionante ca ale sale, aveau putere numai asupra fiinţelor vii, asupra animalelor mai mici, precum pisicile. Desigur, plantele se înclinau în faţa voinţei lui Candy, şi uneori chiar şi insectele, dar nu reuşea să supună nimic din ceea ce avea sistem nervos, nici chiar fiinţele cu un sistem nervos aşa de slab ca al unui şoarece.

Îngenuncheat sub copacii argintii, era atât de învesmântat în negru, încât nu vedea altceva din şoarece decât ochii care sclipeau. Duse pumnul în care ţinea creatura la gură.

Şoarecele scoase un sunet subţire, înfricoşat – mai degrabă, un piuit, decât un chiţăit.

Îi muşcă gâtul, scuipă capul, şi duse la buze gâtul însângerat. Sângele era dulce, dar prea puţin.

Aruncă rozătorul mort şi îşi ridică din nou mâinile, cu palmele în afară şi degetele depărtate. De astă dată, revărsarea de lumină spectrală căpătase o culoare intensă, electrică, de safir. Deşi nu dură mai mult ca înainte, avu un efect considerabil mai mare. Şase valuri de vibraţie loviră podeaua înclinată a canionului, la intervale de câte o fracţiune de secundă. Copacii înalţi se cutremurară, sutele de liane biciuiră aerul, iar frunzele se zbătură ca un roi de viespi. Pietrele mai mici fură ridicate de la pământ, iar bolovanii se ciocniră între ei. Firele de iarbă se zburliră ca firele de păr de pe ceafa unui om îngrozit, şi câteva petice se smulseră din sol şi se rostogoliră în noapte, împreună cu un torent de frunze uscate, de parcă ar fi fost prinse de vânt. Dar nici o adiere nu tulbura noaptea – nu era decât scurta explozie de lumină albăstruie şi vibraţiile care o însoţiseră.

Animalele țâșniră din ascunzători, iar unele dintre ele veniră către el, încercând să ajungă la baza canionului. Își dăduse seama, cu mult timp în urmă, că acestea nu-i recunoșteau mirosul ca fiind de om. Era la fel de probabil să fugă în direcția lui, ca și în cea opusă. Fie nu emana un miros pe care ele să-l detecteze... fie simțeau ceva sălbatic în el, ceva mai asemănător cu ele decât cu o ființă umană, și, în panica lor, nu înțelegeau că el este vânătorul.

Nu vedea, în cel mai bun caz, decât forme întunecate trecând fulgerător pe lângă el, ca umbrele proiectate de o lampă rotitoare. Dar dotarea lui psihică îi îngăduia să le simtă. Lăsă să treacă coioții și chiar un raton care se ciocni de picioarele sale; se feri să fie mușcat sau zgâriat rău. Cel puțin douăzeci de șoareci trecură prin raza mâinilor lui, dar, de astă dată, dorea ceva mai plin de viață, cu mai mult sânge.

Încercă să apuce ceea ce i se păruse a fi o veveriță, rată, dar apoi apucă un iepure de picioarele din spate. Iepurele țipă, încercând să-l lovească cu membrele anterioare, mai puțin dezvoltate, dar i le prinse și pe acestea, astfel încât creatura nu era numai imobilizată, ci și paralizată de frică.

O ridică în fața ochilor.

Blana avea un miros greoi.

În ochii roșii ai iepurelui licărea teroarea.

Îi auzea inima bubuind.

Îl mușcă de gât. Blana, pielea și mușchii opuseră rezistență, dar sângele curse.

Iepurele tresări, nu pentru a încerca să scape, ci parcă pentru a-și exprima resemnarea în fața sorții; erau spasme lente, și într-un mod ciudat senzuale, ca și când ar fi întâmpinat moartea aproape cu bucurie. De-a lungul anilor, Candy văzuse acest comportament la nenumărate animale, în special la iepuri, și întotdeauna exulta, căci îi dădea o senzație de putere amețitoare, făcându-l să se simtă una cu lupul sau cu vulpea.

Spasmele încetară și iepurele atârna moale în mâinile sale. Deși era încă viu, acceptase iminența morții și se retrăsese într-o stare de transă în care, în mod evident, nu simțea nici o durere. Aceasta părea să fie o binecuvântare dată de Dumnezeu animalelor mici.

Candy mușcă iarăși din gâtul iepurelui, mai tare de astă dată, mai adânc, apoi mușcă din nou, și mai adânc, iar viața iepurelui țâșni, bolborosind, în gura lui.

În depărtare, în alt canion, un coiot urlă. Îi răspunseră alții din haită. Un cor de voci stranii răsună, se potoli și apoi răsună din nou, ca și cum coioții ar fi fost conștienți că nu sunt singurii vânători din noapte, de parcă ar fi mirosit cadavrul proaspăt.

După ce se sătură, Candy zvârli cadavrul golit de sânge.

Nevoia continua, totuși, să-l apese. Avea să soarbă rezervoarele de sânge ale multor iepuri și veverițe înainte ca setea să i se domolească.

Se ridică în picioare și urcă mai departe în canion, acolo unde nu-și folosise încă puterea și nu tulburase fauna, unde numeroase creaturi ascunse în vizuini și alte adăposturi așteptau să fie recoltate. Noaptea era adâncă și fructuoasă.

25

Poate că starea ei de spirit era provocată de astenia de luni dimineața, sau de cerul vânăt și ploaia care se anunța. Sau poate că era nervoasă și acră din cauză că nu trecuseră decât patru zile de la evenimentele violente petrecute la Decodyne, și deci acestea erau încă proaspete. Dar, dintr-un motiv sau altul, Julie nu voia să preia cazul acestui Frank Pollard. Și nici un alt caz, că tot veni vorba. Mai aveau deja câteva contracte în probleme de securitate cu firme care le fuseseră clienți mai vechi, și ar fi vrut să se limiteze la aceste afaceri comode și familiare. În mare parte, munca lor era plină de risc, iar gradul de periculozitate al unui nou caz constituia întotdeauna o necunoscută. Dacă o bătrânică fragilă ar fi venit, în acea dimineață de luni, cu rugămintea să i se găsească pisica dispărută, Julie ar fi considerat-o, probabil, ca o amenințare echivalentă cu cea a unui maniac înarmat cu un topor. Era tensionată. La urma urmei, dacă norocul nu ar fi fost de partea lor, săptămâna trecută, Bobby ar fi fost mort de patru zile.

Așezată pe scaun, ușor aplecată deasupra biroului solid, metalic, cu mâinile încrucișate pe sugativa verde, Julie îl studia

pe Pollard. Acesta nu era în stare să se uite în ochii ei, ceea ce o făcea să-l privească cu suspiciune, în ciuda înfățișării lui inocente, și chiar atrăgătoare.

Arăta de parcă ar fi trebuit să-l cheme ca pe comedianții din Vegas: Shecky, Buddy sau așa ceva. Avea în jur de treizeci de ani, un metru șaptezeci și cinci, poate optzeci și cinci de kilograme, ceea ce, în cazul lui, era cam cu cincisprezece kilograme prea mult. Fața lui însă te ducea cu gândul la comedie. Cu excepția unor zgârieturi ciudate, aproape vindecate, era simpatică: deschisă, blândă, destul de rotundă ca să pară veselă, cu gropițe adânci. O roșeață permanentă îi colora obrajii, de parcă și-ar fi petrecut cea mai mare parte a vieții în ținuturile arctice. Și nasul său era roșiatic, din câte se părea, nu pentru că ar fi îndrăgit prea mult alcoolul, ci fiindcă fusese spart de câteva ori; era suficient de butucănos, încât să pară amuzant, dar nu turtit ca al unui bandit.

Ședea cu umerii căzuți într-unul dintre cele două fotolii din aluminiu cromat și piele, aflate în biroul lui Julie. Vocea sa era moale și plăcută, aproape muzicală:

– Am nevoie de ajutor. Nu știu la cine să apelez.

În ciuda înfățișării comice, comportamentul lui Frank era tragic. Vocea sa, deși plăcută, era pătrunsă de accente de disperare și de oboseală. Periodic, își ștergea fața cu o mână, de parcă ar fi tras niște pânze de păianjen, apoi își privea mâna nedumerit când vedea că e goală. Avea cicatrice și pe mâini, unele dintre ele fiind ușor inflamate.

– Dar, cinstit vorbind, zise Frank, să te adresezi unor detectivi particulari pare ușor ridicol, ca și când nu s-ar întâmpla în viața de toate zilele, ci la televizor.

– Am arsuri, așa că te asigur că e viața de toate zilele, zise Bobby.

Stătea în picioare lângă una dintre ferestrele mari ale etajului șase, prin care se vedeau marea încețoșată și clădirile mai joase din Fashion Island, centrul comercial Newport Beach de lângă blocul-turn, în care firma Dakota & Dakota închiriase un apartament cu șapte camere. Se întoarse cu spatele la fereastră, se rezemă de pervaz și extrase o cutie de medicamente din buzunarul gecii.

– Detectivii de la televizor nu suferă niciodată de arsuri, nici au mătreață, sau neplăceri provocate de psoriazis.

– Domnule Pollard, zise Julie, sunt sigură că domnul Karaghiosis v-a explicat că, la drept vorbind, nu suntem chiar o agenție de detectivi particulari.

– Da.

– Suntem consultanți în probleme de securitate. Lucrăm, în primul rând, cu corporații și firme particulare. Cei unsprezece angajați ai noștri au cunoștințe sofisticate și ani de experiență în domeniul securității, ceea ce nu se compară cu acele fantezii cu detectivi singuratici de la televizor. Nu urmărim neveste ca să vedem dacă sunt necredincioase, nu ne ocupăm de divorțuri și de nici unul dintre lucrurile pentru care vine lumea, în general, la un detectiv particular.

– Domnul Karaghiosis mi-a explicat toate astea, zise Pollard, privindu-și mâinile încleștate.

De pe canapeaua din stânga biroului, Clint Karaghiosis spuse:

– Frank mi-a istorisit povestea lui, și cred că ar trebui să-l ascultați cu atenție.

Julie observă cum Clint folosise prenumele clientului, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată, în cei șase ani de când lucra la Dakota & Dakota. Clint era un tip solid – unu șaptezeci și șaptezeci de kilograme. Arăta de parcă fusese un ansamblu inert de bolovani de granit și plăci de marmură, cremene și piatră neprelucrată, gresie, fier și magnetit, pe care un alchimist le transformase în carne vie. Fața lui lată, deși destul de atrăgătoare, părea și ea sculptată în stâncă, iar ca înfățișare, se putea spune doar că unele trăsături ale acestuia erau mai puternice decât altele. Avea o personalitate la fel de redutabilă: era rezistent, de încredere și imperturbabil. Puțini oameni îl impresionau pe Clint, și mai puțini reușeau să treacă de atitudinea lui rezervată și să obțină mai mult de un răspuns politicos, profesional. Folosirea prenumelui clientului părea o exprimare subtilă a simpatiei pentru Pollard și un vot de încredere în adevărul poveștii pe care acesta urma să o istorisească.

– Dacă zice Clint că e ceva pentru noi, atunci am toată încrederea, interveni Bobby. Care-i problema, Frank?

Julie nu fu deloc impresionată de faptul că Bobby folosise imediat, cu nepăsare, prenumele clientului. Bobby simpatiza pe oricine întâlnea, cel puțin până când acea persoană se dovedea, cu tot dinadinsul, nedemnă de a fi simpatizată. De fapt, trebuia să-l înjunghii pe la spate în mod repetat, râzând malefic, pentru

ca el să ia în considerare, cu părere de rău, ipoteza că poate nu ar fi cazul să te simpatizeze. Câteodată, Julie avea sentimentul că se căsătorise cu un cățeluș mare, care pretindea că e bărbat.

Înainte ca Pollard să înceapă, Julie zise:

– Aș vrea să precizez încă ceva. Dacă ne hotărâm să acceptăm cazul dumneavoastră – și subliniez, dacă –, nu suntem ieftini.

– Asta nu-i o problemă, spuse Pollard.

Ridică o sacoșă de voiaj de la picioarele sale. Era una dintre cele două pe care le adusese cu el. Și-o puse în poală și-i desfăcu fermoarul. Scoase câteva teancuri de dolari și le lăsă pe birou. Erau în bancnote de douăzeci și de o sută.

În timp ce Julie inspecta banii, Bobby se îndepărtă de fereastră și veni lângă Pollard. Se uită în sacoșa de voiaj.

– E plină ochi, constată el.

– O sută patruzeci de mii de dolari, confirmă Pollard.

În urma unei analize rapide, banii nu păreau falși.

– Domnule Pollard, aveți obiceiul să purtați atâția bani la dumneavoastră? întrebă ea, împingându-i deoparte.

– Nu știu, răspunse Pollard.

– Nu știți?

– Nu știu, repetă el, amărât.

– Chiar nu știe, precizâ Clint. Ascultați ce are de spus.

Cu o voce liniștită, dar care era, totodată, și plină de emoție, Pollard zise:

– Trebuie să mă ajutați să aflu unde mă duc noaptea. Ce Dumnezeu fac atunci când ar trebui să dorm?

– Hei, asta pare interesant! exclamă Bobby, așezându-se pe un colț al biroului lui Julie.

Entuziasmul băiețesc al lui Bobby o enervă. Nu era indicat să se angajeze față de Pollard, înainte de a avea suficiente date despre oportunitatea preluării cazului. Și nu-i plăcu nici când se așeză pe birou. Nu părea o atitudine de profesionist. Simțea că dă unui eventual client senzația de amatorism.

De pe canapea, interveni Clint.

– Să pornesc banda?

– Bineînțeles, răspunse Bobby.

Clint ținea în mână un casetofon mic, cu baterii. Îl porni și îl așeză pe policioara din fața canapelei, cu microfonul îndreptat către Pollard, Julie și Bobby.

Bărbatul grăsuț, cu fața rotundă, își ridică privirea la ei. Cearcănele albăstrui din jurul ochilor apoși și paloarea buzelor negau orice impresie de sănătate robustă pe care o puteau da obrajii săi îmbujorați. Un zâmbet ezitant îi juca pe buze. Nu se uită în ochii Julici mai mult de-o clipă, și apoi coborî din nou privirea către mâini. Părea înfricoșat, bătut și demn de milă. Fără să vrea, ca simți o undă de simpatie pentru el.

Când Pollard începu să vorbească, Julie oftă și se lăsă pe spate în scaun. După două minute, se aplecă iarăși în față, ascultând cu atenție vocea moale a lui Pollard. Nu ar fi vrut să fie fascinată, dar era. Chiar și flegmaticul Clint Karaghiosis, care asculta povestea pentru a doua oară, părea captivat.

Dacă Pollard nu era nici mincinos, nici nebun de legat – și probabil că era și una, și alta –, atunci era prins într-un lanț de evenimente aproape supranaturale. Julie nu credea în existența supranaturalului. Încercă să rămână sceptică, dar comportarea lui Pollard și evidenta convingere cu care vorbea o influențau, fără voia ei.

Bobby începu să se exprime cu „ci-ce-chestie" și să bată cu palma în masă la fiecare nouă întorsătură a poveștii. Atunci când clientul... Nu. Pollard. Nu „clientul". Încă nu era clientul lor. Pollard. Când Pollard le povesti cum se trezise, la motel, joi după-amiază, cu sânge pe mâini, Bobby izbucni:

– Preluăm cazul!

– Stai așa, Bobby, interveni Julie. Încă n-am auzit tot ce are domnul Pollard de povestit. Ar trebui...

– Da, Frank, zise Bobby. Și după aceea ce s-a-ntâmplat?

– Vreau să zic că ar trebui să ascultăm întreaga poveste înainte de a ne da seama dacă putem sau nu să-l ajutăm, explică Julie.

– Păi, sigur că putem, zise Bobby. Noi...

– Bobby, rosti ea ferm, pot să-ți vorbesc o clipă între patru ochi?

Se ridică, traversă biroul, deschise ușa de la baia alăturată și aprinse lumina.

– Ne întoarcem imediat, Frank, precizâ Bobby.

O urmă pe Julie în baie și închise ușa în urma lui. Ea porni ventilatorul din tavan, ca să le acopere vocile, și-i șopti:

– Care-i problema ta?

– Păi, am platfus și mai am și aluniță aceea pe spinare.

– Ești imposibil.

pierea furtunii întuneca văzduhul, ar fi vrut să le aprindă şi să alunge umbrele ce începuseră să se adune în colţurile neatinse de lumina gălbuie a lămpilor.

Frank Pollard şedea încă în scaunul său, uitându-se la posterele înrămate cu Donald Duck, Mickey Mouse şi Uncle Scrooge, care decorau pereţii. Acestea constituiau o altă povară pe care Julie trebuia să o suporte. Era ahtiată după desenele animate produse de Warner Bros, pentru că erau, întrucâtva, mai dure, şi avea o colecţie de videocasete cu ele, plus nişte planşe cu aventurile lui Daffy Duck, dar şi le ţinea acasă. Bobby adusese personajele lui Disney la serviciu, pentru că, zicea el, îl ajutau să se relaxeze. Nici unul dintre clienţi nu pusese vreodată la îndoială abilitatea lor profesională, din cauza decoraţiilor neortodoxe de pe pereţii încăperii, dar Julie se întreba, totuşi, ce părere au aceştia.

Se întoarse la biroul ei, iar Bobby se cocoţă pe el.

Făcându-i cu ochiul lui Julie, Bobby zise:

– Frank, m-am pripit atunci când am afirmat că vom accepta cazul. Nu putem să luăm o astfel de decizie, înainte de-a asculta întreaga poveste.

– Desigur, încuviinţă Frank, uitându-se repede la Bobby, la Julie şi apoi la mâinile sale zgâriate, care ţineau strâns sacoşa de voiaj. Este foarte rezonabil.

– Chiar aşa, admise Julie.

Pollard schimbă geanta din mână cu cea de pe podea.

– Ar trebui să vă dau astea, spuse el.

Desfăcu fermoarul genţii şi scoase o pungă de plastic, ce conţinea o mică parte din nisipul cu care se trezise în mâini după ce aţipise în dimineaţa zilei de joi. Mai scoase cămaşa însângerată, pe care o purta atunci când se sculase după somnul şi mai scurt de la amiaza aceleiaşi zile.

– Le-am păstrat pentru că... pentru că ar putea constitui dovezi. Indicii. Poate vă vor ajuta să vă daţi seama ce se-ntâmplă, ce-am făcut.

Bobby luă cămaşa şi nisipul, le cercetă rapid şi apoi le puse lângă el, pe birou.

Julie observă cămaşa plină de sânge, nu doar pătată. Petele maronii făcuseră ca materialul să devină rigid.

– Deci erai la motel, în după-amiaza zilei de joi, îl îndemnă Bobby.

Pollard încuviinţă.

– Nu s-a-ntâmplat mare lucru în noaptea aia. M-am dus la un film, dar nu am reuşit să-l urmăresc. M-am plimbat, o vreme, cu maşina. Eram obosit, foarte obosit, în ciuda somnului de după-amiază, dar n-am putut deloc să dorm. Mi-era frică să dorm. În dimineaţa următoare, m-am mutat la alt motel.

– Când ai adormit din nou? întrebă Julie.

– În seara următoare.

– Adică, vineri seara?

– Da. Am încercat să stau treaz bând multă cafea. M-am aşezat la barul unui mic restaurant şi am băut cafea până când începusem să plutesc. Mă ardea stomacul, aşa că a trebuit să mă opresc. M-am întors în camera mea. De fiecare dată când simţeam că aţipesc, ieşeam să mă plimb. Dar n-avea nici un rost. Nu puteam să stau treaz la nesfârşit. Parcă eram tăiat bucăţele. Trebuia să mă odihnesc. Aşa că m-am culcat puţin după ora opt seara, şi nu m-am mai trezit până la cinci şi jumătate dimineaţa.

– Sâmbătă dimineaţa.

– Da.

– Şi totul era în regulă?

– Cel puţin nu exista sânge. Dar ceva tot a fost.

Aşteptară.

Pollard îşi linse buzele, de parcă ar fi vrut să fie sigur că-şi dorea să continue.

– Cum să vă spun, mă culcasem în şort... dar, când m-am trezit, eram complet îmbrăcat.

– Deci ai mers în somn şi te-ai îmbrăcat, constată Julie.

– Dar nu mai văzusem niciodată hainele pe care le purtam.

Julie clipi.

– Poftim?

– Nu erau nici hainele în care mă trezisem pe alee în urmă cu două nopţi, şi nici hainele pe care le cumpărasem de la magazinul universal, marţi dimineaţa.

– Şi ale cui erau? întrebă Bobby.

– Păi, probabil, ale mele, răspunse Pollard, pentru că mi se potriveau prea bine, ca să fi fost ale altcuiva. Îmi veneau ca turnate. Chiar şi pantofii se potriveau perfect. Nu cred că aş fi putut să „salt" toată costumaţia de la altcineva şi să fiu chiar atât de norocos.

Bobby coborî de pe birou și începu să se învârtească prin cameră.

– Și deci ce propui? Că ai plecat din camera de motel în chiloți și te-ai dus la magazin, unde ți-ai cumpărat hainele, fără ca nimeni să comenteze lipsa ta de pudoare?

– Nu știu, zise Pollard clătinând din cap.

– Poate s-a îmbrăcat în cameră, în timp ce mergea în somn, apoi s-a dus la magazin, și-a cumpărat celelalte haine și s-a schimbat, interveni Clint Karaghiosis.

– Dar de ce să fi făcut una ca asta? întrebă Julie.

Clint ridică din umeri.

– N-am făcut decât să sugerez o ipoteză plauzibilă.

– Domnule Pollard, zise Bobby, de ce-ai fi făcut una ca asta?

– Nu știu. Pollard folosise aceste două cuvinte atât de des, încât începuseră să se uzeze; de fiecare dată când le repeta, vocea îi devenea și mai moale, și mai vagă ca înainte. Nu cred că așa am făcut. Nu mi se pare corectă – explicația, vreau să spun. În plus, n-am adormit decât după ora opt. Probabil că n-aș fi putut să mă trezesc, să ies și să cumpăr hainele înainte de închiderea magazinelor.

– Unele magazine închid la zece, obiectă Clint.

– A existat o perioadă scurtă de timp în care ai fi avut acest prilej, aprobă Bobby.

– Nu cred că aș fi dat o spargere la un magazin după ora închiderii, zise Pollard. Sau că aș fi furat hainele. Nu sunt un hoț.

– Știm că nu ești, zise Bobby.

– Ba nu știm deloc, ripostă Julie.

Bobby și Clint se uitară la ea, dar Pollard continua să-și privească mâinile, prea timid sau zăpăcit pentru a se putea apăra.

Julie se simți ca un bătăuș, fiindcă-i pusese cinstea la îndoială. Ceea ce era o prostie. Nu știau nimic despre el. La naiba, dacă spunea adevărul, nici el nu știa nimic despre el însuși!

– Ascultă, important este nu dacă a cumpărat sau a furat hainele, spuse Julie. Eu nu pot accepta nici una, nici alta. Cel puțin, nu în acest context. E prea de tot: un bărbat care se duce la un supermagazin, sau ceva de genul ăsta, în chiloți, se îmbracă în timp ce doarme. Credeți că putea să facă așa ceva fără să se trezească, iar ceilalți să-l ia drept treaz? Eu una nu cred. Nu știu mare

lucru despre somnambulism, dar cred că, dacă am consulta literatura de specialitate, am vedea că așa ceva e imposibil.

– Și, desigur, nu e numai problema hainelor, spuse Clint.

– Nu, mai e și altceva, zise Pollard. Atunci când m-am deșteptat, pe pat, lângă mine, se afla o pungă mare de hârtie, ca aceea care ți se dau la supermagazin atunci când nu vrei una de plastic. M-am uitat înăuntru și era plină de... bani. Iarăși niște bani gheață.

– Cât de mulți? întrebă Bobby.

– Nu știu. Mulți.

– Nu i-ai numărat?

– Se află la motelul unde stau acum, alt motel. Mă tot mut dintr-un loc în altul. Așa, mă simt mai în siguranță. Oricum, puteți să-i numărați mai încolo, dacă vreți. Eu am încercat, dar mi-am pierdut capacitatea de a folosi și cele mai simple noțiuni de aritmetică. Mda, știu că pare o prostie, dar asta mi se-ntâmplă. Nu mai pot să adun. Tot încerc, dar... numerele nu prea mai înseamnă mare lucru pentru mine. Își coborî capul și își acoperi fața cu mâinile. Întâi mi-am pierdut memoria. Acum încep să pierd cunoștințe esențiale, cum ar fi cele de matematică. Mă simt de parcă mă tot împrăștii... mă dizolv... până când nu va mai rămâne nimic din mine, doar un corp, fără nici un pic de minte... absolut nimic.

– Nu se va-ntâmpla așa ceva, Frank, zise Bobby. Te vom ajuta noi. Vom afla cine ești și ce înseamnă toate astea.

– Bobby! îl avertiză Julie.

– Hmmm?

Zâmbi prostește.

Julie se ridică de la birou și intră în baie.

– Doamne! exclamă Bobby, urmând-o. Apoi închise ușa și porni ventilatorul. Julie, trebuie să-l ajutăm pe sărmanul om.

– Individul trece, în mod evident, prin stări de transă. Face toate chestiile astea fără să știe de el. Se trezește în toiul nopții, da, dar nu e somnambul. E treaz, alert, dar într-o stare de transă. Ar putea să fure, să omoare – și să nu-și amintească nimic după aceea.

– Julie, fac pariu că nu avea decât sângele lui pe mâini. S-ar putea să aibă transe, lapsusuri, cum vrei să le spui, dar nu e un ucigaș. Pe cât pariem?

– Încă susții că nu e un hoț? Se trezește în mod regulat cu saci de bani, pe care nu știe de unde îi are, și tu încă susții că nu e un

hoţ? Poate crezi că falsifică banii în timpul fazelor de amnezie. Nu, probabil că îl consideri prea simpatic, ca să fie falsificator.

– Ascultă, zise Bobby, uneori trebuie să ne luăm după intuiţie, iar intuiţia mea îmi spune că Frank e un băiat bun. Până şi Clint crede că e un băiat bun.

– Grecii sunt celebri pentru sociabilitatea lor. Le place de toată lumea.

– Adică, vrei să-mi spui că şi Clint e tipul de animal social grec? Vorbim despre acelaşi Clint? Cel cu numele de Karaghiosis? Ăla care arată de parcă ar fi fost turnat în beton şi zâmbeşte la fel de des ca indienii din plastic?

Lumina din baie era prea puternică. Se reflecta în oglindă, în chiuveta albă, în pereţii albi, în faianţa albă. Din pricina strălucirii orbitoare şi a hotărârii inflexibile, dar binevoitoare, a lui Bobby de a-l apăra pe Pollard, Julie simţea cum o cuprinde durerea de cap. Închise ochii.

– Pollard e un caz jalnic, recunoscu ea.

– Vrei să ne-ntoarcem şi să-l ascultăm mai departe?

– Bine. Dar, fir-ar să fie, nu-i mai spune că-l vom ajuta până nu aflăm totul. De acord?

Reveniră în birou.

Cerul nu mai arăta a metal rece, ars pe alocuri. Era mai întunecat ca înainte şi agitat precum lava. Deşi la nivelul solului nu se simţea decât o adiere uşoară, la altitudini mai înalte se iscau, probabil, vânturi puternice, pentru că se vedea cum nori mari de furtună sunt aduşi în grabă dinspre mare.

Umbrele se adunaseră în colţuri ca pilitura de fier atrasă de un magnet. Julie se întinse spre comutatorul ce acţiona neoanele din tavan. Apoi îl văzu pe Bobby privind cu evidentă plăcere suprafeţele lucioase, de alamă, ale lămpilor, felul în care luceau măsuţele din stejar şi policioara în lumina lăptoasă, şi nu mai acţionă comutatorul.

Se aşeză din nou în spatele biroului. Bobby se cocoţă pe el, balansându-şi picioarele.

Clint porni casetofonul, şi Julie spuse:

– Frank... domnule Pollard, înainte de a vă continua povestea, aş vrea să-mi răspundeţi la câteva întrebări importante. Credeţi, în ciuda sângelui pe care îl aveaţi pe mâini şi a zgârieturilor, că nu sunteţi în stare să faceţi rău cuiva?

– Da. În afară, poate, de cazul în care mă aflu în legitimă apărare.

– Şi credeţi că nu sunteţi un hoţ?

– Da. Nu pot... nu pot să mă închipui furând. Nu.

– Atunci de ce nu aţi cerut ajutorul poliţiei?

Frank tăcu. Ţinea strâns geanta de voiaj, uitându-se în ea, de parcă Julie i-ar fi vorbit din interiorul ei.

– Pentru că, dacă chiar vă consideraţi inocent în toate privinţele, spuse Julie, poliţia este cea mai bine înzestrată pentru a afla cine sunteţi şi cine vă urmăreşte. Ştiţi ce cred eu? Cred că nu sunteţi chiar atât de sigur de nevinovăţia dumneavoastră pe cât pretindeţi. Ştiţi cum să porniţi o maşină fără cheie, ceea ce, deşi oricine are destule cunoştinţe despre maşini ar putea face aşa ceva, pare să indice o experienţă în afara legii. Şi apoi, mai este şi problema banilor, a sacilor de bani. Nu vă amintiţi să fi comis vreo crimă, dar în adâncul inimii sunteţi convins că aţi făcut-o, şi aceasta este motivul pentru care vă temeţi să vă prezentaţi la poliţie.

– În parte, acceptă el.

– Înţelegeţi, sper, continuă Julie, că, dacă preluăm cazul dumneavoastră şi descoperim dovezi că aţi comis vreun act criminal, vom fi nevoiţi să oferim această informaţie poliţiei!

– Desigur. Dar eu m-am gândit că, dacă mă duc întâi la poliţie, cei de-acolo nici nu vor încerca să afle adevărul. Mă vor socoti vinovat chiar înainte de a-mi termina povestea.

– În timp ce noi nu vom face aşa ceva, precizâ Bobby, aruncându-i o privire semnificativă Juliei.

– În loc să mă ajute, adăugă Pollard, ar căuta ceva crime recente, pe care să mi le arunce în cârcă.

– Nu aşa procedează poliţia, spuse Julie.

– Ba chiar aşa, replică Bobby, cu maliţiozitate.

Se dădu jos de pe birou şi începu să se plimbe între posterul cu Unele Scrooge şi cel cu Mickey Mouse.

– Nu i-am văzut făcând asta de mii de ori la televizor? Nu am citit cu toţii Hammet şi Chandler?

– Domnule Pollard, începu Julie, eu am lucrat în poliţie, şi...

– Ceea ce demonstrează ce spun eu, o întrerupse Bobby. Frank, dacă te-ai fi adresat copoilor, ai fi fost fără îndoială arestat, judecat şi condamnat la o mie de ani.

– Mai există un motiv pentru care nu mă pot duce la poliție. Ar fi ca și când mi-aș face publicitate. Poate că presa ar afla de existența mea și s-ar grăbi să scrie un reportaj despre sărmanul individ cu amnezie și saci de bani. Atunci, el ar ști unde să mă găsească. Nu pot să risc așa ceva.

– Care el? întrebă Bobby.

– Cel care m-a urmărit noaptea trecută.

– Așa cum ai spus, m-am gândit că, poate, ți-ai reamintit numele lui, că te gândești la cineva anume.

– Nu, nu știu cine este. Nu știu nici măcar ce este. Dar știu că va veni din nou după mine, dacă află unde sunt. Așa că trebuie să mă dau la fund.

De pe canapea se auzi vocea lui Clint:

– Cred că ar trebui să-ntorc caseta.

Așteptară până când scoase caseta.

Deși era abia ora trei după-amiaza, ziua părea să se afle în stăpânirea unui amurg cât se poate de autentic. Aderea de la sol se străduia să ajungă la intensitatea vânturilor ce împingeau norii la altitudine; o ceață subțire se revărsă dinspre apus, dar nu cu încetineala leneșă cu care avansează de obicei ceața, ci răsucindu-se agitată, ca un fluviu fierbinte ce încerca să unească cerul cu norii de furtună de deasupra.

După ce Clint porni din nou casetofonul, Julie spuse:

– Frank, cum se termină povestea? Cum te-ai trezit sâmbătă dimineața, îmbrăcat în haine noi și cu punga cu bani la cap?

– Nu. Nu-i acesta sfârșitul. Își înălță capul, dar nu se uită la ea. Privi dincolo de ea, la ziua cenușie, de parcă ar fi contemplat ceva mult mai îndepărtat decât Newport Beach. Poate că nu se va sfârși niciodată.

Din geanta din care scosese ceva mai devreme cămașa însângerată și mostra de nisip, extrase un borcan de-o jumătate de litru, ca acelea folosite pentru gemuri și murături, care avea un capac solid, cu balama. Borcanul era plin cu ceea ce părea să fie niște pietre prețioase în stare brută, nefinisate, cu o strălucire mată. Unele erau mai netede decât altele și parcă aruncau flăcări.

Frank desfăcu capacul și vărsă o parte din conținut pe biroul din imitație de lemn.

Julie se aplecă, să le privească mai îndeaproape.

Bobby se apropie și el.

Pietrele mai regulate erau rotunde, ovale, în formă de lacrimă sau de romb; fiecare piatră avea părți rotunjite și muchii ascuțite. Altele erau butucănoase, zgâriate sau lovite. Unele erau mari ca strugurii de masă, sau mici ca boabele de mazăre. Toate erau roșii, deși intensitatea culorii varia. Toate reflectau energic lumina, formând o pată purpurie pe suprafața palidă a biroului; adunau lumina difuză a lămpilor în prismele lor și aruncau raze purpurii către tavan și unul dintre pereți.

– Rubine? întrebă Bobby.

– Nu prea par să fie rubine, zise Julie. Ce sunt, Frank?

– Nu știu. S-ar putea să n-aibă nici o valoare.

– De unde le ai?

– Sâmbătă noaptea, n-am reușit să dorm prea mult. Doar câteva minute din când în când. Mă suceam și mă răsuceam, trezindu-mă brusc de fiecare dată când ațineam. Mi-era frică să dorm. Și n-am adormit nici sâmbătă după-amiază. Dar ieri seară, eram atât de epuizat, încât nici nu-mi mai puteam ține ochii deschiși. Am adormit îmbrăcat, și, când m-am trezit, aveam buzunarele pline cu pietrele astea.

Julie ridică una dintre pietrele cele mai finisate din grămadă și o duse la ochi, privind prin ea către cea mai apropiată lampă. Chiar și în acest stadiu de finisaj, claritatea și culoarea pietrei erau excepționale. Puteau fi, cum spunea și Frank, doar semiprețioase, dar ea bănuia că aveau, de fapt, o valoare considerabilă.

– De ce le ții în borcan? întrebă Bobby.

– Pentru că, oricum, a trebuit să cumpăr un borcan pentru asta, zise Frank.

Scoase din geantă un borcan mai mare, pe care îl puse pe birou.

Julie se întoarse spre el și rămase atât de surprinsă, încât scăpă piatra din mână. În borcan se afla o insectă cât mâna ei de mare. Deși avea o carapace ca a unui gândac – neagră, cu semne purpurii pe margini –, creatura de sub carapace aducea mai degrabă cu un păianjen, decât cu un gândac. Avea opt picioare groase și păroase, ca de tarantulă.

– Ce naiba?! se strâmbă Bobby.

Avea o ușoară entomofobie. Dacă vedea o insectă mai înspăimântătoare ca o muscă, o striga pe Julie s-o omoare, în timp ce el se uita de la distanță.

– E vie?

– Acum nu, precizã Frank.

Două membre, semănând cu cleştii unui homar în miniatură, se iveau de sub partea din faţă a carapacei creaturii, câte una de fiecare parte a capului, dar diferau de cele ale unui homar prin faptul că erau mult mai mobile decât cele ale crustaceelor obişnuite. Arătau ca nişte mâini, având câte patru segmente curbate, chitinoase, unite la bază; marginile erau zimţate ameninţător.

– Dacă te-ar prinde de deget, zise Bobby, pun pariu că ţi l-ar reteza. Spui că era vie, Frank?

– Când m-am trezit azi-dimineaţă, mi se târa pe piept.

– Dumnezeule!

Bobby păli vizibil.

– Era amorţită.

– Da? Mie mi se pare la fel de vioaie ca o rădaşcă afurisită.

– Cred că era deja pe moarte, adăugă Frank. Am ţipat şi-am azvârlit-o de pe mine. A rămas pe podea, întoarsă pe spate, a dat puţin din picioruşe, după care nu s-a mai mişcat. Am scos învelitoarea de la o pernă şi am vârât-o înăuntru, făcând un nod la capăt, ca să fiu sigur că nu ieşea afară în caz că era încă vie. Apoi am descoperit pietrele în buzunar şi am cumpărat două borcane, unul pentru gânganic, care nu s-a mai mişcat de când am pus-o înăuntru. Aţi mai văzut vreodată aşa ceva?

– Nu, spuse Julie.

– Nu, slavă cerului, aprobă Bobby.

Nu se apleca către borcan, aşa cum făcuse Julie. De fapt, făcuse chiar un pas înapoi, de parcă ar fi crezut că înfricoşătoarea insectă era capabilă să-şi croiască, într-o clipită, un drum prin sticlă.

Julie apucă borcanul şi-l întoarse, ca să poată privi insecta din faţă. Capul negru era mare cât o prună şi aşezat pe jumătate sub carapace. Ochii de un galben murdar se aflau situaţi de fiecare parte a capului, iar sub fiecare dintre ei se mai afla câte un ochi, de trei ori mai mic şi roşcat. Înfăţişarea hidoasă era netedă şi lucioasă, cu excepţia unor modele stranii de găurele, a şase proeminenţe în formă de spini şi a câtorva smocuri de peri mătăsoşi. Gura mică era deschisă, fiind un orificiu în care se zăreau mai multe rânduri de dinţi mărunţi, dar care păreau foarte ascuţiţi.

Uitându-se fix la creatura din borcan, Frank exclamă:

– Nu ştiu în ce dracu' sunt băgat, dar e ceva rău! E ceva foarte rău, şi mi-e frică.

Bobby tresări.

– Ceva rău... spuse el cu o voce meditativă, vorbind mai mult de unul singur.

Julie puse borcanul pe masă.

– Bine, Frank, vom prelua cazul, anunţă ea.

– Excelent! zise Clint, şi închise casetofonul.

Bobby se îndepărtă de birou şi se îndreptă spre baie.

– Julie, trebuie să-ţi vorbesc, o clipă, între patru ochi, zise el.

Intrară împreună în baie, pentru a treia oară, închiseră uşa în urma lor şi porniră ventilatorul.

Faţa lui Bobby era cenuşie, ca un portret foarte fidel făcut în creion; îi păliseră până şi pistruii. Ochii lui albaştri şi, în general, veseli nu mai exprimau deloc amuzament.

– Ai înnebunit? I-ai promis că vom prelua cazul, spuse el.

Julie clipi, surprinsă.

– Nu asta doreai?

– Nu.

– Aha. Înseamnă că nu am auzit eu bine. Poate că am ceară în urechi. Tare ca cimentul.

Probabil că e un lunatic periculos.

– Ar trebui să mă duc la doctor, să-mi cureţe ca lumea urechile.

– Povestea asta nebunească pe care a inventat-o nu e decât...

Ea ridică o mână, întrerupându-l în mijlocul propoziţiei:

– Fii serios, Bobby! Nu a inventat gândacul ăla. Ce-i chestia aia? N-am văzut aşa ceva nici în poze.

– Dar ce zici de bani? Probabil că i-a furat.

– Frank nu-i un hoţ.

– De unde ştii, ţi-a spus Dumnezeu? Pentru că, altfel, n-ai de unde să ştii. Nu-l cunoşti pe Pollard decât de ceva mai mult de-o oră.

– Ai perfectă dreptate. Dumnezeu mi-a spus. Şi îl ascult întotdeauna, fiindcă, altfel, există toate şansele ca El să trimită nişte roiuri de lăcuste asupra ta, sau să-ţi dea foc la păr cu un fulger. Ascultă, Frank este atât de pierdut, de dus, încât mi-e milă de el. E bine?

O privi o clipă, mestecându-şi gânditor buza de jos, care păli şi ea, apoi spuse:

– Noi lucrăm bine împreună, pentru că ne completăm reciproc. Tu eşti tare acolo unde eu sunt slab, iar eu sunt tare acolo unde tu eşti slabă. Ne deosebim în multe, dar ne înţelegem, deoarece ne potrivim ca piesele dintr-un puzzle.

– Ce vrei să demonstrezi?

– Unul dintre aspectele sub care ne diferenţiem, dar suntem complementari, este cel al motivaţiei. Meseria asta îmi convine, pentru că simt o mare satisfacţie atunci când ajut oameni aflaţi la ananghie, fără să fie vina lor. Îmi place să văd binele triumfând. Pe de altă parte, tu eşti motivată mai întâi de dorinţa de a-i zdrobi pe cei care fac rău. Da, sigur, şi mie îmi place să-i văd pe cei răi în genunchi, dar pentru mine nu e la fel de important ca pentru tine. Şi, bineînţeles, şi ţie îţi place să-i faci fericiţi pe cei nevinovaţi, dar la tine asta vine pe locul doi, după zdrobirea celor răi. Asta fiindcă mai eşti, probabil, furioasă din cauza morţii mamei tale.

– Bobby, când o să simt nevoia de psihanaliză, o s-o rezolv într-o cameră în care piesa de bază e o canapea, nu un closet.

Când Julie avea doisprezece ani, mama ei fusese luată ostatică în timpul jefuirii unei bănci. Cei doi criminali consumaseră prea multe amfetamine şi moşteniseră prea puţin bun-simţ. Înainte ca totul să ia sfârşit, cinci dintre cei şase ostatici erau morţi, iar mama lui Julie nu fusese cea norocoasă.

Bobby se uită la imaginea ei reflectată în oglindă, de parcă nu ar fi suportat să o privească direct în ochi.

– Ceea ce vreau să spun, continuă el, este că, dintr-o dată, ai început să te comporţi ca mine, şi asta nu e bine, pentru că ne distruge echilibrul şi periclitează armonia relaţiei dintre noi, iar armonia este cea care ne-a ţinut în viaţă şi ne-a făcut să reuşim. Vrei să preiei acest caz, deoarece te fascinează, îţi stimulează imaginaţia şi ai vrea să-l ajuţi pe Frank, care-ţi inspiră milă. Unde este indignarea ta obişnuită? Îţi spun eu unde este. Nu există, pentru că, în momentul de faţă, cel puţin, nu a apărut nici un gangster care să o merite. Da, sigur, ar fi individul care l-a urmărit, dar nici nu ştim dacă asta e ceva adevărat sau doar ceva inventat de Frank. Fără un gangster asupra căruia să-ţi îndrepţi mânia, ar trebui să te trag de mână la fiecare pas, şi asta am şi făcut, dar acum tu mă tragi pe mine, şi asta mă îngrijorează. Nu mi se pare că e bine.

Julie îl lăsă să vorbească mai departe, privindu-se unul pe celălalt prin intermediul oglinzii, şi, când termină, în cele din urmă, îi spuse:

– Nu, nu e asta.

– Cum adică?

– Adică, tot ce mi-ai trâncănit e o abureală. De fapt, ce te deranjează, Robert?

În oglindă, imaginea lui încerca să o facă pe-a ei să coboare privirea.

Julie îi zâmbi.

– Hai, vorbeşte! Nu avem secrete unul faţă de celălalt.

Bobby, din oglindă părea o palidă imitaţie a adevăratului Bobby Dakota. Adevăratul Bobby, Bobby al ei, era plin de haz, de viaţă şi de energie. Bobby cel din oglindă era cenuşiu şi mohorât; vitalitatea îi fusese drenată de griji.

– Robert? îl îndemnă ea.

– Îţi aminteşti joia trecută, când ne-am trezit? Bătea vântul Sfânta Ana. Am făcut dragoste.

– Mi-aduc aminte.

– Şi imediat după ce am făcut dragoste... am avut sentimentul acela ciudat, îngrozitor, că te voi pierde, că ceva adus de vânt avea să mi te ia.

– Mi-ai spus mai târziu în seara aceea, la „Ozzie's", când discutam despre tonomate. Dar furtuna s-a terminat şi nu a venit nimic să mă ia. Sunt aici.

– În aceeaşi noapte, joi noaptea, am avut un coşmar, cel mai real vis pe care ţi-l poţi imagina.

Îi povesti despre căsuţa de pe plajă, despre tonomatul din nisip, despre vocea interioară care tuna: *VINE CEL RĂU, CEL RĂU, CEL RĂU!*, şi despre marea acidă care îi înghiţise pe amândoi, dizolvându-le carnea şi târându-le oasele în adâncimi de nedescris.

– M-a zdruncinat. Nu poţi să-ţi dai seama cât de real părea totul. Ştiu că seamănă a nebunie, dar... visul acela mi s-a părut mai real decât viaţa însăşi. Tu dormeai şi nu te-am trezit. Nu ţi-am povestit mai târziu, pentru că nu voiam să te îngrijorez şi pentru că... pentru că e o copilărie să pui prea mare bază pe un vis. Coşmarul nu s-a mai repetat. Dar, de atunci, şi vineri, şi sâmbătă, şi ieri, am avut

momente în care mă înfiora o teamă intensă, şi atunci m-am gândit că poate ceva rău chiar venea să te ia. Iar acum, în birou, Frank a spus că e vârât în ceva rău, ceva foarte rău, aşa a spus, şi am făcut legătura imediat. Julie, poate că acest caz este acel ceva rău pe care l-am visat. Poate că nu ar trebui să-l acceptăm.

Se uită o clipă la Bobby, prin oglindă, întrebându-se cum l-ar putea linişti. În cele din urmă, având în vedere că rolurile lor se inversaseră, se hotărî să-l trateze aşa cum ar fi tratat-o el într-o situaţie similară. Bobby nu ar fi recurs la logică şi raţiune, care erau armele ei, ci ar fi fermecat-o şi ar fi amuzat-o, ca s-o scoată dintr-o pasă proastă.

În loc să se ocupe direct de subiectul îngrijorării lui, Julie îi zise:

– Dacă tot ne uşurăm sufletele, ştii ce mă supără pe mine? Modul în care te aşezi, uneori, pe biroul meu atunci când discutăm cu un eventual client. În cazul anumitor clienţi, chiar aş găsi un motiv ca eu să stau pe birou, îmbrăcată în mini, expunând ceva picioare, că am ce arăta, deşi sună a laudă de sine. Dar tu nu porţi niciodată fuste, mini sau de alt gen, şi oricum bulanele tale nu întrunesc standardele corespunzătoare.

– Cine vorbea de birouri?

– Eu vorbeam, zise Julie, întorcându-se de la oglindă şi privindu-l direct. Am închiriat un apartament cu şapte camere, în loc de opt, ca să facem economie, şi, după ce s-au mutat toţi angajaţii am rămas cu o singură cameră pentru noi, chestie care nu ne-a deranjat. Aveam destul spaţiu pentru două birouri, dar tu ai spus că nu vrei nici unul. Birourile sunt prea formale pentru tine. Ai spus că n-ai avea nevoie decât de o canapea, pe care să te întinzi când dai telefoane, dar cum apare un client, cum te cocoţi pe biroul meu.

– Julie...

– Formica e o suprafaţă dură, aproape indestructibilă, dar, mai devreme sau mai târziu, după ce stai mai mult pe el, o să rămână permanent însemnat cu amprenta fundului tău.

Pentru că ea nu se mai uita în oglindă, se întoarse şi el să o privească.

– N-ai auzit ce ţi-am povestit despre vis?

– Acum, să nu mă înţelegi greşit. Ai un poponeţ simpatic, dar nu-l vreau imprimat pe biroul meu. Toate creioanele o să mi se rostogolească la vale. O să se strângă praful.

– Ce se petrece aici?

– Vreau să te avertizez că mă gândesc să-mi electrific biroul, ca să pot induce curent electric în el prin simpla apăsare a unui buton. Dacă o să te mai cocoţi pe el, o să vezi ce simte o muscă atunci când se aşează pe unul dintre drăciile alea electronice de omorât muşte.

– Eşti dificilă, Julie. De ce eşti dificilă?

– Mă simt frustrată. În ultima vreme, n-am mai călcat în picioare nici un gangster. Treaba asta mă umple de nervi.

– Stai aşa, spuse Bobby. Nu eşti dificilă.

– Bineînţeles că nu.

– Eşti *eu*!

– Exact. Îl sărută pe obrazul drept şi-l bătu pe cel stâng. Şi-acum, hai să-ne-ntoarcem înăuntru şi să preluăm cazul.

Deschise uşa şi ieşi din baie.

Cu un oarecare amuzament, Bobby spuse: „Fir-aş al naibii!" şi o urmă în birou.

Frank Pollard vorbea liniştit cu Clint, dar tăcu şi îi privi cu speranţă atunci când intrară.

Umbrele atârnau pe la colţuri precum călugării în chilii şi, pentru cine ştie ce motiv, lumina gălbuie a celor trei lămpi îi aminti lui Julie de strălucirea misterioasă a lumânărilor votive dintr-o biserică.

Pata purpurie a pietrelor preţioase continua să lumineze biroul.

Gândacul era încă chircit şi mort în borcan.

– Ţi-a explicat Clint sistemul nostru de plată? îl întrebă Julie pe Pollard.

– Da.

– Bine. În plus, vom avea nevoie de zece mii de dolari avans, pe care îi vom deconta drept cheltuieli suplimentare.

Afară, un fulger despică pântecele norilor. Cerul vânăt se frânse, şi ploaia rece începu să bată în geam.

26

Violet se trezise de peste o oră, şi în acest timp fusese un uliu, călărind vântul de la mare înălţime, plonjând din când în când asupra unei victăţi mici. Cerul deschis era aproape la fel de real

pentru ea, ca și pentru pasărea în care pătrunsese. Plutea pe curenții termici, aerul opunând o rezistență minimă aripilor ei aerodinamice, având deasupra numai norii cenușii și întreaga lume ghemuită sub ea.

Era conștientă și de dormitorul întunecat în care se aflau corpul și o parte din mintea ei. Violet și Verbina dormeau de obicei ziua, pentru că a dormi noaptea ar fi însemnat să piardă cel mai prețios timp. Împărțeau o cameră la etaj, cu un singur pat mare, aflându-se întotdeauna la cel mult un metru una de cealaltă, deși, de obicei, stăteau înlănțuite. În după-amiaza aceea de luni, Verbina continua să doarmă, goală, întinsă pe burtă, uneori murmurând cuvinte în pernă.

Șoldul ei cald era apăsat de Violet. Chiar și atunci când era uliu, Violet putea să simtă căldura corpului surorii ei gemene, pielea ei netedă, respirația lentă și ritmică, murmurele somnoroase și mirosul ei aparte. Putea să miroasă și praful din cameră, și aroma rânced a ceafsafurilor nespălate... și bineînțeles pisicile.

Nu numai că putea să miroasă pisicile, care dormeau în pat sau pe podea, sau se lingeau cu mișcări leneșe, dar practic trăia în fiecare dintre ele. În timp ce o parte a conștiinței proprii se afla în corpul ei palid, iar o alta plana împreună cu prădătorul înaripat, alte ipostaze ale ei sălășluiau în fiecare dintre pisici, care erau în număr de douăzeci și cinci acum, că sărmana Samantha murise. Violet percepea lumea simultan prin propriii săi ochi, prin cei ai uliului, și prin cei cincizeci de ochi, douăzeci și cinci de nasuri, cincizeci de urechi, o sută de lăbuțe și douăzeci și cinci de limbuțe ale bandei de pisici. Simțea mirosul corpului său nu numai cu nasul ei, ci și cu nasurile tuturor pisicilor: izul de săpun rămas de la baia de noaptea trecută, aroma plăcut înțepătoare a șamponului de lămâie, cea de stătut, care urma întotdeauna somnului, respirația colorată de vaporii de ouă crude, ceapă și ficat crud, pe care le mâncase de dimineață înainte de a se culca o dată cu răsăritul soarelui. Pisicile aveau un simț olfactiv mai dezvoltat ca al ei, și fiecare dintre ele percepea aromele în alt fel; ele considerau mirosul ei natural ciudat, dar reconfortant, straniu și totuși familiar.

Se putea mirosi, vedea, auzi și simți și prin intermediul surorii sale, căci era întotdeauna strâns legată de Verbina. Reușea să intre și să iasă din mintea oricăror alte forme de viață după bunul ei plac, dar Verbina era singura persoană cu care putea să stabilească

un asemenea contact. Era o legătură permanentă, care exista de când se născuseră, și, dacă Violet putea să întrerupă contactul cu șoimul sau cu pisicile oricând voia, în schimb, nu putea să se rupă de sora ei. Totodată, putea să controleze mințile animalelor pe care le poseda, dar nu-și putea controla sora. Legătura dintre ele nu era ca aceea dintre marionetă și păpușar, ci ceva deosebit și sfânt.

Violet își trăise întreaga viață la confluența mai multor râuri de senzații, scăldate de mari vârtejuri de sunete, imagini, gusturi și atingeri, percepând lumea nu numai cu ajutorul propriilor sale simțuri, ci și prin cele ale nenumăraților intermediari. În copilărie, fusese autistă, atât de copleșită de influxul senzorial, încât nu făcea față; se interiorizase, izolându-se în lumea ei secretă de experiențe bogate, variate și profunde, până când învățâ să domine valul de senzații, folosindu-l, în loc să se lase măturată de el. Numai atunci se hotărî să comunice cu oamenii din jur, abandonându-și autismul și învățând să vorbească abia la vârsta de șase ani. Nu ieșise niciodată din curenții adânci și rapizi ai senzațiilor extraordinare pentru a sta pe malul relativ uscat al celorlalți oameni, dar învățase cel puțin cum să comunice cu mama ei, cu Candy și, într-un mod mai limitat, și cu alte persoane.

Verbina nu se descurcase la fel de bine ca sora ei, și, evident, nici nu avea să o facă vreodată. Alegând o viață definită aproape exclusiv prin senzații, nu dovedea, practic, nici un interes pentru exersarea și dezvoltarea capacităților ei intelectuale. Nu învățase niciodată să vorbească, nu-i păsa decât de sora ei și se lăsa cu bucurie în voia oceanului de senzații care o scălda. Fugind ca o veveriță, zburând ca un uliu sau ca un pescăruș, mieunând ca o pisică, pândind și ucigând ca un coiot, bând apa rece a unui pârâu prin gura unui raton sau a unui șoarece de câmp, intrând în mintea unei câțele în călduri, în timp ce pe ea se urcau câinii, împărtășind simultan atât teroarea iepurelui încolțit, cât și emoția sălbatică a vulpii ce-l vânează, Verbina avea un orizont mai larg asupra vieții decât oricine altcineva, în afară de Violet. Și prefera pasiunea constantă a lumii sălbatice, în locul vieții relativ plictisitoare a celorlalți oameni.

Acum, deși Verbina dormea, o parte din ea se afla cu Violet în uliu, căci nici somnul nu necesita întreruperea totală a legăturilor lor cu alte minți. Influxul senzorial primit de la speciile mai

primitive nu constituia numai textura din care era confecționată viața lor, ci și materia primă a viselor lor.

Uliul plutea suspendat între norii grei de ploaie și canionul din spatele domeniului Pollard. Își căuta prada.

Mult sub el, un șoarece țâșni dintre buruienile uscate și mărăcinoase. Alerga în adâncimea canionului, atent la semnele ce-i dezvăluiau prezența inamicilor la nivelul solului, dar indiferent la prezența aducătorului de moarte, care îl privea din înaltul cerului.

Știind din instinct că șoarecele i-ar fi auzit bătăile aripilor și ar fi dispărut în cea mai apropiată ascunzătoare, uliul își plie aripile și plonjă abrupt în direcția rozătorului. Deși trecuse prin această senzație de nenumărate ori, în trecut, Violet își ținu respirația în timpul căderii de la patru sute de metri, trecând de nivelul solului și continuând către străfundurile canionului. Și, cu toate că se afla, de fapt, în siguranță, întinsă pe pat, stomacul i se strânse, o teamă primitivă i se revărsă în suflet și scânci, cuprinsă de plăcerea aventurii. Verbina scoase, și ea, un strigăt moale.

În adâncul canionului, șoarecele îngheță, simțind apropierea pericolului, dar fără a-și da seama de direcția din care urma să vină.

Uliul își întinse aripile în ultimul moment. Dintr-o dată, aerul își recăpătă consistența, devenind o frână necesară. Lăsându-se pe spate, întinzând picioarele și desfăcând ghearele, uliul înhață șoarecele exact când acesta, sesizând brusca bătaie a aripilor, încercă să fugă.

Deși continua să însoțească uliul, Violet intră și în mintea șoarecelui, cu o clipă înainte ca acesta să fie capturat. Simți satisfacția rece a vânătorului și teama fierbinte a prăzii. Din perspectiva uliului, simți cum se găurea și se rupea carnea șoarecelui sub acțiunea ghearelor puternice și ascuțite, iar din perspectiva șoarecelui simți durerea arzătoare și îngrozitoarea sfâșiere interioară. Pasărea privi prada care i se zbătea în gheare și se simți înfiorată de sentimentul sălbatic al puterii și de înțelegerea faptului că foamea o să-i fie din nou potolită. Croncănitul triumfător răsună în canion. Simțindu-se mic și neajutorat în strânsoarea agresorului său înaripat, cuprins de o frică atât de intensă, încât era similară cu cea mai copleșitoare dintre plăceri, șoarecele se uită în ochii nemiloși, de oțel, și încetă lupta, se lăsă moale și se resemnă în fața morții. Văzând cum se apropia ciocul înfricoșător, era conștient

că o să fie sfâșiat, dar nu mai simțea durere, ci numai amorțeală, apoi un scurt moment de fericire maximă, după care, nimic, absolut nimic. Uliul își dădu capul pe spate, și din plisc îi căzură panglici de sânge și noduri de carne.

Violet se răsuci în pat cu fața la sora ei. Smulsă din somn de forța experienței uliului, Verbina își luă în brațe sora. Gemenele se țineau strâns îmbrățișate, goale, tremurând. Violet răsufla lângă gâtul delicat al Verbinei și, prin legătura ce o unea de sora ei, percepea atât fluxul fierbinte al propriei sale respirații, cât și încălzirea pielii surorii ei. Gemeau încet, iar respirația lor accelerată nu se potoli înainte ca uliul să consume și ultima bucățică de carne din corpul șoarecelui și să se înalțe, cu o zvâcnire a aripilor, înapoi către cer.

Dedesubt, se vedea domeniul Pollard: gardul viu, casa învechită de vreme, cu acoperișul de țiglă, Buick-ul vechi de un sfert de secol, care fusese al mamei lor și pe care Candy îl mai folosea uneori; tufișuri de ciuboțica-cucului cu flori galbene și purpurii, plantate într-un strat subțire și neîngrijit, de-a lungul prispei dărăpănate. Violet îl văzu și pe Candy, undeva în colțul de nord-vest al domeniului.

Continuând s-o țină în brațe pe Verbina, sărutând-o ușor pe gât, pe obraji și pe tâmple, Violet îi ordonă uliului să dea roată deasupra fratelui ei. Prin ochii păsării, îl privi stând cu capul aplecat în fața mormântului mamei lor, jelind-o, așa cum o jelise în fiecare zi, fără excepție, în toți anii care trecuseră de la moartea ei.

Violet nu o plângea. Îi fusese la fel de străină ca oricare altă persoană din lume, și nu simțise nimic deosebit la trecerea ei în neființă. Într-adevăr, deoarece și Candy era înzestrat, Violet se simțea mult mai apropiată de el, decât de mama lor, ceea ce nu însemna, de fapt, mare lucru, pentru că nu îl cunoștea cu adevărat și nici nu îi păsa prea mult. Cum s-ar fi putut simți aproape de cineva în mintea căruia nu putea intra, trăind cu el și prin el? Tocmai această incredibilă intimitate o unea cu Verbina și își punea pecetea pe miile de relații pe care le întreținea cu toată fauna și flora lumii. Nu știa cum să se apropie de cineva cu care nu putea să stabilească o asemenea legătură strânsă, interioară, și nu putea să plângă pe cineva pe care nu-l iubise.

Departe de uliul în zbor, Candy căzu în genunchi, în fața mormântului.

27

Luni după-amiază, Thomas şedea la birou, compunând un poem în imagini.

Derek îl ajuta. Sau credea că îl ajută. Căuta prin cutia cu poze decupate din reviste. Alegea o poză şi i-o dădea lui Thomas. Dacă era bună, Thomas o aranja şi o lipea în pagină. De cele mai multe ori, nu era bună, aşa că o punea deoparte şi cerea alta, şi alta, până când Derek îi dădea ceva care-i folosea.

Nu voia să-i spună lui Derek cumplitul adevăr, acela că voia să compună poezia de unul singur. Dar nu dorea să-l rănească pe Derek, care, oricum, era rănit. Chiar prea mult. E dureros să fii prost, iar Derek era chiar mai prost ca Thomas, şi arăta mai prost ca Thomas, ceea ce reprezenta o durere în plus. Avea nasul mai plat şi capul turtit. Cumplit adevăr.

Mai târziu, obosiţi de poemul în imagini, Thomas şi Derek se duseră în camera de recreere, şi acolo se întâmplă. Cineva îl răni pe Derek. Îl răni atât de rău, încât izbucni în plâns. Acel cineva era o fată. Mary. În camera de recreere.

Unii jucau bile într-un colţ. Alţii se uitau la televizor. Thomas şi Derek şedeau pe o canapea lângă fereastră, încercând să fie *sociabili* ori de câte ori se apropia cineva. Infirmierii voiau ca toată lumea din azil să fie *sociabilă*. Îţi făcea bine să fii *sociabil*. Când nu venea nimeni cu care să fie *sociabili*, Thomas şi Derek priveau păsările colibri care se-nvârteau în jurul semînţelor puse pe streaşina ferestrei; săreau dintr-o parte în alta şi era amuzant să le priveşti. Mary, care era nou-venită, nu sărea dintr-o parte într-alta, şi nici nu era amuzant să o priveşti, dar murmura tot timpul. Mai bine-zis zumzăia. *Bzzz, bzzz, bzzz,* tot timpul.

Mary ştia despre chiu-i. Zicea că chiu-i are o mare importanţă, şi poate că aşa şi era, deşi Thomas nu auzise niciodată de aşa ceva, şi nici nu înţelegea prea bine despre ce era vorba. Ştia ce înseamnă a chiui: Joc de cuvinte – IQ – *eye-cue*>, dar nu i se părea a fi ceva prea frumos sau folositor, dar Mary spunea că are un chiu-i bun şi că era mare pentru cineva atins de sindromul Down.

– Eu sunt o cretină de înalt nivel, zicea Mary, foarte mândră de ea, după cum părea.

Thomas nu ştia ce e un cretin, dar nu vedea nici un nivel înalt la Mary, care era grasă şi, în plus, era şi cocoşată.

– Probabil că şi tu eşti un cretin, Thomas, dar nici pe departe aşa de bun ca mine. Eu sunt aproape normală, iar tu nu eşti deloc aşa normal ca mine.

Toate astea îl zăpăceau pe Thomas.

Puteai să-ţi dai seama că pe Derek îl zăpăceau mai tare, şi Derek spuse cu vocea lui groasă şi, uneori, greu de înţeles:

– Eu? Nu cretin. Clătină din cap. Eu, cowboy. Zâmbi. Cowboy.

Mary râse.

– Nu eşti un cowboy, şi nici nu vei fi vreodată. Nu eşti decât un imbecil.

O rugară să repete cuvântul de câteva ori până să-l prindă, dar nici atunci nu pricepuseră cu adevărat. Puteau să-l pronunţe, dar le era la fel de străin ca şi acel chiu-i.

– Deci, există oameni normali, le spuse Mary, după ei vin cretinii, apoi imbecilii, care sunt mai proşti decât cretinii, iar apoi idioţii, care sunt chiar mai proşti decât imbecilii. Eu una sunt o cretină de nivel înalt, şi nu o să rămân aici o veşnicie, o să fiu bună, o să mă port frumos şi o să muncesc din greu ca să fiu normală, şi uneori voi ajunge la jumătatea drumului.

– Ce drum? întrebă Derek.

Acest lucru îl nedumerea şi pe Thomas.

– La jumătatea drumului către normalitate, unde tu nu vei ajunge niciodată, imbecilu' dracu'!

De data asta, Derek înţelese că îşi bătea joc de el şi încercă să nu plângă, dar nu reuşi. Se înroşi şi izbucni în plâns, iar Mary râmji; se umflase şi era bucuroasă de parcă ar fi câştigat un premiu mare. Folosise un cuvânt urât, „dracu'", şi ar fi trebuit să-i fie ruşine, dar se vedea că nu-i era. Repetă şi celălalt cuvânt, pe care Thomas îl considera acum la fel de urât, „imbecil", continuând să-l repete până când sărmanul Derek se ridică şi fugi, şi chiar şi aşa nu renunţă să strige după el.

Thomas se întoarse în camera lor, căutându-l pe Derek, şi îl găsi închis în dulap, plângând. Veniră câţiva infirmieri, care-i vorbiră foarte frumos, dar el nu voia să iasă din dulap. Au fost nevoiţi să-i vorbească multă vreme pentru a-l convinge să iasă, dar nici după aceea nu se opri din plâns, aşa că i-au dat-ceva. Uneori, când erai bolnav, de pildă de gripă, infirmierii te puneau să iei-ceva, adică o pastilă de o culoare sau alta, o formă sau alta, mică sau mare. Dar atunci când îţi dădeau-ceva, asta însemna un

ac, ceea ce era un lucru rău. Niciodată nu-i dăduseră-ceva lui Thomas, pentru că el era mereu cuminte. Dar, uneori, Derek, deşi era un băiat drăguţ, începea să fie atât de nemulţumit de el însuşi, încât nu se mai putea opri din plâns şi, de câteva ori, se lovise singur peste faţă până când se umplusе de sânge, şi atunci infirmierii fuseseră nevoiţi să-i dea-ceva-pentru-binele-lui. Derek nu lovise niciodată pe nimeni, era drăguţ, dar pentru-binele-lui trebuia, câteodată, să fie calmat sau chiar adormit, şi asta a fost ceea ce s-a întâmplat în ziua în care Mary, cretină de nivel înalt, l-a făcut imbecil.

După ce Derek adormi, una dintre infirmiere se aşeză lângă Thomas, la masa de lucru. O chema Cathy. Lui Thomas îi plăcea de Cathy. Era mai în vârstă decât Julie, dar nu bătrână, ca şi când ar fi fost mama cuiva. Era drăguţă. Nu chiar atât de drăguţă ca Julie, dar drăguţă, şi avea o voce plăcută şi ochi în care nu-ţi era frică să te uiţi. Îl luă pe Thomas de mână şi-l întrebă dacă se simţea bine. El răspunse că da, dar, de fapt, nu era aşa, şi ca ştia asta. Au vorbit un pic, ceea ce era bine. Erau *sociabili*.

Ea îi povesti despre Mary în aşa fel încât el să-nţeleagă, şi îl făcu să se simtă mai bine.

Mary este foarte frustrată, Thomas. O vreme a fost plecată in lume, la jumătatea drumului, şi avea chiar şi o slujbă, câştigând ceva bani. Se străduia din răsputeri, dar nu a mers, avea prea multe probleme şi a trebuit să fie din nou internată. Cred că regretă ce i-a făcut lui Derek. Este atât de dezamăgită, încât simte nevoia să-şi dovedească superioritatea.

– Şi eu am fost în lume, odată, zise Thomas.

Ştiu că ai fost, dragul meu.

– Cu tata. Apoi cu sora mea. Şi cu Bobby.

– Ţi-a plăcut?

– Uneori... mă speria. Dar când eram cu Julie şi Bobby... îmi plăcea.

Derek începuse să sforăie.

După-amiaza se scursese pe jumătate. Cerul devenise urât-furtunos. Camera era plină de umbre. Numai lampa de pe birou era aprinsă. Cathy arăta destul de bine în lumina lămpii. Pielea ei era ca mătasea de culoarea piersicii. Thomas ştia cum e mătasea Julie avusese odată o rochie de mătase.

Tăcură o vreme, apoi el spuse:

– Uneori e greu.

Cathy îi mângâie părul.

– Da, Thomas, ştiu. Ştiu.

Era atât de bună. Nu înţelegea de ce începuse să plângă, când ea era atât de bună, dar aşa se întâmpla. Poate că plângea tocmai pentru că era atât de bună.

Cathy îşi trase scaunul mai aproape. Thomas se sprijini de ea, şi Cathy îl îmbrăţişă. Thomas plângea şi plângea. Nu tare şi încrâncenat ca Derek. Încet. Dar nu se putea opri. Încercă să nu plângă, pentru că atunci când plângea se simţea ca un prost, şi nu-i plăcea deloc să se simtă ca un prost.

– Nu-mi place că sunt prost, şopti printre lacrimi.

– Nu eşti prost, dragul meu.

– Ba da. Şi nu-mi place. Dar nu pot fi altfel. Încerc să nu mă gândesc că sunt prost, dar nu poţi să nu te gândeşti la asta atunci când aşa eşti şi când alţii nu sunt, alţii care ies în lume şi trăiesc, iar tu nu ieşi în lume şi nici nu vrei, dar, de fapt, vrei, vrei chiar foarte mult, chiar şi-atunci când zici că nu vrei.

Vorbise mult şi era chiar mirat că spusese atâtea, mirat, dar şi frustrat, pentru că ar fi vrut atât de mult să-i spună cum e să fii prost, să-ţi fie frică să ieşi în lume, şi nu reuşise, nu putuse să găsească cuvintele potrivite, aşa că sentimentele zăceau încă închise în interiorul lui.

– Timp. Ai mult timp, înţelegi, atunci când eşti prost şi nu poţi să ieşi în lume, mult timp de umplut, dar, de fapt, nu ai destul de mult timp ca să înveţi să nu-ţi fie teamă de lucruri, iar eu trebuie să învăţ să nu-mi fie teamă, pentru ca să pot să mă-ntorc şi să fiu cu Julie şi Bobby, aş vrea asta foarte tare, înainte ca timpul să se termine. E prea mult timp, şi prea puţin, iar asta e o prostie, nu?

– Nu, Thomas. Nu-i o prostie.

Thomas nu se îndepărtă de ea. Voia să fie îmbrăţişat.

– Ştii, uneori viaţa e grea pentru toată lumea, îi spuse Cathy. Chiar şi pentru cei deştepţi. Chiar şi pentru cei mai deştepţi dintre cei deştepţi.

Îşi şterse ochii umezi cu mâna şi o întrebă:

– Da? Uneori e greu şi pentru tine?

– Uneori. Dar eu cred că există Dumnezeu, Thomas, şi că ne-a pus aici pe fiecare cu un motiv, şi că fiecare greutate de care ne lovim e o încercare, şi că devenim mai buni din cauza greutăţilor.

Thomas își înălță capul și o privi. Avea ochi frumoși. Ochi buni. Ochi care te iubeau. Ca ochii lui Julie sau ai lui Bobby.

– Dumnezeu m-a făcut prost ca să mă testeze?

– Într-un anumit fel nu ești prost, Thomas. Nu-mi place când spui că ești prost. Nu ești la fel de deștept ca alții, dar nu e vina ta. Ești altfel, asta-i tot. Să fii altfel... acesta este testul tău, și tu te descurci foarte bine.

– Mă descurc?

– Minunat. Uită-te la tine. Nu ești amărât. Nu ești morocănos. Te împaci bine cu oamenii.

– Sunt *sociabil*.

Cathy zâmbi, scoase un șervețel dintr-o cutie de pe masă și-i șterse lacrimile.

– Nici unul dintre oamenii deștepți din întreaga lume, Thomas, nici unul nu se descurcă mai bine decât tine în fața greutăților, și cei mai mulți nu se descurcă nici măcar cât tine.

Știa că ea credc ce spune și cuvintele ei îl făcură fericit, chiar dacă tot nu putea să priceapă că viața era grea și pentru oamenii deștepți.

Cathy mai rămase o vreme. Se asigură că el se simțea bine, apoi plecă.

Derek sforăia mai departe.

Thomas rămase la birou. Încercă să compună poezii.

După o vreme, se ridică și se duse la fereastră. Acum ploua. Picăturile se scurgeau pe geam. După-amiaza aproape că se terminase. Curând, avea să vină noaptea.

Își puse mâinile pe geam. Cerceta ploaia, ziua cenușie, vidul nopții ce se apropia pe furiș.

Cel Rău se afla încă acolo. Îl simțea. Era un om, dar nu era om. Era ceva mai mult decât un om. Foarte rău. Foarte urât. Îl simțise de mai multe zile, dar nu-i mai televizase nici un avertisment lui Bobby, pentru că Cel Rău nu se mai apropiase. Era departe. Julie se afla în siguranță acum, și, dacă el îi televiza prea multe avertismente lui Bobby, acesta nu le mai băga în seamă, și atunci când Cel Rău avea să apară, în sfârșit, Bobby nu l-ar mai crede și Julie ar fi în pericol, pentru că Bobby ar fi neatent.

Lucrul de care Thomas se temea cel mai mult era că Cel Rău o s-o ducă pe Julie în Locul Cel Rău. Mama lor se dusese acolo atunci când Thomas avea doar doi ani, așa că el nu o cunoscuse

niciodată. Apoi, tatăl lor plecase, și el, în Locul Cel Rău, lăsându-l pe Thomas doar cu Julie.

Nu se referea la Iad. Știa despre Rai și Iad. Raiul era al lui Dumnezeu. Stăpânul Iadului era diavolul. Dacă exista un Rai, era sigur că părinții lui ajunseseră acolo. Era bine să ajungi în Rai, dacă puteai. Era mai bine acolo. În Iad, infirmierii nu se purtau frumos.

Dar pentru Thomas, Locul Cel Rău nu era doar Iadul. Era Moartea. Iadul era un loc rău, dar Moartea era Locul Cel Rău. Moartea era un cuvânt pe care nu puteai să-l înțelegi. Moartea înseamnă că totul se oprește, timpul ți se termină, totul se sfârșește pentru totdeauna. Cum îți puteai imagina așa ceva? Un lucru pe care nu ți-l poți imagina nu e un lucru real. Nu putea vedea Moartea, nu-și putea forma o imagine despre ea, dacă se gândea la ea așa cum păreau să facă ceilalți. Fiind prea prost, era nevoit să și-o închipuie sub forma unui Loc. Ceilalți spuneau că Moartea vine și te ia, că venise într-o noapte și îl luase pe tatăl său, care avusese un atac de inimă, dar, dacă venea și te lua, atunci trebuia să te și ducă undeva. Iar acel undeva era Locul Cel Rău. Acolo erai dus, și nu te mai întorceai niciodată. Thomas nu știa ce păcat ai acolo. Poate că nimic rău. Dar nu mai aveai voie să te întorci și să-i vezi pe cei pe care-i iubeai, și asta era foarte rău, chiar dacă aveau mâncare bună acolo. Poate că unii oameni se duceau în Rai, iar alții în Iad, dar nu aveai voie să te întorci nici dintr-un loc, nici din celălalt, așa că amândouă făceau parte din Locul Cel Rău, și doar camerele erau diferite. Și nici nu era sigur că exista Rai și Iad, așa că poate în Locul Cel Rău nu existau decât întuneric, frig și atâta spațiu gol, încât atunci când te duceai acolo nu-i puteai găsi nici măcar pe cei care ajunseseră înaintea ta.

Asta îl speria cel mai mult. Nu numai că Julie o să se ducă în Locul Cel Rău, ci că nu o s-o mai poată găsi atunci când avea să ajungă și el acolo.

Deja se temea de noapte, de tot acel vid uriaș. Capacul lumii. Și-atunci, dacă noaptea era atât de înspăimântătoare, atunci Locul Cel Rău era, probabil, și mai și. Cu siguranță era mai mare decât noaptea, iar lumina zilei nu ajungea niciodată în Locul Cel Rău.

Afară, cerul se întuneca.

Vântul biciuia palmierii.

Ploaia curgea pe geam.

Cel Rău era departe de tot.

Dar avea să vină. Curând.

28

Candy se afla într-una dintre acele zile în care nu putea să accepte că mama sa era moartă. De fiecare dată când trecea un prag sau dădea un colţ, se aştepta să o vadă. I se păru că o aude în balansoar, fredonând o melodie în timp ce croşeta un pulover, dar când se duse să verifice nu văzu decât balansoarul acoperit cu praf şi învelit de pânzele păianjenilor. Odată, fugi în bucătărie, aşteptându-se să o vadă într-un halat colorat, cu modele florale şi acoperit cu un şorţ alb, dantelat, aşezând cu meticulozitate compoziţia pe foile de plăcintă, sau amestecând o prăjitură, dar, desigur, ea nu se afla acolo. Într-un moment de maximă agitaţie, goni pe scări până la etaj, sigur că o să-şi găsească mama în pat, dar când năvăli în camera ei îşi aminti că acum camera era a lui şi că ea era moartă.

În cele din urmă, pentru a ieşi din acea pasă ciudată şi tulburătoare, se duse în curte, la mormântul singuratic din colţul nord-vestic al uriaşului lor domeniu. O îngropase acolo cu şapte ani în urmă, sub un cer solemn de iarnă, asemănător celui în care se ascundea soarele acum, sub privirile unui uliu rătăcitor, la fel cu cel care-l supraveghea acum. Îi săpase groapa, o învelise în cearşafuri parfumate cu Chanel nr. 5 şi o coborâse în secret, deoarece înmormântările pe proprietăţi private, care nu aveau autorizaţie de cimitir, erau împotriva legii. Dacă ar fi îngăduit ca ea să fie îngropată altundeva, ar fi trebuit să se ducă şi el să trăiască acolo, pentru că nu suporta să stea multă vreme departe de rămăşiţele ei pământeşti.

Candy se lăsă în genunchi.

Cu timpul, grămada de pământ se tasase şi acum mormântul era însemnat de o mică depresiune. Acolo, iarba era mai rară, cu firele mai aspre, sărmoase, diferite de restul gazonului, deşi nu ştia de ce; în tot timpul scurs de la înmormântare, iarba nu-i înflorise pe mormânt. Nici o piatră funerară nu consemna trecerea ei în nefiinţă; în ciuda gardului înalt ce înconjura curtea, nu-şi putea permite să atragă atenţia asupra cimitirului ilegal.

Privind fix pământul din faţa lui, Candy se întrebă dacă o piatră funerară l-ar face să accepte mai uşor moartea mamei. Dacă ar fi văzut în fiecare zi numele şi data morţii ei adânc săpate într-o placă de marmură, privelişte ar fi trebuit să imprime pierderea din inima

lui şi să-l cruţe de zile ca acestea, când era tulburat de o stranie amnezie şi de o speranţă pe care nu avea să şi-o împlinească vreodată.

Se întinse pe mormânt, cu urechea la pământ, de parcă s-ar fi aşteptat s-o audă vorbind din patul ei subteran. Se lipi de pământul tare, dorind să mai simtă o dată vitalitatea pe care ea o radia odinioară, acea energie unică ce izvora din ea, precum căldura din gura unui furnal deschis, dar nu simţi nimic. Deşi mama lui fusese o femeie deosebită, Candy ştia că e absurd să se aştepte de la cadavrul ei să mai emane măcar o fărâmă din dragostea cu care îl copleşise pe vremea când trăia; cu toate acestea, se simţi crunt dezamăgit când nici un strop din aura acesteia nu licări prin norii dinspre osemintele ei sfinte.

În ochi i se adunară lacrimi fierbinţi şi încercă să le stăpânească. Din depărtare se auzi însă un tunet, şi începură să cadă câteva picături mari de ploaie, dar nici ploaia, nici lacrimile lui nu mai putură fi oprite.

Mama lui se afla întinsă la numai doi metri sub el şi simţi brusc dorinţa de a-şi croi drum până la ea. Desigur carnea era deteriorată şi ştia că nu avea să mai găsească decât oasele învelite într-o gelatină de proveniență necunoscută, dar dorea să o îmbrăţişeze şi să fie îmbrăţişat, chiar dacă asta ar fi însemnat că trebuia să-i aranjeze mâinile scheletice pe după gâtul său. Începu chiar să smulgă câteva bucăţi din iarbă şi din sol. În scurt timp însă fu străbătut de suspine dureroase, care-l epuizară rapid şi-l lăsară incapabil de a se mai lupta cu realitatea.

Era moartă.

Dusă.

Pentru veşnic.

Ploaia rece care cădea în rafale din ce în ce mai violente pe spinarea sa păru să-i stingă durerea fierbinte, umplându-l de o furie glacială. Frank le omorâse mama, şi trebuia să plătească această crimă cu viaţa. Faptul că şedea pe un mormânt noroios şi plângea nu-l ajuta deloc pe Candy să se răzbune. În cele din urmă se ridică, şi, cu pumnii încleştaţi ţinuţi în lături, lăsă apa mocirloasă să se scurgă de pe el şi, o dată cu ea, şi durerea.

Îi făgădui mamei sale că o să dea dovadă de mai mult zel în căutarea ucigaşului ei. Nu avea să-l mai lase pe Frank să scape.

Uitându-se către cerul acoperit de nori, către Raiul în care sălăşluia mama lui, spuse:

– O să-l găsesc pe Frankie şi o să-l omor, o să-l zdrobesc. O să-i sparg capul şi o să-i tai creierul împuţit în bucăţi şi o să-l arunc la closet.

Ploaia părea că-l pătrunde, îngheţându-i măduva spinării, şi se cutremură.

– O să-i găsesc pe toţi cei care au ridicat mâna să-l ajute şi o să le tai mâna. Jur că o să le scot ochii celor care l-au privit cu simpatie. Şi o să le tai limbile tuturor ticăloşilor care i-au vorbit cu blândeţe.

Brusc, ploaia se înteţi, turtind firele de iarbă, năvălind printre frunzele unui stejar din apropiere, iscând un cor de şoapte printre frunzele gardului viu. Îi biciui faţa, făcându-l să clipească, dar nu-şi coborî privirea de la cer.

– Dacă a găsit pe cineva pe care-l iubeşte, oricine ar fi, i-l voi lua de lângă el, aşa cum şi el te-a luat de lângă mine. O să-l desfac şi o să-i arunc sângele ca pe un gunoi.

Mai făcuse toate aceste promisiuni de multe ori, în ultimii şapte ani, dar le făcea din nou cu aceeaşi pasiune.

– Ca pe un gunoi, repetă el.

Nevoia sa de răzbunare nu era mai mică acum, decât fusese în ziua morţii mamei cu şapte ani în urmă. Ura sa pentru Frank mai degrabă crescuse, se intensificase.

– Ca pe un gunoi.

Securea unui fulger despică cerul vineţiu. O clipă, se căscă o rană lungă în norii negri, care i se părură, în acel scurt răstimp, că nu mai erau nori, ci corpul viu şi infinit de straniu al unei fiinţe dumnezeieşti, iar prin carnea tăiată de fulger crezu că întrezăreşte misterul strălucitor al Lumii de dincolo.

29

Clint ura sezonul ploilor în California de Sud. Cea mai mare parte a anului era uscat şi, în secetele ocazionale ale deceniului trecut, iarna fusese marcată numai de câteva furtuni. Când venea ploaia, localnicii păreau să fi uitat cum se conducea în asemenea condiţii.

O dată cu revărsarea gurilor de canal, circulaţia devenea imposibilă. Pe autostrăzi era chiar mai rău: maşinile stăteau înşirate ca pe o nesfârşită bandă de producţie care încetase să funcţioneze.

În lumina ultimelor raze cenuşii ale acelei după-amieze de luni, Clint făcu un prim drum la Laboratorul Paloma, din Costa Mesa. Laboratorul era o clădire mare, din beton, fără etaj, aflată la câteva sute de metri de Bristol Avenue. Printre altele, departamentul lor medical efectua analize de mostre de sânge, de lichid mamar şi biopsii, dar laboratorul se mai ocupa şi de tot felul de analize industriale şi geologice.

Îşi lăsă Chevrolet-ul în parcarea din faţa clădirii. Cu o pungă de plastic în mână, traversă bălţoacele adânci, ţinând capul aplecat în faţa ploii, şi ajunse ud leoarcă în micul hol de la recepţie.

În spatele ferestrei de la recepţie şedea o blondă tânără, atrăgătoare. Purta o uniformă albă şi un cardigan purpuriu.

– Ar trebui să foloseşti o umbrelă, i se adresă ea.

Clint încuviinţă, puse punga de plastic pe tejghea şi începu să o deschidă.

– Sau cel puţin un impermeabil, adăugă blonda.

Dintr-un buzunar de la piept, Clint extrase o carte de vizită cu Dakota & Dakota, pe care i-o întinse.

– Asta-i firma care plăteşte?

– Da.

– Aţi mai folosit serviciile noastre înainte?

– Da.

– Aveţi un cont deschis la noi?

– Da.

– Nu te-am mai văzut până acum.

– Nu.

– Pe mine mă cheamă Lisa. Nu lucrez aici decât de-o săptămână. Până acum n-am mai văzut un detectiv particular.

Clint scoase dintr-o geantă de voiaj mare şi albă trei genţi mai mici, cu fermoar, pe care le alinie una lângă alta pe tejghea.

– Cum te cheamă? îl întrebă fata, aplecându-şi capul într-o parte şi zâmbind.

– Clint.

– Dacă o să continui să umbli fără umbrelă şi fără impermeabil pe vremea asta, o să te-mbolnăveşti de moarte, chiar aşa solid cum eşti.

– Întâi cămaşa, zise Clint, împingând una dintre genţi mai în faţă. Vrem analiza petelor de sânge. Nu doar tipul, ci toată treaba. Inclusiv analiza genetică. Luaţi mostre din patru părţi diferite de pe cămaşă, pentru că s-ar putea să fie sânge de la mai multe persoane. Dacă da, atunci vreau analiza tuturor.

Lisa se încruntă la Clint, apoi la cămaşa din geantă. Se apucă să completeze un formular de analiză.

– Acelaşi lucru cu asta, zise el, împingând a doua geantă, care conţinea o hârtie împăturită, cu antetul firmei Dakota & Dakota, ce fusese mânjită de sânge.

Folosind un chibrit, Julie sterilizase un bold cu care împunsese degetul lui Frank Pollard, storcând câteva picături purpurii pe foaia de hârtie.

– Vrem să ştim dacă sângele de pe cămaşă se potriveşte cu cel de pe hârtie.

Cea de-a treia geantă conţinea nisipul negru.

– E o substanţă biologică? întrebă Lisa.

– Nu ştiu. Arată ca nisipul.

– Pentru că, dacă e o substanţă biologică, ar trebui trimisă la departamentul medical, iar dacă nu, ar trebui trimisă la departamentul industrial.

– Trimite câte puţin la fiecare. Cu maximă prioritate.

– O să te coste mai mult.

– N-are importanţă.

În timp ce completa cel de-al treilea formular, Lisa îi spuse:

– Există câteva plaje în Hawaii care au nisip negru. Ai fost vreodată acolo?

– Nu.

– Kamimu. Aşa se numeşte una dintre plajele negre. Vine de la un vulcan. Nisipul, vreau să spun. Îţi plac plajele?

– Mda.

Lisa îşi ridică privirea, ţinând stiloul încă aţintit asupra formularului, şi îi zâmbi larg. Avea buzele pline şi dinţii foarte albi

– Iubesc plaja. Nu-mi place nimic mai mult decât să-mi pun un bikini şi să absorb soare, să mă prăjesc efectiv, şi nici nu-mi

pasă dacă se spune că bronzul nu e bun pentru sănătate. Viaţa e oricum prea scurtă, ştii? Măcar să arătăm bine cât timp suntem aici. În plus, soarele mă face să mă simt... nu leneşă vreau să spun, pentru că nu-mi drenează energia, dar e un fel de energie leneşă, cam aşa cum merge o leoaică – ai văzut? – puternică, dar moale. Soarele mă face să mă simt ca o leoaică.

El nu răspunse.

– Efect erotic, continuă blonda. Cred că asta vreau să spun. Dacă stai lungit la soare suficient de mult timp, pe o plajă frumoasă, toate inhibiţiile se topesc.

Clint continua să o privească în tăcere.

După ce termină de completat cele trei formulare, îi înmână copiile şi ataşă fiecare formular eşantionului corespunzător.

– Ascultă, Clint, trăim într-o lume modernă, aşa-i? i se adresă, din nou, fata.

Detectivul nu înţelegea ce vrea să spună.

– Adică suntem liberi, nu? Ca atare, dacă o fată găseşte că un băiat e atrăgător, nu trebuie să aştepte să facă el prima mişcare.

Aha, gândi Clint.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, poate ca să-i arate cât de înghesuiţi stăteau sânii ei mari în uniforma albă, îi zâmbi.

– Nu vrei să cinăm împreună, sau să vedem un film? întrebă el.

– Nu.

Zâmbetul îi îngheţă pe buze.

– Îmi pare rău, zise Clint.

Împături copiile formularelor şi le puse în acelaşi buzunar din care scoase cartea sa de vizită.

Lisa îl privea furioasă, şi el înţelese că o jignise.

Încercând să găsească o explicaţie, îi spuse doar atât:

– Sunt homosexual.

Ea clipi şi îşi scuturâ capul, de parcă ar fi încercat să-şi revină de pe urma unei lovituri. Precum soarele, zâmbetul ei străpunse ceaţa care i se aşternuse pe faţă.

– Trebuie să fii, ca să rezişti unei asemenea oferte.

– Îmi pare rău.

– Ei, nu e vina ta. Suntem ceea ce suntem, nu?

Clint ieşi din nou în noapte. Se făcuse şi mai frig. Cerul arăta ca ruinele unei clădiri la care pompierii ajunseseră prea târziu: cenuşă umedă, jar picurând.

30

Pe când noaptea se aşternea asupra acelei zile de luni ploioasc, Bobby stătea la fereastra camerei de spital.

– Priveliştea nu e prea grozavă, Frank, zise el. În afară de cazul în care eşti înnebunit după parcări.

Se întoarse şi cercetă camera mică şi albă. Spitalele îi făceau pielea ca de găină, dar nu-şi exprimă adevăratele sentimente în faţa lui Frank.

– Decorul ăsta nu o să ajungă prea curând în topuri, însă e destul de comod. Ai televizor, reviste şi trei mese pe zi la pat. Am remarcat şi că unele dintre surori arată grozav, dar te rog să nu te iei de călugăriţe.

Frank era mai palid ca oricând. Cearcănele i se întindeau sub ochi ca petele pe o sugativă. Nu numai că locul lui părea să fie într-un spital, dar parcă se afla acolo de mai multe săptămâni. Folosi butoanele de control ca să înclineze patul.

– Chiar sunt necesare testele astea?

– Amnezia ta ar putea să aibă cauze fizice, explică Julie. Ai auzit ce-a spus doctorul Freeborn. Te vor căuta de abcese cerebrale, de chisturi, de tot felul de chestii de-astea.

– Nu sunt sigur că-mi place doctorul Freeborn, zise Frank, îngrijorat.

Sanford Freeborn era şi prieten cu Bobby şi Julie, nu numai doctorul lor. Cu câţiva ani în urmă, îl ajutaseră să-l scoată pe fratele său dintr-o încurcătură.

– De ce? Ce-are Sandy?

– Nu-l cunosc, răspunse Frank.

– Nu cunoşti pe nimeni, precizează Bobby. Asta-i problema ta. Mai ţii minte? Eşti amnezic.

După ce acceptaseră ca Frank să le fie client, îl duseseră direct la Sandy Freeborn, pentru a-i face un control complet. Sandy nu ştia decât că Frank îşi pierduse memoria şi nu îşi mai amintea nimic. Nu îi spuseseră despre sacii de bani sau despre sânge şi celelalte, iar Sandy nu întrebase de ce Frank a venit la ei, în loc să se ducă la poliţie, sau de ce ei au acceptat să preia un caz atât de nepotrivit cu ocupaţiile lor obişnuite; una dintre calităţile ce făceau din el un pricten bun era discreţia lui permanentă.

Potrivindu-şi cearşaful cu gesturi nervoase, Frank spuse:

– Chiar e necesar să am o cameră pentru o singură persoană?

Julie încuviinţă.

– Ne-ai cerut să aflăm şi ce faci tu noaptea, unde te duci, ceea ce înseamnă că trebuie să te supraveghem îndeaproape.

– Mă costă mai mult dacă stau singur în cameră, zise Frank.

– Îţi poţi permite cele mai bune servicii medicale, spuse Bobby.

– Banii din genţile alea s-ar putea să nu-mi aparţină.

Bobby ridică din umeri.

– Atunci va trebui să munceşti ca să-ţi plăteşti spitalizarea: o să schimbi câteva sute de paturi, o să goleşti câteva sute de ploşti, să operezi câteva creiere pe gratis. Poate că eşti un neurochirurg. Cine ştie? Şi un neurochirurg îşi poate pierde memoria. Merită încercat. Pune mâna pe un ferăstrău, deschide capul cuiva şi aruncă o privire, poate recunoşti ceva.

Sprijinindu-se de tăblia patului, Julie interveni:

– Când nu eşti la radiologie sau în altă parte pentru teste, o să ai pe cineva care să te păzească. În seara asta, e Hal de serviciu.

Hal Yamataka se afla deja la post. Şedea într-un fotoliu incomod, rezervat oaspeţilor, situat între pat şi uşă, astfel încât să-l poată vedea şi pe Frank, şi televizorul, dacă acesta avea chef să-i dea drumul. Hal părea o variantă japoneză a lui Clint Karaghiosis: cam un metru şaptezeci şi cinci înălţime, lat în umeri şi solid, de parcă ar fi fost clădit de un zidar care ştia bine cum să pună cărămizile şi cum să ascundă cimentul. În caz că la televizor nu era nimic de urmărit, iar cel pe care trebuia să-l supravegheze îl plictisea, Hal avea pregătit un roman de John D. MacDonald.

Privind pe fereastra udată de ploaie, Frank spuse:

– Cred că mi-e pur şi simplu frică.

– Să nu-ţi fie frică, zise Bobby. Hal nu e chiar atât de periculos precum pare. Nu a omorât niciodată pe cineva de care-i plăcea.

– Doar o dată, îl corectă Hal.

– Ai omorât o dată pe cineva care-ţi plăcea? întrebă Bobby. De ce?

– A vrut să-mi folosească pieptenele.

– Ce-ţi spuneam, Frank, zise Bobby. Nu te lua de pieptenele lui, şi vei fi în siguranţă.

Frank nu avea chef de glume.

– Nu pot să nu mă gândesc că mă voi trezi cu sânge pe mâini. Mă tem că am rănit deja pe cineva. Nu vreau să mai fac rău nimănui.

– A, nu poţi să-i faci nici un rău lui Hal. El este un oriental indescifrabil.

– Impenetrabil, îl corectă Hal. Sunt un oriental impenetrabil.

– Nu mă interesează problemele tale sexuale, Hal. Şi, oricum, dacă n-ai mânca atâta sushi şi nu ţi-ar mirosi gura a peşte crud, ai fi penetrat şi tu la fel de des ca toţi ceilalţi.

Aplecându-se peste tăblia patului, Julie îi luă mâna lui Frank. Acesta îi zâmbi şters.

– Soţul dumitale e mereu aşa, doamnă Dakota?

– Spune-mi Julie. Vrei să zici, dacă se comportă mereu ca un fanfaron sau ca un copil? Nu întotdeauna, dar mă tem că în cea mai mare parte a timpului.

– Ai auzit, Hal? Ce ţi-e şi cu femeile şi amnezicii... nu au simţul umorului.

Julie îi spuse lui Frank:

– Soţul meu e convins că în viaţă totul ar trebui să fie amuzant, chiar şi accidentele rutiere, chiar şi înmormântările...

– Chiar şi igiena dentară, interveni Bobby.

– ...şi probabil că ar face glume şi în mijlocul deşeurilor nucleare produse de un război atomic. Aşa e el. Nu se mai vindecă...

– A încercat, zise Bobby. M-a trimis la o clinică de dezînvăţare. Cei de-acolo au promis că o să-mi pună ceva tristeţe în suflet, dar n-au reuşit.

– Vei fi în siguranţă aici, adăugă Julie, strângându-i mâna lui Frank înainte de a-i da drumul. Hal va avea grijă de tine.

31

Casa entomologului era situată în cartierul Rock Turtle, din Irvine, de unde se putea ajunge uşor cu maşina la Universitate. Felinarele joase, negre, în formă de ciuperci, aruncau cercuri de lumină pe aleea presărată cu bălţi, în urma ploii, care ducea la uşile de stejar de un luciu mat.

Cărând una dintre genţile de voiaj ale lui Frank Pollard, Clint păşi pe mica verandă şi sună.

Îi răspunse un bărbat printr-un interfon instalat chiar sub soneric.

– Cine este, vă rog?

– Doctorul Dyson Manfred? Mă numesc Clint Karaghiosis. Sunt de la firma Dakota & Dakota.

După o jumătate de minut, Manfred deschise uşa. Era slab şi cu cel puţin douăzeci şi cinci de centimetri mai înalt decât Clint. Purta pantaloni negri, marinăreşti, o cămaşă albă şi o cravată verde; primul nasture al cămăşii era deschis şi cravata atârna desfăcută.

– Doamne, omule, eşti ud leoarcă!

– Doar fleşcăit.

Manfred intră înapoi în casă, deschizând uşa larg, iar Clint păşi în hol.

– E înviorătoare.

– Ce?

– Vremea rea, zise Clint.

Manfred îl privi ca pe ceva ciudat, dar lui Clint i se părea că, dintre ei doi, Manfred este cel ciudat. Era prea slab, numai piele şi os. N-avea cu ce să-şi umple hainele; pantalonii îi atârnau informi pe şoldurile noduroase, iar umerii împungeau ţesătura cămăşii, ca şi cum n-ar fi fost decât nişte oase goale şi ascuţite. Costeliv şi fără grajie, arăta de parcă ar fi fost alcătuit dintr-un morman de bete puse cap la cap de un zeu începător. Avea o faţă lungă şi îngustă, cu o frunte înaltă şi obraji scofâlciţi, iar pielea bine bronzată părea să fie atât de bine întinsă peste pomeţi, încât stătea să crape. Avea nişte ochi chihlimbarii, stranii, ce-l priveau pe Clint cu o curiozitate calmă, fără îndoială cunoscută miilor de insecte pe care le fixase cu ace pe panourile colecţiei.

Manfred îl măsură cu privirea din cap până-n picioare, unde apa forma băltoace în jurul pantofilor uzi.

– Mă scuzaţi, zise Clint.

– O să se usuce. Eram în birou. Urcă.

Aruncându-şi o privire prin sufrageria aflată în dreapta lui, Clint observă tapetul cu irişi, un covor chinezesc gros, prea multe scaune şi canapele supratapisate şi mese pe care erau aşezate în dezordine bibelouri ce licăreau în lumina lămpii. Era o cameră tipic victoriană, deloc potrivită cu arhitectura californiană a casei.

Îl urmă pe entomolog, trecând de sufragerie şi parcurgând un coridor scurt până la birou. Manfred avea un mers specific, bătos.

Înalt şi scheletic cum era, adus de umeri şi cu capul scos puţin în afară, părea la fel de preistoric ca o insectă.

Clint se aşteptase ca biroul unui profesor să fie înţesat de cărţi, dar nu erau decât vreo patruzeci-cincizeci de volume, aşezate pe rafturi, într-o bibliotecă la stânga biroului. Camera conţinea dulapuri cu sertare mari, nu prea încăpătoare, probabil pline de gândaci înfiorători, iar pe pereţi erau insecte, în vitrine, clasificate pe specimene.

Când îl văzu pe Clint stăruind asupra unei anumite colecţii, Manfred îi zise:

– Gândaci de bucătărie. Încântătoare creaturi.

Clint nu răspunse.

– Mă refer la simplitatea configuraţiei şi a funcţiei. Desigur, puţini i-ar considera frumoşi ca înfăţişare.

Clint nu putea să scape de impresia că gândacii erau cu adevărat vii.

– Ce părere ai despre exemplarul acela masiv, din colţul colecţiei? îl întrebă Manfred.

– E mare, domnule.

– Şvab şuierător din Madagascar. Denumirea ştiinţifică e *Gromphadorrhina portentosa*. Ăsta are peste opt centimetri şi jumătate. Absolut încântător, aşa-i?

Clint nu răspunse.

Aşezându-se în scaunul din spatele biroului, Manfred îşi plie, cumva, braţele şi picioarele lungi şi osoase în acel spaţiu înghesuit, la fel cum un păianjen mare se poate transforma într-un ghemuleţ.

Clint rămase în picioare. După o zi lungă, era nerăbdător să ajungă acasă.

– Am primit un telefon de la rectorul Universităţii, zise Manfred. Mi-a cerut să-l ajut cât pot pe domnul Dakota al dumneavoastră.

UCI – Universitatea Californiană din Irvine – făcea de mult eforturi să devină una dintre universităţile de prim rang ale ţării. Rectorul actual şi cel de dinaintea sa căutaseră să atingă această poziţie oferind salarii enorme şi avantaje suplimentare profesorilor şi cercetătorilor de talie mondială din alte instituţii. Dar înainte de a încredinţa resurse substanţiale sub forma unui post foarte avantajos, Universitatea angajă firma Dakota & Dakota

pentru a efectua o investigaţie asupra candidatului. Chiar şi un fizician sau un biolog strălucit putea să aibă o slăbiciune pentru whisky sau cocaină, sau o nefericită atracţie pentru minore. UCI voia să cumpere inteligenţă, respectabilitate şi glorie academică, nu scandal; Dakota & Dakota îi servea foarte bine.

Manfred îşi sprijini coatele de braţele scaunului şi îşi împreună degetele, care erau atât de lungi, încât păreau să aibă cel puţin o încheietură în plus.

– Care e problema? întrebă el.

Clint deschise geanta de voiaj şi scoase borcanul de-o litră. Îl puse pe biroul entomologului.

Gândacul din borcan era de cel puţin două ori mai mare decât şvabul şuierător din Madagascar.

O clipă, doctorul Dyson Manfred rămase ca o stană de piatră. Nu mişcă nici un deget; nu clipi. Se uita fix la creatura din borcan.

– Ce-i asta, o farsă? spuse el, în cele din urmă.

– E real.

Manfred se aplecă peste birou şi îşi apropie capul, cât pe-aci să atingă cu nasul sticla groasă în spatele căreia şedea ghemuită insecta.

– Viu?

– Mort.

– Unde l-ai găsit, doar nu aici, în sudul Californiei?

– Ba da.

– Imposibil.

– Care-i problema? întrebă Clint.

Manfred îl privi furios.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Şi dacă eu n-am mai văzut aşa ceva, nimeni altcineva n-a mai văzut. Sunt sigur că este din specia *Arthropoda*, care include păianjenii şi scorpionii, dar nu pot să spun dacă este insectă sau nu, înainte de a-l fi examinat. Dacă e o insectă, e o specie nouă. Unde anume ai găsit-o şi de ce Dumnezeu i-ar putea interesa pe nişte detectivi particulari?

– Îmi pare rău, domnule, dar nu vă pot spune nimic despre acest caz. Trebuie să apăr interesele clientului.

Manfred învârti cu grijă borcanul în mâini, studiindu-i chiriaşul din fiecare unghi.

– Absolut incredibil.

Ridică privirea şi, de data asta, ochii săi chihlimbarii nu mai evaluau, ci străluceau de emoţie.

– Trebuie să mi-l daţi.

– Păi, intenţionam să vi-l las spre examinare, zise Clint. În ceea ce priveşte însă posesia lui permanentă...

– Da. Permanentă.

– Asta depinde de şeful meu şi de client. Între timp, am vrea să ştim ce este, de unde vine şi tot ce ne puteţi spune despre el.

Cu o grijă exagerată, de parcă ar fi ţinut în mână cel mai fin cristal, şi nu o sticlă obişnuită, Manfred puse borcanul pe sugativă.

– Am să fac fotografii şi am să filmez specimenul din fiecare unghi şi de foarte aproape. Apoi va trebui să-l disec, dar vă asigur că o voi face cu cea mai mare grijă.

– Cum credeţi.

– Domnule Karaghiosis, păreţi grozav de blazat în problema asta. Vă e clar ceea ce am spus? Se pare că este o specie cu totul nouă, ceea ce ar fi extraordinar. Căci cum a putut fi trecută cu vederea atâta vreme o specie care produce indivizi de asemenea dimensiuni? Asta va constitui o veste mare în lumea entomologiei, domnule Karaghiosis, o veste foarte mare.

Clint se uită la gândacul din borcan şi zise:

– Mda, aşa mi-am închipuit şi eu.

32

De la spital, Bobby şi Julie o porniră cu Toyota companiei, printre şesurile vestice ale districtului, către Garden Grove, căutând Serape Way nr. 884, adresa aflată pe permisul de conducere deţinut de Frank sub numele de George Farris.

Julia cercetă cu atenţie numerele caselor prin geamurile acoperite de ploaie şi prin parbrizul pe care ticăiau ştergătoarele.

Pe stradă, se aliniau felinare strălucitoare şi case cu un etaj, vechi de treizeci de ani. Fuseseră construite după un tipar comun, gen cutie, dar varietatea materialelor de construcţie dădea iluzia individualităţii. Una era din stuc cu cărămidă, alta, din stuc cu acoperişuri din şindrilă de cedru, sau piatră Bouquet Canyon, cherestea ori rocă vulcanică.

California nu însemna numai Beverly Hills, Bel Air şi Newport Beach, nu era toată numai vile pe malul mării, aşa cum se vedea la televizor. Casele ieftine făcuseră ca visul californian să devină accesibil valurilor de imigranţi, care se revărsau de decenii dinspre est, şi, în ultima vreme, de pe ţărmuri şi mai îndepărtate, după cum dovedeau abţibildurile în vietnameză sau coreeană, lipite pe unele maşini parcate pe Serape Way.

– Următoarea casă, anunţă Julie. Pe partea mea.

Unii oameni ziceau că asemenea cartiere erau o pată pe hartă, dar pentru Bobby constituiau esenţa democraţiei. Şi el crescuse tot pe o stradă ca Serape, la nord, în Anaheim, şi niciodată nu i se păruse urâtă. Îşi aminti cum se jucase cu alţi copii în lungile seri de vară, când soarele apunea cu străluciri portocalii şi purpurii, iar siluetele înaripate ale palmierilor erau la fel de întunecate ca nişte desene în cerneală pe fundalul cerului; la asfinţit, aerul mirosea, câteodată, a iasomie şi răsuna de ţipătul unui pescăruş care mai zăbovea undeva departe, către vest. Îşi aminti ce însemna să fii copil cu bicicleta în California – posibilităţile de explorare şi aventură, cât de exotică păruse fiecare casă din stuc, văzută pentru prima oară din şaua unei Schwinn.

Doi arbuşti de coral dominau curtea de la adresa căutată. Mugurii albi ai tufelor de azalee străluceau şters în noaptea ca de catran.

În lumina felinarelor, ploaia părea aur topit. Dar lui Bobby, care mergea repede în spatele lui Julie, ploaia i se părea aproape la fel de rece ca lapoviţa. Tremura, în ciuda căptuşelii şi a glugii jachetei de nailon, pe care o purta.

Julie sună la uşă. Se aprinse lumina pe verandă, şi Bobby simţi cum cineva îi privea prin vizorul ca un ochi de peşte al uşii principale. Îşi dădu gluga pe spate şi zâmbi.

Uşa se deschise, rămânând cu lanţul pus, şi un asiatic se uită prin deschizătură. Avea peste patruzeci de ani, era scund, suplu, cu părul negru, grizonat la tâmple.

– Da?

Julie îi arătă permisul de detectiv particular şi îl lămuri că erau în căutarea unui individ pe nume George Farris.

– Poliţia? Omul înlemni. Nu s-a-ntâmplat nimic, nu e nevoie de poliţie.

– Nu, stai, suntem detectivi particulari, îi explică Bobby.

Ochii omului se îngustară. Arăta de parcă era gata să le trântească ușa în nas, dar se lumină la față și zâmbi.

– A, sunteți detectivi! Ca la televizor.

Scoase lanțul de la ușă și-i lăsă să intre.

De fapt, nu numai că îi lăsă înăuntru, dar îi porni ca pe niște musafiri de onoare. În trei minute, aflară că se numea Tuong Tran Phan (ordinea numelor fusese schimbată, conform obiceiului vestic de a pune numele de familie la sfârșit), că el și soția lui, Chinh, făceau parte dintre luntrașii care fugiseră din Vietnam la doi ani după căderea Saigonului, că lucraseră la curățătorii chimice și că, în cele din urmă, deschiseseră două pe cont propriu. Tuong insistă să le ia hainele. Chinh, o femeie mică și delicată, îmbrăcată cu pantaloni largi, negri, și cu o bluză galbenă de mătase, le spuse că o să le servească niște răcoritoare, deși Bobby precizase că aveau să le răpească doar câteva minute.

Bobby știa că prima generație de americani de origine vietnameză era câteodată suspicioasă în privința polițiștilor, ajungând până la situația în care oamenii se codeau să ceară ajutorul poliției în caz că erau victimele unei crime. Poliția sud-vietnameză fusese descoperită coruptă, iar stăpânii nord-vietnamezi, care capturaseră sudul după retragerea Statelor Unite, fuseseră niște criminali. Chiar și după mai bine de cincisprezece ani de conviețuire în Statele Unite, mulți dintre vietnamezi rămăseseră neîncrezători în autoritățile de orice fel.

Cu toate acestea, în cazul lui Tuong și Chinh Phan, această suspiciune nu se extindea și asupra detectivilor particulari. Era clar că văzuseră atâtea filme cu detectivi, încât își închipuiau că toți aceștia erau apărători ai celor umili, cavaleri cu pistoale, în loc de lănci. În calitatea lor de apărători și eliberatori ai celor oprimați, Bobby și Julie au fost conduși cu o oarecare pompă către sofa, care era mobila cea mai nouă și mai bună din toată sufrageria.

Familia Phan își introduse în sufragerie copiii, extraordinar de frumoși, și făcu prezentările: Rocky, de treisprezece ani; Sylvester, de zece ani, Sissy, de doisprezece ani și Meryl, de șase ani. Erau evident americani get-beget, doar că erau, în mod plăcut, mai politicoși și manierați decât mulți dintre cei de-un leat cu ei. După ce prezentările luară sfârșit, copiii se întoarseră în bucătărie, unde își făceau lecțiile.

În ciuda protestelor lor politicoase, Bobby și Julie fură serviți cu cafea cu lapte și cu prăjituri vietnameze, micuțe și fine. Familia Phan se servi, la rându-i, tot cu cafea.

Tuong și Chinh se așezară în fotolii uzate, vizibil mai incomode decât sofaua. Cea mai mare parte a mobilei era în stil simplu, contemporan, de un colorit neutru. Într-un colț se afla un mic altar budist, roșu, pe care erau așezate fructe proaspete și suporturi de ceramică din care se înălțau bețigașe de tămâie. Numai unul era aprins, și un fir de fum albăstrui, aromat, se răsucea către tavan. Singurele elemente asiatice care mai existau în încăpere erau măsuțele lăcuite cu negru.

– Căutăm un bărbat care probabil că a locuit odată la această adresă, zise Julie, alegând o prăjitură de pe tava cu care îi servise domnul Phan. Îl chema George Farris.

– Da. A locuit aici, zise Tuong, iar soția sa dădu aprobator din cap.

Bobby rămase surprins. Avusese certitudinea că numele de Farris și adresa fuseseră combinate la întâmplare de un falsificator de acte și că Frank nu locuise niciodată aici. La fel de sigur fusese și Frank că numele său adevărat era Pollard, și nu Farris.

– Ați cumpărat această casă de la George Farris? întrebă Julie.

– Nu, era mort, răspunse Tuong.

– Mort? se miră Bobby.

– A murit acum cinci sau șase ani, zise Tuong. Un cancer îngrozitor.

Atunci Frank Pollard nu era Farris și nu locuise aici. Buletinul de identitate era cu desăvârșire fals.

– Noi am cumpărat casa doar acum câteva luni, de la văduvă, continuă Tuong, care vorbea bine engleza, deși, din când în când, uita de articole. Nu, adică, vreau să spun de la un moștenitor al văduvei.

– Deci doamna Farris este și ea moartă, conchise Julie.

Tuong se întoarse către soția sa, și schimbară o privire plină de înțeles.

– E foarte trist. De unde vin asemenea oameni? zise el.

– Despre cine vorbiți, domnule Phan? întrebă Julie.

– Cel care a omorât-o pe doamna Farris, pe fratele ei și pe cele două fete.

Bobby simți cum i se făcea stomacul ghem. Îi plăcuse de Frank Pollard și era convins de nevinovăția lui, dar, deodată, viermele îndoielii pătrunse în mărul încrederii sale. Să fi fost doar o coincidență faptul că Frank avusese la el buletinul unui bărbat a cărui familie fusese masacrată – sau era Frank vinovatul? Bobby mestecă o bucățică de prăjitură cu cremă și, deși era gustoasă, nu reuși să o înghită.

– Era spre sfârșitul lui iulie, zise Chinh. În timpul valului de căldură, dacă vă amintiți.

Suflă în cafea ca să și-o răcească. Bobby observă că, aproape tot timpul, Chinh vorbea o engleză perfectă și bănuia că rarele greșeli le făcea intenționat, pentru a nu da impresia că vorbește mai corect decât soțul ei – o politețe subtilă, tipic asiatică.

– Noi am cumpărat casa în octombrie anul trecut.

– Nu l-au prins niciodată pe ucigaș, zise Tuong Phan.

– Există vreo descriere a lui? se interesă Julie.

– Nu cred.

Bobby îi aruncă o privire lui Julie, fără tragere de inimă. Și ea părea la fel de șocată ca el, dar nu-i întoarse privirea, ca și când ar fi zis: „Ți-am spus eu."

– Cum au fost omorâți? întrebă Julie. Împușcați? Strangulați?

– Înjunghiați, cred. Veniți să vă arăt unde au fost găsite cadavrele.

Casa avea trei dormitoare și două băi, dintre care una era în curs de reamenajare. Faianța fusese scoasă de pe pereți, podea și de pe polița de la cadă. Dulapurile erau reconstruite din stejar de calitate.

Julie îl urmă pe Tuong în baie, iar Bobby rămase în ușă cu doamna Phan.

Răpăitul ploii răsuna prin gaura de aerisire din tavan.

– Corpul celei mai mici dinte fetele familiei Farris era aici, pe podea, le spuse Tuong. Avea treisprezece ani. Îngrozitor. Mult sânge. Cimentul dintre plăcile de faianță a rămas pătat pentru totdeauna, și a trebuit să fie scos de tot.

Îi conduse în dormitorul fiicelor lui. Patul dublu, noptierele și două mici birouri nu prea mai lăsau loc pentru altceva. Dar Sissy și Meryl înghesuiseră o mulțime de cărți.

– Fratele doamnei Farris, care venise în vizită o săptămână, a fost omorât aici, zise Tuong Phan. În pat. Era sânge pe pereți, pe covor.

– Am văzut casa înainte să fie scoasă la vânzare de către moștenitor, înainte să fie înlocuit covorul și pereții să fie revopsiți, adăugă Chinh Phan. Camera aceasta era cea mai groaznică. Un timp, am avut coșmaruri din cauza ei.

Se îndreptară către dormitorul principal, insuficient mobilat: un pat mare, noptiere, două lămpi cu suporturi roșii, dar fără birou sau comodă. Hainele care nu încăpuseră în dulap erau aranjate de-a lungul unui perete, în cutii mari din carton, cu capac de plastic transparent.

Simplitatea lor îi păru lui Bobby izbitor de asemănătoare cu a lui și a lui Julie. Poate că și ei aveau un vis pentru care munceau și economiseau.

– Doamna Farris a fost găsită în această cameră, în pat, zise Tuong. Pățise tot felul de grozăvi. Era mușcată, dar despre asta nu s-a scris niciodată în ziare.

– Mușcată? întrebă Julie. De cine?

– Pe față, pe gât... prin alte locuri.

– Dacă nu s-a scris în ziare, zise Bobby, de unde știți de mușcături?

– Vecinul care a găsit cadavrul încă mai locuiește vizavi. Zicea că atât fata cea mare, cât și doamna Farris fuseseră mușcate.

– Nu e genul de om care să inventeze asemenea lucruri, precizâ Chinh Phan.

– Unde a fost găsită fata cea mare? întrebă Julie.

– Vă rog să mă urmați.

Tuong îi conduse înapoi pe unde veniseră, prin sufragerie, în bucătărie.

Cei patru copii ai familiei Phan ședeau în jurul unei mese. Trei dintre ei citeau sârguincios din manuale și își scoteau notițe. Nu exista nici un televizor sau radio care să le distragă atenția și părcau că le place să învețe. Până și Meryl, care era în clasa întâi, și probabil că n-avea teme, citea o carte pentru copii.

Bobby observă două tabele colorate prinse de peretele de lângă frigider. Primul reda notele fiecărui copil și rezultatele obținute la testele mai importante de la începerea anului școlar, în septembrie. Celălalt era o listă cu sarcinile gospodărești de care răspundea fiecare copil.

Universitățile din toată țara se aflau la ananghie, pentru că un procent enorm din candidații la admitere erau de proveniență asia-

tică. Negrii și spaniolii se plângeau că erau întrecuți de o altă minoritate, iar albii țipau că s-a inversat rasismul atunci când erau respinși de la facultate în favoarea unui student asiatic. Unii atribuiau succesul americanilor asiatici unei conspirații, dar Bobby își dădea seama de explicația reală numai privind familia Phan: munceau mai mult. Îmbrățișau idealurile care stăteau la baza acestei țări, inclusiv munca serioasă, sinceritatea, spiritul de sacrificiu canalizat către un anumit țel și libertatea de a fi orice îți dorești să fii. Culmea era că marele lor succes se datora, în parte, și faptului că americanii autohtoni deveniseră cinici în privința acelorași idealuri.

Bucătăria dădea înspre o altă sufragerie, la fel de sărăcăcios mobilată ca restul casei.

– Fata cea mare a fost găsită aici, pe sofa. Șaptesprezece ani, zise Tuong.

– Foarte drăguță, spuse Chinh cu tristețe.

– A fost mușcată, ca mama. Așa zice vecinul nostru.

– Dar celelalte victime, fratele doamnei Farris și fata mai mică, au fost și ele mușcate? se interesă Julie.

– Nu știu, răspunse Tuong.

– Vecinul nu le-a văzut cadavrele.

Tăcură o vreme, privind spre podeaua pe care fusese găsită fata, ca și cum enormitatea acelei crime ar fi putut face ca sângele să reapară prin covorul nou-nouț. Ploaia răpăia pe acoperiș.

– Nu vă deranjează, uneori, că locuiți aici? întrebă Bobby. Nu mă refer la faptul că au fost comise niște crime, ci la faptul că ucigașul n-a fost prins. Nu vă e teamă că s-ar putea întoarce într-o noapte?

Chinh dădu din cap.

– Peste tot este primejdie, zise Tuong. Viața însăși e primejdie. E mai puțin riscant să nu te naști deloc. Un zâmbet îi flutură pe buze și apoi dispăru. Când am plecat din Vietnam, într-o bărcuță, adăugă el, a fost și mai primejdie.

Aruncând o privire în bucătăria de alături, Bobby îi văzu pe cei patru copii încă adânciți în studiu. Perspectiva întâlnirii cu un criminal întors la locul faptei nu îi tulbura.

– În afară de curățătoriile chimice, zise Chinh, ne mai ocupăm și cu renovarea caselor, pe care apoi le vindem. Aceasta e a patra. Vom mai locui aici poate încă un an, refăcând cameră după cameră, apoi o vom vinde, obținând un profit.

– Din cauza crimelor, spuse Tuong, unii oameni nu s-ar încumeta să se mute aici. Dar primejdie înseamnă și șansă.

– Când terminăm cu casa, continuă Chinh, ea va fi mai mult decât refăcută. Va fi curată, curată spiritual. Înțelegeți? Va fi reinstaurată puritatea casei. Vom alunga răul adus aici de ucigaș și vom lăsa propria noastră amprentă spirituală.

– Aceasta este o satisfacție, aprobă Tuong.

Scoțând din buzunar falsul permis de conducere, Bobby îl ținu în așa fel încât să acopere numele și adresa, lăsând vizibilă doar fotografia.

– Îl recunoașteți pe bărbatul acesta?

– Nu, răspunse Tuong, iar Chinh încuviință.

În timp ce Bobby punea permisul la loc, Julie întrebă:

– Știți cum arăta George Farris?

– Nu, răspunse Tuong. Așa cum v-am spus, a murit de cancer cu mult înainte ca familia sa să fie ucisă.

– Am crezut că poate i-ați văzut vreo fotografie pe-aici prin casă, înainte ca lucrurile familiei Farris să fie luate.

– Nu. Îmi pare rău.

– Ați pomenit ceva mai devreme că n-ați cumpărat casa printr-un agent imobiliar. Ați lucrat cu moștenitorul?

– Da. Fratele doamnei Farris a moștenit totul.

– Aveți cumva numele și adresa lui? se interesă Bobby. Cred că va trebui să vorbim cu el.

33

Veni vremea cinci. Derek se trezi. Era ametit, dar și înfometat. Se sprijini de Thomas în drum spre sala de mese. Spaghete. Chiftele. Salată. Pâine bună. Prăjitură cu ciocolată. Lapte rece.

Când se-ntoarseră în camera lor, se uitară la televizor. Derek adormi iar. Nu era un program bun la televizor. Thomas oftă cu dispreț. După o oră și ceva, îl stinse. Nici una dintre emisiuni nu era suficient de deșteaptă ca să-l atragă. Erau prea tâlâmbe, chiar și pentru un imbecil, cum zicea Mary că este el. Poate că imbecililor le plăceau. Poate că nu.

Se duse la baie. Se spălă pe dinți și pe față. Nu se uită în oglindă. Nu-i plăcea oglinzile, pentru că îl arătau așa cum era.

După ce se schimbă în pijama, se băgă în pat și stinse veioza, deși nu era decât opt și jumătate. Se întoarse pe-o parte, cu capul sprijinit de două perne, și studie cerul încadrat de fereastra cea mai apropiată. Nu erau stele. Nori. Ploaie. Îi plăcea ploaia. Când venea vreo furtună, era ca un capac pus nopții și simțeai că ai putea să plutești și să dispari în tot acel întuneric.

Ascultă ploaia, care șoptea, plângea cu lacrimi pe geam.

În depărtare, Cel Rău era liber. Răspândea unde urâte, scârboase, așa cum o piatră pe care o arunci în apă răspândește cercuri pe tot cuprinsul eleșteului. Cel Rău era ca o piatră aruncată în noapte, ceva ce nu aparținea acestei lumi, și, cu puțin efort, Thomas putea să simtă valurile trimise spărgându-se deasupra lui.

Se avântă în noapte. Îl simți. Ceva care pulsa. Rece și plin de mânie. Thomas voia să se apropie de el și mai mult. Să afle ce era.

Încercă să-i televizeze întrebări. Ce ești? Unde ești? Ce vrei? De ce ai de gând să-i faci rău lui Julie.

Deodată, ca un magnet imens, Cel Rău începu să-l atragă. Niciodată nu simțise ceva asemănător. Când încerca să-și televizeze gândurile către Bobby sau Julie, aceștia nu-l înhățau și nu-l trăgeau, așa cum făcea Cel Rău.

O parte din mintea lui părea să se desfășoare ca un ghem de ață, iar capătul firului pluti către ghem și fu înghițit de întuneric, până când îl găsi pe Cel Rău. Brusc, Thomas se trezi foarte aproape de Cel Rău, chiar prea aproape. Era peste tot în jurul lui, mare și urât, și atât de ciudat, încât Thomas avu impresia că se scufunda într-un bazin plin cu gheață și lame de ras. Nu știa dacă Cel Rău era un om, nu-i putea vedea forma, doar îl simțea; poate că nu arăta rău pe dinafară, dar pe dinăuntru pulsa de bestialitate și întuneric. Simți că Cel Rău mânca. Mâncarea era încă vie, fremăta. Thomas se sperie teribil și încercă imediat să se retragă, dar o clipă mintea urâcioasă îl ținu strâns și scăpă doar vizualizând firul minții reîntorcându-se la ghem.

O dată revenit, Thomas se îndepărtă de geam și se concentră asupra stomacului său. Respira foarte repede. Își asculta inima bubuind.

Avea un gust grețos în gură. Același gust pe care-l avea câteodată când, fără să vrea, își mușca limba și același gust ca atunci când dentistul îi scotea un dinte. De sânge.

Fiindu-i rău și teamă, se ridică în capul oaselor și aprinse lampa. Scoase un șervețel din cutia de pe noptieră. Scuipă în el și se uită să vadă dacă era sânge. Nu era. Doar salivă.

Mai încercă o dată. Nu era sânge.

Știa ce înseamnă asta. Fusese prea aproape de Cel Rău. Poate chiar înăuntrul acestuia, doar o clipită. Gustul neplăcut din gura lui era același cu gustul pe care-l simțea Cel Rău sfâșiind cu dinții ceva viu, fremătător. Thomas n-avea sânge în gură, avea doar amintirea sângelui.

Dar și așa era destul de rău; nu era deloc ca atunci când își mușca limba sau își scotea un dinte, căci nu era sângele lui.

Deși era cald în cameră, începu să tremure, fără să se mai poată opri.

Candy vână prin canioane, cuprins de nevoi urgente, răscolind vizuinile și cuiburile animalelor sălbatice. Îngenunchease în noroi, lângă un stejar imens, potopit de ploaie, sugând sânge din gâtul unui iepure, când simți că cineva îi pune o mână pe cap.

Aruncă iepurele și sări în picioare, întorcându-se să vadă cine era. Nu era nimeni. La șase metri în spatele lui se aflau două dintre cele mai negre pisici ale surorilor lui, vizibile doar pentru că ochii le sclipeau în întuneric; îl urmăriseră încă de când plecase de acasă. Altminteri, era singur.

O secundă sau două încă mai simți mâna pe creștetul capului, deși nu era nici o mână acolo. Apoi, ciudata senzație dispăru.

Scrută umbrele din toate părțile și ascultă ploaia răpăind printre frunzele stejarului.

În cele din urmă, îndepărtând întâmplarea din minte, condus de cumplita sa nevoie, continuă către est, luând-o pe povârnișin sus. Un râu lat de o jumătate de metru se formase în pământul canionului, adânc de douăzeci de centimetri, nu atât de mare, încât să-l împiedice din drum.

Pisicile înmuiate de ploaie îl urmară. Nu le voia cu el, dar știa din experiență că n-ar reuși să le gonească. Nu-l însoțeau întot-

deauna, dar când îşi puneau în cap să meargă pe urmele sale, nu mai puteau fi întoarse din drum.

După vreo sută de metri, se lăsă din nou în genunchi, întinse mâinile şi îngădui forţei să izbucnească iar. O fulgerare albăstruie brăzdă văzduhul. Desişurile tremurară, copacii se scuturară, iar pietrele se ciocniră unele de altele. În lumina creată, se ridicară nori de praf, coloane spectrale de argint ce zvâcneau ca nişte giulgiuri scuturate de vânt, care apoi dispărură în întuneric.

Un grup de animale ţâşni din ascunzători, o parte dintre ele îndreptându-se către Candy. Dădu să prindă un iepure, nu nimeri, dar prinse o veveriţă. Aceasta încercă să-l muşte, dar el o apucă de un picior, o învârti prin aer şi o izbi cu capul de pământul noros, năucind-o.

Violet se afla în bucătărie cu Verbina. Şedeau pe paturi, împreună cu douăzeci şi trei dintre cele douăzeci şi cinci de pisici ale lor.

În parte, minţile lor erau în Cinders şi Lamia, pisicile negre prin intermediul cărora îl însoţeau pe fratele lor. Urmărind cum Candy înhăţa şi distrugea prada, Cinders şi Lamia fură la fel de impresionate ca Violet. Electrizate.

Noaptea ploioasă de ianuarie era adâncă, luminată doar de răsfrângerile în norii joşi ale luminilor caselor din vest. În acea sălbăticie, Candy era cea mai sălbatică fiinţă dinte toate, un animal de pradă feroce, puternic şi nemilos, care se furişa silenţios, cu grijă, printre canioanele accidentate. Era atât de puternic şi de mlădios, încât părea că pluteşte peste canion, peste pietre şi buşteni, pe lângă tufişurile ghimpoase, de parcă n-ar fi fost un om în carne şi oase, ci umbra tremurată a unei creaturi zburătoare planând deasupra pământului.

Când Candy apucă veveriţa şi o izbi de pământ, Violet pătrunse şi în veveriţă. Aceasta era năucită din cauza loviturii. Se împotrivea anemic şi se uita la Candy cu o spaimă desăvârşită.

Mâinile mari şi puternice ale lui Candy atingeau veveriţa, dar Violet avea senzaţia că o atingeau şi pe ea, mişcându-se de-a lungul picioarelor ei goale, şoldurilor, stomacului şi sânilor.

Candy frânse spinarea veveriţei, ajutându-se de genunchiul îndoit.

Violet se cutremură. Verbina scânci şi se agăţă de sora ei.

Veveriţa nu-şi mai simţea membrele.

Cu un mârâit înăbuşit, Candy muşcă gâtul animalului. Îi sfâşie pielea, înfigându-şi dinţii în vasele pline de sânge.

Violet simţi sângele fierbinte ţâşnind din veveriţă, simţi gura lui Candy năpustindu-se înfometată asupra rănii. Părea că nimic nu se află între ei, ca şi cum buzele lui Candy apăsau cu putere gâtul surorii sale Violet şi propriul ei sânge umplea gura lui. Şi-ar fi dorit să poată intra în mintea lui Candy şi să fie atât de partea celui care dădea sângele, cât şi a celui care-l primea, dar nu putea să pătrundă decât în animale.

Nu mai avea puterea să stea în capul oaselor. Se lăsă pe paturi, doar pe jumătate conştientă, şi îngână o litanie monotonă: „Da, da, da, da, da... "

Verbina se rostogoli peste sora ei.

În jurul lor se tăvăleau pisicile, alcătuind o masă confuză de blană, cozi şi mustăţi.

Thomas mai încercă o dată. De dragul lui Julie. Se întinse către mintea rece, strălucitoare a Celui Rău. Imediat, acesta îl atrase spre el. Îşi lăsă mintea să se desfăşoare ca un ghem mare, trecând dincolo de geam, ţâşnind în noapte şi luând contact cu Cel Rău.

Televiză întrebări: Ce eşti? Unde eşti? Ce vrei? De ce ai de gând să-i faci rău lui Julie?

Tocmai când aruncă veveriţa moartă şi se ridică în picioare, simţi iarăşi mâna pe creştetul capului. Se smuci, se întoarse şi bătu aerul cu pumnii.

Nu se afla nimeni în spatele lui. Cu ochii de un chihlimbariu sclipitor, cele două pisici îl priveau de la o distanţă de vreo şase metri, ca două pete întunecate pe fondul şters al nămolului. Toate sălbăticiunile din imediata apropiere fugiseră. Dacă îl spiona cineva, atunci o făcea din spatele desişului îndepărtat sau dintr-o firidă din peretele canionului, în mod sigur nu într-atât de aproape, încât să-l poată atinge.

În plus, încă mai simţea mâna. Se frecă în vârful capului, aşteptându-se, oarecum, să dea peste nişte frunze prinse în părul ud. Nimic.

Dar presiunea unei mâini rămase, chiar se intensifică, şi era atât de bine conturată, încât putea să simtă liniile celor cinci degete.

Ce... unde... ce... de ce... ?

Aceste cuvinte îi răsunau în cap. Nici o voce nu se făcuse auzită printre zgomotele ploii.

Ce... unde... ce... de ce...?

Candy se învârti în cerc, furios şi zăpăcit.

În cap îi apăru o senzaţie de furnicătură cum nu mai simţise niciodată până atunci. Ca şi cum ceva îi scormonea prin creier.

– Cine eşti? întrebă cu voce tare.

Ce... unde... ce... de ce... ?

– Cine eşti?

Cel Rău era un om. Thomas ştia acum. Un om urât în interior, şi mai mult decât un om, dar măcar în parte om.

Mintea Celui Rău era ca un vârtej, mai neagră decât negru, învolburându-se cu repeziciune, absorbindu-l pe Thomas, încercând să-l înghită de viu. Căută să scape. Să înoate de-acolo. Nu era uşor. Cel Rău avea să-l atragă în Locul Cel Rău, şi de acolo nu mai exista scăpare. Se crezu terminat. Dar teama lui de Locul Cel Rău, de a ajunge undeva unde Bobby şi Julie nu l-ar mai găsi niciodată şi unde ar fi fost singur, fu atât de mare, încât, în cele din urmă, se smulse şi se adună la loc în camera de la Cielo Vista.

Alunecă pe saltea şi se acoperi cu aşternuturile ca să nu mai vadă noaptea de dincolo de fereastră, şi astfel nici ceea ce era acolo în noapte să nu-l mai vadă pe el.

34

Walter Havalow, fratele rămas în viaţă al doamnei Farris, moştenitor al modestei ei averi, locuia într-un cartier mai bogat ca al familiei Phan, dar lăsa de dorit la capitolul bune maniere şi ospitalitate. Casa sa din Villa Park, construită în stil Tudor, avea ferestre cu geamuri sanfrenate, reflectând o lumină care lui Julie îi părea caldă şi primitoare, dar Havalow rămase în prag şi nu-i invită înăuntru nici după ce verificase legitimaţia lor de detectivi particulari.

– Ce poftiţi?

Havalow era înalt, burtos, cu părul blond, rar, şi cu o mustaţă pe jumătate blondă şi pe jumătate roşcată. Ochii săi căprui, sfredelitori, îl desemnau ca fiind o persoană inteligentă, dar erau reci, vigilenţi, calculaţi: ochii unui contabil al Mafiei.

– Cum spuneam explică Julie, familia Phan ne-a sugerat că aţi putea să ne ajutaţi. Avem nevoie de o fotografie a răposatului dumneavoastră cumnat, George Farris.

– De ce?

– Unul dintre personajele cazului de care ne ocupăm este un individ care se pretinde a fi domnul George Farris.

– Nu poate să fie cumnatul meu. E mort.

– Da, ştim asta, dar buletinul de identitate al acestui impostor este foarte bun şi ne-ar fi de folos dacă am avea o fotografie a adevăratului George Farris. Îmi pare rău că nu vă mai pot da şi alte amănunte. Aş trăda secretele clientului nostru.

Havalow se întoarse şi le trânti uşa în nas.

Bobby şi Julie schimbară o privire.

– E ospitalitatea întruchipată, zise Bobby.

Julie apăsă iar butonul soneriei.

După o clipă, Havalow deschise uşa.

– Ce-i?

– Ştiu că am sosit neanunţaţi insistă Julie, străduindu-se să-şi păstreze amabilitatea, dar o fotografie a...

– Tocmai mă dusesem după fotografie, zise el impacientat. Acum aş fi ţinut-o în mână, dacă n-aţi fi sunat iar.

Le întoarse spatele şi închise uşa a doua oară.

– Oare mirosim chiar aşa urât? se-ntrebă Bobby.

– Ce ticălos!

– Crezi că se mai întoarce?

– Dacă nu, îi sparg uşa.

În spatele lor, ploaia picura de pe paravanul care acoperea ultimii trei metri ai aleii, iar apa bolborosea sinistru printr-un burlan – sunete reci.

Havalow se reîntoarse cu o cutie de pantofi plină de fotografii.

– Timpul meu este preţios. Dacă doriţi să ne înţelegem, aveţi în vedere acest lucru.

Julie se opuse instinctelor ei sălbatice. Mojicia o irita la culme. Îşi imagină cum i-ar trânti pe jos cutia lui Havalow, apucându-l

de-o mână și îndoindu-i degetul arătător cât putea de mult, întinzându-i nervul digital de pe fața mâinii în timp ce-l ciupea de nervii radiali și mediani din palmă, forțându-l să îngenuncheze. Apoi, un genunchi băgat sub bărbie, o lovitură scurtă în ceafă, un șut bine plasat în burta moale, proeminentă...

Havalow scormoni prin cutie și scoase o fotografie Polaroid ce înfățișa un bărbat și o femeie stând la o masă din lemn roșu, la un picnic, într-o zi însorită.

– Aceștia sunt George și Irene.

Chiar și la lumina gălbuie a lămpii de pe verandă, Julie vedea că George Farris fusese un bărbat zvelt, cu o față prelungă, exact opusul lui Frank Pollard.

– De ce ar pretinde cineva că e George? întrebă Havalow.

– Avem de-a face cu un posibil criminal, care se folosește de mai multe identități false, îi răspunse Julie. George Farris este doar una dintre ele. Fără îndoială că numele cumnatului dumneavoastră a fost ales la întâmplare de falsificatorul de acte pe care acest individ l-a angajat. Falsificatorii folosesc, uneori, numele și adresele celor decedați.

Havalow înlemni.

– Credeți că e posibil ca omul acesta care se folosește de numele lui George să fie același tip care i-a omorât pe Irene, pe fratele meu și cele două nepoate ale mele?

– Nu, răspunse Julie imediat. Nu avem de-a face aici cu un ucigaș. Doar cu un escroc, un șarlatan.

– În plus, zise Bobby, nici un ucigaș nu s-ar lega de crimele comise, luându-și un buletin de identitate pe numele soțului uneia dintre victime.

Havalow se uită în ochii lui Julie și încercă să-și dea seama cam în ce măsură îl fraiereau.

– Individul ăsta e clientul vostru? se interesă el.

– Nu, minți Julie. L-a jefuit pe clientul nostru și noi am fost angajați să-i dăm de urmă și să-l obligăm să restituie ce a luat.

– Putem împrumuta această fotografie, domnule? întrebă Bobby.

Havalow ezita. Încă se mai uita la Julie.

Bobby îi întinse o carte de vizită a firmei Dakota & Dakota.

– Vă vom înapoia fotografia. Aveți aici adresa noastră și numărul nostru de telefon. Vă înțeleg reticența în a vă despărți de o poză de familie, mai ales că sora și cumnatul dumneavoastră nu mai sunt în viață, dar, dacă...

Părând să le acorde încredere, Havalow zise:

– La naiba, luați-o! Nu sunt sentimental în privința lui George. Niciodată nu l-am putut suferi. Întotdeauna am fost de părere că sora mea a fost o proastă că s-a măritat cu el.

– Mulțumim, spuse Bobby. Noi...

Havalow intră în casă și închise ușa.

Julie sună.

– Te rog, nu-l omorî, interveni Bobby.

Încruntat și nervos, Havalow deschise ușa.

Punându-se între Julie și Havalow, Bobby întinse falsul permis de conducere pe numele de George Farris și cu poza lui Frank.

– Încă ceva, domnule, și nu vă mai sâcâim.

– Am un program foarte strict, precizâ Havalow.

– L-ați văzut pe omul acesta vreodată?

Iritat, Havalow luă permisul de conducere și-l cercetă.

– O față unsuroasă, trăsături șterse. Ca el sunt un milion peste tot, nu-i așa?

– Și nu l-ați mai văzut?

– Sunteți retardați? Trebuie să vă silabisesc tot ce spun? Nu. Nu l-am văzut în viața mea.

Luând înapoi permisul, Bobby spuse:

– Mulțumim pentru timpul acordat și...

Havalow trânti din nou ușa.

Julie întinse iarăși mâna să sune.

Bobby o opri.

– Am obținut tot ce-am vrut.

– Vreau...

– Știu ce vrei, îi zise Bobby, dar să torturezi un om până-l omori este împotriva legii în California.

O trase de lângă ușă în ploaie.

Când ajunse în mașină, Julie spuse:

– Ce ticălos, obraznic și încrezut!

Bobby porni motorul și ștergătoarele de parbriz.

– Ne oprim la un supermagazin, îți cumpăr unul dintre ursuleții ăia mari, scriu Havalow pe el și te las să-l faci fărâme. Bine?

– Cine naiba se crede?

Bobby se îndepărtă de casa căreia Julie încă îi mai arunca priviri furioase.

– E Walter Havalow, draga mea, şi trebuie să rămână el însuşi până la moarte, ceea ce e o pedeapsă mai cumplită decât orice i-ai putea face tu.

După câteva minute, când ieşiseră din Villa Park, Bobby opri în parcarea unui supermagazin. Stinse farurile, opri ştergătoarele, dar lăsă motorul să meargă, ca să aibă căldură.

În faţa magazinului se aflau doar câteva maşini. Băltoace mari ca nişte bazine de înot reflectau luminile acestuia.

– Ce-am aflat? întrebă Bobby.

– Că îl urâm pe Walter Havalow.

– Da, dar ce-am aflat în legătură cu cazul? Să fie doar o coincidenţă că Frank foloseşte numele lui Farris, iar familia lui Farris a fost măcelărită?

– Nu cred în coincidenţe.

– Nici eu. Dar tot nu cred că Frank e un ucigaş.

– De acord, deşi orice e posibil. Ceea ce i-ai spus însă lui Havalow e adevărat: cu siguranţă, Frank nu i-ar fi omorât pe Irene Farris şi pe toţi ceilalţi, pentru ca apoi să umble cu un buletin fals care să-l lege de victime.

Ploaia se înteţi, răpăind zgomotos pe Toyota. Perdeaua grea de apă înceţoşă imaginea supermagazinului.

– Vrei să ştii ce cred eu? zise Bobby. Cred că Frank folosea numele lui Farris, şi persoana care-l caută a aflat chestia asta.

– Te referi la domnul Fulger? Tipul despre care se spune că poate să-şi descompună maşina sub ochi tăi şi să facă felinarele să explodeze în mod miraculos?

– Da, la el, incuviinţă Bobby.

– Dacă există.

– Domnul Fulger a descoperit că Frank folosea numele de Farris şi s-a dus la adresa asta, sperând să-l găsească. Dar Frank nu locuise niciodată acolo. Erau doar un nume şi o adresă alese la întâmplare de falsificatorul lui. Şi atunci, poate cuprins de furie fiindcă nu l-a găsit pe Frank, domnul Fulger i-a omorât pe toţi cei din casă, crezând că-l minţeau şi-l ascundeau pe acesta.

– El ar fi ştiut cum să-l ia pe Havalow.

– Deci crezi că am dreptate, că am descoperit ceva?

Julie se gândi.

– Se poate.

Bobby rânji.

– Nu-i aşa că e distractiv să fii detectiv?

– Distractiv? zise ea, sceptică.

– Adică, e „interesant".

– Omul pe care-l reprezentăm fie a omorât patru persoane, fie e ţinta unui criminal animalic, şi ţi se pare distractiv?

– Nu atât de distractiv ca a face dragoste, dar mai distractiv decât jocul de popice.

– Bobby, câteodată mă scoţi din sărite. Dar te iubesc.

Bobby îi luă mâna.

– Dacă vom continua investigaţia, să fiu al naibii dacă n-o să mă bucur de fiecare clipă! Dar sunt gata să renunţ la caz, dacă vrei.

– De ce? Din cauza visului tău? Din cauza Celui Rău? Julie clătină din cap. Nu. Dacă ne lăsăm speriaţi de un vis ciudat, în curând o să ne sperie orice. Ne vom pierde încrederea, şi nu poţi să lucrezi într-o astfel de meserie fără încredere.

Chiar şi în lumina tulbure a bordului maşinii, Julie îi vedea neliniştea din ochi.

– Da, ştiam eu că asta o să zici, acceptă Bobby, într-un târziu. Aşa că, hai să-i dăm de capăt cât putem de repede! Conform celuilalt permis de conducere, îl cheamă James Roman şi locuieşte în El Toro.

– E aproape opt şi jumătate.

– Putem să ajungem acolo şi să găsim casa cam în trei sferturi de oră. Nu e mult.

– Bine.

În loc să pornească maşina, Bobby îşi lăsă scaunul pe spate şi îşi dezbrăcă geaca de nailon.

– Deschide cutia de mănuşi şi dă-mi pistolul. De-acum încolo, îl iau cu mine peste tot.

Amândoi aveau permis de port-armă. Julie îşi scoase şi ea jacheta şi trase două tocuri de pistol de sub scaun. Scoase ambele revolvere din cutia de mănuşi: două Smith & Wesson de calibru 38, arme de încredere, care, cu puţin ajutor din partea unui croitor, puteau fi purtate sub haină, fără a fi remarcate.

Casa dispăruse. Dacă vreo persoană cu numele de James Roman locuise acolo, acum avea o nouă locuință. Un planșeu gol de beton zăcea în mijlocul parcelei, înconjurat de iarbă, tufe și câțiva copaci, ca și cum construcția fusese înhățată de la înălțime de niște omuleți intergalactici, care apoi o făcuseră nevăzută.

Bobby parcă și ieși din Toyota, ca să se uite mai îndeaproape la proprietate. Chiar și în ploaia care-i biciuia, lumina unui felinar din apropiere era suficientă pentru a le dezvălui că pajiștea fusese călcată în picioare, scobită de cauciucuri și roasă pe alocuri; era presărată cu așchii de lemn, bucățele de tencuială, firimituri de stuc și câteva cioburi care sclipeau stins.

Cheia destinului casei era de găsit în starea tufișurilor și a pomilor. Tufele aflate în imediata apropiere a plăcii de beton erau fie moarte, fie serios deteriorate, și, la o privire mai atentă, se putea vedea că fuseseră pârjolite. Pomul cel mai apropiat era desfrunzit, iar crengile negre și goale ofereau o imagine anacronică a unei nopți de Halloween într-un ianuarie ploios.

– A ars, constată Julie. Apoi au dărâmat ce mai rămăsese.

– Hai să vorbim cu un vecin.

Parcela goală era flancată de două case, dar numai cea de pe latura nordică era luminată.

Bărbatul care răspunse la sonerie avea vreo cincizeci și cinci de ani și un metru optzeci și cinci, o constituție solidă, păr grizonat și o mustață aranjată cu grijă. Îl chema Park Hampstead și avea acrul unui militar ieșit la pensie. Îi invită înăuntru, cu condiția să-și lase pantofii uzi la intrare. Rămași în ciorapi, îl urmară într-un colț al bucătăriei, unde tapițeria de vinilin galben asigura o protecție împotriva udăturii; chiar și așa, Hampstead îi lăsă să aștepte când înveli două dintre scaune cu prosoape groase de plajă, de culoarea piersicii.

– Mă scuzați, zise el, dar mă preocupă curățenia.

Casa avea podele din stejar lăcuit și mobilă modernă, iar Bobby observă că era de o curățenie impecabilă.

– Treizeci de ani la Pușcașii Marini mi-au insuflat un respect permanent pentru rutină, ordine și curățenie, le explică Hampstead. De fapt, când Sharon, soția mea, a murit, acum trei ani, cred că înnebunisem cu dereticatul. Primele șase sau opt luni după înmormântarea ei am curățat casa de sus până jos de cel puțin două ori pe zi, căci atâta timp cât aveam această ocupație inima nu mă mai durea așa de tare. Am cheltuit o avere pe tot felul de substanțe pentru spălat geamurile și podelele, pe prosoape de hârtie și pungi de gunoi. Am rămas încă sclavul a tot felul de tipicuri, dar nu mai sunt obsedat de curățenie.

Tocmai pregătise un ibric cu cafea, așa că îi servi și pe ei. Cești, farfurioarele, lingurițele erau fără pată. Hampstead le dădu la fiecare câte un șervețel de hârtie împăturit frumos, apoi se așeză în partea cealaltă a mesei.

– Sigur că da, încuviință el, după ce îi explicaseră despre ce e vorba, l-am cunoscut pe James Roman. Un bun vecin. Era pilot de elicopter la Baza Aeriană El Toro. Acolo am lucrat și eu înainte de a mă pensiona. Jim era un băiat extraordinar de bun, genul de om care-ți dă și cămașa de pe el și după aia te întreabă dacă ai nevoie de bani ca să-ți cumperi o cravată asortată.

– Era? făcu Julie.

– A murit la incendiu? întrebă Bobby, amintindu-și de tufele pârlite și de planșeul de beton înnegrit de cenușă.

Hampstead se încruntă.

– Nu. A murit cam la șase luni după Sharon. Sunt cam doi ani și jumătate de-atunci. Elicopterul i s-a prăbușit în timpul unor manevre. N-avea decât patruzeci și unu de ani, era cu unsprezece ani mai tânăr decât mine. A lăsat în urmă o soție, Maralee, o fată de paisprezece ani, Valerie, și un băiat de doisprezece ani, Mike. Foarte buni copii. A fost îngrozitor. Erau o familie unită și accidentul lui Jim i-a devastat. În afară de niște rude în Nebraska, nu aveau pe nimeni care să-i înțeleagă cu adevărat.

Hampstead se uită în spatele lui Bobby, la frigiderul care torcea încet. Privirea păru să i se piardă în depărtare.

– Așa că am încercat să intervin, să-i ajut, s-o sfătuiesc pe Maralee în probleme financiare, să-i ofer un umăr pe care să se sprijine și pe cineva care să asculte problemele copiilor. I-am dus la Disneyland și în alte parcuri de distracții, așa, din când în când, știi cum e. Maralee îmi spunea de sute de ori că sunt trimis de Dumnezeu, dar, de fapt, eu aveam mai multă nevoie de ei, căci, preocupându-mă de ei, am reușit să nu mă mai gândesc la pierderea lui Sharon.

– Deci incendiul a avut loc mai recent? se interesă Julie.

Hampstead nu răspunse. Se ridică, se duse la chiuvetă, deschise dulapul de dedesubt, scoase o soluție de curățat și un prosop de vase, și începu să frece ușa frigiderului, care arăta la fel de curată ca suprafețele antiseptice dintr-o sală de operație.

– Valerie și Mike erau niște copii minunați. După un an și ceva parcă erau copiii mei, cei pe care Sharon și cu mine nu i-am avut niciodată. Maralee l-a jelit pe Jim multă vreme, aproape doi ani, până să-și aducă aminte că era o femeie în floarea vârstei. Poate că ceea ce începuse să se întâmple între mine și ea l-ar fi supărat pe Jim, dar nu prea cred. Mai degrabă, ar fi fost fericit pentru noi, deși eram cu unsprezece ani mai în vârstă ca ea.

Când termină de șters frigiderul, Hampstead examină ușa dintr-o parte, în lumină, căutând, probabil, vreo amprentă sau vreo pată. Zise brusc, de parcă abia acum ar fi auzit întrebarea pusă de Julie:

– Incendiul a avut loc în urmă cu două luni. M-am trezit în toiul nopții, am auzit sirene, am văzut o strălucire portocalie la fereastră, m-am sculat și m-am uitat...

Se îndepărtă de frigider, studie bucătăria o clipă, apoi se apropie de prima poliță placată cu faianță și începu să o frece.

Julie schimbă o privire cu Bobby, care clătină din cap. Tăcură amândoi.

După un timp, Hampstead continuă:

– Am ajuns acasă la ei chiar înaintea pompierilor. Am intrat pe ușa din față. Am ajuns în hol, apoi la picioarele scărilor, dar nu am putut urca până la dormitor din cauza căldurii copleșitoare și a fumului. I-am strigat, dar nu mi-a răspuns nimeni. Dacă aș fi auzit vreun cuvânt, poate că aș fi găsit puterea de-a înfrunta flăcările și de-a ajunge sus. Cred că am leșinat câteva secunde și am fost cărat afară de pompieri, fiindcă m-am trezit pe pajiștea din față, tușind, înecându-mă, cu un infirmier deasupra mea, care-mi dădea oxigen.

– Au murit toți trei? îl iscodi Bobby.

– Da, încuviință Hampstead.

– Ce anume a provocat incendiul?

– Nu sunt singur dacă s-a aflat vreodată cauza. S-a vorbit despre un scurtcircuit, dar nu sunt sigur. O vreme s-a bănuit, cred, că ar fi fost o incendiere premeditată, dar nu s-a ajuns la nici un rezultat. Nu prea contează, așa-i?

– De ce nu?

– Indiferent care a fost cauza, au murit toți trei.

– Îmi pare rău, rosti Bobby încet.

– Proprietatea lor a fost vândută. În primăvara asta, va începe construirea unei noi case. Mai doriți cafea?

– Nu, mulțumesc, zise Julie.

Hampstead aruncă o privire prin bucătărie, apoi se apucă să șteargă capacul de la aragaz, în ciuda faptului că era de o curățenie impecabilă.

– Îmi cer scuze, dar nu știu cum de se face atâta mizerie, când doar eu locuiesc aici. Câteodată, cred că niște vârcolaci mi se furișează pe la spate și-mi murdăresc lucrurile, ca să mă tortureze.

– Nu-i nevoie de vârcolaci, zise Julie. Viața însăși ne chinuiește destul.

Hampstead plecă de lângă capacul aragazului. Pentru prima oară de când se ridicase de la masă, începând ritualul de curățenie, se uită în ochii lor.

– Nici un vârcolac, aprobă el. Vârcolacii ar fi prea ușor de rezolvat.

Era un bărbat voinic și, cu siguranță, călit de atâția ani de instrucție și disciplină militară, dar ochii i se umplură de jale și, în acel moment, părea pierdut și neajutorat ca un copil.

Din nou în mașină, cu privirea ațintită asupra parcelei libere, pe care fusese odinioară casa familiei Roman, Bobby zise:

– Frank află că domnul Fulger știe de Farris, așa că-și face rost de o nouă identitate, pe numele de James Roman. Dar domnul Fulger află, în cele din urmă, și de aceasta și se duce după Frank la respectiva adresă, unde nu găsește decât văduva și pe cei doi copii. Îi omoară ca și pe familia Farris, dar, de data asta, incendiază casa pentru a-și acoperi crima. Ești de aceeași părere?

– E posibil, încuviință Julie.

– Arde cadavrele, pentru că le mușcă, așa cum ne-a informat familia Phan, iar urmele rămase ar ajuta poliția să pună crimele sale cap la cap, așa că a vrut să ofere acesteia o pistă falsă.

– Atunci de ce nu le dă foc de fiecare dată? întreabă Julie.

– Pentru că astfel s-ar da de gol, ca și cu mușcăturile. Câteodată le dă foc, altă dată nu, și poate alteori se descotorosește de ele, încât nici nu mai sunt găsite.

Tăcură amândoi o vreme.

– Deci avem de-a face cu un ucigaş care comite crime în serie, în mod evident un psihopat, un dement, zise, apoi, Julie.

– Sau un vampir, adăugă Bobby.

– De ce îl urmăreşte pe Frank?

– Nu ştiu. Poate că Frank a încercat să-i înfigă un ţăruş în inimă.

– Nu-i deloc amuzant.

– E-adevărat, aprobă Bobby. În momentul ăsta, nimic nu mai pare amuzant.

35

Clint Karaghiosis părăsi casa lui Dyson Manfred, plină de specimene de insecte, şi conduse prin ploaie până acasă, în Placentia. Era un bungalov mic, cu două dormitoare, cu acoperiş de ţiglă roşie, o prispă mare în stil californian, şi uşi cu geamuri mari care radiau o lumină de chihlimbar. Radiatorul din maşină îi usca hainele înainte de-a ajunge la destinaţie.

Când Clint intră prin uşa ce lega casa de garaj, o găsi pe Felina în bucătărie. Îl îmbrăţişă, îl sărută şi îl ţinu strâns, de parcă ar fi fost surprinsă că îl vede din nou în viaţă.

Felina credea că meseria lui este plină de primejdii, deşi îi explicase că, în cea mai mare parte a timpului, nu făcea decât o plictisitoare muncă de teren. El alerga după fapte, nu după făptaşi, căutând nu urme de sânge, ci de hârtie.

Înţelegea îngrijorarea soţiei sale, pentru că şi el îşi făcea în privinţa ei mai multe griji decât era nevoie. Pe de o parte, aceasta se datora faptului că era o femeie atrăgătoare, cu părul negru, cu tenul măsliniu şi ochii cenuşii, ce făceau o puternică impresie; în vremurile noastre, în care judecătorii sunt mult prea blânzi şi în care prea mulţi psihopaţi umblă în libertate, o femeie frumoasă e privită de unii ca fiind un vânat interesant. În plus, deşi biroul unde lucra ca administrator al bazelor de date era la doar câteva sute de metri distanţă de casa lor, un drum uşor de parcurs pe jos, chiar şi pe vreme proastă, Clint îşi făcea, totuşi, probleme în legătură cu pericolul ce o pândea atunci când trebuia să traverseze o intersecţie aglomerată; ea nu ar fi putut beneficia de avertismentul unui claxon sau al unui strigăt, în cazul unui accident.

Nu voia ca Felina să afle cât de îngrijorat era, căci, pe bună dreptate, ea se mândrea cu felul în care se descurca, în ciuda surzeniei. Nu ar fi vrut să-i diminueze încrederea în sine, îndoindu-se, cumva, de capacitatea ei de a rezolva toate problemele pe care i le rezerva soarta. Aşa că îşi reamintea zilnic că Felina supravieţuise douăzeci şi nouă de ani, fără să păţească ceva, şi rezista în faţa dorinţei de a o cocoloşi.

În timp ce Clint se spăla pe mâini, Felina aşeză masa pentru cina târzie. Pe aragaz se încălzea o cratiţă enormă, cu supă de legume, şi îşi luă fiecare câte o porţie. El scoase o cutie de parmezan din frigider, iar ea tăie o pâine italiană.

Clint era înfometat, iar supa era foarte bună, dar nu reuşi să termine decât jumătate din porţia lui înainte ca Felina să şi-o termine pe-a ei, pentru că se tot oprea să-i vorbească. Ea nu putea să-i citească pe buze, dacă el încerca să mănânce în timp ce vorbea, iar atunci simţea o nevoie mai mare să-i povestească despre munca lui, decât să mănânce. Ea îşi puse încă o porţie şi umplu şi castronul lui.

În afara căminului, Clint era la fel de vorbăreţ ca o piatră, dar, în compania Felinei, părea un prezentator de televiziune. Şi nu vorbea doar de dragul de a vorbi, ci intra cu uşurinţă în rolul de povestitor versat. Învăţase cum trebuia să istorisească o întâmplare, în aşa fel încât să fie de efect şi să maximizeze impactul pe care-l avea asupra Felinei, pentru că-i plăcea foarte mult să o vadă râzând sau cu ochii mari de uimire. Era singura persoană a cărei părere despre el conta pentru Clint, şi el dorea să fie considerat isteţ, ager şi amuzant.

Se întrebase, încă de când se cunoscuseră, dacă surzenia Felinei avea cumva vreo legătură cu modul deschis în care putea să comunice cu ea. Fiind surdă din naştere, ea nu auzise niciodată un cuvânt rostit şi nici nu putea să vorbească limpede. Îi răspundea lui Clint (iar mai târziu avea să-i povestească şi ea despre ce făcuse în ziua aceea) în limbajul semnelor, pe care el îl învăţase, ca să-i înţeleagă mişcarea agilă a degetelor. O dată cu trecerea timpului îşi dăduse seama că era deschis faţă de Felina, nu din cauza surzeniei acesteia, ci pentru că voia să împartă cu ea toate gândurile, iar ea să i le împărtăşească pe-ale ei, pur şi simplu din iubire.

Felina râse încântată atunci când îi povesti cum Bobby şi Julie se retrăseseră în baie de trei ori, în timpul discuţiei cu Frank Pollard. Îi era foarte drag râsul ei cald şi de o melodicitate unică, de parcă toată bucuria pe care nu şi-o putea exprima prin cuvinte era canalizată în râsul ei.

– Familia Dakota e ceva nemaipomenit, zise Clint. Când îi vezi pentru prima oară, zici că nu pot exista doi oameni mai diferiţi, şi te gândeşti că nu au cum să lucreze bine împreună. Dar când îi cunoşti mai bine, vezi că se potrivesc ca piesele unui mozaic şi că relaţia dintre ei e aproape perfectă.

Felina puse lingura deoparte şi-i făcu semn: „Ca şi cea dintre noi."

– Aşa e.

„Noi doi ne potrivim mai bine decât piesele unui mozaic. Ne potrivim ca ştecherul cu priza."

– Aşa e, aprobă Clint, apoi sesiză conotaţiile sexuale ale cuvintelor ei şi râse. Ai o minte murdară.

Felina zâmbi larg şi încuviinţă.

– Ştecher şi priză, zici?

„Ştecher mare, priză strâmtă, potrivealâ bună."

– Ceva mai încolo, o să-ţi verific circuitele.

„Am mare nevoie de un electrician de primă mână. Dar mai povesteşte-mi întâi despre noul vostru client. "

Afară tuna şi fulgera, şi o rafală de vânt izbi ploaia de geamuri. Zgomotele furtunii făceau ca mica bucătărie să pară şi mai ademenitoare. Clint oftă mulţumit, apoi simţi o uşoară tristeţe la gândul că Felina nu o să poată împărtăşi niciodată sentimentul de siguranţă indus de sunetele ploii şi ale tunetelor.

Scoase din buzunar una dintre pietrele preţioase roşii, pe care Frank le adusese la birou.

– Am luat-o cu împrumut, pentru că am vrut s-o vezi. Individul avea un borcan plin cu chestii de-astea.

Felina prinse piatra între degetul mare şi arătător şi-o ţinu în lumină. „Minunată", făcu ca semn cu cealaltă mână. O aşeză pe suprafaţa albă a mesei din bucătărie, lângă farfuria cu supă. „E foarte valoroasă?"

– Încă nu ştim. Vom afla mâine părerea unui specialist.

„Cred că e valoroasă. Ai grijă să nu fie vreo gaură în buzunar când o duci mâine înapoi la serviciu. Bănuiesc că ar trebui să munceşti multă vreme ca s-o plăteşti, dac-o pierzi".

Piatra concentra lumina din bucătărie, o reflecta din prismă în prismă, şi o transmitea înapoi cu o nuanţă strălucitoare, aşezând pe faţa Felinei pete şi puncte purpurii. Felina părea împroşcată cu sânge.

O presimţire stranie îl învălui pe Clint.

„De ce te-nerunţi?" îl întrebă ea.

Clint nu ştiu ce să-i răspundă. Neliniştea pe care o simţea era disproporţionată cu motivul care o provocase. Un fior rece îi traversă şira spinării, de parcă se alinia un şir de ţurţuri. Întinse mâna şi mută puţin piatra preţioasă, aşa încât reflexele sângerii să cadă pe peretele din spatele Felinei, şi nu pe faţa ei.

36

Pe la ora unu şi jumătate dimineaţa, Hal Yamataka era complet captivat de romanul *Ultimul rămas în viaţă*, al lui John D. MacDonald, cu toate că şedea într-un scaun incomod. Mirosul antiseptic de spital îi provoca mereu o strângere de inimă, mâncarea piperată de care avusese parte la cină îl mai tulbura şi acum, dar cartea era atât de interesantă, încât estompa toate aceste inconveniente.

O vreme, uită chiar şi de Frank Pollard, până când auzi un şuierat ca de abur sub presiune şi simţi un curent de aer. Ridică privirea din carte, aşteptându-se să-l vadă pe Pollard cum încearcă să se dea jos din pat, dar Pollard nu era acolo.

Uimit, Hal sări în picioare şi scăpă cartea din mâini.

Patul era gol. Pollard, care adormise de vreo oră, se aflase acolo toată noaptea, dar acum dispăruse. Camera era slab luminată, pentru că neoanele din spatele patului fuseseră stinse, iar umbrele la care nu ajungea lumina lămpii la care citise Hal erau prea mici pentru a putea ascunde pe cineva. Cearşafurile nu fuseseră date la o parte, ci şedeau întinse frumos pe saltea, iar tăbliile laterale ale patului se aflau la locul lor, de parcă Frank se evaporase ca o statuie de „gheaţă uscată."

Hal era sigur că l-ar fi auzit pe Pollard dacă acesta ar fi coborât una dintre tăblii, s-ar fi dat jos din pat și apoi ar fi ridicat tăblia la loc. Și, în mod cert, l-ar fi auzit pe Pollard dacă ar fi încercat să sară peste tăblie.

Fereastra era închisă. Ploaia se scurgea pe geamuri, sclipind argintiu în lumina camerei. Se aflau la etajul al șaselea, și Pollard nu ar fi putut evada pe fereastră, dar Hal o verifică oricum, observând că nu era numai închisă, ci și încuiată.

Se duse la ușa băii alăturate și strigă:

– Frank?

Când nimeni nu-i răspunse, intră. Baia era pustie.

Singura ascunzătoare posibilă rămânea dulapul strâmt. Hal îl deschise și găsi două umerașe pe care erau așezate hainele purtate de Pollard atunci când se internase. Găsi și pantofii lui, în care erau puși ciorapii împăturiți.

– Nu putea să treacă de mine și să iasă din cameră, își spuse Hal, de parcă rostirea acestei afirmații ar fi făcut-o să fie adevărată.

Deschise ușa masivă și ieși pe coridor. Nu se vedea nimeni, nici într-o parte, nici în cealaltă.

O luă la stânga, fugi până la ieșirea în caz de pericol și deschise ușa. Ascultă, încercând să surprindă sunete de pași care urcau sau coborau, dar nu auzi nimic. Se uită în casa scărilor, și sus, și jos. Era singur.

Reveni în camera lui Pollard și se uită la patul gol. Nevenindu-i încă să creadă, ieși din nou pe coridor, o luă la dreapta și se opri în fața pereților de sticlă ai camerei de gardă.

Nici una dintre cele cinci asistente care erau de noapte nu îl văzuse pe Pollard încercând să iasă. Oricum, lifturile se aflau chiar în fața camerei de gardă, și ca atare nu părea plauzibil ca Pollard să fi folosit această metodă de a părăsi spitalul, sub ochii numerosului personal medical de serviciu.

– Credeam că tu trebuie să-l supraveghezi, zise Grace Fulgham, asistenta-șefă cu părul cărunt, de la etajul al șaselea. Bine clădită, cu un comportament sever și cu o față îmbătrânită, dar blândă, părea ideală pentru rolul principal în filme ca *Annie Tugboat*. Nu era asta datoria ta?

– N-am ieșit o clipă din cameră, dar...

– Atunci, cum de-a trecut pe lângă tine?

– Nu știu, spuse Hal, supărat. Problema e că suferă de amnezie parțială și e oarecum zăpăcit. O dată ieșit din spital, Dumnezeu știe pe unde o s-o apuce. Nu-mi dau seama cum a trecut pe lângă mine, dar trebuie să-l găsim.

Doamna Fulgham și o asistentă mai tânără, Janet Soto, începură să controleze rapid și în liniște toate camerele de pe coridorul lui Pollard.

Hal o însoți pe asistenta-șefă de etaj. În timp ce se aflau la camera 604, unde doi bătrânei sforăiau încet, Hal auzi o muzică stranie, abia perceptibilă. Când se întoarse, căutând sursa, muzica se pierdu.

Grace Fulgham nu dădu vreun semn că ar fi auzit ceva. După o clipă, când erau în camera 606, aceleași acorduri se auziră iarăși, ceva mai tare ca înainte.

– Ce e asta? îl întrebă ea în șoaptă.

Lui Hal i se părea că e un flaut. Flautistul nevăzut nu cânta o melodie articulată, dar înșiruirea de note era, totuși, destul de impresionantă.

Când reveniră în hol, muzica se opri din nou și un curent de aer mătură coridorul.

– Cineva a lăsat o fereastră deschisă, sau poate ușa de la scări, remarcă asistenta-șefă încet, dar apăsat.

– Nu eu, o asigură Hal.

Janet Soto ieși din camera de vizavi exact în clipa în care curentul de aer încetă. Se încruntă, apoi intră în următoarea cameră de pe partea ei. Flautul suna în surdină. Curentul se porni din nou, mai tare ca-nainte, și, printre mirosurile înțepătoare ale spitalului, Hal crezu că sesizează o urmă vagă de fum.

Lăsând-o pe Grace Fulgham să-și continue căutarea, Hal se grăbi către capătul opus al coridorului. Voia să verifice dacă nu lăsase deschisă ușa de evacuare în caz de pericol.

Cu coada ochiului, văzu cum ușa de la camera lui Pollard începe să se închidă, și înțelese că de-acolo venea curentul. Împinse ușa înainte ca aceasta să apuce să se închidă, și îl văzu pe Frank stând în capul oaselor, în pat, nedumerit și speriat.

Curentul și flautul lăsaseră în urma lor nemișcare și tăcere.

– Unde-ai fost? întrebă Hal, apropiindu-se de pat.

– *Licurici*, spuse Pollard, care părea ametit.

Avea părul țepos și ciufulit, iar fața sa rotundă era palidă.

– Licurici?

– *Licurici într-o furtună,* zise Pollard.

Apoi dispăru. Cu o clipă înainte fusese în pat, la fel de real şi de tangibil ca oricine, iar în secunda următoare dispăruse la fel de total şi de inexplicabil ca un strigoi care-şi părăseşte mormântul. Un şuier scurt, ca de aer scăpat dintr-un cauciuc înţepat, îi însoţi plecarea.

Hal se clătină de parcă ar fi fost lovit. Inima i se opri o clipă şi se simţi paralizat.

Grace Fulgham se opri în dreptul uşii.

– Nici urmă de el în camerele de pe coridor. Poate că a coborât sau a urcat la alt etaj, nu crezi?

– Ăăă...

– Înainte să verific restul etajului, poate că ar trebui să chem paza, ca să caute prin tot spitalul. Domnule Yamataka?

Hal se uită întâi la ea, apoi la patul gol.

– Aaa... da. Da, e o idee bună. Ar putea fi... Dumnezeu ştie unde.

Asistenta-şefă se îndepărtă repede.

Simţindu-şi genunchii moi, Hal închise uşa, se sprijini cu spatele de ea, şi se uită fix la pat.

– Eşti acolo, Frank? spuse, după o vreme.

Nu primi nici un răspuns. Nici nu se aşteptase. Frank Pollard nu devenise invizibil, dispăruse undeva, cumva.

Fără să ştie de ce, Hal era mai mult înspăimântat decât uluit de ceea ce văzuse. Ezitând, traversă camera şi ajunse în dreptul patului. Atinse tăblia de oţel cu multă grijă, ca şi când ar fi crezut că dispariţia lui Pollard concentrase o forţă supranaturală, care lăsase în urma ei un câmp electric ce putea fi fatal. Dar din degetele sale nu ţâşniră scântei; metalul era rece şi neted.

Aşteptă, întrebându-se când avea să reapară Pollard, dacă să-l cheme pe Bobby acum sau să aştepte materializarea lui Pollard, dacă omul avea să se mai materializeze vreodată, sau dacă dispăruse pentru totdeauna. Pentru prima oară în viaţa lui, Hal Yamataka era cuprins de îndoieli; în mod normal, gândea repede şi acţiona repede, dar nu mai avusese niciodată de-a face cu supranaturalul până atunci.

Hal era sigur de un singur lucru, că nici Fulgham, nici Soto, nici altcineva din spital nu trebuia să afle ce se-ntâmplase cu adevărat. Pollard era implicat într-un fenomen atât de straniu, încât vestea avea s-ajungă, fără doar şi poate, de la personalul spitalului la presă. Protejarea intimităţii clientului fusese întotdeauna o prioritate pentru firma Dakota & Dakota, dar în această situaţie era chiar mai importantă ca de obicei.

Bobby şi Julie spuseseră că cineva îl urmărea pe Pollard cu intenţii vădit violente; deci îndepărtarea presei ar fi putut să fie esenţială pentru supravieţuirea clientului lor.

Uşa se deschise şi Hal tresări, de parcă ar fi fost înţepat cu un bold.

În prag stătea Grace Fulgham, arătând ca şi cum ar fi condus un remorcher prin mări furtunoase.

– Echipa de pază a postat câte un om la fiecare ieşire, ca să-l oprească în caz că încearcă să părăsească spitalul, şi am mobilizat asistentele de la fiecare etaj pentru a-l căuta. Vrei să vii şi tu?

– Aaa, păi cred că ar trebui să sun la birou ca să-mi anunţ şeful...

– Unde te găsim, dacă dăm de el?

– Aici. Chiar aici. Nu plec nicăieri, trebuie să dau nişte telefoane.

Fulgham încuviinţă şi plecă. Uşa se închise în urma ei.

Deasupra a trei laturi ale patului se afla o galerie metalică, de care era prinsă o perdea. Perdeaua era strânsă la perete, dar Hal o desfăşură pe toată lungimea patului, pentru ca acesta să nu poată fi văzut din uşă, dacă ar fi intrat cineva când Pollard tocmai s-ar fi materializat.

Mâinile îi tremurau, aşa că şi le îndesă în buzunare. Apoi îşi scoase mâna stângă şi se uită la ceas: 1.48.

Pollard lipsea de vreo optsprezece minute, exceptând cele câteva secunde în care apăruse în planul real şi vorbise despre *licurici într-o furtună*. Se hotărî să aştepte până la ora două, înainte de a le telefona lui Bobby şi lui Julie.

Stătea la picioarele patului, ţinând strâns tăblia cu o mână şi ascultând vântul nocturn care se tânguia la fereastră şi ploaia care biciuia geamurile. Minutele treceau ca melcii urcând pe un plan înclinat, dar aşteptarea îi dădu cel puţin timp să se calmeze şi să se gândească cum o să-i povestească lui Bobby ce s-a-ntâmplat.

O dată cu alinierea limbilor de la ceas în dreptul orei două, Hal se îndreptă către telefonul de pe noptieră, când auzi vaietul

misterios al unui flaut îndepărtat. Perdeaua pe jumătate trasă începu să fluture în bătaia unui curent de aer.

Se întoarse la piciorul patului şi se uită după perdea la uşa ce dădea în coridor. Era închisă. Nu de-aici venea curentul.

Flautul încetă. Atmosfera din cameră deveni statică, încărcată.

Brusc, perdeaua tremură, zgâlţâind uşor inelele de care era prinsă de galerie, iar o răsuflare rece mătură camera, ciufulindu-i părul. Muzica fantomatică, monotonă, se înălţă din nou.

Uşa fiind închisă şi fereastra fiind încuiată, singura sursă posibilă a curentului rămânea grila de ventilaţie de deasupra noptierei. Dar Hal nu simţi nimic atunci când se ridică pe vârfuri şi îşi ţinu mâna în dreptul ei. Vântul rece părea să se fi născut chiar din cameră.

Se învârti în cerc, căutând să-şi dea seama de unde se auzea flautul. De fapt, atunci când asculta cu atenţie, nu i se mai părea a fi un flaut; era, mai degrabă, ca un vânt care şuiera simultan prin mai multe ţevi, şi mari, şi mici, însăilând sunete vagi, dar distincte, alcătuind o ţesătură care era şi stranie, şi melancolică, şi jalnică, şi... ameninţătoare. Muzica se pierdu, apoi reveni pentru a treia oară. Spre marea lui mirare, notele păreau să provină din spaţiul liber de deasupra patului.

Se întrebă dacă flautul mai putea fi auzit şi de altcineva din spital. Probabil că nu. Deşi se auzea mai tare ca la început, rămânea îndepărtat; dacă ar fi dormit, misterioasa serenadă nu l-ar fi putut trezi.

Hal văzu cum aerul de deasupra patului începea să tremure. O clipă simţi că nu mai putea să respire, ca şi când camera ar fi fost vidată. Simţi cum i se înfundau urechile, ca la o schimbare prea bruscă de altitudine.

Curentul şi vaietul ciudat se stinseră împreună, iar Frank reapăru la fel de brusc precum dispăruse. Era culcat pe o parte, cu genunchii la piept. Se simţi dezorientat vreo câteva clipe, când îşi dădu seama unde se afla, se agăţă de tăblia patului şi se ridică în capul oaselor. Pielea din jurul ochilor era umflată şi întunecată, dar în rest era îngrozitor de palid. Faţa lui avea o nuanţă unsuroasă, de parcă transpiraţia ar fi fost formată din picături de ulei. Pijamaua albastră era mototolită, pătată de sudoare şi murdară.

– Opreşte-mă! zise Frank.

– Ce naiba se-ntâmplă aici? întrebă Hal, cu o voce spartă.

– Nu mă pot controla.

– Unde ai fost?

– Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

Pollard continua să ţină strâns tăblia patului cu o mână, dar o întinse pe cealaltă către Hal.

– Te rog, te rog...

Apropiindu-se de pat, Hal întinse mâna...

...şi Pollard dispăru, dar însoţit, de astă dată, nu numai de un şuierat, ci şi de scrâşnet de metal. Tăblia de oţel, pe care o ţinuse atât de strâns, se desprinsese de pat şi dispăruse o dată cu el.

Hal Yamataka rămase cu ochii pironiţi asupra balamalelor cu care fusese fixată tăblia. Erau îndoite şi rupte, de parcă ar fi fost făcute din carton. O forţă incredibilă îl smulsese pe Pollard din cameră, rupând oţelul de un centimetru grosime.

Privindu-şi mâna întinsă, Hal se întrebă ce i s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi atins pe Pollard. Oare ar fi dispărut şi el? Unde? În mod sigur, nu undeva unde să-i placă.

Sau poate că numai o parte din el ar fi plecat cu Pollard. Poate că s-ar fi dezmembrat, aşa cum se întâmplase cu tăblia patului. Poate că braţul i-ar fi fost smuls din umăr cu un zgomot aproape la fel de puternic ca acela cu care fuseseră desprinse balamalele, şi poate că ar fi fost lăsat în urmă, ţipând de durere, cu sângele ţâşnind din vasele rupte.

Îşi trase mâna înapoi, de parcă s-ar fi temut că Pollard o să reapară şi o să i-o strângă.

În timp ce ocolea patul pentru a ajunge la telefon, se temu să nu-l lase picioarele. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât aproape că scăpă receptorul, şi numai cu mult efort reuşi să formeze numărul de-acasă al familiei Dakota.

37

Bobby şi Julie plecaseră către spital la trei fără un sfert dimineaţa. Noaptea părea mai adâncă decât de obicei, iar felinarele şi farurile nu reuşeau să străpungă bezna. Valurile de ploaie cădeau cu o asemenea forţă, încât păreau să ricoşeze din asfalt, de parcă erau fragmente ale unei clădiri pe cale să se dărâme peste ei.

Julie se afla la volan, fiindcă Bobby era încă adormit. Avea ochii grei de somn, nu se putea opri din căscat și gândurile îi erau confuze. Nu apucaseră să doarmă decât trei ore înainte ca Hal Yamataka să-i trezească. Julie se descurca chiar dacă dormea mai puțin, dar Bobby avea nevoie de cel puțin șase-opt ore de somn pentru a funcționa corespunzător.

Era o diferență minoră între ei, nu cine știe ce. Dar numeroase asemenea diferențe îl făceau pe Bobby să creadă că, una peste alta, Julie era mai tare decât el, chiar dacă o putea învinge la scandenbeg.

Bobby chicoti încet.

– Ce-i? întrebă ea.

Frână în dreptul unui semafor care se făcuse roșu. Imaginea lui însângerată se reflecta, deformată, în oglinda străzii ude de ploaie.

– E o prostie din partea mea să recunosc, dar mă gândeam că, în unele privințe, ești mai tare ca mine.

– Nu-i o mare descoperire, răspunse Julie. Întotdeauna am știut că sunt mai tare ca tine.

– Zău? Dacă facem un scandenbeg, te bat de te usuc.

– Ce trist! zise ea, clătinând din cap. Chiar crezi că, dacă bați pe cineva mai mic decât tine, și care mai e și femeie, atunci ești mai bărbat?

– Pot să bat o grămadă de muieri mai mari ca mine, o asigură Bobby. Și, dacă sunt destul de bătrâne, pot să mă bat cu două-trei simultan. De fapt, pot să fie chiar șase babe solide, și mă lupt cu toate deodată, legat cu o mână la spate.

Semaforul se făcu verde și Julie conduse mai departe.

– Impresionant.

– Chiar așa. Deși mi-ar prinde bine o manivelă.

Ea râse și el rânji. Dar nu puteau să uite unde se duc și de ce, și zâmbetele lor se stinseră. Mergeau în liniște. Ticăitul ștergătoarelor de parbriz, care ar fi trebuit să-l adoarmă pe Bobby, îl ținea, de fapt, treaz.

– Crezi că Frank chiar a dispărut din fața lui Hal, așa cum spune el? zise Julie, în cele din urmă.

– Hal nu mi s-a părut niciodată un tip isteric.

– Nici mie.

Julie făcu stânga la următoarea intersecție. La câteva sute de metri, prin perdeaua de ploaie, luminile spitalului pulsau, făcându-l să pară ca un miraj, o oază fantomatică ce se ridică printre aburi în căldura deșertului.

Când intrară în cameră, îl găsiră pe Hal stând la picioarele patului, care era ascuns de perdea. Arăta de parcă nu numai că văzuse o fantomă, dar o și îmbrățișase și o sărutase pe buzele ei reci, umede și putrede.

– Slavă cerului, ați venit! Privi dincolo de ei, spre hol. Asistenta-șefă pe etaj vrea să cheme poliția, să-l declare dispărut...

– Ne-am ocupat de asta, îl întrerupse Bobby. Doctorul Freeborn a vorbit cu ea la telefon și am semnat un act în care ne asumăm responsabilitatea.

– Bine, zise Hal și gesticulă către ușă. N-ar strica să fim cât mai singuri.

După ce închise ușa, Julie veni lângă ei, la piciorul patului.

Bobby observă tăblia lipsă și balamalele rupte.

– Ce-i asta?

Hal înghiți în sec.

– Era agățat de tăblie când a dispărut... și a luat-o cu el. N-am spus nimic despre asta la telefon, pentru că m-am gândit că o să credeți că sunt nebun și ar fi fost ca o confirmare.

– Explică-ne acum, zise Julie încet.

Vorbeau în șoaptă, pentru că, altfel, Grace Fulgham ar fi apărut cu siguranță să le reamintească faptul că majoritatea pacienților dormeau la acea oră.

Când Hal termină de povestit, Bobby spuse:

– Flaute, adieri bizare... ceva de felul ăsta auzise și Frank atunci când s-a trezit pe alee și știa, cumva, că vine cineva.

O parte din murdăria pe care Hal o remarcase pe pijamaua lui Frank, atunci când acesta apăruse pentru a doua oară, rămăsese pe cearșafuri. Julie luă un pic pe degete.

– Nu e chiar murdărie.

Bobby cercetă grăunțele de pe degetele ei.

– Nisip negru.

– Frank n-a mai apărut de când a dispărut cu tăblia? îl întrebă Julie pe Hal.

– Nu.

– Şi când a fost asta?

– La câteva minute după ora două. Poate pe la două şi trei minute, cam aşa ceva.

– Adică, acum vreo oră şi douăzeci de minute, zise Bobby.

Tăcură, privind locul de unde fusese smulsă tăblia patului. Afară, o rafală de vânt trânti ploaia de geam cu atâta forţă, încât li se păru că un poznaş aruncă cu boabe uscate de porumb, ca în ziua de Halloween.

În cele din urmă, Bobby se uită la Julie.

– Ce facem?

Julie clipi.

– Nu mă întreba. Acesta e primul caz în care mă confrunt cu vrăjitoria.

– Vrăjitorie? întrebă Hal, neliniştit.

– E doar o figură de stil, îl asigură Julie.

Poate, gândi Bobby.

– Trebuie să presupunem că se va mai întoarce până dimineaţa, chiar de mai multe ori, şi că, în cele din urmă, va rămâne pe loc. Probabil că aşa călătoreşte atunci când adoarme şi nu-şi aduce aminte când se deşteaptă.

– Călătoreşte, repetă Julie.

În acele împrejurări, cuvântul părea încărcat de mister şi de exotism.

Luară încă două scaune din alte camere de pe coridor, având grijă să nu-i trezească pe pacienţi. Tensionat, Hal se postase în picioare în dreptul uşii camerei 628, în aşa fel încât să împiedice intrarea celor din personalul spitalului. Julie şedea la picioarele patului, iar Bobby, lângă latura patului cea mai apropiată de fereastră, cea care mai avea încă tăblia de metal.

Aşteptau.

Din scaunul său, Julie nu trebuia decât să-şi întoarcă puţin capul pentru a-l vedea pe Hal. Când privea în partea opusă, îl vedea pe Bobby. Dar, din cauza perdelei trase de-a lungul laturii cu tăblia lipsă, Bobby şi Hal nu se puteau vedea unul pe celălalt.

Julie se întrebă cât de uimit ar fi fost Hal observând ce repede a adormit Bobby. Hal era încă în priză după câte văzuse, iar Julie, deşi doar auzise despre dispariţiile vrăjitoreşti ale lui Frank, abia

aştepta ocazia să le vizualizeze cu ochii ei. Bobby avea o imaginaţie considerabilă şi o capacitate de a se mira asemănătoare cu a unui copil, aşa că era, probabil, mai emoţionat de cele întâmplate decât Julie sau Hal; în plus, din cauza presimţirilor tulburătoare pe care le avusese, se gândea că acest caz avea să fie plin de surprize, în majoritate neplăcute, iar recentele evenimente îl alarmaseră în mod cert. Cu toate acestea, se putea tolăni în scaunul tare, putea să-şi lase bărbia în piept şi să adoarmă imediat. Stresul nu avea să-l doboare niciodată. Uneori, capacitatea lui de a privi lucrurile fără crispare părea aproape supraomenească. Nu o mirase faptul că Bobby se îndrăgostise de melodia „Dont't worry, be happy", a lui Bobby McFerrin; cântecul i se potrivea perfect. Părea că poate să îşi inducă, printr-un efort de voinţă, o stare de linişte sufletească, iar Julie îl admira pentru asta.

La cinci fără douăzeci, când Bobby dormea deja de aproape o oră, admiraţia cu care îl privea începu să se transforme rapid într-o invidie nesănătoasă. Ar fi vrut să-i dea un brânci de pe scaun. Nu o făcu, pentru că singura lui reacţie ar fi fost, probabil, să caşte şi să se ghemuiască pe podea, unde ar fi dormit chiar mai comod, iar atunci, invidia ar fi copleşit-o în asemenea măsură, încât nu ar mai fi avut de ales şi ar fi fost nevoită să-l omoare. Îşi imagină ce s-ar fi întâmplat apoi la tribunal: „Ştiu că nu e bine să ucizi, domnule judecător, dar era, pur şi simplu prea relaxat ca să merite să trăiască."

O cascadă de note estompate, aproape melancolice, se revărsă în spaţiul încăperii.

– Flautul! strigă Hal, sărind din scaun ca o boabă de porumb dintr-o tavă încinsă.

Simultan, venind de nicăieri, o suflare de aer rece traversă camera.

Julie se ridică în picioare.

– Bobby! şopti ea.

Îl scuturâ de umăr, şi el se trezi exact când muzica aceea atonală se stinse, iar atmosfera din cameră rămase iarăşi încremenită.

Bobby se frecă la ochi şi căscă.

– Ce s-a-ntâmplat?

Chiar în timp ce vorbea, muzica fantomatică se înălţă din nou, tot estompată, dar mai tare ca înainte. De fapt, nu era muzică, ci doar un zgomot. Iar Hal avea dreptate: dacă ascultai cu atenţie, puteai să-ţi dai seama că nu e vorba de un flaut.

Julie se apropie de pat.

Hal își părăsise postul de lângă ușă. Îi puse o mână pe umăr, oprind-o din drum.

– Fii prudentă!

Frank povestise că auzise de trei-patru ori trilurile falsului flaut, și simțise de tot atâtea ori agitația aerului, înainte ca domnul Fulgere Albastre să-i iasă în cale, în noaptea aceea din Anaheim, iar Hal remarcase că reaparițiile lui Frank fuseseră precedate de câte trei episoade similare. Dar aceste fenomene colaterale nu urmau, probabil, o lege imuabilă, pentru că, imediat după încetarea celui de-al doilea val de sunete disarmonice, aerul de deasupra patului străluci de parcă cineva ar fi aruncat doi pumni de paiete care erau măturate de un vârtej de vânt, și Frank Pollard își făcu brusc apariția deasupra ceafșafurilor boțite.

Lui Julie i se înfundară urechile.

– Mamă dragă! exclamă Bobby, exact așa cum se așteptase Julie.

Ea, pe de altă parte, era incapabilă să scoată vreun cuvânt.

Gâfâind, Frank Pollard se ridică în capul oaselor, cu o figură cadaverică. Pielea din jurul ochilor săi umflați părea vânătă, și o transpirație acră i se aduna în țepii bărbii.

Ținea în mâini o față de pernă, pe jumătate umplută cu ceva. Un capăt al ei era răsucit și legat cu o sfoară. Îi dădu drumul, iar fața de pernă se rostogoli de pe pat, pe unde se aflase tăblia metalică, și căzu cu un zgomot înfundat pe dușumea.

Când vorbi, vocea sa era răgușită și ciudată:

- Unde mă aflu?

- Ești la spital, Frank, zise Bobby. Acum e în ordine. Ai ajuns unde trebuie.

– La spital... zise Frank, savurând cuvântul, de parcă îl pronunța pentru prima oară. Se uită împrejur cu o nedumerire evidentă întipărită pe chip – încă nu știa unde se află. Nu mă lăsați să scap...

Dispăru înainte de a-și termina propoziția. Un șuierat scurt îi însoți plecarea, ca și când camera ar fi scăpat printr-o găurică făcută în textura realității.

- La naiba! exclamă Julie.

– Unde-i era pijamaua? întrebă Hal.

- Ce?

– Era încălțat și purta pantaloni maro, cămașă și un pulover, zise Hal, dar ultima oară când l-am văzut eu, acum câteva ore, mai avea încă pijamaua pe el.

Ușa din partea opusă a camerei începu să se deschidă, dar se lovi de scaunul pe care-l folosise Hal. Grace Fulgham își vârî capul pe ușă. Se uită întâi la scaun, apoi își plimbă privirea de la Hal la Julie și apoi la Bobby, care se apropiase de capătul patului și se uita peste umărul asociaților săi, incomodat de perdeaua trasă.

Probabil că nu reușiseră să-și ascundă prea bine uluirea provocată de dispariția lui Frank, căci asistenta se încruntă și spuse:

- Ce s-a-ntâmplat?

Julie traversă repede camera, în timp ce Grace Fulgham scoase scaunul din ușă și o deschise de tot.

– Lucrurile sunt în ordine. Am vorbit la telefon cu angajatul nostru însărcinat cu căutarea lui Pollard. Acesta ne-a spus că a dat de cineva care l-a văzut pe Pollard ceva mai devreme. Acum, fiindcă știm încotro a luat-o, e numai o chestiune de timp până îl găsim.

– Nu ne așteptam să stați atâta timp aici, spuse Fulgham, încruntându-se la perdeaua trasă.

Poate că, în ciuda ușii închise, auzise tânguirea flautului care nu era flaut.

– Păi, zise Julie, de aici ne e cel mai ușor să coordonăm căutările.

Stând chiar în dreptul ușii și având scaunul lui Hal lângă ea, Julie încercă să o împiedice pe asistentă să înainteze, fără a lăsa impresia că o făcea intenționat. Dacă Fulgham ar fi trecut de perdea, ar fi remarcat lipsa tăblicii, nisipul negru din pat și fața de pernă plină cu Dumnezeu știe ce. Cu greu ar fi putut să răspundă vreunei întrebări legate de aceste lucruri, iar dacă asistenta rămânea mult timp în cameră, ar fi asistat la reapariția lui Frank.

– Sunt sigură că nu i-am deranjat pe ceilalți pacienți, spuse Julie. Ne-am străduit să nu facem zgomot.

– Nu, nu, încuviință Fulgham, nu ați deranjat pe nimeni. Mă întrebam dacă nu doriți un strop de cafea, ca să vă simțiți mai puțin obosiți.

Julie se întoarse către Hal și Bobby.

– Vreți cafea?

– Nu, răspunseră cei doi deodată.

Apoi continuară să vorbească în acelaşi timp; Hal spuse „Nu, mulţumesc", iar Bobby spuse „Amabil din partea dumneavoastră".

– Eu sunt cât se poate de trează, preciză Julie, încercând cu disperare să scape de asistenta-şefă, dar străduindu-se să pară nepăsătoare. Hal nu bea cafea, iar Bobby, soţul meu, nu suportă cafeaua din cauza unor probleme cu prostata. Oricum, sunt sigură că nu mai rămânem mult pe-aici.

– Bine, admise asistenta, dar, dacă vă răzgândiţi...

După ce Grace Fulgham plecase, închizând uşa în urma ei, Bobby şopti:

– Probleme cu prostata?

– Excesul de cofeină provoacă tulburări ale prostatei, răspunse Julie. Mi s-a părut un detaliu suficient de convingător ca să explic de ce tu, în ciuda căscatului tău, nu doreai cafea.

– Dar eu nu am probleme cu prostata. O să creadă că sunt un moş ramolit.

– Eu am, zise Hal, şi nu sunt un moş ramolit.

– Ce se-ntâmplă aici? interveni Julie. Am început cu toţii să delirăm.

Împinse scaunul înapoi în uşă şi se întoarse la pat, de unde ridică faţa de pernă pe care Frank o adusese cu el.

– Atenţie! făcu Bobby. Ultima oară când a folosit o faţă de pernă, avea insecta aia în ea.

Julie o puse pe un scaun şi o privi îndeaproape.

– Nu pare să se zvârcolească ceva înăuntru.

Începu să desfacă sfoara. Strâmbându-se, Bobby spuse:

– Dacă iese din ea ceva mare cât o pisică, cu multe picioare şi antene, eu mă duc direct la un avocat specializat în divorţuri.

Sfoara se desfăcu şi Julie se uită în faţa de pernă.

– Dumnezeule!

Bobby se retrase câţiva paşi în spate.

– Nu, nu e ceea ce crezi, îl asigură ea. Nu e nici un gândac de care să te temi. E plină cu bani. Scoase din sac câteva teancuri de bancnote de câte o sută de dolari. Dacă toate hârtiile sunt de câte o sută, poate să fie şi un sfert de milion aici.

– Oare ce-o face Frank? se întrebă Bobby. Spală bani pentru Mafia din Twilight Zone?

Aerul fu străbătut din nou de sunetele acelea muzicale, dar fără contur melodic, care aduseră după ele un curent de aer ce făcu perdeaua să foşnească.

Înfiorându-se, Julie se întoarse către pat.

Muzica apăru şi dispăru de încă trei ori, şi apoi reapăru Frank Pollard. Stătea culcat pe o parte, cu braţele la piept, cu pumnii strânşi, cu ochii închişi şi figura crispată, de parcă s-ar fi pregătit să primească o lovitură de topor.

Julie se apropie de pat, dar Hal o opri din nou.

Frank inspiră adânc, tremură, scânci, deschise ochii... şi iarăşi dispăru. În câteva secunde, apăru din nou, încă tremurând. Dar dispăru imediat, continuând, apoi, să apară şi să dispară de parcă ar fi fost imaginea de la un televizor prost acordat. În cele din urmă, reuşi să se agaţe de realitate şi rămase întins, gemând.

După ce se rostogoli pe spate, cu ochii pironiţi în tavan, îşi ridică mâinile de la piept, îşi desfăcu pumnii şi se holbă nedumerit la mâini, ca şi cum nu ar mai fi văzut degete în viaţa lui.

– Frank? i se adresă Julie.

Nu-i răspunse. Îşi pipăi faţa cu vârfurile degetelor, încercând, parcă, să-şi reamintească propriile trăsături. Julie îşi simţea inima zvâcnind puternic şi fiecare muşchi din corpul ei era întins ca arcul unui ceasornic întors peste măsură. Nu se temea cu adevărat. Tensiunea nu era provocată de frică, ci de nemăsurata stranietate a celor ce se întâmplau.

– Frank, te simţi bine?

Frank clipi şi o privi printre degete.

– Ah, dumneata eşti, doamnă Dakota! Da... Dakota. Ce s-a-ntâmplat? Unde mă aflu?

– Acum eşti la spital, îi răspunse Bobby. Ascultă, important este nu unde te afli, ci unde naiba ai fost?

– Unde am fost? Păi... ce vreţi să spuneţi?

Frank încercă să se ridice în capul oaselor, dar părea lipsit de forţa necesară.

Bobby apăsă pe unul dintre butoanele ce controlau poziţia patului, ridicând partea superioară a acestuia.

– În cea mai mare parte a ultimelor câteva ore nu ai fost în această cameră. E aproape cinci dimineaţa, şi până acum ai tot apărut şi dispărut, de parcă ai fi fost un membru al echipajului de pe *Enterprise* care se tot teleportează pe navă.

– *Enterprise?* Teleportare? Despre ce vorbeşti?

Bobby se întoarse către Julie.

– Oricine ar fi individul ăsta, de oriunde ar veni, ştim acum cu siguranţă că şi-a trăit viaţa în afara culturii moderne. Ai auzit vreodată de un american care să nu fi văzut *Star Trek?*

– Mulţumesc pentru analiză, domnule Spock, îi răspunse Julie.

– Domnule Spock? întrebă Frank.

– Poftim! făcu Bobby.

– Îl putem interoga mai târziu, precizâ Julie. Oricum, acum e prea zăpăcit. Trebuie să-l scoatem de-aici. Dacă se întoarce asistenta aia, cum îi explicăm reapariţia? Îţi închipui că o să creadă că a urcat, pur şi simplu, şase etaje, printre cei din personalul de pază şi de serviciu, fără ca nimeni să-l vadă?

– Da, admise Hal, şi, deşi pare că o să rămână printre noi, ce facem dacă se evaporă iar în faţa ei?

– Atunci îl vom lua din pat şi ne vom furişa cu el pe scările din capătul holului, până la maşină, sugeră Julie.

În timp ce ei vorbeau, Frank îşi răsucea capul de la unul la celălalt, urmărind conversaţia. Arăta ca un om care vede pentru prima oară un meci de tenis şi nu poate desluşi regulile jocului.

– După ce îl scoatem de-aici, îi explicăm asistentei-şefe că Frank a fost găsit la câteva sute de metri de spital şi că trebuie să ne întâlnim cu el, să vedem dacă vrea, sau dacă mai are nevoie să se întoarcă la spital. La urma urmei, e clientul nostru, nu copilul nostru adoptiv, şi trebuie să-i respectăm dorinţele.

Nu mai era cazul să aştepte rezultatele testelor, pentru a-şi da seama că Frank nu suferea de o boală cerebrală propriu-zisă. Amnezia lui nu era provocată de o tumoare malignă, ci de ceva mult mai bizar şi mai neobişnuit. Nici o tumoare, oricât de deosebită ar fi fost, nu-i conferea bolnavului capacitatea de a se teleporta.

– Hal, zise Julie, ia hainele lui Frank din dulap, împachetează-le şi pune-le în faţa de pernă, peste bani.

– Bine.

– Bobby, ajută-mă să-l dau jos din pat şi vezi dacă poate să stea în picioare. Arată extrem de slăbit.

Tăblia rămasă era înţepenită, dar Bobby se strădui să o coboare, pentru că, dacă ar fi încercat să-l dea jos pe cealaltă parte a patului, ar fi trebuit să tragă perdeaua, şi oricine ar fi intrat l-ar fi văzut.

– Îmi făceai un mare serviciu dacă duceai şi tăblia asta în Oz, îi spuse Bobby lui Frank – la care Frank îi răspunse doar: „Oz?"

Când tăblia fu, în sfârşit coborâtă, Julie descoperi că ezita să-l atingă pe Frank, temându-se de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla dacă Frank mai trăgea o dispariţie de-a lui. Văzuse cum arătau balamalele rupte, mai văzuse şi că Frank nu adusese tăblia înapoi, ci o abandonase în necunoscutul spaţiu în care se aventurase.

Şi Bobby ezită, dar îşi învinse teama. Apucă picioarele lui Frank şi le trase de pe pat, apoi luându-l de mână, îl ajută să se ridice în capul oaselor. Deşi Julie era, în unele privinţe, mai tare decât el, atunci când venea vorba de situaţii neprevăzute, el se dovedea mai flexibil şi se adapta mai rapid.

În cele din urmă, Julie făcu şi ea abstracţie de teamă. Împreună îl ajutară pe Frank să se ridice în picioare, sprijinindu-l, pentru că era nesigur. Acesta se plânse de slăbiciune şi ameţeală.

În timp ce-i băga celelalte articole de îmbrăcăminte în faţa de pernă, Hal spuse:

– Dacă e nevoie, îl cărăm cu şi cu Bobby.

– Îmi pare rău că vă fac atâtea probleme, zise Frank.

Cuvintele lui i se părură lui Julie mai patetice ca oricând şi simţi un val de ruşine, fiindcă nu dorise să-l atingă.

Ţinându-l pe Frank de-o parte şi de cealaltă, Julie şi Bobby îl plimbară de câteva ori prin faţa ferestrei udate de ploaie, oferindu-i prilejul de a se reobişnui cu mersul. Treptat, Frank se simţi mai puţin slăbit şi îşi recăpătă echilibrul.

– Dar îmi tot cad pantalonii, se plânse Frank.

Îl proptiră de pat şi Julie îl susţinu, în timp ce Bobby îi ridica puloverul din bumbac albastru ca să vadă dacă era nevoie să-i strângă cureaua. Capătul curelei era impânzit de găurele mici, care păreau făcute de insecte. Dar ce insecte mâncau piele? Atunci când Bobby o atinse, catarama de alamă se fărâmiţă, de parcă ar fi fost făcută din cocă uscată.

Holbându-se la firimiturile de metal strălucitor ce-i rămaseseră pe degete, Bobby îl întrebă pe Frank:

– De unde-ţi cumperi tu hainele? De la gunoieri?

În ciuda tonului său amuzat, Julie ştia că e înspăimântat. Ce substanţe sau ce împrejurări puteau altera atât de profund structura

alamei? Când Bobby își șterse degetele de cearșaf, Julie se crispă, aproape așteptându-se ca el să fi fost contaminat de contactul cu alama și să se fărâmițeze precum catarama.

După ce îi prinse lui Frank pantalonii cu curcaua pe care acesta o purtase atunci când se internase, Hal îl ajută pe Bobby să-l scoată pe clientul lor din cameră. Cu Julie în avangardă, străbătură holul repede și în liniște, și ajunseră la ieșirea în caz de pericol. Pielea lui Frank continua să fie rece și umedă de transpirație, dar efortul îi dăduse puțină culoare în obraji, ceea ce-l făcea să nu mai semene prea tare cu un cadavru ambulant.

Julie coborî în grabă scările, pentru a se asigura că drumul era liber. Cei trei bărbați coborâră patru etaje fără prea multă greutate, pașii lor stârnind ecouri între pereții goi. Dar, la etajul al treilea, se opriră câteva minute, pentru a-l lăsa pe Frank să-și recapete suflul.

– Mereu ești atât de slab atunci când te trezești și nu-ți amintești unde ai fost? îl întrebă Bobby.

Frank scuturâ din cap.

– Nu, răspunse el printre gâfâieli. Întotdeauna sunt înspăimântat... obosit, dar nu așa de rău... ca acum. Simt că... oriunde aș merge... orice aș face... mă stoarce din ce în ce mai tare. Nu o mai pot duce... multă vreme... așa.

În timp ce Frank vorbea, Bobby observă ceva ciudat la puloverul lui albastru. Modelul acestuia era, pe alocuri, foarte neregulat, de parcă mașina de cusut o luase razna. Și pe spate, lângă omoplatul drept, lipsea o bucată de mărimea unui plic, dar având marginile zimțate. Gaura respectivă era acoperită de un petic kaki, prins de restul puloverului, ca și când ar fi fost turnat din fabrică. Avea exact aceeași nuanță ca pantalonii lui Frank.

Pe Bobby îl trecu un fior de groază, fără să fie sigur de motiv. Subconștientul său părea să știe cum de ajunsese peticul acolo și ce însemna asta, precum și care erau consecințele posibile și grotești ale acestui fapt, în vreme ce conștientul său era năucit.

Văzu că și Hal, aflat de cealaltă parte a lui Frank, observase peticul și se încruntase.

Între timp, Julie se întoarse.

– Avem noroc, anunță ea. La capătul scărilor există două uși. Pe una dintre ele se ajunge în holul de lângă recepție, unde probabil că am da peste cineva din personalul de pază, chiar dacă nu îl mai caută pe Frank. Pe cealaltă ușă, se poate ieși în parcare, pe nivelul la care se află mașina noastră. Ce faci, Frank? Cum merge?

– Mă... odihnesc, spuse el, gâfâind mai puțin.

– Ia uită-te la asta, o atenționă Bobby, arătându-i peticul kaki.

Pe când Julie studia peticul, Bobby îi dădu drumul lui Frank și, la inspirație, se aplecă să cerceteze pantalonii clientului lor. Găsi o neregularitate corespunzătoare: material din pulover îmbinat cu stofa pantalonilor. Nu era o singură bucată, ci o serie de trei spații lângă manșeta crăcului drept; cu toate acestea, era sigur că o măsurătoare precisă ar fi arătat că materialul era exact în cantitatea lipsă din pulover.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Frank.

Bobby nu-i răspunse, dar trase de crăcul pantalonului, întinzându-l așa, încât să se poată uita mai bine la cele trei petice. De fapt, „petice" nu era cuvântul potrivit, pentru că ciudățeniile din materiale nu arătau ca niște reparații, fiind prea bine amestecate cu stofa din jur ca să fi fost cusute de mână.

Julie se ghemui lângă el și șopti:

– Mai întâi trebuie să-l scoatem pe Frank de-aici și să-l ducem la birou.

– Așa e, dar mi se pare foarte ciudat, răspunse Bobby. Ciudat și... important, într-un fel.

– Ce s-a-ntâmplat? repetă Frank.

– De unde ai hainele astea? îl iscodi Bobby.

– Aa... nu știu.

Julie arătă cu mâna spre șosetele albe ale lui Frank, și Bobby văzu imediat la ce se referea: mai multe fire albastre, de aceeași culoare cu puloverul, erau împletite în șoseta dreaptă.

Apoi, Bobby remarcă pantoful stâng al lui Frank. Era un pantof solid, maro-închis, dar străbătut pe alocuri de câteva dungi albe și îmbârligate. Le privi îndeaproape și observă că dungile erau, de fapt, niște fire aspre ca acelea din șosete; încercă să le desprindă cu unghia și descoperi că nu erau agățate de suprafața pantofului, ci făceau corp comun cu acesta.

Bucata ce lipsea din pulover devenise, cumva, parte din pantaloni și dintr-o șosetă, iar firele din șosetă ce fuseseră dislocate se aflau acum în pantoful de pe celălalt picior.

– Ce s-a-ntâmplat? repetă Frank, mai speriat decât înainte.

Bobby ezită să-şi ridice privirea, temându-se să nu vadă pielea ce lipsea din pantof lipită pe faţa lui Frank, iar carnea astfel înlocuită să se afle undeva prin pulover. Se ridică în picioare şi se sili să-şi confrunte clientul.

Dar, dincolo de ceaţă, de paloarea evidenţiată de roşul din obraji, de frica şi confuzia care îl făceau să pară chinuit, nu era nimic în neregulă cu faţa lui. Nu avea nici un ornament de piele maronie, nici un fir kaki în buze, nici nasturi care să-i iasă din pupile.

Mustrându-se în gând pentru imaginaţia lui prea bogată, Bobby îl bătu pe umăr.

– Nu-i nimic. E în ordine. O să vedem mai încolo. Hai să ieşim de-aici!

38

În braţele întunericului, învăluit de aceeaşi aromă de Chanel nr. 5, înfăşurat în cearşafuri şi pături care o încălziseră, odinioară, pe mama sa, Candy aţipea şi se trezea, tresărind, deşi nu putea să-şi amintească nici un coşmar.

Între perioadele de somn agitat, Candy medita asupra incidentului petrecut, ceva mai devreme, în canion, când, în vreme ce vâna, simţise o prezenţă nevăzută, punându-şi mâna pe capul lui. Acea întâmplare îl neliniştea, neştiind dacă era ceva ameninţător sau ceva promiţător, şi era dornic să o înţeleagă.

Se întrebă, mai întâi, dacă nu cumva fusese prezenţa angelică a mamei sale, plutind deasupra lui. Dar respinse rapid această ipoteză. Dacă mama lui ar fi trecut de cortina ce o despărţea de această lume, el i-ar fi recunoscut spiritul – aura ei unică, plină de dragoste, căldură şi compasiune. Ar fi căzut în genunchi la atingerea fantomatică a mâinii ei şi ar fi plâns de bucurie în faţa acestei vizite.

Se gândi o clipă că una dintre surorile sale, sau poate amândouă avea capacităţi telepatice de care el nu aflase până atunci şi îl contactaseră dintr-un motiv neştiut. La urma urmei, ele îşi controlau pisicile şi păreau să exercite aceeaşi influenţă şi asupra altor animale mici. Poate că erau capabile să pătrundă şi în interiorul minţilor omeneşti. N-ar fi vrut ca aceste două fete palide cu ochii

reci să-i încalce intimitatea. Uneori, le privea ca pe nişte şerpi – şerpi albi, încolăciţi, tăcuţi şi atenţi, motivaţi de dorinţe la fel de stranii ca ale oricărei reptile. Îl înfiora posibilitatea că ele ar fi putut pătrunde în mintea lui, chiar dacă nu ar fi reuşit să-l controleze.

Dar, printre picăturile de somn, abandonă ideea. Dacă Violet şi Verbina ar fi avut asemenea calităţi, l-ar fi transformat de mult în sclavul lor, aşa cum făcuseră şi cu pisicile. L-ar fi forţat să se dedea la fapte degradante şi obscene, căci nu îşi stăpâneau poftele trupeşti, aşa cum făcea el, şi, dacă ar fi putut, ar fi trăit într-o permanentă contradicţie cu cele mai fundamentale porunci divine.

Nu înţelegea de ce mama lui îl pusese să jure că o să le întreţină şi o să le apere, după cum nu înţelegea nici cum putuse ea să le iubească. Desigur, compasiunea mamei pentru aceste progenituri nereuşite nu era decât încă un exemplu al sfinţeniei sale. Mila şi înţelegerea se revărsau din sufletul acesteia precum apa rece şi limpede dintr-o fântână arteziană.

Dormi o vreme. Când se trezi din nou, tresărind, se întoarse pe o parte şi urmări lumina slabă a zorilor, strecurându-se prin jaluzele.

Acum, începu să analizeze posibilitatea ca prezenţa din canion să fi fost fratele său, Frank. Dar era puţin probabil. Dacă Frank ar fi fost telepat, atunci ar fi găsit o cale să-l distrugă pe Candy cu foarte mult timp în urmă. Frank era mai puţin înzestrat decât surorile lui, şi mult mai puţin talentat decât Candy.

Atunci, cine îl abordase de două ori în canion, căutând să se insinueze în mintea sa? Cine îi transmisese frânturile de propoziţii care îi răsunau în cap: „Ce... unde... ce... de ce... ce... unde... ce... de ce...?"

Noaptea trecută, încercase să prindă acea prezenţă cu forţa minţii. Când aceasta se retrăsese în grabă, se străduise să o urmărească cu spiritul, dar o asemenea tentativă pe plan psihic îl depăşise. Spera, totuşi, să-şi poată îmbunătăţi, cu timpul, această capacitate.

În cazul în care intrusul revenea, avea să încerce să lege un fir al minţii sale de a lui, şi apoi să-l urmărească până la capăt. În cei douăzeci şi nouă de ani de viaţă, nu întâlnise oameni cu capacităţi psihice, în afara celor din familia sa. Dacă mai exista o persoană dotată pe lumea asta, trebuia să o găsească, întrucât o asemenea fiinţă, care nu fusese născută de sfânta lui mamă, nu putea să fie decât un rival, o ameninţare, un duşman.

Deşi soarele din spatele ferestrelor acoperite încă nu se ridicase deasupra orizontului, Candy ştia că nu o să mai poată adormi. Aruncă departe pătura neagră, traversă camera întunecată şi înghesuită cu siguranţa unui orb care se află la el acasă şi intră în baia alăturată. După ce închise uşa, se dezbrăcă, fără să arunce vreo privire în oglindă. Urină, fără să-şi privească organul pe care-l ura. Sub duş, îşi spălă sexul numai după ce îşi puse mănuşa confecţionată special pentru a preîntâmpina contactul dintre mâna nevinovată şi carnea blestemată dintre picioare.

39

Părăsind spitalul din Orange, se deplasară direct la birourile lor din Newport Beach. Aveau multe de făcut pentru Frank, iar înrăutăţirea condiţiei acestuia necesita mai multă grabă ca oricând. Frank mergea în maşina lui Hal, iar Julie îi urmărea, ca să le poată sări în ajutor dacă s-ar fi petrecut ceva neobişnuit în timpul călătoriei. Întregul caz părea, de altfel, o serie de evenimente neobişnuite.

La ora la care ajunseră în faţa birourilor lor pustii (angajaţii firmei aveau să vină abia după câteva ore), soarele se ridicase în spatele norilor dinspre est. Către apus se vedea o fâşie subţire de cer albastru, ca o crăpătură sub uşa furtunii. Când cei patru pătrunseră în sanctuarul lor interior, ploaia se opri brusc, de parcă o mână divină apăsase pe o manetă celestă; apa, care nu mai curgea în valuri pe ferestrele mari, se transforma în sute de picături, cărora puţinele raze ce străpungeau perdeaua de nori le dădeau o nuanţă argintiu-cenuşie.

Bobby arătă spre faţa de pernă umflată, pe care Hal o căra cu el.

– Du-l pe Frank în baie şi ajută-l să se îmbrace cu hainele pe care le purta când a fost internat. Apoi vom cerceta cu multă atenţie hainele cu care este îmbrăcat acum.

Frank îşi recăpătase echilibrul şi, în mare parte, forţa. Nu mai avea nevoie de ajutorul lui Hal. Dar Julie ştia că Bobby nu o să-l mai lase pe Frank neînsoţit. Trebuia să fie supravegheat în mod constant, pentru a nu scăpa vreun indiciu ce le-ar fi putut explica subitele sale apariţii şi dispariţii.

Înainte de a se ocupa de Frank, Hal scoase hainele mototolite din faţa de pernă, lăsând-o cu restul conţinutului, pe biroul lui Julie.

– Vrei o cafea? întrebă Bobby.

– Cu disperare, răspunse Julie.

Bobby intră în bucătărie şi dădu drumul celor două aparate de cafea.

Aşezându-se la birou, Julie goli faţa de pernă. Conţinea treizeci de teancuri de bancnote de câte o sută de dolari, legate cu elastic. Frunzări teancurile, să vadă dacă existau şi alte tipuri de bancnote, dar nu găsi decât sute. Alese două dintre pachete la întâmplare şi le numără. Fiecare avea câte o sută de bancnote, deci câte zece mii de dolari. Când Bobby apăru cu cafelele pe o tavă, Julie tocmai descoperise că era cea mai mare sumă ridicată de Frank până atunci.

– Trei sute de bătrâne, îi zise ea, în timp ce Bobby aşeza tava pe birou.

Bobby fluieră încet.

– Deci cât vine în total?

– Cu ăştia, ţinem în păstrare şase sute de mii.

– În scurt timp, va trebui să ne cumpărăm o casă de bani mai mare.

Hal Yamataka aşeză celelalte haine ale lui Frank pe măsuţă.

– Ceva nu-i în regulă cu fermoarul de la pantaloni. Nu-i vorba că nu merge, ceea ce este adevărat. Mă refer la faptul că e ceva foarte ciudat la el.

Hal, Frank şi Julie îşi traseră scaunele în jurul măsuţei joase, în timp ce Bobby şedea pe canapea şi cerceta hainele cu atenţie. Pe lângă cele constatate la spital, remarcă acum că, deşi cei mai mulţi dintre zimţii fermoarului erau din metal, cum era şi firesc, vreo patruzeci dintre ei, aşezaţi la întâmplare, erau din cauciuc negru. În aceşti zimţi negri se blocase fermoarul.

Bobby se holbă la fermoarul misterios, plimbându-şi degetele peste el, până când, brusc, îi veni o idee. Ridică unul dintre pantofii lui Frank şi se uită la toc. Primul era normal, dar în tocul celui de-al doilea pantof străluceau treizeci-patruzeci de bucăţele metalice, ce făceau corp comun cu cauciucul tălpii.

– Are cineva un bricegag? întrebă Bobby.

Hal scoase unul din buzunar. Bobby îl folosi pentru a extrage din toc câteva mici dreptunghiuri metalice, care păreau să fi fost puse colo o dată cu restul tălpii. Erau zimți de fermoar. Căzură pe măsuță cu un clinchet. La o simplă privire, cantitatea de cauciuc dislocată de zimți părea egală cu cea din fermoar.

Așezat între imaginile personajelor lui Disney din biroul firmei Dakota & Dakota, Frank Pollard se simțea cuprins de o sfârșeală demnă de un desen animat, o epuizare atât de totală, încât l-ar fi făcut pe Donald să se prelingă de pe scaun și să se transforme într-un maldăr de pene. De când se trezise în aleea întunecată, oboseala îl pătrunsese încetul cu încetul, zi de zi, ceas de ceas, dar acum se revărsa în el de parcă ar fi străpuns digul. Torentul de oboseală nu avea densitatea apei, ci a plumbului topit, iar Frank se simțea extraordinar de greu; trebuia să facă un mare efort pentru a-și mișca mâinile sau picioarele, și abia reușea să-și țină capul drept. Îl dureau toate încheieturile, dar în special genunchii, șoldurile și umerii. Avea o senzație de febră, dar nu ca aceea dată de o boală acută, ci de o infecție virală care-i storsese vlaga pe tot parcursul vieții sale. Oboseala însă nu-i tocise simțurile, din contră, terminațiile nervoase păreau ascuțite cu glaspapir. Zgomotele puternice îl speriau, lumina îl făcea să clipească de durere, și era extrem de sensibil la temperatură, precum și la granularitatea suprafețelor pe care le atingea.

Epuizarea sa era cauzată doar în parte de faptul că nu dormea mai mult de câteva ore pe noapte. Dacă era să creadă ce spuneau detectivii - și Frank nu vedea nici un motiv pentru care aceștia l-ar minți - în timpul nopții, desfășurase o intensă activitate de apariții și dispariții, deși, când se reîntorsese în pat și rămăsese pe loc, nu-și mai amintea nimic din ceea ce făcuse. Oricare ar fi fost pricina acelor dispariții, indiferent unde se ducea, cum, sau de ce, era probabil ca actul dispariției în sine să fi cerut o cheltuială de energie, la fel ca orice altă activitate fizică, așa că se putea presupune că profunda sa oboseală și slăbiciunea erau, în mare parte, rezultatul acelor călătorii nocturne.

Bobby Dakota extrase doar câțiva zimți de alamă din tocul pantofului. După ce le studie câteva clipe, puse bricegul deoparte, se lăsă pe spate pe canapea și, prin fereastra biroului, se uită îngândurat la cerul întunecat, dar fără ploaie. Erau cu toții tăcuți, așteptând să vadă ce deducea el din starea hainelor și a pantofilor.

Deși era obosit și speriat, și deși îi cunoștea pe soții Dakota doar de-o singură zi, Frank își dădea seama că, dintre cei doi, Bobby avea o minte mai imaginativă și mai agilă. Julie era, poate, mai deșteaptă decât soțul ei, dar gândea mai metodic și avea mult mai puține șanse de a face un salt intuitiv și de a descoperi soluții originale. Erau o pereche potrivită, și Frank se baza pe faptul că firile lor complementare o să-l ajute să se salveze.

Întorcându-se din nou către Frank, Bobby îl iscodi:

– Ce-ai zice dacă ai fi cumva capabil să te teleportezi, să ajungi dintr-o parte într-alta într-o clipită?

– Dar asta ar însemna... magie, răspunse Frank. Nu cred în magie.

– Oh, eu da, afirmă Bobby. Nu în vrăjitorie și deochi, sau în spiriduși închiși în sticle, dar cred în posibilitatea existenței unor lucruri fantastice. Simplul fapt că lumea există, că suntem vii, că putem râde și cânta, și putem simți soarele... mie toate astea mi se par, oarecum, magice.

– Să mă teleportez, zici? Dacă pot? Eu nu știu că aș putea. Este evident că, mai întâi, trebuie să adorm. Ceea ce înseamnă că teleportarea e provocată de subconștientul meu și e un proces esențialmente involuntar.

– Nu dormeai când ai reapărut în camera de la spital sau în celelalte situații în care ai dispărut, îi aminti Hal. Poate că dormeai la început, dar, după aceea, nu. Țineai ochii deschiși. Mi-ai vorbit.

– Dar nu-mi amintesc, spuse Frank, frustrat. Știu numai că am adormit și, brusc, m-am trezit speriat, zăpăcit, și cu voi toți în jurul meu.

Julie oftă.

– Teleportare. Cum să fie posibil?

– Ai văzut cu ochii tăi.

Bobby ridică din umeri. Luă o gură de cafea, mai relaxat ca oricare dintre ceilalți, de parcă a avea un client cu puteri psihice uluitoare era, dacă nu o problemă cotidiană, măcar ceva la care te puteai aștepta în meseria asta, după atâția ani de practică.

– L-am văzut dispărând, acceptă Julie, dar nu sunt sigură că asta demonstrează că s-a... teleportat.

– Când a dispărut, spuse Bobby, s-a dus undeva, nu?

– Păi... da.

– A te deplasa instantaneu dintr-un punct în altul cu ajutorul voinței este, după părerea mea, chiar definiția teleportării.

– Dar cum? îl iscodi Julie.

Bobby înălță iarăși din umeri.

– În momentul de față, n-are importanță cum. Eu propun să pornim de la ipoteza teleportării.

– Doar ca ipoteză, precizâ Hal.

– Bine, admise Julie. Hai să presupunem că, teoretic, Frank se poate teleporta.

Lui Frank, pe care amnezia îl separa de propria lui experiență, i se părea ca și când ai presupune că fierul e mai ușor ca aerul pentru a demonstra că există dirijabile din oțel. Dar era pregătit să meargă mai departe.

– Bun, zise Bobby, atunci, pe baza acestei ipoteze, putem explica starea hainelor.

– Cum? se interesă Frank.

– Mai avem până ajungem la haine. Urmărește-mă. Întâi, dacă te teleportezi, atunci probabil că atomii corpului tău se despart, pentru a se reuni, după o clipă, în alt loc. Același lucru e valabil și pentru hainele pe care le porți, și pentru orice obiect pe care-l ții în mână, cum a fost tăblia de la pat.

– Ca în cabina de teleportare din filmul *Musca,* zise Hal.

– Exact, aprobă Bobby, care era din ce în ce mai entuziasmat. Puse cafeaua la loc, se trase mai aproape de marginea canapelei și continuă, gesticulând: Cam așa ceva. Dar puterea de a face asta există chiar în interiorul lui Frank, nu în cine știe ce mașină a viitorului. Se gândește la un loc, se descompune într-o fracțiune de secundă – puf! – și se refac la destinație. Presupun, bineînțeles, că mintea îi rămâne intactă, chiar și atunci când corpul său este împrăștiat în miliarde de atomi, pentru că numai puterea minții poate transporta acele particule laolaltă, ca un câine ce conduce o turmă de oi, pentru a le readuce, la sfârșit, în formația dorită.

Deși oboseala sa era destul de profundă încât să fi provenit dintr-un efort imposibil, de genul celui descris de Bobby, Frank nu părea convins.

– Păi, ăăă, nu știu... Nu prea te învață la școală așa ceva. Universitățile nu țin cursuri despre teleportare. Deci e ceva... instinctiv? Chiar dacă presupunem că știu instinctiv cum să-mi descompun corpul și să trimit șuvoiul de particule la distanță, refacerea lui, totuși... cum ar putea o minte de om, chiar genială, să fie atât de puternică, încât să controleze toate acele miliarde de particule și să le reașeze apoi la locul lor? Ar fi nevoie de sute de mii de genii, și eu nici măcar nu sunt unul dintre ele. N-oi fi eu idiot, dar nici nu depășesc media inteligenței.

– Ți-ai răspuns singur la întrebare, zise Bobby. Nu este nevoie de o inteligență supraomenească pentru asta, fiindcă teleportarea nu ține de inteligență. Nu ține nici de instinct. Este... este o abilitate programată în genele tale, ca și văzul, auzul sau mirosul. Gândește-te așa: orice imagine la care te uiți este compusă din miliarde de puncte separate, fiecare de altă culoare și luminozitate, dar ochii tăi ordonează instantaneu miliardele de intrări, făcându-le să alcătuiască o scenă coerentă. Nu trebuie să gândești pentru a putea să vezi. Vezi, asta-i tot. Înțelegi ce voiam să spun când vorbeam despre magie? Vederea este ceva aproape magic. În privința teleportării, există un mecanism care trebuie declanșat, poate prin dorința de a fi în altă parte, dar, după aceea, procesul este automat: creierul rezolvă problema la fel cum reușește să-și dea seama instantaneu de toate datele care ajung la ochii tăi.

Frank închise ochii strâns și își dori să se afle la recepția hotelului. Când deschise ochii și văzu că se afla tot în birou, spuse:

– Nu merge. Nu-i atât de simplu. Nu pot să dispar când vreau.

– Bobby, crezi că toți avem această capacitate, și numai Frank a învățat să o folosească? întrebă Hal.

– Nu, nu. Probabil că este vorba de o deosebire fundamentală între genele lui Frank și ale noastre, care ar fi putut să fie provocată de un accident genetic.

Tăcură cu toții, încercând să pătrundă ipoteza lui Bobby.

Afară, stratul de nori crăpa și se destrăma cu fiecare clipă, iar vechea vopsea albastră a cerului se ivea în tot mai multe locuri. Dar lui Frank înseninarea zilei nu-i îmbunătăți moralul.

În cele din urmă, Hal indică maldărul de haine de pe măsuță.

– Cum explică toate astea starea hainelor?

Bobby ridică puloverul albastru, ținându-l în așa fel încât să poată vedea cu toții peticul kaki.

– Bine, să presupunem că mintea se poate îngriji de toate moleculele corpului, fără să comită nici o greșeală. Ea se poate ocupa și de hainele lui, și de alte lucruri pe care acesta vrea să le ia cu el...

– Cum ar fi sacii de bani, precizâ Julie.

– Dar de ce şi tăblia de la pat? se interesă Hal. Nu avea nici un motiv s-o ia şi pe-aia cu el.

Bobby i se adresă lui Frank:

– Acum nu-ţi mai aminteşti, dar e clar că ştii ce se-ntâmpla în timpul seriei de teleportări. Ai încercat să te opreşti, l-ai rugat pe Hal să te ajute să te opreşti şi te-ai agăţat de tăblie ca de o ancoră care să te ţină în cameră. Erai atât de concentrat asupra tăblici, încât, atunci când ai plecat, ai luat-o cu tine. Cât priveşte modul în care s-au încurcat hainele... Poate că mintea ta se concentrează mai întâi asupra corpului, pentru că reconstituirea fără greş a corpului îţi este necesară pentru a supravieţui, şi uneori nu mai are suficientă energie pentru a rezolva lucrurile secundare, cum ar fi hainele.

– Fii bine, spuse Frank, nu-mi amintesc nimic dinaintea săptămânii trecute, dar asta e prima oară când mi se-ntâmplă aşa ceva, deşi se pare că aproape în fiecare noapte fac astfel de călătorii. Pe de altă parte, chiar dacă hainele mele ar fi ajuns cu bine, eu sunt din ce în ce mai slăbit, mai obosit şi mai zăpăcit...

Nu-şi termină ideea, deoarece îngrijorarea care li se citea pe faţă vădea înţelegerea lor. Dacă teleportarea îi storcea viaţa şi dacă nu se putea reface prin somn, atunci, cu timpul, avea să devină din ce în ce mai puţin meticulos în privinţa reconstituirii hainelor sau a altor obiecte pe care le ducea cu el. Dar cel mai important era că urma să aibă probleme şi cu reconstituirea propriului său corp. La întoarcerea din călătorie, ar fi putut găsi fragmente din pulover întreţesute în palmă, iar pielea astfel înlocuită apărând pe suprafaţa pantofilor, care suprafaţă ar putea să apară ca parte integrantă a limbii... sau ca celulele străine împletite în ţesuturile creierului.

Teama, care nu se afla niciodată departe, pândind în mintea lui Frank precum un rechin în adâncuri, ţâşni la suprafaţă, chemată de mila şi îngrijorarea pe care le citea pe feţele celor de care depindea salvarea lui. Închise ochii, ceea ce se dovedi a fi o idee proastă, pentru că îşi văzu propria faţă aşa cum ar fi arătat la capătul unei reconstituiri dezastruoase, la capătul unui viitor voiaj telechinetic: vreo zece dinţi ieşind din orbita dreaptă, ochiul expulzat holbându-se din obraz, nasul întins în bucăţi dizgraţioase într-o parte a feţei. Imaginea sa îşi căscă gura diformă, poate

pentru a striga, şi înăuntrul ei văzu două degete şi o porţiune de mână, implantate în locul limbii.

Deschise ochii cu un geamăt de groază.

Tremura. Nu se putea stăpâni.

Hal umplu din nou ceştile cu cafea, turnând, în ciuda orei matinale, şi ceva whisky în cea a lui Frank (fusese ideea lui Bobby), şi se duse în bucătărie pentru a pregăti o altă porţie.

După ce Frank îşi mai reveni cu câteva guri din cafeaua tratată, Julie îi arătă fotografia, urmărindu-i cu multă atenţie reacţiile.

– Recunoşti pe cineva?

– Nu. Îmi sunt străini cu toţii.

– Bărbatul, spuse Bobby, este George Farris. Adevăratul George Farris. Am luat poza de la cumnatul său.

Frank cercetă fotografia cu mai mult interes.

– Poate că l-am cunoscut şi de aceea i-am împrumutat numele, dar nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată.

– E mort, zise Julie, şi i se păru că surpriza lui Frank era autentică.

Îi povesti cum murise Farris, cu mulţi ani în urmă, şi cum, mult mai recent, familia lui fusese măcelărită. Îi povesti şi despre James Roman, şi despre felul în care murise familia acestuia, în incendiul din noiembrie.

– Ce-i cu toate morţile astea? E o coincidenţă? întrebă Frank, părând sincer întristat şi nedumerit.

Julie se aplecă puţin înspre el.

– Credem că domnul Fulger i-a omorât.

– Cine?

– Domnul Fulgere Albastre. Bărbatul care te-a urmărit în Anaheim, cel care încearcă să te vânează din nu ştiu ce motiv. După părerea noastră, acesta a descoperit că treci sub numele de Farris şi Roman, aşa că le-a aflat adresele, i-a omorât pe toţi, fie căutând să stoarcă informaţii de la ei, fie... de plăcere.

Frank păru consternat. Faţa îi păli treptat, de parcă ar fi fost o imagine la televizor care dispare, încetul cu încetul, din prim-plan. Deznădejdea din priviri i se amplifică.

– Dacă nu aş fi folosit identităţile lor, nu i-ar fi căutat niciodată. Au murit din cauza mea.

Compătimindu-l și simțindu-se stânjenită de modul sceptic în care abordase subiectul, Julie îi spuse:

– Nu trebuie să te roadă asta, Frank. Probabil că artistul care ți-a falsificat actele a luat numele la întâmplare dintr-o listă de decese recente. Dacă ar fi fost folosită altă metodă, familiile Farris și Roman nu ar fi ajuns în atenția domnului Fulger. Dar nu e vina ta că falsificatorul a folosit calea cea mai rapidă și mai comodă.

Frank clătină din cap, încercă să vorbească, dar nu reuși.

– Nu poți să te condamni pentru asta, zise Hal, din ușă.

Era clar că Hal se afla acolo de suficientă vreme pentru a înțelege importanța fotografiei. Îndurerarea lui Frank îl îngrijora evident. Ca și Clint, Hal fusese impresionat de vocea blândă a lui Frank, de modestia și de înfățișarea inocentă ale acestuia.

Frank își drese glasul și rosti, în cele din urmă:

– Nu, vina este a mea, Dumnezeule! Toți acei oameni au murit din cauza mea.

Bobby și Frank se așezară pe scaunele cu rotile din centrul de calcul al firmei Dakota & Dakota. Bobby porni unul dintre cele trei calculatoare, ultimul răcnet, fiecare dintre ele fiind legat de lumea exterioară prin câte un modem. Lumina din cameră era îndeajuns de blândă pentru a estompa strălucirea monitoarelor, iar din același motiv ferestrele erau acoperite cu perdele groase.

La fel ca poliția, în era siliconică, detectivii particulari și consultanții în probleme de securitate se bazau pe calculator pentru a-și ușura munca și a avea acces la o gamă largă de informații, pe care nu le-ar fi putut obține prin vechile metode ale lui Sam Spade sau Philip Marlowe. Desigur, munca de teren, interogarea martorilor și a posibililor suspecți, supravegherea la fața locului făceau încă parte din munca lor, dar, fără calculator, ar fi fost la fel de ineficienți ca un fierar care încearcă să repare un cauciuc cu ciocanul și nicovala. O dată cu trecerea ultimei decade a acestui secol, detectivii care nu se foloseau de evoluția cipurilor electronice mai existau doar la televizor și în lumea demodată a romanelor polițiste.

Lee Chen, cel care proiectase și răspundea de sistemul lor de gestionare a datelor, nu avea să vină la birou înainte de ora nouă. Bobby nu voia să mai aștepte aproape o oră înainte de a pune calculatorul să lucreze la cazul lui Frank. Bobby nu era un softist de

prima mână, ca Lee, dar știa elementele de bază și învăța repede, atunci când era nevoie, așa că putea să obțină informații din ciberspațiu cu aceeași ușurință cu care ar fi făcut-o dacă ar fi consultat un maldăr de ziare vechi.

Dintr-un sertar închis, Bobby scoase caietul de coduri al lui Lee și pătrunse, la început, în baza de date a unei rețele a Serviciului de Asigurări Sociale, ce conținea fișiere la care era permis accesul publicului. Se presupunea că alte fișiere ale aceluiași sistem erau inaccesibile, din cauza meterezelor ridicate de necesitatea introducerii numeroaselor parole.

Interogă fișierele din domeniul public, încercând să afle câți indivizi cu numele Frank Pollard erau înregistrați de sistem, și în câteva secunde răspunsul îi apăru pe monitor: dacă se ținea cont de diverse variante pentru Frank, cum ar fi Franklin, Frankie și Franco, precum și de nume ca Francis, pentru care Frank putea fi un diminutiv, existau, în total, șase sute douăzeci și nouă de Frank Pollard cu număr de înregistrare a asigurării sociale.

– Bobby, întrebă Frank, îngrijorat, tu pricepi ceva din chestiile alea de pe ecran? Sunt cuvinte adevărate, sau sunt doar litere amestecate?

– Cum? Firește că sunt cuvinte.

– Nu și pentru mine. Nu recunosc nici unul dintre ele. Mi se pare de neînțeles.

Dintre două calculatoare, Bobby ridică un exemplar din revista *Byte*, îl deschise la o anumită pagină și i-l întinse.

– Citește asta.

Frank luă revista, se holbă la ea și se apucă s-o răsfoiască. Mâinile începură să-i tremure, zgâlțâind-o.

– Nu pot. Doamne, ieri am uitat cum să socotesc, iar acum nu mai știu să citesc, mă simt tot mai zăpăcit și mai încețoșat, și mă dor încheieturile și mușchii. Teleportarea asta mă dărâmă, mă omoară. Încep să mă prăbușesc, Bobby, atât mental cât și fizic, din ce în ce mai repede.

– O să fie bine, îl consolă Bobby, deși manifesta o încredere în cea mai mare parte prefăcută.

Era destul de sigur că aveau să deslușească dedesubturile problemei, să afle cine era Frank, unde se ducea noaptea, cum și de ce, dar își dădea seama că Frank se degradează rapid, și nu era deloc la fel de sigur că Frank avea să mai trăiască pentru a culege

roadele descoperirilor lor. Cu toate acestea, își puse mâna pe umărul lui Frank și i-l strânse încurajator.

– Ține-te bine, prietene! Va fi bine. Sunt convins de asta.

Frank inspiră adânc și încuviință.

Bobby se întoarse către monitor, simțindu-se stânjenit de minciuna pe care tocmai o spusese.

– Îți amintești câți ani ai, Frank?

– Nu.

– Arăți cam de treizeci și doi-treizeci și trei de ani.

– Mă simt mai bătrân.

Fredonând „Satin Doll", a lui Duke Ellington, Bobby se gândi o clipă și apoi ceru calculatorului să-i elimine de pe listă pe toți cei sub douăzeci și opt de ani sau mai în vârstă de treizeci și opt. În felul acesta, lista se reduse la șaptezeci și două de nume.

– Ce crezi, Frank, ai mai trăit și prin alte părți, sau ești un californian pursânge?

– Habar n-am.

– Hai să presupunem că ești un fiu al Statului-Soare.

Bobby ceru calculatorului să-i păstreze pe listă doar pe cei născuți în California (cincisprezece) și apoi doar pe cei care încă mai locuiau acolo (șase).

Accesul la numerele de asigurare socială era interzis prin lege. Bobby consultă instrucțiunile din caietul lui Lee Chen și ajunse la fișierele secrete printr-o serie de manevre complexe, prin care străpunse sistemul de securitate al rețelei.

Bobby nu încălca legea cu inima ușoară, dar era un adevăr al vieții moderne că nu puteai obține exploatarea la maximum a unui sistem de gestionare de date dacă respectai toate regulile. Calculatoarele reprezintă instrumente ale libertății, în timp ce guvernele sunt, mai mult sau mai puțin, instrumente ale represiunii, așa că între cele două nu poate exista întotdeauna o relație armonioasă.

Obținu adresele și numerele de asigurare socială ale celor șase Frank Pollard care locuiau în California.

– Acum ce facem? întrebă Frank.

– Acum, îi răspunse Bobby, voi folosi aceste numere și adrese în bazele de date ale Departamentului de Transporturi din California, ale forțelor armate, ale forțelor de poliție și ale altor agenții guvernamentale, pentru a obține descrierile celor șase. Pe măsură ce le aflăm înălțimea, greutatea, culoarea ochilor, a părului, rasa...

îi vom elimina unul câte unul. Mai mult, dacă te afli printre ei și dacă ai fost în armată, sau ai fost arestat pentru vreo crimă, s-ar putea să găsim chiar și o poză de-a ta într-unul dintre fișiere, și atunci o să-ți putem confirma identitatea cu o fotografie.

Așezați la birou, Julie și Hal desfășurau mai mult de jumătate din teancurile de bani. Cercetară bancnotele, încercând să-și dea seama dacă aveau serii consecutive ce ar fi putut arăta că provin din spargerea unei bănci, a unei companii de asigurări sau a unei instituții.

Hal își ridică brusc privirea și zise:

– De ce se aud flaute și se simt curenți de aer atunci când Frank se teleportează?

– Cine știe? spuse Julie. Poate că aerul dislocat trece printr-un tunel într-o altă dimensiune.

– Mă gândeam că... Dacă domnul Fulger există, și dacă îl caută pe Frank, și dacă Frank spune că a auzit flaute atunci când se afla pe aleea aceea... atunci și domnul Fulger se poate teleporta.

– Da. Și?

– Și-atunci Frank nu e unic. Mai există unul ca el. Poate chiar mai mulți.

– Uite încă o idee, constată Julie. Dacă domnul Fulger se poate teleporta, și dacă află unde este Frank, nu avem cum să protejăm o ascunzătoare. Ar apărea în mijlocul nostru. Și ce-ar fi să aibă și o mitralieră, trăgând pe foc automat în timp ce-și face apariția?

După o clipă de tăcere, Hal spuse:

– Știi, întotdeauna mi s-a părut că grădinăritul este o meserie frumoasă. Nu-ți trebuie decât o mașină de tuns iarbă, o pereche de foarfece și câteva unelte simple. Regia e mică și rareori trage cineva în tine.

Bobby și Frank intrară în birou, unde Hal și Julie studiau banii. Punând o foaie de hârtie în fața acestora, Bobby spuse:

– Ți-a sunat ceasul, Sherlock Holmes! Lumea are acum un detectiv și mai mare.

Julie așeză foaia oblic, așa încât să poată citi în același timp cu Hal. Era o copie scoasă la imprimanta laser a formularului

completat de Frank şi depus la Departamentul Transporturilor, atunci când îşi reînnoise ultima oară carnetul de conducere.

– Descrierea fizică se potriveşte, remarcă Julie. E adevărat că te numeşti Francis Ezekiel?

Frank încuviinţă.

– Nu mi-am amintit până când nu am văzut. Dar e sigur vorba despre mine. Ezekiel.

Bătând cu degetul în foaie, Julie îl întrebă:

– Adresa aceasta din El Encanto Heights îţi spune ceva?

– Nu. Nici măcar nu ştiu pe unde vine El Encanto.

– E lângă Santa Barbara, îl lămuri Julie.

– Aşa a zis şi Bobby. Dar nu-mi amintesc să fi fost vreodată pe-acolo. Numai că...

– Ce?

Frank se apropie de fereastră şi privi oceanul îndepărtat, deasupra căruia cerul era acum în întregime albastru. Câţiva pescăruşi matinali descriau traiectorii unduitoare, încât era o plăcere să-i priveşti. Pe Frank nu-l impresionau însă nici pescăruşii, nici privelişte.

– Nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată în El Encanto Heights... numai că, de câte ori aud acest nume, mi se face un gol în stomac, de parcă aş cădea de la mare înălţime, spuse el, în cele din urmă. Şi când încerc să mă gândesc la El Encanto, inima îmi duduie, mi se usucă cerul gurii şi respir mai greu. Îmi închipui, atunci, că probabil am amintiri pe care le ascund, pentru că mi s-a întâmplat ceva rău acolo... ceva de care mi-e prea frică să-mi amintesc.

– Carnetul de conducere i-a expirat acum şapte ani şi, conform registrelor Departamentului de Transporturi, nu l-a mai reînnoit, preciză Bobby. De fapt, anul ăsta îşi vor face curăţenie, aşa că am avut noroc că l-am găsit înainte să-l şteargă. Puse pe birou încă două listări. V-a sunat ceasul, Holmes şi Sam Spade!

– Astea ce sunt?

– Procese-verbale de la poliţie. Frank a fost reţinut pentru încălcarea regulilor de circulaţie, prima oară, în San Francisco, acum ceva mai mult de şase ani, a doua oară, pe Autostrada 101, la nord de Ventura, acum cinci ani. De fiecare dată nu a avut carnetul de conducere la el, iar poliţiştii l-au dus la secţie, fiindcă se comporta ciudat.

Fotografiile anexate la cele două procese-verbale înfăţişau un bărbat ceva mai tânăr şi mai dolofan, care era, fără îndoială, actualul lor client.

Bobby împinse mai încolo o parte din bani şi se aşeză pe marginea biroului.

– De fiecare dată a evadat din închisoare, aşa că îl caută şi în ziua de azi, deşi nu foarte insistent, probabil, fiindcă nu a fost arestat pentru delicte grave.

– Nici de asta nu-mi amintesc, spuse Frank.

– Nici unul dintre rapoarte nu menţionează cum a scăpat, continuă Bobby, dar bănuiesc că nu rupând gratiile, săpând un tunel, confecţionând un pistol din săpun sau folosind una dintre metodele tradiţionale de evadare. A, nu, nu Frank al nostru!

– S-a teleportat, ghici Hal. A dispărut când nu se uita nimeni.

– Fac pariu că aşa a făcut, aprobă Bobby. Şi după aceea a început să umble cu acte false, ca să-l poată mulţumi pe orice poliţist care l-ar trage pe dreapta.

Privind hârtiile din faţa ei, Julie spuse:

– Ei bine, Frank, cel puţin acum ştim că ăsta este numele tău adevărat, şi ţi-am găsit şi o adresă în districtul Santa Barbara, care nu e o cameră de hotel. Începem să facem progrese.

– V-a sunat ceasul, Holmes, Spade şi Miss Marple! exclamă Bobby.

Incapabil să le împărtăşească optimismul, Frank se întoarse în scaunul în care se aşezase ceva mai devreme.

– Progresez, da. Dar nu câte ar trebui, şi nu destul de repede. Se lăsă în faţă, cu mâinile împreunate între genunchi, şi se uită morocănos la podea. Tocmai mi-a venit o idee urâtă. Dacă n-am făcut greşeli numai în reconstituirea hainelor? ci, cumva, şi a corpului meu? Nu ceva vizibil. Sute sau mii de mici greşeli la nivel celular. Asta ar explica de ce mă simt atât de mizerabil, de obosit şi de ce mă dor toate. Şi dacă fac greşeli atunci când îmi reconstruiesc creierul... asta ar explica de ce sunt atât de confuz, de încetoşat şi incapabil să citesc sau să socotesc.

Julie se uită, pe rând, la Hal şi la Bobby, constatând că amândoi ar fi vrut să-l consoleze pe Frank, dar nu puteau, pentru că ipoteza emisă de el nu era numai posibilă, ci chiar probabilă.

– Catarama de alamă arăta normal până când a atins-o Bobby... şi atunci s-a făcut praf, zise Frank.

40

Toată noaptea, mintea lui Thomas, golită de somn, se umplu de coşmaruri. Visă că mânca fiinţe mici, de vii. Visă că bea sânge. Visă că era Cel Rău.

Se trezi brusc, se ridică în capul oaselor şi încercă să ţipe, dar era golit de sunete. Rămase locului o vreme, tremurând înspăimântat şi respirând atât de repede, încât începu să-l doară pieptul.

Soarele se întorsese, iar noaptea plecase, şi asta îl făcu să se simtă mai bine. Se dădu jos din pat şi îşi puse papucii. Pijamaua era leoarcă de transpiraţie. Tremura de frig. Îmbrăcă un halat. Se duse la fereastră şi privi afară, admirând cerul albastru. Rămăşiţele de ploaie făceau ca gazonul să pară umed, trotuarele mai închise la culoare ca de obicei, pământul din răzoarele de flori aproape negru, iar în băltoace cerul se reflecta ca-ntr-o oglindă. Îi plăceau toate acestea, pentru că lumea întreagă părea curată şi proaspătă după ce ploaia se scursese din nori.

Se întrebă dacă Cel Rău era tot foarte departe, sau se apropiase, dar nu încercă să îl găsească. Pentru că în noaptea trecută, Cel Rău încercase să-l prindă. Şi era atât de puternic, încât Thomas abia scăpase. Şi chiar după ce scăpase, Cel Rău încercase să-l urmărească. Îl simţise agăţându-se de el, încercând să traverseze noaptea o dată cu el, şi se descotorosise repede de el, dar poate că data viitoare nu avea să mai fie atât de norocos, şi poate că Cel Rău îl va urmări până în cameră. Nu doar mintea acestuia, ci chiar Cel Rău în carne şi oase. Nu înţelegea cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, dar ştia cumva că este posibil. Şi chiar Cel Rău venea la azil, atunci a fi treaz avea să fie ca şi când ai dormi cu un coşmar în cap. Lucruri îngrozitoare aveau să se întâmple, şi fără nici o speranţă. Întorcându-se de la fereastră şi îndreptându-se către baie, Thomas aruncă o privire către patul lui Derek şi îl văzu mort. Era întins pe spate. Faţa îi era lovită şi umflată. Ochii îi erau larg deschişi şi sticloşi. Şi gura îi era deschisă, de parcă ar fi strigat, dar sunetele ieşiseră din el ca aerul dintr-un balon găurit să-ţi puteai da seama că altele nu aveau să mai iasă vreodată. Şi sânge ieşise din el, mult sânge, iar din burtă îi ieşea un foarfece înfipt până la mâner, acelaşi foarfece pe care Thomas îl folosea pentru a decupa poze din reviste atunci când făcea poezii în imagini.

Simţi o durere în inimă, de parcă cineva ar fi înfipt un foarfece şi în el. Dar nu era o durere fizică, ci ceea ce numea el o „durere simţită", pentru că simţea pierderea lui Derek, nu durere adevărată. Dar durea la fel de tare, pentru că Derek fusese prietenul lui şi lui îi plăcuse de Derek. Era şi speriat, pentru că simţea că Cel Rău îl omorâse pe Derek, că Cel Rău era acolo, la azil. Apoi realiză că povestea putea continua aşa cum se întâmpla uneori la televizor, cu venirea poliţiştilor care vor crede că Thomas l-a omorât pe Derek, îl vor învinovăţi pe Thomas şi toată lumea îl va urî pentru ceea ce făcuse, numai că nu o făcuse el, şi în acest timp Cel Rău va continua să se afle în libertate, făcând şi mai mult rău, poate chiar făcându-i lui Julie ce-i făcuse lui Derek.

Durerea, teama pentru el însuşi, teama pentru Julie, toate acestea începeau să-l depăşească. Thomas se agăţă de tăblia patului său şi încercă să inspire. Nu reuşea. Pieptul i se blocase. Apoi, în sfârşit, aerul intră şi o dată cu el şi un miros urât, şi după o vreme înţelese că era mirosul sângelui lui Derek, aşa că se înecă şi aproape că vărsă.

Ştia că trebuie-să-se-controleze. Infirmierilor nu le plăcea atunci când nu-te-controlai, aşa că-ţi dădeau-ceva-pentru-binele-tău. Thomas se-controlase întotdeauna până atunci şi nu voia să cedeze tocmai acum.

Încercă să nu miroasă sângele. Inspiră adânc. Se forţă să-şi deschidă ochii şi să se uite la cadavru. Ştia că avea să fie tot acolo, aşa că nu avea să mai fie o surpriză atât de mare.

Surpriza fu şi mai mare. Cadavrul dispăruse.

Thomas închise ochii, duse o mână la faţă şi privi printre degetele răsfirate. Cadavrul continua să nu se afle acolo.

Începu să tremure, gândindu-se că acum era ca în alte filme de la televizor, în care cadavrele rele umblau ca fiinţele vii, putrezind şi făcând viermi, cu oasele vizibile pe alocuri, şi omorau oamenii fără motiv, iar uneori îi şi mâncau. Niciodată nu putuse să urmărească o astfel de poveste până la capăt, şi nici nu i-ar fi plăcut să joace într-un asemenea film.

Era atât de înspăimântat, încât aproape că îi televiză lui Bobby: „Oameni morţi, atenţie, atenţie, oameni morţi, lacomi şi răi care umblă printre noi", dar se opri când văzu că pe cearşafurile lui Derek nu era nici o urmă de sânge. Aşternuturile nu erau nici măcar boţite. Patul era strâns. Nici un cadavru umblător nu ar fi

fost atât de rapid, încât să se dea jos din pat, să schimbe aşternuturile şi să strângă patul în cele doar câteva secunde în care Thomas avusese ochii închişi. Apoi, Thomas auzi duşul curgând în baie şi pe Derek cântând încet, aşa cum făcea mereu când se spăla. O clipă, Thomas îşi imaginâ un cadavru făcând duş, încercând să fie curat, dar nereuşind decât să înfunde baia cu bucăţi de carne putredă. Îşi dădu seama că Derek nu era mort şi că, de fapt, nu văzuse nici un cadavru în pat. Ştia ce văzuse, era încă un lucru pe care-l învăţase de la televizor: un miraj.

Derek nu fusese ucis. Ceea ce văzuse Thomas fusese imaginea lui Derek mort a doua zi, sau peste un număr de zile. Putea să fie ceva ce avea să se întâmple, oricât ar fi încercat Thomas să se opună, sau ceva care urma să se întâmple, numai dacă Thomas nu încerca să se opună, dar cel puţin nu era ceva care să se fi întâmplat deja.

Dădu drumul tăbliei patului şi se duse la masa de lucru. Îi tremurau picioarele. Se simţi uşurat când se aşeză. Deschise sertarul cel mai de sus al dulapului de lângă masă. Îşi văzu foarfecele acolo, la locul lui, împreună cu creioanele colorate, stilourile, agrafele de hârtie, banda adezivă şi capsatorul – şi o ciocolată pe jumătate mâncată, care n-ar fi trebuit să se afle acolo, pentru că atrăgea gândacii. Scoase bucata de ciocolată din sertar şi o vârî în buzunarul halatului, cu gândul să o pună în frigider mai târziu.

Se uită o vreme la foarfece, în timp ce Derek cânta în baie, gândindu-se cum fusese înfipt în burta acestuia, golindu-l de muzică şi de alte sunete şi trimiţându-l în Locul Cel Rău. Până la urmă, atinse mânerele din plastic negru. Nu simţi nimic deosebit, aşa că atinse şi lamele metalice. Şi atunci simţi ceva foarte, foarte rău, de parcă un fulger rămas după o furtună se rătăcise în acele lame şi acum sărise la el. Îl străbătu un curent de lumină fierbinte, electrică. Îşi retrase mâna imediat. Degetele îl furnicau. Închise sertarul şi se aşeză repede în pat, trăgându-şi pătura peste umeri, aşa cum şedeau indienii de la televizor în jurul unui foc.

Duşul se opri. Se opri şi cântecul. După o vreme, Derek ieşi din baie, însoţit de un abur cu iz de săpun. Se îmbrăcase. Părul, încă ud, şi-l pieptănase pe spate.

Nu era un cadavru intrat în putrefacţie. Din câte îşi putea da seama Thomas, era pe de-a-ntregul viu şi nici un os nu se vedea ieşind din el.

– Bună dimineaţa, zise Derek şi zâmbi, pocind cuvintele din cauză că avea o gură strâmbă şi o limbă prea mare.

– Bună dimineaţa, răspunse Thomas.

– Ai dormit bine?

– Îhî.

– Urmează micul-dejun.

– Îhî.

– Poate că avem papanaşi.

– Poate.

– Îmi plac papanaşii.

– Derek?

– Da?

– Dacă o să-ţi spun vreodată...

Derek aştepta, zâmbind.

Thomas se gândi la ce voia să spună şi continuă:

– Dacă o să-ţi spun vreodată că vine Cel Rău, şi-ţi spun să fugi, să nu stai pe loc ca un prost. Să fugi.

Derek se holbă la el, gândindu-se la ce auzise, şi continuă să zâmbească.

– Sigur, bine, spuse el, după un timp.

– Promiţi?

– Promit. Dar ce este Cel Rău?

– Nu prea ştiu sigur, însă cred că o să simt când vine şi o să-ţi spun, iar tu o să fugi.

– Unde?

– Oriunde. Ieşi pe hol, găseşti nişte infirmieri şi stai cu ei.

– Bine. Ar trebui să te speli. Urmează micul-dejun. Poate avem papanaşi.

Thomas puse pătura deoparte şi se dădu jos din pat. Îşi luă din nou papucii şi se duse la baie.

Când să intre pe uşă, îl auzi pe Derek.

– Adică la micul-dejun?

Thomas se întoarse.

– Ce?

– Adică s-ar putea să vină ceva rău la micul-dejun?

– Poate, zise Thomas.

– Ceva ca... nişte ouă fierte?

– Ce?

– Lucrul cel rău... e cumva ouă fierte? Nu-mi plac ouăle fierte, cleioase, *puah*, asta ar fi ceva rău, nu ca fulgii şi bananele, şi papanaşii.

– Nu, nu, îi răspunse Thomas. Cel Rău nu e un ou fiert. Este o persoană, o persoană ciudată şi rea. O să simt când vine şi-o să-ţi spun, iar tu o să fugi.

– A, da, sigur. O persoană.

Thomas intră în baie şi închise uşa. Nu-i crescuse prea mult barba. Avea o maşină de bărbierit electrică, dar o folosea doar de câteva ori pe lună, iar azi nu avea nevoie de ea. Se spălă însă pe dinţi. Apoi urină. Dădu drumul la duş. Şi numai atunci îşi îngădui să râdă, pentru că trecuse destulă vreme şi Derek nu avea să mai creadă că Thomas râdea de el.

Ouă fierte!

Deşi, de obicei, lui Thomas nu-i plăcea să se privească şi să vadă ce faţă boccie şi stupidă are, de astă dată aruncă o privire în oglinda aburită. Cândva, cu atât de mult timp în urmă, încât aproape că nu-şi mai amintea, se privise în oglindă pe când se rădea, şi, ce să vezi, nu mai arăta aşa de rău. Atunci când râdea, părea o persoană normală. Dacă se prefăcea însă că râde nu arăta deloc normal – trebuia să fie un râs adevărat. Nici zâmbetul nu reuşea să-i schimbe faţa. De fapt, uneori zâmbea atât de trist, încât nici nu suporta să se vadă.

Ouă fierte!

Thomas clătină din cap şi, când nu mai râse, îşi întoarse privirea de la oglindă.

Cel mai rău lucru la care se putea gândi Derek era să mănânce ouă fierte, în loc de papanaşi, ceea ce era foarte amuzant. Încerci să-i povesteşti lui Derek despre cadavre umblătoare, despre foarfece înfipte în burţi şi chestii care mâncau animale mici, iar bătrânul Derek dă din cap, zâmbeşte şi nu pricepe nimic.

De când îşi aducea el aminte, Thomas îşi dorise să fie normal, nu prost, şi de multe ori mulţumise cerului că măcar nu era la fel de prost ca sărmanul Derek. Dar acum aproape că-şi dorea să fi fost mai prost, ca să scape de acele viziuni urâte şi rele, ca să uite despre viitoarea moarte a lui Derek, despre venirea Celui Rău şi despre pericolul în care se afla Julie, ca să nu aibă nici o altă grijă în afara ouălor fierte, ceea ce nu ar fi fost o mare problemă, având în vedere că îi plăceau, oarecum.

41

Când Clint Karaghiosis ajunse la Dakota & Dakota, cu puţin înainte de ora nouă dimineaţa, Bobby îl luă de umeri, îl întoarse în direcţia opusă şi intră înapoi în lift, împreună cu el.

– Conduci tu şi cu o să-ţi povestesc ce s-a mai întâmplat în timpul nopţii. Ştiu că te mai ocupi şi de alte cazuri, dar problema cu Pollard devine din ce în ce mai urgentă.

– Unde mergem?

– Mai întâi, la Laboratoarele Palomar. Ne-au telefonat. Sunt gata cu testele.

Pe cer se mai zăreau doar câţiva nori, departe în munţi, ca pânzele unei corăbii pornite către răsărit. O zi tipică pentru California de Sud: senină, călduţă, totul era verde şi proaspăt, iar circulaţia atât de încâlcită, încât îl putea transforma şi pe cetăţeanul mediu într-un psihopat cu spume la gură, care nu-şi mai doreşte altceva decât să apese pe trăgaciul unei mitraliere.

Clint evită autostrăzile, dar şi aşa era aglomeraţie. La zece minute de Palomar, Bobby îi termină de istorisit întâmplările petrecute de când nu se mai văzuseră, în ciuda tuturor întrebărilor puse de Clint, care manifestă o uimire reţinută, ca toate reacţiile sale, dar totuşi vizibilă, la aflarea veştii că Frank se putea teleporta.

În cele din urmă, Bobby schimbă subiectul, pentru că, dacă vorbea prea mult despre fenomenele oculte cu un tip flegmatic cum era Clint, începea să se simtă cu capul în nori, având senzaţia că îşi pierde simţul realităţii. În timp ce se târau ca melcul pe Bristol Avenue, îi spuse:

– Îmi amintesc de vremurile când te puteai duce oriunde în districtul Oregon, fără să rămâi blocat din cauza circulaţiei.

– N-a trecut atât de mult de-atunci.

– Îmi amintesc de faptul că nu trebuia să stai la coadă ca să cumperi o casă. Cererea nu era de cinci ori mai mare decât oferta.

– Mda.

– Şi-mi amintesc că erau răsaduri de portocali peste tot în district.

– Şi cu.

Bobby oftă.

– La naiba, am început să fiu ca un moşneag care-i tot dă zor cu vremurile bune din trecut! N-o să treacă mult, şi o să încep să mă gândesc ce frumos era când mai existau încă dinozauri.

– Vise, spuse Clint. Orice om are un vis, şi majoritatea oamenilor viscază la California, aşa că vin mereu aici. Sunt deja atât de mulţi, încât visul nu prea mai poate fi realizat – oricum, nu în forma lui iniţială, cu care a început totul. Pe de altă parte, poate că un vis ar trebui să fie imposibil, sau cel puţin foarte greu de atins. Dacă e prea uşor, îşi pierde sensul.

Bobby se miră de lunga tiradă a lui Clint, şi mai tare îl uimi faptul că îl auzea vorbind despre ceva atât de evaziv, precum visele.

– Eşti deja un californian, aşa că visul tău care e?

După o scurtă ezitare, Clint răspunse:

– Că, într-o zi, Felina va putea să audă. În vremurile noastre, apar atât de multe descoperiri în medicină, se fac mereu noi şi noi progrese.

În timp ce Clint intra pe strada unde se aflau Laboratoarele Palomar, Bobby se gândi că visul acestuia era un vis frumos, foarte frumos, poate chiar mai minunat decât visul lui şi al lui Julie.

Parcară şi se îndreptară spre intrarea în clădire.

– A, apropo, recepţionera de-aici crede că sunt homosexual, ceea ce nu mă deranjează.

– Poftim?

Clint intră, fără să mai adauge ceva, iar Bobby îl urmă până în faţa ferestrei de la recepţie. La tejghea stătea o blondă atrăgătoare.

– Bună, Lisa! o salută Clint.

– Bună!

Fata îşi sublinie răspunsul pocnind un balon din gumă de mestecat.

– Dakota & Dakota.

– Îmi amintesc, zise ea. Testele voastre sunt gata. Vi le aduc imediat.

Îi aruncă o privire lui Bobby şi-i zâmbi, iar el îi zâmbi, la rândul lui, deşi expresia fetei i se păru oarecum ciudată.

Blonda reveni cu două plicuri mari, sigilate, unul purtând eticheta MOSTRE, celălalt, ANALIZE. Clint i-l înmână pe cel de-al doilea lui Bobby, apoi se retraseră din faţa recepţiei.

Bobby deschise plicul şi răsfoi documentele.

– Sânge de pisică.

– Serios?

– Da. Când Frank s-a trezit în acel motel, era plin de sânge de pisică.

– Ştiam eu că nu e un ucigaş.

– Pisica s-ar putea să nu fie de acord, zise Bobby.

– Celelalte chestii ce sunt?

– Păi... avem o grămadă de termeni tehnici aici... dar, pe scurt, este exact ce pare. Nisip negru.

Întorcându-se în faţa recepţiei, Clint spuse:

– Lisa, îţi mai aminteşti că am vorbit despre o plajă cu nisip negru din Hawaii?

– Kaimu, îi răspunse ea. E un loc nemaipomenit.

– Da, Kaimu. E singura?

– Adică singura plajă cu nisip negru? Nu. Mai e şi Punaluu, care e un loc la fel de frumos. E vorba de insulele mari. Cred că mai există astfel de plaje şi pe insulele mici, pentru că şi ele au vulcani, nu?

– Ce legătură au vulcanii cu astea? interveni Bobby.

Lisa îşi scoase guma din gură şi o puse pe o bucăţică de hârtie.

– Păi, din câte ştiu eu, lava fierbinte se varsă în mare şi, la contactul cu ea, au loc nişte explozii uriaşe, care aruncă milioane şi milioane de aşchii de sticlă neagră. În decursul timpului, valurile fărâmiţează aşchiile, transformându-le în nisip.

– Mai există astfel de plaje şi în alte părţi, sau numai în Hawaii? întrebă Bobby.

Lisa ridică din umeri.

– Or mai fi. Clint, băiatul ăsta e... prietenul tău?

– Mda, răspunse Clint.

– Adică, prietenul tău bun?

– Mda, admise Clint, fără să se uite la Bobby.

Lisa îi făcu lui Bobby cu ochiul.

– Ascultă, să-i ceri lui Clint să te ducă la Kaimu, pentru că, ştii, e nemaipomenit să te duci noaptea pe o plajă neagră şi să faci dragoste la lumina stelelor, şi pentru că e moale, dar mai ales pentru că nisipul negru nu reflectă lumina ca nisipul obişnuit. Ţi se pare că pluteşti prin spaţiu, e întuneric peste tot în jur şi ţi se ascut toate simţurile, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Pare minunat, zise Clint. Ciao, Lisa!

Se îndreptă spre uşă.

– Să-l convingi să te ducă la Kaimu, ascultă-mă pe mine. O să vă distraţi de minune! îi strigă Lisa lui Bobby, în timp ce acesta îl urma pe Clint.

O dată ajuns afară, Bobby spuse:

– Clint, vreau să-mi explici ceva.

– N-ai auzit ce-a zis? Aşchiile de sticlă neagră...

– Nu la asta mă refeream. Hei, uită-te la tine, rânjeşti! Nu cred că te-am mai văzut vreodată rânjind, şi nici nu cred că-mi place de tine când rânjeşti.

42

Pe la ora nouă dimineaţa, Lee Chen ajunse la birou. Îşi desfăcu o sticlă cu suc de portocale şi se aşeză în centrul de calcul, în mijlocul aparatelor sale mult iubite, unde o găsi pe Julie aşteptându-l.

Lee avea un metru şaptezeci şi cinci, era suplu, dar puternic, cu pielea oacheşă şi părul negru, sârmos, aranjat după moda punk. Purta pantofi sport şi şosete roşii, pantaloni negri din bumbac, încinşi cu o curea albă, o cămaşă gri cu negru, cu un caroiaj subtil, şi un sacou negru, cu revere înguste şi umeri vătuiţi. Era angajatul firmei Dakota & Dakota, cel mai în pas cu moda chiar şi în comparaţie cu Cassie Hanley, secretara lor, care îşi cheltuia mai toţi banii pe îmbrăcăminte.

În timp ce Lee şedea în faţa calculatoarelor, bându-şi sucul, Julie îl puse la curent cu cele întâmplate la spital şi îi arătă listările cu informaţiile pe care Bobby le procurase în dimineaţa aceea. Frank Pollard se afla şi el acolo, în cel de-al treilea scaun, unde Julie îl putea ţine sub supraveghere. Lee nu se arătă nici o clipă surprins de ceea ce auzea, ca şi când calculatoarele îi dăruiseră o asemenea înţelepciune şi clarviziune, încât nimic nu-l mai putea mira, nici măcar un om capabil de teleportare. Julie ştia că Lee, asemenea celorlalţi angajaţi ai firmei, avea să păstreze secretul clientului lor, dar nu-şi dădea seama cât anume din comportamentul lui impasibil era adevărat şi cât era doar o altă costumaţie pe care o purta în acelaşi timp cu hainele lui *à la mode*.

Chiar dacă nonşalanţa acestuia era suspectă, talentul său în mânuirea calculatoarelor era incontestabil. Când Julie termină rezumatul ultimelor evenimente, Lee spuse:

– Bine, acum ce vrei de la mine?

Nici unul dintre ei nu se îndoia de reuşita a ceea ce i se cerea lui Chen.

Julie îi întinse un caiet. Pe fiecare dintre primele zece pagini figurau câte două coloane de serii de bancnote.

– Am ales nişte serii la întâmplare, din fiecare dintre sacii cu bani pe care i-a adus Frank. Poţi afla dacă sunt de proveniencă ilicită, adică furaţi sau căpătaţi în urma unei răpiri sau a unui şantaj?

Lee răsfoi listele.

– Seriile nu sunt consecutive? Atunci va fi mai greu. Poliţia nu ţine, de obicei, seriile banilor furaţi decât atunci când e vorba de bancnote nou-nouţe, legate în teancuri de serii consecutive, abia ieşite de sub tipar.

– Majoritatea acestor bani au fost destul de circulaţi.

– Mai există o şansă minimă să provină de la o răpire sau un şantaj, cum ai spus. Poliţia notează seriile banilor, înainte ca aceştia să fie predaţi, pentru cazul în care infractorul scapă. Situaţia nu e prea veselă, dar o să-ncerc. Altceva?

– O întreagă familie, Farris, din Garden Grove, a fost omorâtă anul trecut, spuse Julie.

– Din cauza mea, completă Frank.

Lee îşi sprijini coatele pe mânerul scaunului, se lăsă pe spate şi îşi împreună degetele. Arăta ca un maestru Zen, care fusese nevoit să poarte hainele unui artist modern în urma unei încurcături cu bagajele la aeroport.

– Nimeni nu moare cu adevărat, domnule Pollard. Se duc doar de-aici acolo. Tristeţea e bună, dar sentimentele de vinovăţie sunt inutile.

Deşi nu cunoştea prea mulţi fanatici ai calculatoarelor, Julie bănuia că puţini dintre ei reuşesc să îmbine realităţile dure ale ştiinţei şi tehnologiei cu religia. Dar Lee ajunsese la credinţa în Dumnezeu chiar prin intermediul muncii sale cu calculatoarele şi al interesului pentru fizica modernă. Îi explicase, odată, de ce o înţelegere profundă a spaţiului fără dimensiuni al reţelelor de calculatoare combinată cu imaginea universului, creată de fizica modernă, ducea inevitabil la credinţă, dar Julie nu înţelesese o iotă.

Îi dădu lui Lee datele şi detaliile crimelor Farris şi Roman.

– Credem că toţi au fost omorâţi de acelaşi individ. N-am idee ce nume poartă, aşa că îi zic domnul Fulger. Ţinând cont de brutalitatea crimelor, considerăm că este vorba despre un maniac cu o listă lungă de asasinate la activ. Dacă avem dreptate, atunci activităţile sale au fost atât de răspândite, sau şi-a acoperit urmele atât de bine, încât presa nu şi-a dat seama niciodată că aceste crime sunt legate între ele.

– Pentru că, altfel, adăugă Frank, le-ar fi anunţat cu titluri de senzaţie pe prima pagină. Mai ales dacă individul îşi muşca întotdeauna victimele.

– Dar, zise Julie, având în vedere că în zilele noastre majoritatea departamentelor de poliţie sunt legate între ele prin calculator, poliţia s-ar putea să fi depăşit graniţele de jurisdicţie şi să-şi fi dat seama de lucruri care au scăpat presei. S-ar putea să existe câteva investigaţii discrete, conduse de autorităţile locale, de stat şi federale. Vrem să ştim dacă poliţia californiană, sau FBI-ul se află pe urmele domnului Fulger, şi orice alte fapte legate de el, oricât de mărunte ar fi.

Lee zâmbi. În mijlocul feţei oacheşe, dinţii săi păreau ca nişte şipci de fildeş.

– Asta înseamnă că trebuie să trecem dincolo de fişierele din domeniul public. Va trebui să le sparg parolele din departament în departament, până ajung la FBI.

– E greu?

– Foarte. Dar am o oarecare experienţă.

Îşi suflecă mânecile cămăşii, îşi flexă degetele şi se întoarse spre calculator ca un pianist care se pregăteşte să interpreteze Mozart. Ezită o clipă şi-i aruncă o privire lui Julie.

– O să mă strecor în sistemele lor pe căi lăturalnice, ca să nu mă poată depista. N-o să le deteriorez datele şi nu o să încalc securitatea naţională, aşa că, probabil, nu voi fi observat. Dar, dacă se prinde cineva şi reuşeşte să mă găsească, s-ar putea să vă retragă licenţa pentru chestia asta.

– Mă voi sacrifica eu, luând asupra mea toată vina. Lui Bobby nu i se va retrage licenţa, aşa că agenţia nu va înceta să existe. Cât timp o să dureze?

– Patru-cinci ore, poate mai mult, poate mult mai mult. Ar putea să-mi aducă cineva prânzul pe la douăspe? Aş prefera să mănânc aici, în loc să iau o pauză.

– Sigur. Ce vrei să comanzi?

– Un hamburger mare, cu garnitură dublă de cartofi prăjiţi, şi o îngheţată de vanilie.

Julie se strâmbă.

– Cum se face că un tip aşa de modern ca tine n-a auzit de colesterol?

– Am auzit de el, dar nu-mi pasă. Oricum, colesterolul nu mă poate omorî. Nu poate decât să mă mute din viaţa asta ceva mai devreme.

43

Archer van Corvaire întredeschise jaluzeaua care acoperea geamul antiglonţ de la uşa magazinului său din Newport Beach. Se uită bănuitor la Bobby şi Clint, deşi îi cunoştea şi îi aştepta. În cele din urmă, descuie uşa şi îi lăsă să intre.

Van Corvaire avea cam cincizeci şi cinci de ani, dar investea o grămadă de bani şi de timp în încercarea de a părea mai tânăr. În tentativa de a întârzia inevitabilul, se supusese la diverse intervenţii chirurgicale; pentru a îmbunătăţi ceea ce crease natura, îşi făcuse operaţii estetice la nas, obraji şi bărbie. Purta o perucă atât de bine croită, încât ar fi trecut drept propriul său păr vopsit în negru, dar insistenţa lui destrăma iluzia prin gelul pe care îl folosea din abundenţă. Dacă s-ar fi scufundat într-o piscină, ar fi arătat ca periscopul unui submarin.

După ce trase cele două zăvoare, se întoarse către Bobby.

– Nu fac niciodată afaceri dimineaţa. Nu primesc vizitatori decât după-amiază, anunţă el.

– Vă suntem recunoscători pentru excepţia pe care aţi făcut-o pentru noi, răspunse Bobby.

Van Corvaire oftă cu afectare.

– Ei bine, ce este?

– Am o piatră pe care aş dori să o evaluaţi.

Van Corvaire se chiorî la el, ceea ce nu era prea plăcut, având în vedere că ochii lui erau, oricum, la fel de apropiaţi ca ai unei nevăstuici. Înainte de a-şi fi schimbat numele, îl chema Jim Bob Spleener, şi un prieten i-ar fi putut spune că, atunci când se chiora

bănuitor, arăta exact ca un Spleener, şi nicidecum ca un Van Corvaire.

– O evaluare? Asta-i tot?

Îi conduse prin salonul magazinului, care era mic, dar luxos: tavan acoperit cu tapet lucrat de mână; pereţi tapetaţi cu catifea albă; podele de stejar lăcuite; covor cu motive regionale, executat de Patterson, Flynn & Martin în nuanţe de piersică, bleu-pal şi ocru; o sofa modernă, albă, flancată de mese din lemn noduros, finisat, realizate de Bau; patru scaune elegante, împletite din trestie, încercuind o masă rotundă, acoperită cu o placă de sticlă destul de groasă pentru a rezista unei lovituri de baros.

În stânga, se afla o vitrină mică cu exponate. Van Corvaire nu făcea lucrări decât la comandă; bijuteriile sale erau create la cererea acelor clienţi foarte bogaţi şi lipsiţi de gust, cărora li se pare necesar să poarte coliere de sute de mii de dolari, atunci când se duc la petreceri de caritate, unde donează câte o mie de dolari, şi care nu sesizează niciodată ridicolul situaţiei.

Peretele din spate era acoperit de o oglindă în care Van Corvaire se admiră cu o evidentă plăcere în timp ce traversa camera. Nu-şi luă aproape deloc ochii de la ea până când nu trecu de uşa de la camera lui de lucru.

Bobby se întrebă dacă lui Van Corvaire nu i se întâmpla, uneori, să fie atât de captivat de propria lui imagine, încât să uite de uşă şi să se dea cu capul de oglindă. Nu-i plăcea Jim Bob van Corvaire, dar cunoştinţele narcisistului în materie de pietre preţioase se dovedeau deseori utile.

Cu ani în urmă, când firma de investigaţii Dakota & Dakota se numea doar Dakota, fără ampersand şi fără redundanţă (mai bine nu-i spunea asta lui Julie, pe care ar fi amuzat-o exprimarea, dar care i-ar fi arătat lui „redundanţă"), Bobby îl ajutase pe Van Corvaire să recupereze o avere în diamante pe care i le furase o iubită. Bătrânul Jim Bob îşi dorea cu disperare pietrele preţioase, dar nu voia ca femeia să fie trimisă la închisoare, aşa că apelase la Bobby, în loc să se ducă la poliţie. Femeia reprezentase singurul punct slab pe care Bobby îl văzuse vreodată la Van Corvaire; în anii care trecuseră, bijutierul reuşise, probabil, să-l elimine şi pe acesta.

Bobby pescui din buzunar una dintre pietrele roşii mai mari. Bijutierul făcu ochii mari.

Flancat de Clint şi de Bobby care se uita peste umărul său, bijutierul se aşeză pe un taburet înalt, la masa de lucru, şi examină piatra nefinisată cu o lupă. Apoi o puse sub obiectivul unui microscop.

– Ei? întrebă Bobby.

Bijutierul nu-i răspunse. Se ridică, îi dădu la o parte, şi se duse la un alt taburet, situat în altă parte a mesei de lucru. Acolo folosi o balanţă ca să determine greutatea pietrei şi o alta ca să vadă dacă greutatea ei specifică se potriveşte cu cea a vreunei pietre preţioase cunoscute.

În cele din urmă, se mută pe un al treilea taburet, în faţa unei menghine. Scoase dintr-un sertar o cutie în care se aflau trei pietre mari, finisate, aşezate pe catifea albastră.

– Rebuturi de diamant, spuse el.

– Mie mi se par drăguţe, zise Bobby.

– Au prea multe defecte.

Alese unul dintre diamante şi îl fixă bine în menghină. Apucă piatra roşie cu un cleşte micuţ şi încercă să zgârie diamantul cu una dintre muchiile ei mai ascuţite, depunând un efort considerabil. Apoi lăsă cleştele şi piatra roşie deoparte, luă o altă lupă, se aplecă să studieze diamantul defect.

– O mică zgârietură, constată el. Diamantul zgârie diamantul.

Ţinu piatra roşie între degetul mare şi arătător, privind-o fascinat... şi cu lăcomie.

– De unde o aveţi?

– Nu-ţi putem spune, preciză Bobby. Deci e doar un diamant roşu?

– „Doar"? Diamantul roşu s-ar putea să fie cea mai rară piatră preţioasă din lume! Trebuie să mă lăsaţi s-o comercializez pentru voi. Am clienţi care ar da oricât ca să şi-o pună într-un colier. Probabil că va fi prea mare pentru un inel, chiar şi după ce va fi finisată. E uriaşă!

– Cât valorează? întrebă Clint.

– Nu pot să spun până când nu e finisată. Dar, în orice caz, e vorba de milioane.

– Milioane? zise Bobby, neîncrezător. O fi ea mare, dar nici chiar aşa.

Van Corvaire îşi dezlipi, în cele din urmă, privirea de la piatră şi se uită la Bobby.

– Nu înțelegi. Până acum nu se cunosc decât șapte diamante roșii în toată lumea. Acesta este al optulea. Și, o dată ce va fi finisat, se va situa între primele două ca mărime. Nu prea există nimic mai de preț ca ăsta.

În fața micului magazin al lui Archer van Corvaire, privind circulația intensă și zgomotoasă de pe autostrada Pacific Coast, cu luminația de discotecă pe care o creau razele soarelui căzând pe tabla și pe geamurile mașinilor, era greu de crezut că liniștea din Newport, care-și purta povara sa de iahturi frumoase, se găsea chiar după clădirile din partea opusă a străzii. Într-o clipă de subită iluminare, Bobby își dădu seama că întreaga sa viață (și probabil cea a majorității oamenilor) semăna cu acea stradă: aglomerație și zgomot, strălucire orbitoare și mișcare, o goană disperată pentru a te desprinde de turmă, pentru a realiza ceva și a te ridica deasupra vârtejului comerțului, astfel încât să câștigi timp de gândire și o șansă de a atinge seninătatea sufletească – și în tot acest timp seninătatea se afla la doar câțiva pași, de cealaltă parte a străzii, exact în afara razei vizuale.

Această idee contribui la formarea unui sentiment subtil față de cazul Pollard: îl privea acum ca pe o capcană, sau, mai bine-zis, ca pe o cușcă pentru veverițe, care se învârtea din ce în ce mai repede în timp ce el fugea fără încetare, încercând să găsească un punct stabil pe podeaua rotitoare. Se opri vreo câteva secunde în fața ușii deschise a mașinii, simțindu-se prins, încarcerat. În acel moment, nu mai știu cu siguranță de ce fusese atât de dornic să preia cazul lui Frank, în ciuda pericolelor evidente, riscând tot ce-i era drag. Știa acum că motivele pe care i le înșirase lui Julie și lui însuși – simpatie pentru Frank, curiozitate, pasiune pentru un caz cu totul și cu totul diferit – erau doar justificări, nu motive, și că adevărata sa motivație îi rămânea încă de neînțeles.

Tensionați, se urcară în mașină, și Bobby trase ușa în timp ce Clint porni motorul.

– Bobby, câte diamante roșii crezi că erau în borcanul acela? O sută?

– Mai mult. Câteva sute.

– Valorând cam cât? Sute de milioane?

– Poate un miliard sau chiar mai mult.

O vreme, se priviră unul pe celălalt în tăcere. Nu pentru că ar fi rămas fără cuvinte, ci pentru că erau prea multe de spus, și nu era ușor să-și dea seama de unde să înceapă.

În cele din urmă, Bobby spuse:

– Dar n-ai putea transforma pietrele în bani – în orice caz nu prea repede. Ar trebui să le dai drumul pe piață, una câte una, pe o perioadă lungă de timp, pentru a nu se devaloriza brusc, dar și pentru a nu provoca senzație și a atrage atenția, ca să nu fi obligat să răspunzi la unele întrebări nedorite.

– Când, după o sută de ani de săpături pentru diamante, în toată lumea s-au găsit numai șapte diamante roșii... de unde naiba a făcut Frank rost de un borcan plin?

Bobby clătină din cap și nu spuse nimic.

Clint se căută în buzunarul de la pantaloni și scoase un diamant ceva mai mic decât cel pe care îl adusese Bobby pentru a fi evaluat de Van Corvaire.

– L-am luat acasă să i-l arăt Felinei. Aveam de gând să-l returnez, dar m-ai scos afară înainte de a apuca să-l pun la loc. Acum, fiindcă știu ce este, nu vreau să-l mai țin la mine nici o clipă.

Bobby luă piatra și o puse lângă cealaltă.

– Mulțumesc, Clint.

Biroul doctorului Dyson Manfred, din locuința acestuia, aflată în Turtle Rock, era cel mai neplăcut loc pe care-l văzuse Bobby în viața lui. Se simțise mai bine în urmă cu o săptămână, când stătuse lipit de podeaua dubei sale în timp ce se ferea de rafalele de foc automat ce amenințau să-l facă bucăți, decât acum, în mijlocul colecției de gândaci exotici, cu multe piciorușe, carapace și antene, care i se părcau total respingători.

De mai multe ori, Bobby văzu cu coada ochiului o mișcare într-una dintre vitrinele de pe perete, dar de câte ori se întorcea să vadă care dintre creaturile hidoase încerca să evadeze, descoperea că spaima lui fusese fără temei. Toate acele specimene de coșmar erau înfipte în ace și nemișcate, aliniate una lângă alta, și nu lipsea nici una. De asemenea, ar fi putut să jure că auzea foșnete și foiceli în sertarele unor măsuțe care, cu siguranță, erau pline de alți gândaci, dar bănuia că și acele zgomote erau la fel de imaginare ca și mișcările pe care le zărea cu coada ochiului.

Deşi ştia că Clint era un stoic înnăscut, pe Bobby îl impresionase uşurinţa cu care acesta suporta înfiorătorul decor. Iată un angajat la care nu trebuia să renunţe niciodată. Se hotărî spontan să-i mărească salariul chiar în ziua aceea.

Doctorul Manfred îi inspira lui Bobby la fel de multă neliniste ca şi colecţia care-i aparţinea. Entomologul înalt, slab şi cu membre lungi i se părea că era rezultatul unei încrucişări dintre un jucător de baschet şi una dintre acele insecte africane pe care le vezi în filmele despre natură şi pe care speri să nu le întâlneşti niciodată în viaţa de toate zilele.

Manfred şedea pe un scaun tras mult în spatele biroului său, iar ei stăteau în faţa lui. Îşi îndreptaseră atenţia asupra unei tăvi de laborator albă, emailată, de şaizeci de centimetri lungime şi treizeci lăţime, aflată în centrul biroului şi acoperită de un prosop alb.

– N-am mai închis ochii de când mi-a adus domnul Karaghiosis asta, spuse Manfred, şi nici în noaptea asta n-o să dorm, încercând să rezolv întrebările la care încă nu am găsit răspuns. Această disecţie a fost cea mai fascinantă din toată cariera mea şi mă îndoiesc că voi mai avea parte vreodată de o asemenea experienţă.

Patosul cu care vorbea Manfred – şi implicaţia că nici o mâncare bună, sau o femeie frumoasă, nici un apus de soare, sau un pahar de vin bun nu ar fi putut să fie nici pe departe la fel de satisfăcătoare ca dezmembrarea unei insecte – îi produse lui Bobby o senzaţie de greaţă.

Se uită la cel de-al patrulea ocupant al camerei, cel puţin pentru a-şi abate atenţia de la gazda lor insectofilă. Individul avea spre cincizeci de ani, era pe atât de rotund pe cât era Manfred de lungan, pe atât de roz pe cât era Manfred de palid, cu păr auriu-roşcat, ochi albaştri şi pistrui. Şedea pe un scaun din colţ, punând la încercare cusăturile treningului său gri, cu mâinile strânse în pumni, aşezate pe coapsele solide, arătând ca un irlandez venit din Boston care încercase să pătrundă cu forţa în viaţa de luptător de Sumo. Entomologul nu-l prezentase şi nici măcar nu făcuse vreo referire la personajul durduliu. Bobby se gândi că, probabil, prezentările aveau să fie făcute numai atunci când o să dorească entomologul. Se hotărî să nu forţeze nota, fie şi numai pentru că grăsanul îi privea cu un amestec de mirare, suspiciune şi teamă, care-l făcură să creadă că nu o să le placă ce avea el de spus.

Cu degetele sale lungi – pe care Bobby le-ar fi dat cu Flit, dacă l-ar fi avut la îndemână –, Dyson Manfred îndepărtă prosopul de pe tavă, dezvăluind rămăşiţele insectei lui Frank. Capul, câteva picioruşe, unul dintre cleştişorii cu multe articulaţii şi alte câteva părţi care nu puteau fi identificate fuseseră tăiate şi puse deoparte. Fiecare dintre bucăţelele scârboase era aşezată pe un suport de stofă, aşa cum ar fi prezentat un bijutier o piatră preţioasă unui eventual client. Bobby se holbă la capul cât o prună, cu ochişorii micuţi, roşii-albaştri, apoi la cei doi ochi mai mari, galben-murdar, care semănau la culoare cu ochii lui Dyson Manfred. Îl trecu un fior. Corpul gândacului era în mijlocul tăvii, aşezat pe spate. Burta fusese despicată, ţesuturile superficiale fuseseră îndepărtate, şi acum se putea vedea maşinăria din interior.

Folosind vârful strălucitor al unui bisturiu micuţ, pe care-l mânuia cu graţie şi precizie, entomologul le indică sistemele respirator, digestiv şi excretor. Manfred se referea la „marea artă a mecanismelor biologice", dar Bobby nu vedea nimic care s-ar fi putut compara cu o pictură de Matisse; de fapt, măruntaiele insectei erau chiar mai respingătoare decât exteriorul. Unul dintre termenii folosiţi – „camera de lustruire" – i se păru cam ciudat, dar, când întrebă ce însemna, Manfred se mulţumi să-i zică „fiecare lucru la timpul său" şi trecu mai departe.

Când entomologul termină de povestit, Bobby îi zise:

– Bine, bine, am înţeles cum funcţionează drăcia asta, dar ce ne spune asta despre ce am vrea să ştim? De pildă, de unde vine?

Manfred îl privi, fără să-i răspundă.

– Din jungla sud-americană? îl iscodi Bobby.

Expresia ochilor chihlimbarii ai lui Manfred era greu de descifrat, iar tăcerea sa era ciudată.

– Africa? insistă Bobby.

Privirea entomologului îl făcea să se simtă chiar mai crispat decât era.

– Domnule Dakota, rosti Manfred, în cele din urmă, nu pui întrebarea cea mai potrivită. Hai să ţi le pun eu pe cele interesante. Cu ce se hrăneşte această creatură? Fii bine, ca să mă exprim în cei mai simpli termeni pe care îi poate pricepe orice neiniţiat, mănâncă o largă varietate de minerale, roci şi soluri. Ce ex...

– Mănâncă ţărână? întrebă Clint.

– Aceasta e un mod chiar mai simplu de a pune problema, admise Manfred. Nu prea exact, înțelegeți, dar e mai simplu. Încă nu ne dăm seama cum descompune acele substanțe sau cum le transformă în energie. Există unele aspecte ale biologiei sale pe care le vedem perfect, dar care încă reprezintă un mister.

– Eu credeam că insectele mănâncă plante, sau mortăciuni, sau se mănâncă unele pe altele, spuse Bobby.

– Așa e, confirmă entomologul. Ființa aceasta nu este o insectă, și, de fapt, nici un alt fel de membru al clasei Artropoda.

– Puteam să jur că e o insectă, zise Bobby, aruncând o privire la gândacul dezmembrat și strâmbându-se involuntar.

– Nu, răspunse Manfred, aceasta este, în mod evident, o ființă ce trece prin pământ și piatră, capabilă să ingereze bucăți din acel material mari cât boabele de struguri. Următoarea întrebare este: dacă asta mănâncă, atunci, ce excretă? Iar răspunsul, domnule Dakota, e că excretă diamante.

Bobby tresări, de parcă entomologul l-ar fi lovit.

Îi aruncă o privire lui Clint, care părea la fel de surprins. Cazul Pollard provocase tot felul de modificări în comportamentul lui Clint, iar acum îi răpise și expresia impasibilă.

Clint întrebă pe un ton care părea să sugereze că Manfred încearcă să-i ia drept proști:

– Adică, chestia asta transformă pământul în diamante?

– Nu, nu, răspunse Manfred. Mănâncă metodic din filoanele de diamant, până când găsește pietrele. Apoi le înghite împreună cu învelișul lor mineral, digeră acel înveliș, și trece diamantul brut în camera de lustruire, în care orice corp străin este înlăturat prin frecarea cu acești perișori tari.

Le arătă perișorii cu bisturiul.

– Apoi scoate diamantul pe cealaltă parte.

Entomologul deschise sertarul central al biroului său și scoase o batistă albă, pe care o despături, dezvelind trei diamante roșii, mult mai mici decât cel dus de Bobby la Van Corvaire, dar valorând, probabil, sute de mii de dolari fiecare.

– Le-am găsit în diverse puncte din sistemul creaturii.

Cel mai mare dintre ele avea încă un înveliș parțial, compus din minereuri maro-cenușii.

– Astea sunt diamante? întrebă Bobby, făcând pe prostul. N-am mai văzut niciodată diamante roșii.

– Nici eu. Așa că am făcut o vizită unui alt profesor, un geolog care se ocupă și de studiul pietrelor prețioase, și l-am dat jos din pat la miezul nopții, ca să vadă pietrele.

Bobby aruncă o privire irlandezului care se pregătea să devină luptător de Sumo, dar individul nu se ridică din scaun și nu scoase o vorbă, așa că era clar că nu el era geologul.

Manfred le explică ceea ce Bobby și Clint știau deja: că aceste diamante erau printre cele mai rare lucruri de pe pământ, iar ei se prefăcură surprinși.

– Această descoperire mi-a întărit bănuielile pe care le aveam în privința creaturii, așa că m-am dus direct la doctorul Gavenall și l-am trezit, și pe el, aproape de ora două dimineața. S-a îmbrăcat imediat, ne-am întors aici și, de-atunci, stăm și lucrăm și nu ne credem ochilor.

În sfârșit, bondocul se ridică și se apropie de birou.

– Roger Gavenall, îl prezentă Manfred. Roger este genetician, specialist în ADN recombinat, cunoscut în toată lumea pentru proiectele sale originale asupra ingineriei genetice pe scară largă, ce ar putea să evolueze pe baza cunoștințelor noastre actuale.

– Îmi pare rău, zise Bobby, dar n-am mai înțeles nimic după „Roger este... ". Mă tem că va trebui să folosiți un limbaj mai popular.

– Sunt genetician și futurolog, explică Gavenall, cu o voce neașteptat de melodioasă, ca aceea a unui prezentator de televiziune. Cea mai mare parte a ingineriei genetice se va desfășura, în viitorul apropiat, pe o scală microscopică, creând bacterii noi și utile, înlocuind genele din corpul uman care sunt răspunzătoare de boli ereditare. Dar, în cele din urmă, vom putea crea specii întregi de noi animale și insecte, adică inginerie genetică macroscopică – ființe utile, cum ar fi mâncători de țânțari, care ne-ar scuti de necesitatea de a pulveriza insecticide în regiuni ca Florida. Sau vaci care să fie de două ori mai mici decât cele actuale, dar care să aibă un metabolism mai eficient, astfel încât să consume mai puțină mâncare, dar să producă de două ori mai mult lapte.

Bobby se gândi să-i sugereze lui Gavenall să combine cele două invenții, și să creeze vaci mici, care să se hrănească numai cu țânțari, dar care să producă de trei ori mai mult lapte. Dar se abținu, fiind sigur că nici unul dintre cei doi savanți nu i-ar aprecia umorul. Oricum, trebuia să recunoască faptul că nevoia sa de a

face glume era doar o modalitate de a face haz de stranietatea crescândă a cazului Pollard.

– Această ființă, continuă Gavenall, indicând gândacul descompus din tavă, nu este creată de natură. Este, cât se poate de limpede, o formă proiectată, atât de uimitor de orientată pe sarcina pe care o îndeplinește, încât este, în mod intrinsec, o mașină biologică. O mașinărie de extras diamante.

Dyson Manfred folosi un forceps și bisturiul ca să întoarcă insecta – care nu era o insectă – pentru ca ei să poată vedea semnele roșii de pe carapacea neagră.

Bobby avu senzația că aude mișcări furișe din mai multe colțuri ale biroului și ar fi vrut ca Manfred să lase lumina soarelui să pătrundă în birou. Ferestrele erau acoperite cu obloane din lemn. Gândacilor le plac umbrele și întunericul, iar lămpile din birou nu păreau destul de puternice pentru a-i împiedica să iasă din sertarele lor și să i se cațere lui Bobby pe picioare.

Cu burta deasupra biroului și indicând semnele purpurii, Gavenall spuse:

– Călăuzindu-ne după o intuiție pe care am avut-o și eu, și Dyson, i-am arătat aceste semne unui coleg de la departamentul de matematică, și acesta ne-a spus că ele reprezintă, fără nici o îndoială, un cod binar.

– La fel cum e codul de pe produsele pe care le cumperi de la magazinul alimentar, completă entomologul.

– Adică, aceste pete roșii reprezintă numărul gândacului? întrebă Clint.

– Exact.

– Ca o... ca o placă de înmatriculare?

– Mai mult sau mai puțin, confirmă Manfred. Încă nu am analizat nici o mostră din materialul roșu, dar bănuim că se va dovedi a fi un material ceramic, lipit, într-un fel sau altul, de carapace.

– Undeva se află o mulțime de chestii de-astea, spuse Gavenall, care sapă cu hărnicie după diamante roșii, și fiecare are un cod după care poate fi identificată de către cel care le-a creat și le-a pus la lucru.

Bobby se luptă cu această idee, încercând să găsească o modalitate de a o potrivi în universul pe care îl cunoștea, dar se văzu nevoit să renunțe.

– Bine, doctore Gavenall, deci crezi că e posibil să fie proiectate ființe de acest fel...

– N-aș fi crezut, replică geneticianul. Nu mi-ar fi trecut prin cap. N-am făcut decât să-mi dau seama ce este această creatură, o dată ce-am văzut-o.

– În regulă, dar ați putut s-o identificați, ceea ce nici eu, nici Clint, nu am fi reușit. Așa că, spune-mi acum, cine a putut să creeze o atare blestemăție?

Manfred și Gavenall schimbară o privire încărcată de semnificații și tăcură un timp, de parcă ar fi cunoscut răspunsul, dar s-ar fi temut să-l dezvăluie. În cele din urmă, coborându-și vocea de prezentator de bingo la o tonalitate și mai poetică, Gavenall zise:

– Cunoștințele de genetică și de tehnologie necesare pentru obținerea unei astfel de creaturi nu există încă. Nu suntem încă nici pe departe capabili să... să... nici pe departe.

– Cât mai trebuie să evolueze știința până când vom putea să facem chestii de-astea? se interesă Bobby.

– N-avem cum să dăm un răspuns precis, interveni Manfred.

– Ghiciți.

– Zeci de ani? zise Gavenall. Un secol? Cine știe?

– Stai așa, se repezi Clint. Ce vreți să spuneți? Că chestia asta vine din viitor? Că a trecut printr-un tunel al timpului din secolul următor?

– Fie așa, răspunse Gavenall, fie... nu vine deloc din această lume.

Uluit, Bobby privi gândacul cu aceeași repulsie, dar cu mai mult respect decât înainte.

– Chiar crezi că ar putea să fie o mașină biologică creată de ființe de pe o altă planetă? Un obiect extraterestru?

Buzele lui Manfred se mișcară, dar nu se auzi nimic, de parcă i-ar fi pierit glasul în fața a ceea ce avea de spus.

– Da, admise geneticianul, un obiect extraterestru. Mi se pare o explicație mai plauzibilă decât cea cu tunelul timpului.

În timp ce Gavenall vorbea, gura lui Dyson Manfred continuă să se miște într-o încercare ratată de a birui tăcerea, iar maxilarul prelung îl făcea să semene cu o lăcustă atunci când se hrănește. Găsindu-și, în cele din urmă, cuvintele, acestea țâșniră din el:

– Vrem să înțelegeți că noi refuzăm, refuzăm în mod categoric, să vă înapoiem acest specimen. Am fi niște savanți degene-

rați, dacă am permite ca un asemenea specimen incredibil să încapă pe mâinile unor nepricepuți, și îl vom păstra și apăra, la nevoie și prin forță.

O roșcată colorase obrajii entomologului, dându-i o nuanță sănătoasă pentru prima oară de când îl cunoscuse Bobby.

– Și prin forță, repetă el.

Bobby nu avea nici un fel de îndoială că el și Clint îi puteau snopi fără vreo dificultate pe omul-gândac și pe partenerul său bondoc, dar nu era nevoie. Nu-i păsa dacă păstrau creatura în tăvile lor, atât timp cât acceptau niște reguli de bază în legătură cu modul în care o făceau publică.

Deocamdată, nu-și mai dorea decât să iasă din acea casă plină de insecte și să simtă căldura soarelui și aerul proaspăt. Sunetele șoptite din sertare, deși erau cu certitudine imaginare, deveneau tot mai intense cu fiecare clipă. Entomofobia sa îl făcea să-și piardă mințile și se temea că o s-o ia la goană, țipând; se întrebă dacă spaima lui era evidentă și pentru ceilalți, sau dacă mai avea încă suficient autocontrol pentru a o ascunde. Drept răspuns, simți o picătură de sudoare pe tâmplă.

– Haideți să fim absolut sinceri, zise Gavenall. Obligația noastră față de știință nu este singura care ne cere să păstrăm specimenul. În momentul în care anunțăm descoperirea, vom fi niște oameni făcuți, atât din punct de vedere academic, cât și financiar. Nici unul dintre noi nu este un necunoscut în domeniul său, dar așa ceva ne-ar propulsa în vârf, și suntem gata să facem orice pentru a ne apăra interesele.

Ochii săi albaștri se îngustară, iar fața sa deschisă se transformă într-o figură hotărâtă.

– Nu spun că aș omorî ca să păstrez acest specimen... dar nici nu afirm contrariul.

Bobby oftă.

– Am lucrat odată pentru UCI, făcând cercetări în trecutul unor posibili viitori membri, așa că, știu că în lumea academică, competiția, răutatea și murdăria sunt la fel de mari, sau chiar mai mari, ca în politică sau în lumea artistică. Nu am de gând să mă cert cu voi pe tema asta. Dar va trebui să cădem de acord asupra unui termen înainte de care să nu faceți publice rezultatele. Vreau să nu întreprindeți nimic ce ar putea îndrepta atenția presei asupra

clientului meu înainte de a-i rezolva cazul și de a fi siguri că se află... în afara oricărui pericol.

– Și când o să se-ntâmple asta? se interesă Manfred.

Bobby ridică din umeri.

– Peste o zi, două. Poate o săptămână. Nu cred că o să ne ia mai mult timp.

Entomologul și geneticianul se priviră, radiind de bucurie.

– Nu e nici o problemă, zise Manfred. O să avem nevoie de un răgaz mult mai mare până să terminăm de studiat specimenul, până să ne pregătim primul articol și să ne elaborăm strategia privind modalitatea de a trata cu comunitatea științifică și cu mass-media.

Bobby avu senzația că aude cum un sertar din spatele său se deschide încet, și din el se revarsă un torent de urechelnițe uriașe.

– Dar vom lua cele trei diamante cu noi, zise el. Sunt destul de valoroase și aparțin clientului nostru.

Manfred și Gavenall ezitară, simulară un protest și apoi acceptară rapid. Clint luă pietrele și le înveli iarăși în batistă. Capitularea savanților îl convinse pe Bobby că fuseseră mai mult de trei diamante în gândac, poate chiar cinci, și că le mai rămâneau două pietre cu care să-și susțină teoriile despre originile și utilitatea creaturii.

– Am vrea să-l întâlnim pe clientul dumneavoastră, să-l întrebăm câte ceva, zise Gavenall.

– Asta depinde de el, răspunse Bobby.

– Este esențial. Trebuie să-l vedem.

– Numai el poate hotărî, zise Bobby. Ați obținut cam tot ce-ați vrut. S-ar putea ca, în cele din urmă, să accepte, și atunci veți căpăta tot ce doriți. Dar nu insistați acum.

Grăsunul încuviință.

– E cinstit. Dar spune-mi... de unde a găsit chestia asta?

– Nu-și mai amintește. Are amnezie.

Sertarul din spatele său era larg deschis. Auzea cum se ciocneau între ele carapacele insectelor, care scăpau de-acolo și se îndreptau către el.

– Trebuie să plecăm, anunță Bobby. Nu mai putem întârzia nici o clipă.

Ieși repede din birou, încercând să nu lase impresia că fuge de frică.

Clint îl urmă, împreună cu cei doi savanți, și, o dată ajunși la ușa din față, Manfred zise:

– Poate că ceea ce spun o să sune ca un articol dintr-un ziar de scandal, dar, dacă acesta este un obiect extraterestru, atunci nu credeți că clientul vostru a ajuns cumva pe... o navă interstelară? Există indivizi care pretind că au fost răpiți și supuși unor experiențe la bordul unei nave extraterestre... și care întotdeauna trec printr-o perioadă de amnezie înainte de a-și aminti adevărul.

– Indivizii aceia sunt fie nebuni, fie escroci, i-o tăie Gavenall. Nu ne putem asocia la așa ceva. Doar dacă în acest caz e adevărat, admise el, încruntându-se.

Din prag, fericit că se afla afară, Bobby îl privi peste umăr și zise:

– Poate că este. Mă aflu în situația de a considera că orice este adevărat înainte de a fi demonstrat contrariul. Eu am însă senzația că... ceea ce i se întâmplă clientului meu este mult mai straniu decât o răpire de către extratereștri.

– Cu mult, aprobă Clint.

Fără să mai insiste, se îndreptară spre mașină. Bobby deschise ușa și se opri o clipă, ezitând să intre în Chevrolet-ul lui Clint. Adierea ce venea dinspre colinele Irvine părea atât de curată pe lângă aerul stătut din biroul lui Manfred.

Își puse o mână în buzunar și pipăi cele trei diamante.

– Căcățel de gândac, șopti el.

Când intră, în sfârșit, în mașină și trânti ușa, abia rezistă tentației de a verifica dacă nu cumva chestiile pe care le simțise colcăindu-i sub cămașă erau adevărate.

Manfred și Gavenall rămăseseră în prag, uitându-se la ei de parcă s-ar fi așteptat ca mașina lor să se lase pe spate și să țâșnească spre stele, pentru a se întâlni cu o navă strălucitoare, ca în filmele lui Spielberg.

Clint conduse câteva sute de metri, coti la o intersecție și, de îndată ce ieșiră din raza vizuală a celor doi savanți, trase pe dreapta și opri.

– Bobby, de unde dracu' a pus Frank mâna pe ființa aia?

Bobby îi răspunse printr-o altă întrebare:

– Oare în câte locuri se duce atunci când se teleportează? Banii, gândacul și diamantele roșii, nisipul negru... și cât de departe se află locurile astea? Nu cumva sunt chiar departe de tot?

– Și cine e el? întrebă Clint.

– Frank Pollard din El Encanto Heights.

– Nu, vreau să spun, cine e el cu adevărat?

Clint lovi cu pumnul în volan.

– Cine naiba e Frank Pollard din El Encanto?

– Cred că tu ai vrea să știi nu atât cine este el, cât mai degrabă... ce este el.

44

Bobby îi făcu o surpriză și veni în vizită.

Mâncase de prânz înainte să vină Bobby. Desertul îi stăruia lui Thomas în minte. Nu gustul. Amintirea. Înghețată de vanilie și căpșuni proaspete. Felul în care te face să te simți desertul.

Era singur în camera lui, în fotoliu, gândindu-se să compună o poezie în poze care să te lase cu aceeași senzație de înghețată și căpșuni, nu cu gustul, ci cu acea senzație plăcută, așa încât, dacă într-o zi nu aveai înghețată și căpșuni, să te uiți la poezie și să ai aceeași senzație plăcută fără să mănânci nimic. Desigur, nu putea folosi poze de înghețată și căpșuni în poezie, pentru că atunci n-ar mai fi fost o poezie, ar fi fost doar un mod de a spune ce bune sunt înghețata și căpșunile. O poezie nu se limitează la a spune, ca îți arată și te face să simți.

Apoi, Bobby intră pe ușă, iar Thomas fu atât de bucuros, încât uită de poezie și se îmbrățișară. Mai venise cineva cu Bobby, dar nu era Julie, așa că Thomas rămase dezamăgit. Se simți și stânjenit, pentru că se dovedi că mai întâlnise acea persoană de câteva ori în ultimii ani, dar nu-și putea aminti pe loc, ceea ce-l făcu să se simtă prost. Era Clint. Thomas repetă numele în cap de mai multe ori, sperând ca data viitoare să și-l amintească: Clint, Clint, Clint, Clint, Clint.

– Julie n-a putut să vină, zise Bobby. Dădăcește un client.

Thomas nu înțelese de ce un bebeluș avea nevoie de un detectiv particular, dar nu întrebă. La televizor, numai adulții aveau nevoie de detectivi particulari, care să le poarte de grijă, motiv pentru care se și numeau particulari. Nu înțelese nici cum putea

un bebeluș să plătească un detectiv, deoarece el știa că tipii de genul lui Bobby și Julie lucrau pentru bani, ca și restul lumii, în afară de bebeluși, care erau prea mici să poată face ceva. Așa că de unde avea acel bebeluș bani să-i plătească? Thomas spera că ei n-o să fie păcăliți și că n-o să rămână fără banii pe care îi meritau, fiindcă munceau foarte mult.

– M-a rugat să-ți transmit că te iubește și mai mult azi decât ieri, și că mâine te va iubi și mai mult decât azi, îi spuse Bobby.

Se îmbrățișară din nou, pentru că, de data asta, Thomas îi transmitea îmbrățișarea lui Julie.

Clint întrebă dacă putea să vadă ultimul clasor cu poezii. Îl luă și se așeză în partea cealaltă a camerei, în fotoliul lui Derek – ceea ce era în regulă, întrucât Derek nu era acolo, ci în camera de recreație.

Bobby mută scaunul de lângă masa de lucru, trăgându-l mai aproape de fotoliul lui Thomas. Se așeză și discutară despre acea zi frumoasă și albastră și despre florile drăgălașe din fața ferestrei lui Thomas.

Mai vorbiră o vreme despre multe alte lucruri, și Bobby era haios, doar că, atunci când vorbea despre Julie, se schimba. Îți dădeai seama că e îngrijorat pentru Julie. Când vorbea despre ea, era ca o poezie în imagini bună: nu spunea că e îngrijorat, dar ți-o arăta și îți transmitea starea lui.

Thomas era deja îngrijorat pentru Julie, așa că grija lui Bobby îl făcu să se simtă de-a dreptul înspăimântat.

– În momentul de față, suntem foarte ocupați cu cazul la care lucrăm, îi explică Bobby, așa că, probabil, nici unul dintre noi nu te va mai putea vizita înainte de week-end-ul ăsta sau de începutul săptămânii viitoare.

– Bine, sigur, zise Thomas, și simți cum îl umple un val rece.

De fiecare dată când Bobby aducea vorba despre noul lor caz, poezia lui în imagini era mai ușor de descifrat.

Thomas se întrebă dacă acesta era cazul în care urmau să-l întâlnească pe Cel Rău. Era destul de sigur că da. Se gândi că ar trebui să-i spună lui Bobby despre Cel Rău, dar nu știa în ce fel. Oricum ar fi spus-o, ar fi părut cel mai prost om din azil. Era mai bine să aștepte până când se apropia pericolul și atunci avea să-i televizeze lui Bobby un avertisment adevărat, care să-l facă pe

acesta să se păzească de Cel Rău și să-l împuște, dacă-l vede. Bobby asculta avertismentele televizate, fiindcă nu știa de unde vin, nu știa că i le trimite un om prost.

Iar Bobby știa să tragă cu pistolul, ca toți detectivii, pentru că, de cele mai multe ori, lumea era rea și nu știai când te întâlnești cu cineva care încearcă să te împuște el primul, sau să te calce cu mașina, sau să te înjunghie sau să te sugrume, sau, uneori, să încerce să te arunce de pe o clădire, sau chiar să-facă-astfel-ca-totul-să-pară-o-sinucidere, și, având în vedere că cei mai mulți dintre oamenii buni nu aveau pistoale, detectivii care îi apărau erau nevoiți să știe să tragă.

După o vreme, Bobby trebui să iasă. Nu la toaletă, ci afară în lume, la slujbă. Așa că se îmbrățișară din nou. Și apoi Bobby și Clint plecară, iar Thomas rămase singur.

Se duse și se uită pe fereastră. Ziua era bună, mai bună decât noaptea. Dar chiar și acum când soarele alunga aproape tot întunericul la marginea lumii, și ce mai rămânea se ascundea după copaci și clădiri, mai rămânea ceva rău. Cel Rău nu plecase dincolo de marginea lumii o dată cu noaptea. Se afla încă acolo, în ziuă, puteai să-l simți.

Noaptea trecută, când se apropiase prea mult de Cel Rău, și acesta încercase să-l prindă, fugise repede. Știa că Cel Rău căuta să afle cine este și unde este, și că voia să vină la azil și să-l mănânce, așa cum mâncase și micile animale. Așa că se hotărâse să nu se mai apropie de el, să stea departe, dar acum nu mai putea să-și țină promisiunea din cauza lui Julie și a bebelușului. Dacă Bobby, care nu-și făcea niciodată probleme, își făcea acum griji pentru Julie, atunci Thomas trebuia să fie și mai îngrijorat decât era. Și dacă Julie sau Bobby credeau că bebelușul trebuie apărat, atunci și Thomas trebuia să se gândească la bebeluș, întrucât ce era important pentru Julie era important și pentru el.

Se întinse cu sufletul către ziuă.

Era acolo. Încă foarte departe.

Nu se apropie.

Îi era frică.

Dar, de dragul lui Julie, al lui Bobby și al bebelușului, trebuia să-și învingă teama, trebuia să se apropie, să știe tot timpul unde se află Cel Rău și dacă vine spre ei.

45

Jackie Jaxx ajunse la biroul firmei Dakota & Dakota abia pe la ora patru și zece după-amiaza, la o oră după ce se întorseseră Bobby și Clint, și, spre enervarea lui Julie, petrecu cam o jumătate de oră încercând să creeze o atmosferă prielnică muncii sale. Se gândi că era prea multă lumină în cameră, așa că trase perdelele ferestrelor mari, deși apropierea amurgului de iarnă și norii care veneau dinspre Pacific alungaseră o mare parte din strălucirea zilei. Încercă diverse aranjamente cu cele trei lămpi de alamă, fiecare dintre ele având câte trei becuri, ceea ce părea să-i ofere un număr infinit de combinații posibile; în cele din urmă, lăsă una dintre ele la șaptezeci de wați, pe cealaltă la treizeci și pe ultima o închise de tot. Îl rugă pe Frank să se mute de pe canapea pe unul dintre scaune, apoi se declară nemulțumit, scoase scaunul mare al lui Julie din spatele biroului, îl puse pe Frank în el și așeză celelalte patru scaune pe un semicerc în jurul lui.

Julie bănuia că Jackie ar fi putut să lucreze la fel de bine și fără aceste artificii. Dar era un artist și nu putea să-și modifice comportamentul teatral nici atunci când nu se afla pe scenă.

În ultimii ani, magicienii renunțaseră la pseudonimele țipătoare, ca marele Blackwell sau Harry Houdini, în favoarea unora care cel puțin aduceau a nume adevărate, dar Jackie era un nostalgic. La fel cum adevăratul nume al lui Houdini era Erich Weiss, Jackie fusese botezat David Carver. Deoarece numerele sale de magie erau comice, evitase un pseudonim misterios. Și, pentru că își dorise de când era mic să facă parte din lumea cluburilor de noapte din Las Vegas, își alesese o identitate care, pentru el și cei din cercul lui social, sugera aristocrația din Nevada. Când alți puști se gândeau să devină profesori, doctori, agenți imobiliari sau mecanici auto, tânărul David Carver visa să devină un fel de Jackie Jaxx; acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, visul lui devenise realitate.

Deși nu era angajat în momentul de față, având o pauză de o săptămână între două spectacole, Jackie purta o costumație de scenă: un costum negru cu revere brodate cu verde-smarald și manșete la sacou, o cămașă verde asortată și pantofi negri de piele lăcuită. Avea treizeci și șase de ani, un metru șaptezeci, un

ten nesănătos, părul vopsit în negru și dinții nefiresc de albi, grație miracolelor tehnicilor dentare moderne.

Cu trei ani în urmă, firma Dakota & Dakota fusese angajată de patronul hotelului din Las Vegas, cu care Jackie avea un contract pe termen lung, pentru a rezolva dificila problemă a descoperirii celui care încerca să-l șantajeze pe magician. Cazul avusese multe întorsături neașteptate, dar pe Julie o surprinsese cel mai tare faptul că, o dată ajunși la capătul lui, reușise să treacă peste antipatia ei inițială față de magician, și aceasta chiar îi devenise oarecum simpatic. Oarecum.

În cele din urmă, Jackie se așeză pe scaunul din fața lui Frank.

– Julie, tu și cu Clint stați în dreapta mea. Bobby, în stânga, te rog.

Julie nu vedea nici un motiv pentru care să nu stea unde ar fi avut chef, dar nu insistă.

Jumătate din numerele lui Jackie constau în hipnotizarea și exploatarea comică a unor membri din public. Cunoștințele sale asupra tehnicilor hipnotice erau atât de vaste și înțelegea atât de profund funcționarea creierului în stare de transă, încât era invitat frecvent la conferințe medicale la care participau psihiatri și psihologi interesați de aspectele practice ale hipnozei. Poate că ar fi reușit să convingă un psihiatru să-i ajute să învingă amnezia lui Frank prin regresie hipnotică, dar era îndoielnic că puteau găsi un specialist mai calificat în acest domeniu decât Jackie Jaxx.

Pe deasupra, oricât de fantastice ar fi fost cele aflate de Jackie de la Frank, se bazau pe faptul că avea să le țină secrete. Le datora mult lui Bobby și lui Julie și, în ciuda defectelor sale, era un om care-și plătea mereu datoriile și care păstra unele urme de loialitate, atât de rare în lumea egoistă a artiștilor.

În lumina gălbuie a lămpilor de alamă, în timp ce noaptea se lăsa cu repeziciune dincolo de perdelele trase, vocea melodioasă și controlată a lui Jackie, cu tonalitățile ei rotunjite și inflexiunile ei dramatice, atrăgea atenția nu numai lui Frank, ci și tuturor celorlalți. Jackie folosea o mărgea de cristal atârnată pe un lănțișor de aur ca să-l facă pe Frank să se concentreze, după ce le spusese celorlalți să se uite la fața lui Frank, și nu la mărgea, pentru a evita să cadă în transă.

– Frank, te rog să urmăreşti cum clipeşte lumina în cristal, o lumină dulce şi minunată, trecând dintr-o parte într-alta, o lumină foarte caldă şi atrăgătoare, caldă, clipind...

După o vreme, oarecum amorţită şi ea de textul monoton al lui Jackie, Julie observă cum ochii lui Frank îşi pierdeau expresivitatea.

Aflat lângă ea, Clint porni micul casetofon pe care-l folosise ca să-l înregistreze pe Frank în după-amiaza zilei trecute.

Continuând să legene lănţişorul, Jackie zise:

– Frank, acum vei intra într-o stare de relaxare profundă, în care vei auzi numai vocea mea, numai a mea, şi vei răspunde numai vocii mele, nimănui altcuiva...

După ce îl făcuse pe Frank să cadă într-o stare de transă profundă şi-i dăduse instrucţiunile privitoare la interogatoriul ce urma, Jackie îi spuse să închidă ochii. Frank se conformă.

Jackie puse lanţul deoparte şi întrebă:

– Care este numele tău?

– Frank Pollard.

– Unde locuieşti?

– Nu ştiu.

Julie îl înştiinţase la telefon, în dimineaţa acelei zile, despre informaţiile pe care încercau să le obţină de la clientul lor, aşa că Jackie continuă:

– Ai locuit vreodată în El Encanto?

O ezitare. Apoi un răspuns:

– Da.

Vocea lui Frank era neobişnuit de monotonă. Era atât de tras la faţă şi de palid, încât arăta ca un cadavru exhumat care fusese readus la viaţă prin mijloace vrăjitoreşti pentru a servi ca intermediar între membrii unei şedinţe de spiritism şi sufletele celor morţi.

– Îţi aminteşti adresa la care ai locuit în El Encanto?

– Nu.

– Era Pacific Hill Road, numărul 1458?

Frank se încruntă, dar se relaxă aproape imediat.

– Da. Aceasta este adresa... pe care Bobby a găsit-o... cu calculatorul.

– Dar îţi aminteşti de acest loc?

– Nu.

Jackie îşi aranjă ceasul Rolex, apoi îşi trecu mâinile prin păr.

– Unde ai locuit în El Encanto, Frank ?

– Nu ştiu.

– Trebuie să-mi spui adevărul.

– Da.

– Nu mă poţi minţi, Frank, şi nici nu-mi poţi ascunde ceva. Îţi este imposibil în starea ta actuală. Unde ai locuit acolo?

– Nu ştiu.

– Ai locuit singur?

– Nu ştiu.

– Îţi aminteşti că ai fost la spital ieri-noapte, Frank ?

– Da.

– Şi ai... dispărut?

– Aşa mi s-a spus.

– Unde ai dispărut, Frank ?

Linişte.

– Frank, unde ai dispărut?

– Mi-e... mi-e frică.

– De ce?

– Nu... nu ştiu. Nu pot să mă gândesc.

– Frank, îţi aminteşti că joia trecută te-ai trezit în maşina ta, parcată pe o stradă din Laguna Beach?

– Da.

– Mâinile tale erau pline de nisip negru.

– Da.

Frank îşi şterse mâinile de coapse, de parcă ar fi simţit firele de nisip lipite de palmele sale umede.

– De unde ai luat nisipul acela, Frank ?

– Nu ştiu.

– Nu te grăbi. Gândeşte-te.

– Nu ştiu.

– Îţi aminteşti că după aceea te-ai dus la un motel... ai aţipit... şi te-ai trezit plin de sânge?

– Îmi amintesc, zise Frank şi se cutremură.

– De unde era sângele acela, Frank ?

– Nu ştiu, răspunse, Frank amărât.

– Era sânge de pisică, Frank. Ştiai că e sânge de pisică?

– Nu.

Pleoapele îi tresăriră, dar nu le deschise. Continuă:

– Doar sânge de pisică? Adevărat?

– Îți amintești să te fi întâlnit cu vreo pisică în acea zi?

– Nu.

În mod clar, se impunea o tehnică mai agresivă pentru a obține răspunsurile de care avea nevoie. Jackie începu să-l ducă pe Frank înapoi în timp, ajungând treptat la internarea sa în spital, apoi la momentul trezirii pe alcea din Anaheim, când nu-și cunoștea decât numele. Dincolo de acel punct se putea afla memoria sa, dacă reușea să-l convingă să treacă prin cortina de amnezie și să-și regăsească trecutul.

Julie se aplecă puțin, uitându-se dincolo de Jackie Jaxx și întrebându-se cum îi plăcea lui Bobby spectacolul. Se gândea că mărgeaua și celelalte trucuri îi atinseseră sufletul copilăresc și că o să-l vadă zâmbind și cu ochii strălucind de plăcere.

Dar el era întunecat, cu dinții încleștați și maxilarul împins în față. Îi povestise ce aflase de la Dyson Manfred, iar Julie fusese la fel de uimită și de zguduită ca și el și Clint. Dar aceasta nu părea să explice actuala lui stare de spirit. Poate se afla încă sub impresia gândacilor din casa entomologului. Sau, poate, continua să fie tulburat de visul pe care îl avusese săptămâna trecută: vine ceva rău, ceva rău...

Ea nu acordase nici o semnificație visului. Acum se întreba dacă nu fusese chiar profetic. După toate lucrurile stranii pe care Frank le adusese în viața lor, se simțea îndemnată, mai degrabă, să creadă în previziuni.

Vine ceva rău, ceva rău...

Poate că era domnul Fulger.

Jackie îl aduse pe Frank pe alee, exact în momentul în care se trezise într-un loc străin, dezorientat și ametit.

– Acum mergi mai departe, Frank, încă un pic, câteva secunde, și apoi alte câteva, înapoi, înapoi, trecând de întunericul total din mintea ta, dincolo de acel zid negru din mintea ta...

De la începutul interogatoriului, Frank păruse că se împuținează în scaunul Juliei, de parcă ar fi fost o figură de ceară căzută în foc. Se făcuse și mai palid, deși nu ai fi crezut că așa ceva era posibil, și era la fel de alb ca parafina. Dar acum, fiind forțat să se întoarcă în trecut, își îndreptă spatele și apucă brațele fotoliului. Părea să crească, revenind la dimensiunile sale normale, ca și când

ar fi băut unul dintre elixirele pe care le găsea Alice în cursul aventurilor ei din vizuina iepurelui.

– Unde te afli acum? întrebă Jackie.

Ochii lui Frank tresăriră în spatele pleoapelor închise. Nu scoase decât niște sunete nearticulate:

– Uh... ah...

– Unde te afli acum? insistă Jackie, blând, dar ferm.

– Licurici, spuse Frank cu o voce tremurată. *Licurici într-o furtună!*

Începu să respire repede, superficial, de parcă i-ar fi fost greu să-și umple plămânii cu aer.

– Ce vrei să spui, Frank ?

– Licurici...

– Unde ești, Frank ?

– Pretutindeni. Nicăieri.

– Nu există licurici în California de Sud, Frank, așa că trebuie să fii în altă parte. Gândește-te, Frank. Uită-te în jurul tău și spune-mi unde te afli.

– Nicăieri.

Jackie mai făcu câteva încercări nereușite de a-l convinge pe Frank să descrie împrejurimile și să fie mai explicit în privința licuricilor.

– Du-l de-aici, zise Bobby. Mai în trecut.

Julie aruncă o privire spre casetofonul lui Clint și văzu rolele învârtindu-se în spatele capacului de plastic.

Cu vocea sa melodioasă și vibrantă, într-o cadență ritmică, seducătoare, Jackie îi ordonă lui Frank să treacă de întunericul presărat cu licurici.

– Ce caut eu aici? spuse Frank, deodată.

Nu se referea la biroul firmei Dakota & Dakota, ci la locul din amintirile sale în care îl atrăsese Jackie.

– De ce aici?

– Unde ești, Frank ?

– Casa. Ce naiba caut aici, de ce am venit aici? E o nebunie, n-ar trebui să fiu aici.

– A cui e casa, Frank ? întrebă Bobby.

Din cauză că i se spusese să nu audă decât vocea hipnotizatorului, Frank nu răspunse până când Jackie nu repetă întrebarea. Apoi zise:

– E casa ei. E casa ei. Ea e moartă, bineînțeles, e moartă de șapte ani, dar casa e încă a ei și va fi întotdeauna așa, cățeaua o să bântuie mereu pe-aici, nu poți să distrugi o forță atât de malefică, nu în întregime, o parte din ea încă persistă în locurile unde a trăit, în toate lucrurile pe care le-a atins.

– Cine e ea, Frank ?

– Mama.

– Mama ta? Cum o chema?

– Roselle. Rossele Pollard.

– E vorba de casa din Pacific Hill Road?

– Da. Uită-te la ea, Dumnezeule, ce loc, ce loc întunecat, ce loc rău. Cum pot oamenii să nu-și dea seama ce loc rău este? Nu își dau seama că acolo trăiește ceva îngrozitor? Plângea. Lacrimile îi licăreau în ochi și apoi i se scurgeau pe obraz. Mâhnirea îi distorsiona vocea: Oare ei nu pot vedea ce e acolo, cine trăiește acolo, se ascunde și se-nmulțește în acel loc rău? Sunt oamenii orbi? Sau, pur și simplu, nu vor să vadă?

Julie se simți sfâșiată de vocea torturată a lui Frank și de agonia care-i schimonosise acestuia trăsăturile, făcându-le să semene cu ale unui copil pierdut și înfricoșat. Dar își întoarse ochii de la el și se uită dincolo de hipnotizator, încercând să vadă cum reacționase Bobby la cuvintele „locul cel rău".

Bobby o privea. Îngrijorarea ce-i întuneca ochii albaștri demonstra elocvent că expresia nu-i scăpase.

Lee Chen intră în cameră cu un teanc de listări. Închise ușa fără zgomot. Julie își duse un deget la buze, apoi îi făcu semn să se așeze pe canapea.

Jackie îi vorbea lui Frank cu blândețe, străduindu-se să-i calmeze frica ce-l cuprinsese.

Brusc, Frank țipă. Era, mai degrabă, un sunet de animal înfricoșat, decât de om. Își îndreptă și mai mult spatele. Tremura. Deschise ochii, dar era evident că nu vede nimic din cameră; se afla încă în transă.

– Dumnezeule, vine, vine acum, probabil că gemenele i-au spus că sunt aici, vine!

Teama lui Frank era atât de pură și de intensă, încât o parte din ea i se transmise și lui Julie. Pulsul și respirația ei se accelerară.

Încercând să-și relaxeze subiectul pentru a putea coopera cu el, Jackie zise:

– Calmează-te, Frank. Relaxează-te și calmează-te. Nimeni nu poate să-ți facă vreun rău. Nu ți se poate întâmpla nimic. Fii calm, relaxează-te, fii calm.

Frank scuturâ din cap.

– Nu. Vine, vine și, de data asta, o să mă prindă. La dracu', de ce m-am întors aici? De ce m-am întors și i-am dat ocazia să mă prindă?

– Relaxează-te...

– A venit! Frank încercă să se ridice în picioare, dar păru prea vlăguit pentru a o face, și se limită la a-și înfige degetele și mai adânc în vinilinul ce acoperea brațele fotoliului. E chiar aici, și mă vede, mă vede!

Bobby întrebă: „Cine, Frank ?" și Jackie repetă întrebarea.

– Candy. E Candy!

Îl mai întrebară o dată numele persoanei de care se temea.

– Candy, repetă el.

– Îl cheamă Candy?

– Mă vede!

Pe un ton mai puternic și mai autoritar ca până atunci, Jackie zise:

– Te vei relaxa, Frank. Te vei calma și te vei relaxa.

Dar Frank deveni chiar mai agitat. Începuse să transpire. Ațintiți asupra unui punct îndepărtat în timp și spațiu, ochii săi aveau o expresie sălbatică. Spaima sa părea să se preschimbe într-o panică de infarct.

– Nu prea îl mai controlez, comunică Jackie. Va trebui să-l trezesc.

Bobby se trase mai aproape.

– Nu, nu încă. Peste o clipă, dar nu acum. Întreabă-l despre Candy. Cine e individul ăsta?

Jackie repetă întrebarea.

– E Moartea, răspunse Frank.

Încruntându-se, Jackie spuse:

– Ăsta nu e un răspuns, Frank.

– E Moartea pe două picioare, e fratele meu, copilul ei, copilul ei preferat, progenitura ei, și îl urăsc, iar el vrea să mă omoare, și uite-l cum vine!

Cu un geamăt jalnic, Frank dădu să se ridice din scaun.

Jackie îi ordonă să rămână pe loc.

Frank se aşeză nesigur, dar spaima sa crescu, căci îl vedea încă pe Candy îndreptându-se spre el.

Jackie încercă să-l aducă înapoi din trecut, către prezent, pentru a-l scoate din transă, dar nu reuşi.

– Trebuie să plec acum, acum, acum, zise Frank cu disperare.

Julie se temu pentru el. Nu văzuse niciodată pe cineva mai patetic şi mai vulnerabil. Era scăldat în transpiraţie şi tremura violent. Părul îi căzuse pe frunte şi îi intra în ochi, fără a acoperi însă halucinaţia provenită din trecut. Mâinile sale erau atât de încleştate pe braţele fotoliului, încât, în cele din urmă, o unghie străpunse învelişul de vinilin.

– Trebuie să fug de-aici, zise Frank, precipitat.

Jackie îi ordonă să stea cuminte.

– Nu, trebuie să fug de el!

Jackie Jaxx îi spuse lui Bobby:

– Niciodată nu mi s-a întâmplat aşa ceva, am pierdut controlul asupra lui. Isuse, uită-te la el, mi-e frică să nu facă vreun infarct.

– Haide, Jackie, trebuie să-l ajuţi, zise Bobby ferm.

Se ridică din scaun, se ghemui lângă Frank şi-i atinse mâna într-un gest de încurajare.

– Bobby, nu! zise Clint, sărind atât de repede de la locul său, încât scăpă casetofonul pe care-l ţinuse pe picior.

Bobby nu-i răspunse lui Clint, pentru că era prea concentrat asupra lui Frank, care părea că o să se facă bucăţi în faţa lor. Frank era ca un cilindru cu supapa blocată, pe cale să explodeze, nu din cauza presiunii aburilor, ci a groazei. Bobby căută să-l calmeze, ceea ce Jackie nu reuşise.

O clipă, Julie nu înţelese ce-l făcuse pe Clint să sară în picioare. Dar îşi dădu seama că Bobby văzuse ceva ce le scăpase celorlalţi: sânge pe mâna dreaptă a lui Frank. Bobby nu-şi puse mâna pe a lui Frank doar pentru a-l linişti; încerca, cu cât mai multă blândeţe, să desprindă mâna lui Frank de pe braţul fotoliului, pentru că Frank se tăiase în crăpătura pe care o făcuse în vinilin.

– Vino, trebuie să fug!

Frank dădu drumul fotoliului, apucă mâna lui Bobby şi se sculă în picioare, trăgându-l şi pe Bobby o dată cu el.

Brusc, Julie înţelese cauza temerilor lui Clint şi se ridică atât de repede, încât îşi răsturnă scaunul.

– Bobby, nu!

Îngrozit de arătarea fratelui său ucigaş, Frank ţipă. Cu un şuierat de abur ţâşnind din motorul unei locomotive, dispăru, luându-l şi pe Bobby cu el.

46

Licurici într-o furtună.

Lui Bobby i se părea că pluteşte în spaţiu, pentru că îşi pierduse cu totul simţul echilibrului; nu-şi dădea seama dacă stă în picioare sau culcat, pe faţă sau pe burtă, de parcă ar fi fost în imponderabilitate într-un vid imens. Nu simţea nici un miros şi nici un gust. Nu auzea nimic. Nu simţea nici cald, nici rece şi nu putea să pipăie nimic. Singurul lucru pe care-l vedea era un întuneric nesfârşit, care părea să se întindă până la marginea Universului – şi milioane şi milioane de licurici minusculi, efemeri precum scânteile, care roiau în jurul lui. De fapt, nu era sigur că îi vede, pentru că nu era sigur că mai are ochi cu care să-i vadă, era mai degrabă... conştient de ei, dar nu prin simţurile obişnuite, ci prin ochii minţii.

La început, intră în panică. Extrema anestezie senzorială îl convinse că era paralizat, fără să-şi mai poată simţi corpul, doborât de o hemoragie cerebrală masivă, orb şi surd, şi prins pentru totdeauna într-un creier defect, care-şi tăiase toate legăturile cu lumea.

Apoi deveni conştient de faptul că se afla în mişcare, că nu plutea prin întuneric, aşa cum crezuse la început, ci zbura prin el, gonind cu mare, înfricoşătoare viteză. Îşi dădu seama că era tras înainte, de parcă ar fi fost o scamă atrasă de un aspirator de dimensiuni cosmice, şi pretutindeni în jurul lui dansau licuricii. Se simţea ca într-un montaigne-russe atât de uriaş şi de rapid, încât numai Dumnezeu l-ar fi putut proiecta pentru propria lui plăcere, deşi Bobby nu resimţea nici o plăcere în timp ce se rostogolea în beznă, încercând să ţipe.

Aterizã pe solul pãdurii în picioare, se clãtinã şi aproape cãzu peste Frank, care era în spatele lui. Frank încã îl mai ţinea strâns de mânã.

Bobby simţi o nevoie disperatã de aer. Îl durea pieptul, iar plãmânii parcã i se uscaserã. Inhalã adânc de mai multe ori, expirând violent.

Vãzu cã avea sânge pe mâini. Imaginea unei huse de fotoliu sfâşiatã îi apãru în minte. Jackie Jaxx. Bobby îşi reaminti.

Când Bobby încercã sã se desprindã de clientul lui, Frank îl ţinu strâns şi spuse:

– Nu, nu aici. Nu pot sã risc aşa ceva. E prea periculos. Ce caut aici?

Pãtruns de aroma pinilor, Bobby cercetã pãdurea înconjurãtoare, cuprinsã de umbre pe mãsurã ce amurgul lãsa locul nopţii. Aerul era rece, iar mugurii ţepoşi ai coniferelor se aplecau sub zãpadã, dar nu se vedea nimic înfricoşãtor în acest peisaj.

Apoi îşi dãdu seama cã Frank privea dincolo de el. Se întoarse şi descoperi cã se gãseau la marginea pãdurii. O pajişte acoperitã de zãpadã se ridica domol în spatele lor. În vârful ei, se zãrea o clãdire din lemn, nu o cabanã rusticã, ci o casã cu o structurã elaboratã, vãdind mâna unui arhitect, un loc de vacanţã pentru cineva cu mulţi bani. Atât acoperişul principal, cât şi cel al prispei erau învelite de zãpadã şi decorate cu ţurţuri ce sclipeau în bãtaia rece a ultimelor raze de soare. Nu ieşea fum din nici unul dintre cele trei coşuri. Nu se vedea nici o luminã la ferestre. Casa pãrea pustie.

– El ştie de locul ãsta, zise Frank, cuprins încã de panicã. L-am cumpãrat sub un alt nume, dar el a aflat şi a venit, aproape cã m-a omorât, şi, probabil, ţine locul sub supraveghere, verificându-l în mod regulat, sperând sã mã prindã iarãşi.

Bobby era mai puţin amorţit de temperatura sub zero grade decât de realizarea faptului cã se teleportase din biroul lor pânã pe acest versant din munţii Sierra, sau cine ştie ce alt loc. Îşi regãsi, în cele din urmã, vocea şi spuse:

– Frank, ce...

Întuneric.

Licurici.

Vitezã.

Se rostogoli cu zgomot pe podea, se lovi de o mãsuţã şi simţi cum Frank îi dãdea drumul la mânã. Mãsuţa cãzu, rãsturnând o

vazã şi alte câteva elemente decorative (şi casabile) pe podeaua de lemn tare.

Suferise o lovitură puternicã la cap. Când încercã sã se ridice în picioare, descoperi cã era prea ameţit, şi rãmase în genunchi.

Frank era deja în picioare, uitându-se în jur şi gâfâind.

– San Diego. A fost apartamentul meu, odinioarã. El a aflat şi a trebuit sã fug repede.

Când îi întinse mâna pentru a-l ajuta sã se ridice, Bobby o luã fãrã sã se gândeascã.

– Acum locuieşte altcineva aici, zise Frank. Probabil cã e plecat la lucru, avem noroc.

Întuneric.

Licurici.

Vitezã.

Bobby se trezi stând la o poartã de fier ruginit, între douã coloane de piatrã, privind o casã victorianã a cãrei prispã avea acoperişul lãsat, balustradele rupte şi treptele deteriorate. Aleea era crãpatã, iar gazonul netuns era nãpãdit de umbre. În roşul-cenuşiu al asfinţitului, casa pãrea imaginea pe care o are orice puşti despre o casã bântuitã de stafii, şi Bobby bãnuia cã aratã chiar mai rãu la lumina zilei.

– Isuse, nu, nu aici! exclamã Frank.

Întuneric.

Licurici.

Vitezã.

Câteva hârtii alunecarã pe podea de pe un birou masiv, din mahon, de parcã ar fi fost luate de vânt, deşi acum nu se mai simţea nici o adiere. Se aflau într-o camerã cu ferestrele mari, plinã de cãrţi. Un bãtrân se ridicase dintr-un scaun acoperit cu piele. Purta pantaloni de flanel gri, o cãmaşã neagrã, un cardigan albastru şi arbora o expresie miratã.

– Doctore, zise Frank şi întinse mâna liberã cãtre bãtrânelul speriat.

Întuneric.

Bobby îşi dãduse seama cã era beznã, fiindcã, pe moment, el nu exista ca entitate fizicã; nu mai avea ochi, urechi, nervi cu care sã simtã. Dar înţelegerea nu îi micşora teama.

Licurici.

Milioanele de puncte minuscule, luminoase, care roiau în jur, erau probabil atomii din care era construit, purtate de puterea minții lui Frank.

Viteză.

Se teleportau, iar procesul avea loc probabil, aproape instantaneu, necesitând doar câteva microsecunde pentru descompunere și recompunere, deși subiectiv părea mult mai mult.

Văzu din nou casa dărăpănată. Probabil că era cea din dealurile de la nord de Santa Barbara. Se aflau pe panta din fața porții, lângă gardul viu care înconjura proprietatea.

Frank scoase un strigăt de frică atunci când văzu unde se aflau.

Bobby se temea de Candy la fel de mult ca Frank, dar el se temea și de Frank, și de teleportare.

Întuneric.

Licurici.

Viteză.

De astă dată, nu se materializară în echilibru stabil, cum o făcuseră în biroul bătrânului sau în fața casei vechi, cu poarta ruginită, ci cu stângăcia cu care dăduseră năvală în apartamentul din San Diego.

Bobby alunecă un număr de pași în pantă, simțind încă strânsoarea lui Frank ca pe o pereche de cătușe, și căzură amândoi în genunchi pe gazonul bine îngrijit.

Bobby încercă cu disperare să se desprindă de Frank. Dar Frank îl ținu cu o putere supraomenească și îi arătă o piatră funerară aflată la câțiva pași în fața lor. Bobby privi în jur și descoperi că se aflau singuri într-un cimitir în care palmierii masivi se înălțau misterioși în lumina cenușiu-roșcată a amurgului.

– A fost vecinul nostru, zise Frank.

Gâfâind, neputând să vorbească, încercând încă să se elibereze din strânsoarea de fier a lui Frank, Bobby văzu numele „NORBERT JAMES KOLREEN" gravat pe piatra de granit.

– Ea a ordonat să fie omorât, continuă Frank. L-a pus pe dragul ei Candy să-l omoare, fiindcă avea impresia că se purtase nepoliticos cu ea. Nepoliticos! Nebuna dracului!

Întuneric.

Licurici.

Viteză.

Biroul plin de cărți. Bătrânul se afla în pragul ușii acum, privindu-i.

Bobby se simțea de parcă ar fi fost orc în șir într-un montaigne-russe, răsucindu-se cu mare viteză, iar și iar, până când nu mai știa dacă se mai mișcă... sau dacă nu cumva stă pe loc în timp ce restul lumii se învârtește în jurul lui.

– N-ar fi trebuit să vin aici, doctore Fogarty, zise Frank îngrijorat.

Sângele îi curgea de le mâna rănită, pătând o porțiune mai deschisă a covorului chinezesc.

– Mă tem ca nu cumva Candy să mă fi văzut la casă și să încerce să mă urmărească. N-aș vrea să-l aduc aici.

– Frank, așteaptă! zise Fogarty.

Întuneric.

Licurici.

Viteză.

Se aflau în curtea din spate a casei dărăpănate, la zece-cincisprezece metri de niște trepte și de o prispă care nu erau într-o stare mai bună decât cele din față. Se vedeau câteva lumini în ferestrele de la parter.

– Vreau să plec, vreau să dispar de-aici, spuse Frank.

Bobby se așteptă să se teleporteze imediat și se pregăti, dar nu se întâmplă nimic.

Când văzu că nu mai sărea dintr-un loc în altul, înjură cu ciudă.

Brusc, ușa bucătăriei se deschise și pe ea ieși o femeie, care rămase în prag, uitându-se fix la ei. Razele roșietice, palide ale amurgului abia o făceau vizibilă, iar lumina de la bucătărie îi accentua contururile, fără însă a-i dezvălui fața. Că era o iluzie optică, sau că așa era în realitate, Bobby nu știa, dar silueta femeii era deosebit de erotică: ca o silfidă, zveltă, dar feminină, o fantomă foarte sumar îmbrăcată sau chiar goală, și care emitea o chemare sexuală fără să scoată un sunet. Femeia aceea misterioasă prezenta o atracție egală cu a oricărei sirene care a dus vreodată un vas de marinari la pierzanie.

– Sora mea, Violet, rosti Frank cu o teamă amestecată cu scârbă.

Bobby observă că în jurul picioarelor ei năvăleau umbre. Umbrele se prăvăliră peste trepte, pătrunzând pe gazon și își dădu seama că erau pisici ai căror ochi străluceau în întuneric.

De data asta îl ținea pe Frank tot atât de strâns cât îl ținea și Frank pe el, fiindcă se temea acum de libertate la fel cum se temuse mai înainte de captivitate.

– Frank, du-ne de-aici!

– Nu pot. Nu pot să controlez chestia asta.

Erau zece pisici, douăzeci, chiar mai multe. Străbăteau prispa și cei câțiva metri de gazon în liniște. Apoi zbierară toate o dată, de parcă erau o singură ființă. Țipătul lor de furie și de foame vindecă imediat greața lui Bobby, umplându-l de frică.

– Frank !

Își dori să nu-și fi lăsat pistolul pe biroul lui Julie, unde nu-i folosea la nimic. Dar, văzând colții dezgoliți ai haitei de pisici, se gândi că oricum nu le-ar fi putut opri pe toate cu pistolul.

Cea mai apropiată dintre ele sări...

Julie stătea în picioare, în mijlocul camerei, unde fusese mutat scaunul ei pe durata ședinței de terapie hipnotică. Nu se putea îndepărta de scaun, pentru că acolo îl văzuse ultima oară pe Bobby și acolo se simțea cel mai aproape de el.

– Cât timp a trecut?

Clint stătea lângă ea. Se uită la ceas.

– Mai puțin de șase minute.

Jackie Jaxx se afla în baie, stropindu-și fața cu apă rece. Lee Chen, care continua să șadă pe canapea cu teancul de listări în mână, nu mai era deloc la fel de calm cum fusese în urmă cu șase minute și jumătate. Seninătatea sa zenistă fusese distrusă. Ținea hârtiile cu ambele mâini, de parcă s-ar fi temut să nu dispară și ele, și rămăsese cu ochii holbați ca atunci când dispăruseră Bobby și Frank.

Julie era amețită de frică, dar hotărâtă să nu-și piardă controlul. Deși nu părea să poată face ceva pentru Bobby acum, un prilej de a-l ajuta putea apărea pe neașteptate și voia să fie pregătită.

– Azi-noapte, Hal a spus că Frank s-a întors prima dată cam după optsprezece minute după ce plecase.

Clint încuviință.

– Atunci mai avem douăspe minute de așteptat.

– După ce a dispărut a doua oară, nu s-a mai întors decât după câteva ore.

– Ascultă, zise Clint, chiar dacă nu apar în douăspe minute, sau o oră, sau trei ore, asta nu înseamnă că lui Bobby i s-a-ntâmplat ceva rău. Timpii pot fi diferiți de fiecare dată.

– Știu. Ce mă îngrijorează cel mai tare e... drăcia aia de tăblic de la pat.

Clint nu scoase o vorbă.

Incapabilă să păstreze tonul calm, Julie spuse:

– Frank nu a mai adus-o înapoi. Ce s-a întâmplat cu ea?

– O să-l aducă pe Bobby înapoi, răspunse Clint. Nu-l va lăsa pe Bobby acolo... unde s-o fi ducând.

Julie și-ar fi dorit să fie încredințată de asta.

Întuneric.

Licurici.

Viteză.

Ploaia curgea în valuri calde, de parcă Bobby și Frank ar fi aterizat în mijlocul unei cascade. Hainele li se lipiră de piele într-o clipă. Nu era nici o boare de vânt, ca și când ploaia, în ferocitatea ei, ar fi înecat vântul ca pe un foc; atmosfera părea făcută din aburi. Călătoriseră mult în jurul globului, căci lăsaseră amurgul în urmă; soarele era acum undeva în spatele armurii cenușii a norilor.

De astă dată, amândoi erau lungiți pe-o parte, ca doi bețivi care jucaseră skandenbeg și căzuseră de pe scaunele de la bar, continuând să se țină strâns de mâini. Dar nu se aflau în nici un bar, ci într-o pădure tropicală densă: ferigi, plante de un verde-închis, cu frunze elastice, foarte zimțate; liane târâtoare, suculente, cu frunze dolofane ca jeleurile și fructe de aceeași nuanță ca pulpa unei portocale.

Bobby se trase de lângă Frank, care îi dădu drumul acum fără să mai insiste. Se sculă în picioare și se înfundă în vegetația alunecoasă, udă și agățătoare.

Nu știa încotro mergea, și nici nu-i păsa. Voia doar să mărească distanța dintre el și Frank, să se îndepărteze de pericolul pe care îl reprezenta Frank. Era copleșit de ceea ce se întâmplase, de noile experiențe acumulate, pe care trebuia să le analizeze și la care trebuia să se adapteze înainte să poată continua.

După câțiva pași, ieși din desișul tropical și ajunse în dreptul unei întinderi întunecate de pământ, a cărei natură îi scăpă la

început. Ploaia cădea nu în picături sau în valuri, ci în cascade asurzitoare, ce reduceau vizibilitatea în mod drastic; îi mai vâra și părul în ochi. Se gândi că unii oameni, privind pe fereastră dintr-o cameră uscată, ar fi putut sesiza frumusețea acestei furtuni, dar era, pur și simplu, prea multă ploaie, un potop; se revărsa asupra pământului într-o babilonie de zgomote care amenința să-l surzească. Ploaia nu numai că îl epuiza, dar îi imprima și o furie irațională și sălbatică, de parcă nu l-ar fi lovit cu apă, ci cu scuipat, cu cantități mari de flegmă, ca și cum larma ar fi fost rezultatul vocilor a mii de spectatori care-l înjurau în toate felurile. Se poticni prin solul neobișnuit de moale – nu noroios, ci moale –, căutând pe cineva pe care să-și verse furia, la care să țipe și, eventual, să-l și pocnească. Dar după alți câțiva pași, văzu valuri izbindu-se de țărm într-o mare de spumă și știu că se afla pe o plajă cu nisip negru. Înțelegerea acestui fapt îi îngheță sângele în vine.

– Frank ! strigă el.

Când se întoarse, văzu că Frank era la câțiva pași în urma lui, cu spatele încovoiat, de parcă ar fi fost un bătrân care nu putea să reziste forței ploii, sau căruia i-ar fi intrat la apă coloana vertebrală.

– Frank, fir-ar să fie, unde suntem?

Frank se opri, își îndreptă spatele, își înălță privirea și clipi prosteşte.

– Ce?

Ridicând și mai mult vocea, Bobby strigă peste zgomotul furtunii:

– Unde suntem?

Frank îi arătă cu mâna silueta unei clădiri enigmatice, învăluită în ploaie – care semăna cu un templu al unei religii de mult dispărute –, aflată la vreo sută de metri pe plaja neagră.

– Chioșcul salvamarului!

Arătă apoi în cealaltă direcție, unde se afla o clădire mare, din lemn, mult mai îndepărtată, dar și mai puțin misterioasă, pentru că mărimea ei o făcea ușor vizibilă.

– Un restaurant. Unul dintre cele mai populare de pe insulă.

– Ce insulă?

– Insula cea mare.

– Ce insulă mare?

– Hawaii. Ne aflăm pe plaja Punaluu.

– Aici ar fi trebuit să mă aducă Clint, nu tu! exclamă Bobby.

Râdea, dar era un râs straniu, care-l neliniștea, așa că se opri.

– Casa pe care am cumpărat-o și am abandonat-o e acolo, înapoi, zise Frank, referindu-se la direcția din care veniseră. Se află lângă o pistă de golf. Îmi plăcea grozav de mult aici. Am fost foarte fericit timp de opt luni. Apoi m-a găsit. Bobby, trebuie să plecăm de-aici.

Frank făcu câțiva pași spre Bobby, ieșind din zona mlăștinoasă și ajungând într-un loc în care nisipul era mai bine tasat.

– Oprește-te! se răsti Bobby când Frank ajunse la trei pași de el. Nu te mai apropia!

– Bobby, trebuie să plecăm acum, imediat. Nu mă pot teleporta exact când vreau. Nu știu când se va întâmpla, dar cel puțin trebuie să plecăm din partea asta a insulei. El știe că am locuit aici. Cunoaște zona și s-ar putea să fie pe urmele noastre.

Furia mocnită a lui Bobby nu se domolise din cauza ploii, dimpotrivă, devenea din ce în ce mai arzătoare cu fiecare clipă.

– Ticălos mincinos!

– E adevărat, zău, zise Frank, surprins de vehemența lui Bobby.

Se aflau destul de aproape unul de altul ca să-și vorbească fără să țipe, dar vocea lui Frank era la fel de puternică, pentru a se face auzită deasupra șuierăturilor, sfârâielilor și vuietului potopului.

– Candy a venit aici după mine, și era mai rău ca niciodată, mai hidos, mai malefic. A intrat în casa mea, ținând în mâini un bebeluș de numai câteva luni, pe care nu știu de unde-l luase, probabil după ce-i omorâse părinții. L-a mușcat pe bietul copil de gât, Bobby, și a râs de mine, și mi-a oferit sângele lui. El bea sânge, știi, ca l-a învățat să bea sânge, și așa se hrănește acum, și atunci când nu am vrut să mă ating de gâtul bebelușului, l-a aruncat ca pe o cutie goală de bere și a venit după mine, dar am... călătorit.

– Nu ziceam că minți în legătură cu el.

Un val se spărsese mai aproape de mal decât celelalte, stropind picioarele lui Bobby și lăsând dâre efemere de spumă pe nisipul negru.

– Voiam să spun că ne-ai mințit în legătură cu amnezia ta. Îți amintești totul. Știi precis cine ești.

– Nu, nu.

Frank își clătină capul și făcu gesturi de negație cu mâinile.

– Nu știam. Habar n-aveam. Și poate că o să uit iarăși totul când o să mă opresc din călătorit și o să stau locului.

– Rahat mincinos! țipă Bobby.

Se aplecă, adună două mâini de nisip ud și le aruncă în Frank cu o furie orbească, apoi încă o dată și încă o dată. Începu să-și dea seama că se comporta ca un copil într-o criză de nervi.

Frank se feri de nisipul negru, dar așteptă răbdător ca Bobby să termine.

– Nu te porți normal, îi spuse, atunci când Bobby se potoli.

– La naiba cu tine!

– Furia ta este complet disproporționată față de orice ți-ai imagina că ți-am făcut.

Bobby știa că era adevărat. În timp ce-și ștergea mâinile pline de nisip pe cămașă și încerca să-și recapete suflul, se gândi că nu era supărat pe Frank, ci pe ceea ce reprezenta acesta pentru el. Haos. Teleportarea era ca o excursie prin tunelul groazei, în care monștrii și pericolele nu erau iluzorii, în care amenințările cu moartea trebuia să fie luate în serios, în care nu existau reguli sau adevăruri pe care să te poți baza, în care totul era cu sus-n jos. Haos. Călărise pe spinarea unui taur numit Haos, iar Bobby era înfricoșat.

– Te simți bine? îl întrebă Frank.

Bobby încuviință din cap.

Era vorba și de altceva în afară de frică. La un nivel mai profund decât cel intelectual sau decât cel instinctual, poate la fel de profund ca sufletul însuși, Bobby fusese *ofensat* de acest Haos. Până acum nu înțelesese ce puternică nevoie avea de ordine și de stabilitate. Întotdeauna se considerase un spirit liber, care trăia din schimbări și surprize. Dar acum, vedea că are limite și că, de fapt, în spatele atitudinii lui nepăsătoare și îndrăznețe, bătea o inimă de conservator dornic de stabilitate. Înțelese brusc că pasiunea lui pentru muzica swing avea rădăcini de care nu fusese niciodată conștient: ritmurile și melodiile complexe și elegante ale marilor orchestre de demult conveneau atât suprafeței lui de nonconformist, cât și căutătorului de ordine care stătea ascuns în străfundurile inimii lui. Nu era de mirare că-i plăceau desenele animate ale lui Disney, în care Donald Duck putea să facă o vreme legea, iar Mickey să intre în încurcături cu Pluto, dar în care ordinea triumfa întotdeauna la sfârșit. Simțea că nu îl satisface universul

haotic produs de Warner Bros, în care rațiunea și logica rareori repurtau mai mult decât un succes temporar.

– Iartă-mă, Frank, zise el, în cele din urmă. Dă-mi o clipă de răgaz. Știu că nu e momentul, dar tocmai am o revelație.

– Ascultă-mă, Bobby, te rog, spun adevărul. Este clar că îmi amintesc totul atunci când călătoresc. Însăși acțiunea de teleportare distruge zidul care-mi blochează memoria, dar, de îndată ce mă opresc, zidul se ridică la loc. Probabil că face parte din procesul de degenerare prin care trec. Sau poate că e vorba de o nevoie disperată de a uita tot ce mi s-a întâmplat în trecut, ce mi se-ntâmplă în momentul de față, și ceea ce, al dracului de sigur, mi se va întâmpla pe viitor.

Deși vântul încă nu bătea, unele dintre valuri erau mai mari acum, măturând plaja. Loveau picioarele lui Bobby și, atunci când se retrăgeau, îi îngropau pantofii în nisipul tuciuriu.

Luptându-se să se explice, Frank spuse:

– Vezi tu, pentru mine nu e ușor să mă teleportez, așa cum face Candy, care poate să controleze unde vrea să ajungă și când. El se poate teleporta numai la simpla lui dorință, gândindu-se la alt loc, așa cum credeai că pot face eu. Dar eu nu am această abilitate. Pentru mine, teleportarea nu este un talent, ci un blestem.

Vocea începu să-i tremure.

– Nici n-am știut că sunt în stare să mă teleportez, până acum șapte ani, în ziua în care a murit cățeaua aia. Noi, toți cei ieșiți din burta ei, suntem blestemați, n-avem scăpare. Am crezut că mă pot izbăvi omorând-o, dar m-am înșelat.

După evenimentele din ultima oră, Bobby credea că nu-l mai poate mira nimic, dar rămase surprins de mărturisirea făcută de Frank. I se părea greu de crezut că acest bondoc patetic, cu ochii triști, cu gropițe, cu fața comică, era un matricid.

– Ți-ai omorât mama?

– Hai să lăsăm subiectul ăsta acum. N-avem timp de el.

Frank se uită către tufișurile din care veniseră și cercetă plaja în ambele direcții, dar erau încă singuri în mijlocul furtunii.

– Dacă ai fi cunoscut-o, dacă ai fi suferit din cauza ei, zise Frank, cu o voce din care răzbătea furia, dacă ai fi știut de ce atrocități era capabilă, ai fi pus și tu mâna pe un topor și-ai fi tăiat-o bucăți.

– Ai tocat-o mărunt pe maică-ta?

Sunetul acela nebunesc izbucni din nou, un râs la fel de ud ca ploaia, dar nu la fel de cald, şi, din nou, Bobby se simţi neliniştit.

– Am descoperit că mă pot teleporta atunci când Candy m-a încolţit cu gândul să mă ucidă, fiindcă o omorâsem. Şi nu pot călători decât în situaţiile în care e vorba de viaţă şi de moarte.

– Nimeni nu te ameninţa noaptea trecută la spital.

– Păi, vezi, atunci când încep să călătoresc în somn, cred că încerc să scap de Candy într-un vis şi se declanşează teleportarea. Teleportarea mă trezeşte întotdeauna, dar nu mă pot opri, trec dintr-un loc într-altul, uneori rămânând numai câteva secunde, alteori, câteva ore sau chiar mai mult, de parcă aş fi o bilă aruncată dintr-o parte într-alta de un afurisit de flipper cosmic. Mă epuizează. Mă ucide. Vezi şi tu că mă omoară.

Insistenţa onestă a lui Frank şi vuietul ameţitor al ploii îi atenuară supărarea lui Bobby. Încă se mai temea de Frank, de potenţialul haotic pe care îl prezenta acesta, dar supărarea îi trecuse.

– Cu ani în urmă, zise Frank, visele nu mă teleportau decât poate o dată pe lună, dar, cu timpul, frecvenţa a crescut, încât acum încep să mă teleportez de fiecare dată când adorm. Şi când, în cele din urmă, ne vom opri în biroul tău, sau unde se va sfârşi episodul acesta, tu îţi vei putea aminti tot ce ni s-a întâmplat, dar eu nu voi putea. Şi asta nu numai din cauză că vreau să uit, ci pentru că ceea ce bănuiai tu este adevărat: nu reuşesc întotdeauna să mă recompun fără greşeli.

– Confuzia ta mentală, pierderea abilităţilor intelectuale, amnezia, toate acestea sunt simptome ale acestor greşeli.

– Da. Sunt sigur că e vorba de reconstituire neglijentă şi de celule modificate la fiecare teleportare, nu ceva grav, dar efectul este în creştere şi din ce în ce mai vizibil. Mai devreme sau mai târziu, va deveni critic, şi atunci fie voi muri, fie voi trece prin cine ştie ce degradare biologică. N-a avut nici un rost să vă cer ajutorul, indiferent de cât de buni sunteţi în meseria voastră, pentru că nimeni nu mă poate ajuta. Nimeni.

Bobby ajunsese deja la această concluzie, dar continua să fie curios.

– Ce-i cu familia ta, Frank ? Fratele tău are puterea să-ţi dezintegreze maşina, să arunce în aer felinarele alea şi să se teleporteze. Şi ce-a fost treaba aia cu pisicile?

– Surorile mele gemene au acelaşi efect asupra animalelor.

– Cum se face că toţi sunteţi aşa de... înzestraţi? Cine a fost mama ta? Dar tatăl tău?

– Nu avem timp de-astea acum, Bobby. Mai târziu. Voi încerca să-ţi explic mai târziu.

Îi întinse mâna rănită, care fie că nu mai sângera, fie că fusese spălată de ploaie.

– Pot să dispar de-aici din clipă-n clipă, şi atunci ai rămâne singur.

– Nu, mulţumesc, răspunse Bobby, ferindu-se de mâna clientului său. N-ai decât să zici că sunt un mocăit, dar prefer avionul.

Îşi bătu buzunarul de la şold.

– Am portofelul şi cărţile de credit. Mâine voi fi în districtul Orange, fără să risc să mă trezesc cu urechea acolo unde ar trebui să-mi fie nasul.

– Dar Candy probabil că ne-a urmărit, Bobby. Dacă eşti aici atunci când apare, o să te omoare.

Bobby se întoarse şi se îndreptă spre restaurantul ce se zărea în depărtare.

– Nu mi-e frică de nici un Candy.

– Ar trebui să-ţi fie, insistă Frank, apucându-l de mână şi oprindu-l.

Bobby se smunci, de parcă s-ar fi temut să nu ia ciumă bubonică de la clientul său.

– Şi, de fapt, cum ar putea să ne urmărească? întrebă el.

În timp ce Frank, îngrijorat, cerceta din nou plaja, Bobby îşi dădu seama că, din cauza vuietului ploii, s-ar fi putut să nu audă sunetele de flaut care i-ar fi avertizat de venirea lui Candy.

– Uneori, când atinge ceva pe care ai pus mâna recent, zise Frank, vede o imagine de-a ta în minte şi, câteodată, poate să vadă unde te-ai dus după ce-ai lăsat obiectul respectiv, şi te urmăreşte.

– Dar n-am atins nimic atunci când am fost la casa aia.

– Ai stat pe gazon.

– Şi?

– Dacă găseşte locul în care iarba e culcată, află unde am stat. Şi-ar putea pune degetele pe iarbă, ne-ar vedea aici, şi ar veni după noi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Frank, îl faci pe individul ăsta să pară supranatural!

– E cât se poate de supranatural.

Bobby era gata să spună că preferă să riște o întâlnire cu Candy, indiferent de puterile lui supraomenești. Apoi își aminti ce-i povestise Phans despre uciderea sălbatică a familiei Farris. Își aminti și de cei din familia Roman, ale căror cadavre fuseseră arse, pentru a acoperi mușcăturile făcute de Candy în gâturile lor. Își aminti povestea lui Frank, despre cum îi oferise Candy sânge de bebeluș. Adăugă și spaima pură din ochii lui Frank, plus visul inexplicabil pe care-l avusese despre „cel rău".

– Bine, dacă apare și dacă ești capabil să fugi de-aici, atunci mi-e mai bine cu tine, spuse el, în cele din urmă. O să te țin de mână, dar numai până ajungem la restaurant, dăm un telefon, chemăm un taxi și ne ducem la aeroport.

Apucă mâna lui Frank, dar cu o ezitare.

– Îți dau drumul de îndată ce ieșim din zona asta.

– În regulă. E corect, admise Frank.

Cu ochii întredeschiși din cauza ploii, care le bătea în față, se îndreptară spre restaurant. Clădirea, aflată cam la o sută cincizeci de metri, părea construită din lemn cenușiu, învechit, și din multă sticlă. Bobby crezu că vedea niște lumini difuze, dar nu putea fi sigur; ferestrele erau, fără îndoială, vopsite, ceea ce acoperea și lumina slabă care străbătea prin cortina de ploaie.

Unul din trei sau patru valuri era acum mult mai înalt decât celelalte, ajungând și mai departe pe plajă și izbindu-se de picioarele lor cu destulă forță ca să-i dezechilibreze. Se îndepărtară de mal, dar acolo nisipul era mult mai moale și le îngreuna mersul.

Bobby se gândi la Lisa, recepționera blondă de la Laboratoarele Palomar. Și-o imagină venind într-o plimbare romantică, prin ploaia caldă, cu cine știe ce tip care o adusese pe insulă, și își închipui ce față ar face dacă l-ar vedea mergând pe plaja neagră, mână-n mână cu un alt bărbat, înșelându-l pe Clint.

De astă dată, râsul său era normal.

– Ce-i? întrebă Frank.

Înainte ca Bobby să apuce să-i explice, văzu că cineva se îndrepta aproximativ în direcția lor, prin ploaia deasă. Era o siluetă întunecată, nu Lisa, ci un bărbat, și se afla la doar treizeci de metri depărtare.

Nu se aflase acolo cu o clipă în urmă.

– El e, zise Frank.

Chiar și de la depărtare, bărbatul era masiv. Îi văzu și își schimbă direcția, îndreptându-se direct către ei.

– Du-ne de aici, Frank, zise Bobby.

– Nu pot s-o fac la cerere. Știi asta.

– Atunci, hai să fugim, îl zori el și încercă să-l tragă către Chioșcul Salvamarului.

Dar, după ce se împletici câțiva pași prin nisip, Frank se opri și spuse:

– Nu pot, sunt vlăguit. Va trebui să mă rog să dispar de-aici la timp.

Arăta atât de epuizat, încât părea pe jumătate mort.

Bobby se întoarse din nou către Candy și-l văzu avansând prin nisipul moale și ud, mult mai repede decât o făcuseră ei, dar cu oarecare dificultate.

– De ce nu se teleportează până aici?

Oroarea lui Frank la vederea apropierii dușmanului său părea atât de mare, încât era incapabil să vorbească. Dar, printre gâfâieli, reuși să rostească:

– Salturi scurte, sub câteva sute de metri, sunt imposibile. Nu știu de ce.

Poate că, dacă distanța era prea scurtă, mintea avea cu o fracțiune de secundă mai puțin timp decât îi era necesar pentru a descompune și recompune trupul. Nu avea importanță motivul. Chiar dacă nu se putea teleporta, Candy avea să ajungă lângă ei în câteva secunde.

Se afla la numai treizeci de metri și se apropia, un rinocer de om, cu un gât destul de gros ca să poată ține o mașină pe cap, și cu brațe care l-ar fi avantajat chiar într-o dispută cu un robot industrial de patru tone. Părul său blond era aproape alb. Avea o față lată, și cu trăsături ascuțite, dure și crude, ca fețele acelor tineri pre-psihotici, cărora le place să dea foc la furnici și să testeze efectul leșiei asupra câinilor din cartier. Porni la atac prin furtună, împroșcând nisip la fiecare pas, și arăta mai puțin a om decât a diavol cu o sete nesățioasă de suflete umane.

– Frank, pentru numele lui Dumnezeu, hai să plecăm de aici! spuse Bobby ținând strâns mâna clientului său.

Când se apropiase suficient de mult, încât Bobby îi putea vedea ochii albaștri, sălbatici și răi ca ai unui șarpe cu clopoței, Candy scoase o exclamație de triumf. Se aruncă asupra lor.

Întuneric.

Licurici.

Viteză.

Razele palide ale dimineții abia luminau gangul dintre două clădiri dărăpănate, îmbibate în așa hal cu mizeria strânsă în decursul anilor, încât era imposibil să-ți dai seama ce material fusese folosit la construirea lor. Bobby și Frank stăteau până la genunchi în gunoaiele aruncate de la ferestrele clădirilor cu etaj și lăsate să putrezească într-o masă urât mirositoare, semănând cu o grămadă de bălegar. Sosirea lor magică înspăimântase o colonie de rădaște, care începuseră să fugă din dreptul lor, și forțase un roi de muște negre și grase să-și abandoneze micul-dejun. Mai mulți șobolani bine hrăniți încercau să se dumerească cine sosise în mijlocul lor, dar erau prea îndrăzneți ca să le fie frică.

Ambele case aveau câteva ferestre larg deschise, unele acoperite cu hârtie cerată, dar nici una cu geam. Deși nu se vedea nimeni, de dincolo de pereții învechiți se auzeau voci: aici râsete, acolo certuri, o incantație ce plutea până la ei de la etajul casei din dreapta. Totul se desfășura într-o limbă pe care Bobby nu o cunoștea, deși bănuia că se aflau în India, poate în Bombay sau Calcutta.

Bobby nu reușea să-și recapete suflul din cauza duhorii de nedescris, pe lângă care mirosul dintr-un abator ar fi părut ca un parfum Calvin Klein, și din cauza muștelor insistente, care păreau foarte interesate de tot ce era gură deschisă sau nară. Se înecă, își duse mâna la gură, nu reuși să respire și își dădu seama că avea să leșine și să cadă cu fața în gunoiul scârbos.

Întuneric.

Licurici.

Viteză.

Era un loc liniștit, iar razele soarelui de după-amiază străbăteau crengile mimozelor, scăldând pământul într-o lumină aurie. Se aflau pe un pod roșu, oriental, deasupra unui lac dintr-o grădină japoneză, în care bonsai și alte plante îngrijite cu meticulozitate erau așezate în mijlocul nisipului greblat cu atenție.

– A, da, zise Frank, cu un amestec de mirare, plăcere și ușurare. Am locuit și aici, o vreme.

Se aflau singuri în grădină. Bobby înțelese că Frank se materializa întotdeauna în locuri ascunse, unde era puțin probabil să

fie surprins, sau în împrejurări – cum fusese furtuna – care aproape garantau că și un loc ca plaja era pustiu. Cu siguranță că, în afară de sarcina inimaginabil de complexă a descompunerii și recompunerii, mintea lui Frank avea capacitatea de a acționa și ca un cercetaș, alegând un punct de sosire cât mai discret.

– Dintre toți oaspeții pe care i-au avut vreodată, cu am stat cel mai mult. Este un han tradițional japonez, la periferia orașului Kyoto, spuse Frank.

Bobby își dădu seama deodată că erau amândoi uscați. Hainele lor erau botite, ar fi trebuit călcate, dar, atunci când Frank îi descompusese în Hawaii, nu teleportase și moleculele de aer ce le îmbibaseră îmbrăcămintea și părul.

– Au fost atât de amabili aici! continuă Frank. Îmi respectau intimitatea, dar erau foarte atenți și binevoitori.

Părea nostalgic și obosit de moarte, de parcă ar fi vrut să se oprească acolo, chiar dacă asta ar fi însemnat că ajungea pe mâna fratelui său ucigaș.

Bobby se simți ușurat și de faptul că Frank nu adusese cu ei bălegar din gangul din Calcutta, sau unde-o fi fost. Pantofii și pantalonii lor erau curați.

Apoi remarcă ceva pe vârful pantofului său drept.

– Aș vrea să putem rămâne aici, zise Frank. Pentru totdeauna.

Una dintre rădaștele de pe aleea aceea mizerabilă făcea acum parte din încălțămintea lui Bobby. Avantajul de a fi propriul tău patron îți oferea libertatea de a nu purta cravate sau pantofi incomozi, așa că el purta, ca de obicei, o pereche de pantofi sport moi, iar rădașca nu era lipită de piciorul de culoarea argilei, ci sudată în ea. Nu mișca, era în mod clar moartă, dar se afla acolo, cel puțin în parte.

– Dar trebuie să continuăm să ne mișcăm, zise Frank, fără să observe rădașca. El e pe urmele noastre. Trebuie să ne pierdem urma dacă...

Întuneric.

Licurici.

Viteză.

Se aflau la înălțime, lângă o potecă de munte, și o priveliște incredibilă se desfășura sub ei.

– Muntele Fuji, remarcă Frank, de parcă n-ar fi știut unde aveau să meargă și ar fi fost plăcut surprins să se afle acolo. Suntem cam pe la mijlocul distanței până-n vârf.

Bobby nu părea interesat nici de priveliștea orientală, nici de aerul rece. Era absorbit de descoperirea faptului că rădașca nu mai făcea parte din vârful pantofului său.

– Japonezii credeau, odinioară, că Fuji e sacru. Cel puțin o parte dintre ei mai cred și acum. Îți da seama de ce. Este minunat.

– Frank, ce s-a-ntâmplat cu rădașca?

– Care rădașcă?

– Era înfiptă în pielea acestui pantof. Am văzut-o în grădina japoneză. Ai adus-o cu noi din aleea aia dezgustătoare. Unde este acum?

– Habar n-am.

– I-ai lăsat atomii undeva în urmă?

– Nu știu.

– Sau atomii ei mai există în mine, dar sunt în altă parte?

– Bobby, pur și simplu nu știu.

Bobby își imagină propria inimă, ascunsă în întunericul pieptului său, la fel de misterioasă ca toate inimile, dar având și un secret numai al ei: picioruțe răschirate și o carapace lucioasă, amestecate în peretele unui auricul sau al unui ventricul.

Înăuntrul său s-ar fi putut să existe o insectă, și chiar dacă ar fi moartă, acesta ar fi un lucru intolerabil. Un atac de entomofobie îl izbi cu forța unei lovituri de ciocan în stomac, tăindu-i respirația, năpădindu-l cu un val de greață. Se luptă să respire, încercând în același timp să nu verse pe solul sacru al muntelui Fuji.

Întuneric.

Licurici.

Viteză.

Impactul cu solul fu mai violent de astă dată, de parcă s-ar fi materializat la câteva zeci de centimetri deasupra solului, și ar fi căzut de-acolo. Nu reușiră să se țină unul de celălalt și nici nu aterizară în picioare. Desprins de Frank, Bobby se rostogoli pe o pantă ușor abruptă, peste niște obiecte mici, care pocneau sub el și-l împungeau. Se opri, gâfâind și speriat, cu fața la solul ce avea o consistență apropiată de a cenușii. Împrăștiate în jurul lui, strălucind roșu pe fundalul pământului cenușiu, erau sute, dacă nu mii, de diamante roșii neprelucrate.

Ridicându-și capul, văzu că minerii de diamante erau într-un număr deranjant de mare: sute de insecte uriașe la fel ca aceea pe care o duseseră la Dyson Manfred. Prins de o vijelie de panică,

Bobby avu impresia că toți gândacii își ațintiseră ochii lor compuși și că toate picioruțele de tarantulă își croiesc drum spre el, prin solul prăfuit.

Simți ceva urcându-i-se pe spinare, știu ce este și se rostogoli cu fața în sus, prinzând creatura între el și pământ. O simți zbătându-se dedebut. Impulsionat de scârbă, se trezi brusc în picioare, fără să-și dea seama cum se ridicase. Gândacul era încă agățat de cămașa lui; îi simțea greutatea și mișcarea rapidă către ceafă. Duse o mână la spate, îl smulse de pe el, țipă dezgustat când îl simți cum i se zbate în palmă și îl azvârli cât mai departe.

Se auzi gâfâind și scoțând scâncete de frică și disperare. Nu-i plăcea ce auzea, dar nu se putea opri.

Un gust oribil îi umplu gura. Crezu că înghițise din praful cenușiu. Scuipă, dar scuipatul părea curat. Aerul cald era gros, nu umed, ci gros, și nu semăna cu nimic din ce întâlnise el înainte. Și, în afară de gustul amar, avea un miros la fel de neplăcut, ca de lapte acru cu ceva sulf.

Răsucindu-se și cercetând împrejurimile, descoperi că se afla într-o scobitură din pământ, cam de un metru jumătate adâncime și cam de treizeci de metri în diametru. Pereții înclinați erau marcați de două rânduri de găuri egal distanțate, în care intrau și din care ieșeau alte insecte artificiale, căutând – și găsind – diamante roșii.

Din cauză că scobitura avea doar un metru jumătate adâncime, Bobby putea să vadă peste marginea ei. Câmpia uriașă, pustie și ușor înclinată, era presărată cu depresiuni asemănătoare celei în care stătea el, semănând cu niște cratere rotunjite făcute de meteoriți, dar fiind prea regulate pentru a nu fi artificiale. Se afla în mijlocul unei uriașe operațiuni de minerit.

Lovind cu piciorul o insectă care se apropiase prea mult de el, Bobby se răsuci să cerceteze celelalte împrejurimi. Îl văzu pe Frank în partea opusă a craterului, în genunchi și în mâini, și se simți ușurat. Dar ceea ce vedea pe cer, dincolo de Frank, îl făcea să se simtă mult mai puțin ușurat.

Luna vizibilă în lumina zilei nu era acea lună palidă, care poate fi văzută uneori atunci când cerul e senin. Era o sferă gri-gălbuie, ce depășea de șase ori dimensiunea normală, atârnând amenințător, de parcă ar fi fost gata să se ciocnească de lumea în jurul căreia ar fi trebuit să se rotească la o distanță respectabilă.

Dar nu asta era cel mai rău. O navă uriașă, cu o formă stranie, plutea la o înălțime de vreo două sute de metri, atât de nefirească în toate privințele, încât Bobby înțelese subit un fapt care-i scăpase până atunci. Nu se mai afla în propria lui lume.

– Julie, murmură el, pentru că își dăduse seama cât de departe era de ea.

În partea opusă a craterului, în timp ce se ridica în picioare, Frank Pollard dispăru.

47

Pe când ziua se pierdea și noaptea se apropia, Thomas stătea la fereastră, sau în fotoliu, sau se întindea în pat, trimițându-și uneori detectoarele înspre Cel Rău pentru a se asigura că e încă departe. Bobby fusese îngrijorat atunci când venise în vizită, așa încât și Thomas era îngrijorat. Un nod de frică i se tot punea în gât, dar el îl tot înghițea, căci trebuia să fie curajos și să o apere pe Julie.

Nu se mai apropie de Cel Rău la fel de mult ca în noaptea trecută. Nu atât de aproape, încât Cel Rău să-l poată prinde cu mintea. Nu atât de aproape, încât să-l poată urmări, ca atunci când își retrăsese iute propria-i minte înapoi la azil. Dar aproape. Mult mai aproape decât ar fi dorit Thomas.

De fiecare dată când se ducea lângă Cel Rău să se asigure că se mai află încă undeva în nord, unde-i era locul, știa că Cel Rău îl simte. Asta îl speria pe Thomas. Cel Rău știa că el se tot învârtește pe acolo, dar nu făcea nimic și, uneori, Thomas avea impresia că Cel Rău așteaptă ca o broască.

Odată, în grădina din spatele azilului, Thomas văzuse o broască stând nemișcată multă vreme, în timp ce un fluture galben, frumos, zbura din frunză-n frunză, din floare-n floare, încolo și încoace, câteodată aproape de broască, altă dată nu chiar atât de aproape, apoi mai aproape ca niciodată, apoi departe de tot, ca și când ar fi vrut s-o tachineze, dar broasca nu se clintea nici un pic, de parcă ar fi fost doar o piatră ce semăna cu o broască. Așa că fluturele se simțise în siguranță, sau poate îi plăcea jocul prea mult, și venise și mai aproape. Pac! Limba broaștei țâșnise ca

tuburile de carton răsucite pe care le primeau proștii de Anul Nou, prinsese fluturele și îl mâncase de viu, și așa se terminase jocul.

Dacă Cel Rău făcea pe broasca, Thomas avea să fie foarte atent să nu fie fluture.

Apoi, chiar când Thomas se hotărî că ar trebui să se spele și să-și schimbe hainele pentru cină, chiar când se pregătea să-l părăsească pe Cel Rău, acesta plecă undeva. Îl simți cum pleacă, *bang*! O clipă fusese acolo și-n următoarea dispăruse, dincolo de unde îl mai putea el simți, în partea cealaltă a lumii, acolo unde soarele ducea ultimele rămășițe ale zilei. Nu-și imagina cum de plecase așa de repede, doar dacă nu folosise cumva un avion cu reacție din acelea cu mâncare bună și vin bun, cu fete drăguțe și zâmbitoare, care așezau perne pe spătarul scaunului pe care ședea Cel Rău, și-i dădeau reviste, și erau atât de drăguțe, încât te așteptai să-l sărute, așa cum se tot săruta lumea la televizor. Bine, da, luase probabil un avion cu reacție.

Thomas mai încercă să-l găsească pe Cel Rău. Apoi, când se lăsă noaptea, renunță. Se ridică din pat și se pregăti de cină, sperând că Cel Rău plecase pentru totdeauna, că Julie o să fie în siguranță pe viitor, și că el o să aibă prăjitură de ciocolată la desert.

Bobby gonea pe solul presărat cu diamante al craterului, lovind cu picioarele gândacii care-i stăteau în cale. În timp ce fugea, își spunea că ochii îl înșelaseră și că mintea îi juca feste, că Frank, de fapt, nu se teleportase de-acolo fără el. Dar când ajunse în locul unde stătuse Frank, găsi doar două urme de pași pe pământul prăfos.

O umbră îl învălui, și, când ridică privirea, văzu nava extraterestră plutind silențios deasupra craterului, ca un dirijabil, și oprindu-se fix deasupra lui, cam la o sută de metri înălțime. Nu semăna deloc cu rachetele din filme, nu avea nici aspect organic și nu arăta nici ca un candelabru zburător. Avea o formă romboidală, mai mult de o sută de metri în lungime și cam șaizeci de metri în diametru. Era imensă. Pe laturi și pe spate avea sute sau chiar mii de ghimpi metalici, la fel de mari ca turla unei biserici, care o făceau să semene, oarecum, cu un arici mecanic aflat într-o permanentă defensivă. Dar partea de dedesubt a navei, pe care Bobby o vedea cel mai bine, era netedă și neagră, fără țepușe, dar și fără însemne, senzori, hublouri, trape și toate celelalte instalații la care te puteai aștepta.

Bobby nu știa dacă poziția navei era o coincidență sau dacă el se afla sub observație. În cazul în care ultima variantă era cea adevărată, atunci nu-și dorea să cunoască natura acelor ființe, și, în mod cert, nu-și dorea să afle care le erau intențiile. La fiecare film în care rolul principal era jucat de un extraterestru adorabil, care făcea bicicletele copiilor să zboare, existau alte zece filme în care extratereștrii erau niște lacomi mâncători de carne umană, cu un aer atât de malefic, încât l-ar fi făcut până și pe un chelner newyorkez să fie politicos, iar Bobby înclina să creadă că cei din Hollywood aveau dreptate. Trăiau într-un univers ostil, și pe Bobby îl înfricoșau destul de mult și semenii lui, așa că nu simțea nevoia să intre în legătură cu o specie cu totul nouă, care-și pusese la punct propriile ei cruzimi.

În plus, era deja cât se poate de terorizat; nu mai putea să suporte. Fusese abandonat într-o lume îndepărtată, unde aerul – începu el să bănuiască – conținea probabil oxigen doar pentru o perioadă scurtă, și unde insecte mari cât niște șobolani roiau în jurul lui; mai exista și posibilitatea ca o insectă ceva mai mică și moartă să fie amestecată cu organele lui interne, un gigant blond și psihopat, cu puteri supraomenești și însetat de sânge se afla pe urmele sale, iar șansele erau de unu la un miliard să o mai vadă vreodată pe Julie, să o mai sărute, să o mai atingă și ca să-i mai zâmbească.

O serie de vibrații ample pulsară dinspre navă și cutremurară pământul din jurul lui Bobby. Îi clănțăniră dinții și era cât pe-aci să cadă.

Căută un ascunziș. Nu găsi nici unul în crater, și nici în câmpia din jur.

Vibrațiile încetară.

Chiar și în umbra navei, Bobby văzu hoarde de insecte identice ieșind din găuri. Fuseseră chemate la ordin.

Deși nu apăru nici o deschizătură în burta navei, zeci de raze laser de energie scăzută – galbene, albastre, albe, roșii – începură să măture craterul. Toate razele aveau diametrul unui dolar de argint și se mișcau independent una de cealaltă. Se mișcau ca niște reflectoare, uneori în paralel, alteori, intersectându-se, dezorientându-l și mai mult pe Bobby și dându-i impresia că se afla la un spectacol de artificii fără sonor.

Își aminti ce-i spuseseră Manfred și Gavenall despre ornamentele purpurii de pe marginea carapacei gândacului, și văzu că

razele albe se concentrau numai asupra insectelor, citind cu hărnicie însemnele de pe fiecare carapace. Proprietarii făceau prezența. Văzu una dintre raze agitându-se deasupra cadavrului unui gândac pe care el îl lovise cu piciorul, apoi, după o clipă, i se alătură o rază roșie pentru a studia carcasa. Imediat raza roșie sări la Bobby și câteva raze de alte culori se îndreptară și ele asupra lui, de parcă ar fi catalogat un produs de la un magazin alimentar înainte de a-l adăuga la nota de plată.

Craterul era acum năpădit de insecte, atât de numeroase, încât Bobby nu mai zărea nici solul cenușiu, nici diamantele excretate. Își spuse că, de fapt, nu erau gândaci, ci doar niște mașinării biologice, create de aceleași ființe care construiseră și nava ce atârna deasupra capului său. Dar, nu îl ajută prea mult, pentru că i se părea că, oricum, seamănă mai degrabă cu niște gândaci, decât cu niște mici roboți. Fuseseră proiectați pentru a săpa după diamante; el nu îi atrăgea în nici un fel, dar dezinteresul lor nu îl făcea să se simtă mai bine atât timp cât fobia lui era o garanție că lui nu-i erau, în schimb, deloc indiferenți. I se făcu pielea de găină. Neuronii scurtcircuitați îi transmiteau rapoarte false despre niște ființe care urcau pe el, încât simțea că gândacii l-au acoperit din cap până-n picioare. De fapt, insectele treceau peste pantofii lui, dar nici una dintre ele nu încerca să i se urce pe picioare; le era recunoscător, pentru că, dacă ar fi făcut-o, el ar fi înnebunit.

Își puse palma streașină la ochi, să nu fie orbit de laserele care îl luminau. La câțiva metri depărtare, ceva strălucea în bătaia razelor de scanare: părea să fie o porțiune de placă metalică. Era parțial îngropată în solul prăfuit, ascunsă și mai mult de gândacii care mișunau în jurul ei. Dar Bobby știu din prima clipă despre ce era vorba, și simți cum îl cuprindea disperarea. Înaintă cu grijă, încercând să nu mai calce pe alte insecte, de teamă că pedeapsa extraterestră pentru distrugerea proprietății era incinerarea imediată. Când ajunse la placa de metal, o apucă și o trase din pământul moale. Era tăblia lipsă a patului de la spital.

– Cât timp a trecut? întrebă Julie.

– Douăzeci și unu de minute, răspunse Clint.

Se aflau încă lângă scaunul în care stătuse Frank și lângă care se ghemuise Bobby.

Lee Chen eliberase canapeaua, făcându-i loc lui Jackie Jaxx. Magicianul-hipnotizator își aplicase un prosop umed pe frunte. La fiecare câteva minute, afirma că el nu poate să facă oamenii să dispară, deși nimeni nu-l acuzase de cele ce li se întâmplaseră lui Bobby și lui Frank.

Lee Chen scoase din bar o sticlă de whisky, pahare și gheață, și pregăti șase porții zdravene – câte una pentru fiecare dintre cei aflați în cameră, ca și pentru Frank și Bobby.

– Dacă nu simțiți nevoia de o băutură acum, le spuse Lee, o să vă folosească atunci când le vom sărbători întoarcerea.

El unul băuse deja un pahar. Porția pe care și-o pregătea în acel moment era a doua. Pentru prima oară în viața lui, simțea nevoia să consume alcool.

– Cât timp a trecut? întrebă iarăși Julie.

– Douăzeci și două de minute, răspunse Clint.

Iar eu sunt în toate mințile! se miră ea. *Bobby, fir-ai al dracului, întoarce-te la mine! Nu cumva să îndrăznești să mă lași singură pentru totdeauna. Cum o să pot eu să dansez singură? Cum o să pot eu să trăiesc singură? Cum o să pot să mai trăiesc?*

Bobby dădu drumul tăbliei, iar razele se stinseră, lăsându-l în umbra navei țepoase, care părea mai întunecată decât înaintea apariției laserelor. Când ridică privirea, întrebându-se ce urma să se mai întâmple, nava emise o nouă rază, mult mai palidă decât cele dinainte. Diametrul ei era exact cât al craterului. În acea strălucire stranie, lăptoasă, insectele începură să se înalțe, de parcă și-ar fi pierdut greutatea. La început, se ridicară doar zece sau douăzeci, apoi alte douăzeci, și apoi alte sute, plutind leneș, fără efort, ca puful de păpădie, răsucindu-se încet, cu piciorușele nemișcate, fără acea lucire misterioasă în ochi, de parcă ar fi fost închis un comutator. După un minut sau două, nu mai exista nici o insectă în crater, iar mulțimea de insecte era absorbită în aceeași tăcere de catedrală ce însoțea toate manevrele navei, cu excepția vibrațiilor joase cu care fuseseră chemați gândacii din galerii.

Apoi, un sunet de flaut întrerupse tăcerea.

– Frank! strigă Bobby ușurat, și se întoarse, simțind un val de aer urât mirositor.

Când fluieratul rece și sec se auzi din nou, lumina emisă de navă înregistră o schimbare subtilă de nuanță. Veni rândul diamantelor să se desprindă din solul cenușiu și să se ridice pe urmele insectelor, strălucind mai viu sau mai estompat, atât de multe, încât Bobby avu senzația că ploua cu sânge.

Un nou vârtej de aer stârni un nor de praf cenușiu. Bobby se răsuci nerăbdător să-l vadă pe Frank, dar își dădu seama că ar fi putut să nu fie Frank, ci fratele lui.

Flautul se auzi pentru a treia oară, iar adierea ulterioară îndepărtă praful iscat, așa că îl văzu pe Frank sosind la mai puțin de trei metri de el.

– Slavă Domnului!

Când Bobby păși înainte, raza palidă suferi o a doua transformare subtilă. Întinse o mână către Frank și se simți mai ușor. Se uită apoi în jos și își văzu picioarele plutind deasupra pământului.

Frank îi apucă mâna întinsă.

Bobby nu simțise niciodată ceva mai plăcut decât strânsoarea mâinii lui Frank. Apoi își dădu seama că și Frank se ridicase de la sol. Erau amândoi atrași pe urmele insectelor și ale diamantelor, către burta navei extraterestre, către cine știe ce coșmar din interiorul ei.

Întuneric.

Licurici.

Viteză.

Se aflau din nou pe plaja din Punaluu, unde ploaia chiar se întețise.

– Unde naiba am fost adineauri? întrebă Bobby, continuând să se țină strâns de clientul său.

– Nu știu, îi răspunse Frank. Mă sperie ca dracu', e atât de ciudat, dar uneori mă simt... atras acolo.

Îl ura pe Frank, pentru că îl dusese acolo, și îl iubea, pentru că îl adusese înapoi. Când strigă, ca să acopere ploaia, în vocea lui nu se simțea nici ură, nici dragoste, ci doar o notă de isterie.

– Credeam că nu poți ajunge decât în locuri în care ai mai fost!

– Nu neapărat. Și, oricum, mai fusesem acolo înainte.

– Dar cum ai ajuns acolo prima oară? E o altă lume, n-aveai de unde s-o cunoști, așa-i, Frank?

– Nu știu. Pur și simplu, nu înțeleg nimic, Bobby.

Deși stăteau față-n față, Bobby observă abia după o vreme cât de mult se deteriorase aspectul lui Frank de când se teleportaseră din biroul firmei. Deși era adevărat că furtuna îl udase din nou până

la piele, făcând ca hainele să-i atârne pe el, numai ploaia nu putea justifica înfățișarea sa răvășită, sleită și bolnăvicioasă. Ochii i se afundaseră în orbite ca niciodată, cu albul îngălbenit, de parcă ar fi făcut hepatită, iar pielea din jurul lor era atât de întunecată, încât părea să-și fi pictat două vânătăi cu ceară de pantofi. Tenul îi devenise foarte palid, de un cenușiu cadaveric, iar buzele aveau o nuanță albăstruie, ca și când sistemul circulator ar fi intrat în pană. Pe Bobby îl mustra conștiința că țipase la el, așa că îi puse cealaltă mână pe umăr și își exprimă regretul, îi spuse că era în regulă, că luptau încă de aceeași parte a baricadei, și că totul o să fie bine – atât timp cât Frank nu-l mai duce înapoi la craterul acela.

– Uneori simt că mă aflu în contact cu mințile acelor oameni – creaturi, ce-or fi ei –, din nava extraterestră, zise Frank.

Se sprijiniră unul de celălalt, cap în cap, încercând să se susțină reciproc în epuizarea lor.

– Poate că mai am o însușire de care nu știu, așa cum n-am știut, cea mai mare parte din viața mea, că mă pot teleporta până când m-a încolțit Candy, încercând să mă omoare. Poate să sunt ușor telepatic. Poate că lungimea de undă a telepatiei mele se potrivește cu lungimea de undă a creierelor acelor ființe. E posibil să le pot simți, în ciuda miliardelor de ani-lumină ce ne separă. Poate de aceea mă simt atras de ele, chemat de ele.

Dându-se înapoi câțiva centimetri, Bobby se uită o vreme drept în ochii lui tulburați. Apoi zâmbi, îl ciupi de obraz și zise:

– Măi, vicleanule, mult te-ai mai gândit la asta, nu-i așa? Ți-ai pus bostanul la treabă!

Frank zâmbi.

Bobby râse.

Acum râdeau amândoi, ținându-se unul de celălalt, așa cum se susțin prăjinile unui cort indian. Râsul lor era, pe de-o parte, normal, o eliberare sănătoasă a tensiunilor, dar, pe de altă parte, era râsul acela nebun, care-l neliniștise pe Bobby mai devreme.

– Frank, viața ta e un haos, trăiești în haos și nu mai poți continua așa. O să te distrugi, spuse Bobby.

– Știu.

– Trebuie să găsești o cale de-a te opri.

– Nu există nici o cale.

– Trebuie să-ncerci, prietene, trebuie să-ncerci. Nimeni nu poate trăi așa. N-aș suporta asta nici o zi, iar tu o faci de șapte ani!

– Nu. N-a fost așa de rău până acum. S-a accelerat numai de câteva luni.

– Câteva luni! se minună Bobby. Drace, dacă nu scăpăm repede de fratele tău și nu oprim caruselul ăsta în următoarele câteva minute, pe cuvântul meu că voi înnebuni! Frank, am nevoie de ordine și de stabilitate, de familiaritate. Vreau să știu că ceea ce am făcut azi va determina nivelul la care mă aflu, cine sunt și ce voi avea mâine. O progresie ordonată, Frank – cauză și efect, logică și rațiune.

Întuneric.

Licurici.

Viteză.

– Cât timp a trecut?

– Douăzeci și șapte... aproape douăzeci și opt de minute.

– Unde dracu' sunt?

– Julie, spuse Clint, cred că ar trebui să ieși loc. Tremuri ca o frunză și ai o culoare nesănătoasă.

– Mă simt bine.

Lee Chen îi întinse un pahar de scotch.

– Bea ceva.

– Nu.

– Te-ar putea ajuta, o sfătui Clint.

Julie înșfăcă paharul din mâna lui Lee, îl goli din două înghițituri și i-l vârî înapoi în mână.

– Îți aduc altul, spuse el.

– Mulțumesc.

Jackie Jaxx zise de pe canapea:

– Ascultă, vrea cineva să mă dea în judecată pentru asta?

Hipnotizatorul nu-i mai era deloc simpatic lui Julie. Îl găsea la fel de respingător ca atunci când le preluase cazul, în Las Vegas. Ar fi vrut să-i tragă una în cap. Deși știa că e un impuls irațional, că nu el era de vină pentru dispariția lui Bobby, ar fi vrut, totuși, să-l pocnească. Aceasta era latura ei impulsivă, pusă pe harță, cu care nu se mândrea. Dar nu se putea controla, fiindcă făcea parte din bagajul ei genetic, sau pentru că, așa cum credea Bobby, era o predilecție pentru violență, care se declanșase începând din copilărie, în ziua în care un psihopat drogat îi omorâse mama.

Oricum, cu toată iubirea lui, știa că Bobby era uneori consternat de această latură a ei, așa că încheie un târg atât cu el, cât și cu Dumnezeu: *Ascultă, Bobby, oriunde ai fi – și ascultă și Tu, Dumnezeule –, dacă chestia asta se termină cu bine, dacă o să mi-l recapăt pe Bobby al meu, atunci n-o să mă mai port așa, n-o să-mi mai doresc să-i trag una lui Jackie, sau oricui altcuiva, o să încep o viață nouă, jur că da, numai lasă-l pe Bobby să se-ntoarcă cu bine la mine.*

Erau din nou pe o plajă, de data asta cu nisip obișnuit, ușor fosforescent în întuneric. Țărmul dispărea în ceață, în ambele direcții. Nu ploua, iar aerul nu era la fel de cald cum fusese în Punaluu.

Bobby dârdâia.

– Unde ne aflăm?

– Nu sunt sigur, răspunse Frank, dar cred că undeva prin peninsula Monterey.

O mașină trecu pe autostrada situată la o sută de metri în spatele lor.

– Asta e, probabil, autostrada Seventeen-Mile. O știi? Merge de la Carmel prin Pebble Beach...

– O știu.

– Îmi place peninsula, zise Frank. Este un alt loc în care am fost fericit... o vreme.

Vocile lor sunau ciudat, înăbușite de ceață. Lui Bobby îi plăcea să simtă pământul sub picioare și să știe că se afla pe propria lui planetă, ba chiar în propria lui țară și în propriul lui stat; ar fi preferat însă un loc cu detalii mai concrete, unde ceața nu acoperea peisajul. Ceața era o altă formă de haos, și avusese parte de suficientă dezordine, să-l țină toată viața.

– Apropo, acum un minut, când eram în Hawaii, erai îngrijorat din pricina lui Candy, dar nu mai trebuie să te temi, zise Frank. Ne-a pierdut urma acum câteva stații, în Kyoto, sau poate pe muntele Fuji.

– Pentru Dumnezeu, dacă nu mai trebuie să ne facem probleme că-l ducem cu noi la serviciu, hai acasă!

– Bobby, nu pot să...

– Controlezi. Da, știu, am auzit, nu-i cine știe ce mare secret. Dar să-ți spun ceva: poți să te controlezi la un anumit nivel, adânc în subconștient, mai bine decât crezi.

– Nu. Eu...

– Ba da. Pentru că te-ai întors la crater să mă ici, insistă Bobby. Ai mărturisit că urăști locul acela, că te sperie mai mult decât toate celelalte locuri în care ai fost, dar tot te-ai întors după mine. Nu m-ai lăsat acolo, ca pe tăblia de la pat.

– Noroc chior.

– Nu cred.

Întuneric.

Licurici.

Viteză.

Semnalul plăcut, bing-bang, ieși din perete, anunțându-i pe toți cei din azil că cina urma să fie servită peste doar zece minute.

Derek se și evaporase din cameră, înainte ca Thomas să apuce să se ridice din scaun. Lui Derek îi plăcea mâncarea. Tuturor le plăcea mâncarea, dar lui Derek îi plăcea cât pentru trei la un loc.

Când Thomas părăsi camera, Derek ajunsese deja, cu mersul lui caraghios, până aproape de sala de mese. Thomas se uită înapoi la fereastră.

La fereastră era noaptea.

Nu-i pria deloc să vadă noaptea la fereastră, și din acest motiv ținea draperiile trase după ce lumina părăsea lumea. Dar, după ce se pregătise pentru cină, mai încercase să-l găsească pe Cel Rău, și îi era de un oarecare ajutor să vadă noaptea atunci când trimitea un fir al minții sale în ea.

Cel Rău era încă atât de departe, încă nu putea fi simțit. Totuși, voia să mai încerce o dată înainte de-a se duce la cină și de-a fi *sociabil*. Își întinse firul minții dincolo de fereastră, în marele întuneric, înspre locul în care de obicei Cel Rău – și acesta se întorsese. Îl simți imediat, și știu că și Cel Rău îl simțea, își aminti de broasca verde, care mâncase fluturașul galben cel vioi, și reveni în cameră mai repede decât ar fi putut țâșni limba unei broaște să-l prindă.

Nu știa dacă ar fi trebuit să-l bucure sau să-l sperie faptul că Cel Rău se întorsese. Cât fusese plecat, Thomas se bucurase, gândindu-se că poate avea să rămână multă vreme departe, dar fusese și puțin speriat, pentru că nu mai știa exact unde se afla acesta.

Se întorsese.

Thomas aşteptă o vreme în uşă.

Apoi se duse să mănânce. Aveau pui, cartofi prăjiţi, morcovi, mazăre şi pâine de casă, iar cei din jur ziceau că, la desert, o să fie prăjitură de ciocolată şi înghe̦tată, deşi aceştia erau cu toţii proşti, deci nu puteai fi sigur. Mâncarea arăta bine, mirosea bine şi avea chiar şi un gust bun. Dar Thomas se tot gândea la gustul pe care-l avusese fluturele pentru broască şi nu a putut să mănânce prea mult.

Sărind din loc în loc, ca două mingi, ajunseră la o parcare goală din Las Vegas, unde vântul rece, deşertic, mătura frunzele uscate pe lângă ei şi unde Frank, după propria-i mărturie, locuise într-o cameră ce fusese demolată; în cimitirul din Santa Barbara; în vârful unei piramide aztece din jungla mexicană, în care aerul umed era plin de ţânţari zumzăind şi de urlete de animale necunoscute, şi unde Bobby fu cât pe-aci să cadă, înainte de a-şi da seama ce sus şi în ce echilibru precar se aflau; la sediul firmei Dakota & Dakota...

Săreau atât de repede dintr-un loc într-altul, zăbovind prea puţin de fiecare dată – de fapt, din ce în ce mai puţin –, încât Bobby rămase o clipă în colţul biroului său, clipind prosteşte, până să-şi dea seama unde se afla şi ce avea de făcut. Se smulse de lângă Frank, strigând:

– Opreşte-te acum, opreşte-te aici!

Dar Frank dispăru chiar înainte să termine de vorbit.

În secunda următoare, Julie se repezi la el, strângându-l atât de tare în braţe, încât simţi că-i dor oasele. O îmbrăţişă şi el şi o sărută un timp îndelungat, până simţi că-şi pierde suflarea. Părul ei mirosea frumos, şi pielea ei avea un parfum mai dulce decât îşi amintea. Ochii ei străluceau cu o intensitate pe care nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată, şi părea mai frumoşi ca oricând.

Deşi, prin firea sa, nu era prea înclinat să-i atingă pe ceilalţi, Clint îi puse lui Bobby o mână pe umăr şi spuse cu o voce în care se simţea chiar emoţia:

– Doamne, e bine, foarte bine că eşti din nou cu noi. Am fost îngrijoraţi o vreme.

Lee Chen îi întinse un pahar de scotch cu gheaţă:

– Să nu mai faci asta! spuse el.

– Nici n-am de gând, admise Bobby.

Jackie Jaxx, care nu mai era artistul rutinat şi încrezător, trecuse prin destul de multe emoţii pentru o singură zi.

– Ascultă, Bobby, sunt sigur că ai de povestit nişte lucruri fascinante, şi că ai adunat o grămadă de bancuri de pe unde ai fost, dar eu unul nu vreau să le aud.

– Bancuri?! se miră Bobby.

Jackie clătină din cap.

– Nu vreau să le ascult. Scuze. E vina mea, nu a ta. Îmi place lumea spectacolelor, pentru că e o lume îngustă, mă-nţelegi? O felie subţire din lumea reală, dar e pasionantă, fiindcă are culori strălucitoare şi muzică zgomotoasă. Nu trebuie să gândeşti ca să fii un artist, trebuie doar să fii. Eu vreau să fiu, ştii. Să dau spectacole, să mă distrez. Am şi eu păreri, desigur, păreri răspicate şi colorate despre orice, păreri de artist, dar, de fapt, nu ştiu nimic şi nici nu vreau să ştiu. Şi, mai cu seamă, nu vreau să ştiu ce s-a petrecut aici, astăzi, întrucât chestiile de genul ăsta care-ţi întorc viaţa cu fundu-n sus, te fac curios, te fac să gândeşti şi, în scurt timp, nu te mai mulţumesc lucrurile care te-au mulţumit o viaţă-ntreagă.

Ridică mâinile ca pentru a preîntâmpina un eventual protest, aruncă un „Eu am plecat", şi, după o clipă, nu mai era acolo.

La început, în vreme ce le povestea celorlalţi ce i se întâmplase, Bobby se plimba încet prin cameră, minunându-se de cele obişnuite, descoperind aspectele surprinzătoare ale familiarului, bucurându-se de soliditatea lucrurilor. Îşi puse mâna pe biroul lui Julie şi i se păru că nu exista nimic pe lume mai minunat decât acel placaj umil – toate acele molecule perfect aliniate în materia chimică inventată de om. Pozele înrămate ale personajelor lui Disney, mobila ieftină, sticla de scotch pe jumătate plină, plantele înflorite de pe pervaz – toate acestea îi deveniră brusc foarte scumpe.

Călătorise numai treizeci şi nouă de minute. Îi luă aproape la fel de mult să le povestească rezumatul întâmplărilor. Dispăruse din birou la 4.47 după-amiaza şi reapăruse la 5.26, dar călătorise destul cât să-i ajungă tot restul vieţii.

De pe canapea, înconjurat de Julie, Clint şi Lee, Bobby spuse:

– Vreau să rămân aici, în California. N-am nevoie să văd Parisul. Şi nici Londra. Nu mai vreau. Vreau să stau aici, unde am scaunul meu preferat, să dorm în fiecare noapte într-un pat cunoscut...

– Așa o să și faci, interveni Julie.

– ...să-mi conduc micul meu Samurai, să deschid dulăpiorul de medicamente, unde toate sunt la locul lor.

Pe la șase și un sfert, Frank tot nu reapărusc. Cât timp își povestise Bobby aventurile, nimeni nu adusese vorba despre cea de-a doua dispariție a lui Frank, și nimeni nu se întrebase cu voce tare când o să se întoarcă. Dar toți se uitau când la scaunul de unde plecase inițial, când la colțul camerei, de unde se dematerializase a doua oară.

– Cât timp îl mai așteptăm aici? întrebă Julie, în cele din urmă.

– Nu știu, răspunse Bobby. Dar am senzația foarte neplăcută că, de data asta, Frank nu-și va mai recăpăta controlul, că va continua să sară dintr-un loc într-altul, până când, la un moment dat, nu va mai reuși să se recompună.

48

Când se întoarse din Japonia, direct în bucătăria din casa mamei sale, Candy fierbea de supărare, iar când văzu pisicile cocoțate pe masa la care mânca, supărarea se transformă în furie. Violet și Verbina ședeau la masă, mereu tăcuta Verbina sprijinindu-se de Violet. Pisicile se tolăniseră sub scaune și pe lângă picioarele lor, iar cinci dintre ele, cele mai mari, se urcaseră pe masă, mâncând bucățelele de șuncă cu care le hrănea Violet.

– Ce faceți? le întrebă el.

Violet nu îl învrednici cu vreun cuvânt sau vreo privire. Ochii ei erau ațintiți asupra unui motan cenușiu, care stătea demn ca o sculptură de pisică dintr-un templu egiptean, și înghițea bucățile mici de carne pe care Violet i le întindea pe palma ei palidă.

– Cu tine vorbesc, spuse el, tăios, dar Violet nu îi răspunse.

Era scârbit de tăcerea ei, obosit de moarte din cauza infinitei ei ciudățenii. Dacă nu ar fi existat promisiunea pe care i-o făcuse mamei lui, ar fi sfâșiat-o pe loc și s-ar fi hrănit cu ea. Trecuseră prea mulți ani de când gustase ambrozia din venele sfinte ale mamei sale și se gândise, adesea, că sângele din Violet și Verbina era, într-un fel, sângele lui Roselle. Se întreba – și uneori visa – ce gust ar fi putut avea sângele surorilor sale.

Apropiindu-se amenințător și privind-o de sus în timp ce ea continua să se afle în legătură cu pisica, Candy zise:

– Aici mănânc eu, fir-ai a dracu'!

Violet păstră tăcerea, și atunci Candy îi dădu peste mână, zvârlind cât colo bucățelele de șuncă. Mătură și farfuria de șuncă de pe masă și simți o mare satisfacție auzind-o cum se zdrobește de podea.

Cele cinci pisici de pe masă nu se sinchisiră de furia lui, iar numeroasele pisici de pe podea rămaseră indiferente la zornăitul cioburilor de ceramică.

În sfârșit, Violet se răsuci, își dădu capul pe spate și se uită la Candy.

O dată cu stăpâna lor, pisicile de pe masă îl priviră disprețuitor, de parcă i-ar fi lăsat de înțeles că îi fac o mare cinste acordându-i atenție.

Aceeași atitudine era vizibilă în privirea surorii sale și în zâmbetul ironic ce-i sălta colțurile buzelor pline. De mai multe ori, Candy descoperise că privirea acesteia era zdrobitoare și se retrăsese neliniștit și zăpăcit. Convins de superioritatea lui în toate privințele, nu putea înțelege capacitatea lui Violet de a-l învinge cu o simplă privire.

Dar, de astă dată, avea să fie altfel. Nu mai fusese atât de furios, nici chiar cu șapte ani în urmă, când găsise trupul însângerat și neînsuflețit al mamei sale și aflase că Frank fusese cel care folosise toporul. Între timp sentimentul se mai intensificase, pentru că vechea furie nu se domolise niciodată; în toți acești ani, se întețise de la propria ei flacără și de la repetatele eșecuri în prinderea lui Frank. Acum, în venele sale curgea o furie neagră, care-i străbătea inima și-i hrănea celulele creierului, din care se năștea nenumăratele dorințe de răzbunare.

Refuzând să se lase copleșit de privirea lui Violet, o apucă de braț și o ridică brutal în picioare.

Verbina scoase un sunet de jale în momentul despărțirii de sora ei, de parcă ar fi fost surori siameze, și ar fi fost ruptă din același trup.

Apropiindu-și fața de-a lui Violet, o împroșcă cu scuipat și îi spuse:

– Mama noastră avea o pisică, doar una, ţinea la curăţenie şi la ordine, şi ar fi fost foarte nemulţumită de mizeria asta, de haita voastră împuţită.

– Ce contează, replică Violet, pe un ton indiferent şi în acelaşi timp, batjocoritor. E moartă.

Apucând-o de ambele braţe, o ridică în aer, apoi o trase de lângă scaunul care se rostogoli, şi o izbi de uşă, atât de tare, încât se auzi ca o explozie, zguduind ferestrele bucătăriei şi zdrăngănind câteva tacâmuri murdare de pe o masă din apropiere. Avu satisfacţia să o vadă strâmbându-se de durere şi dându-şi ochii peste cap, atunci când fusese cât pe-aci să leşine din cauza loviturii. Dacă ar fi poc nit-o mai tare de uşă, i-ar fi rupt şira spinării. Îşi înfipse cu cruzime degetele în braţele ei palide, o trase de lângă uşă, şi apoi o izbi încă o dată, dar nu la fel de tare ca înainte, atrăgându-i doar atenţia că ar fi putut să fie la fel de dureros şi că, data viitoare, când o să-l mai enerveze, o s-o păţească din nou.

Violet îşi lăsase capul în piept, aproape fără cunoştinţă. Candy o ţinea proptită de uşă, la douăzeci de centimetri de sol, fără să depună nici un efort, făcând-o să ia seama la puterea lui nemăsurată. Aşteptă ca ea să-şi revină. Violet respira cu greu şi, când reuşi să-şi recapete suflul şi se uită la el, Candy se aşteptă să vadă o altă Violet. Nu o mai lovise niciodată până atunci. Trecuse peste o graniţă semnificativă, pe care nu crezuse că o s-o încalce vreodată. Cu promisiunea făcută mamei sale în minte, îşi apărase surorile de pericolele lumii exterioare, le asigurase hrana, căldura în cursul iernii şi răcoarea în timpul verii, dar, cu trecerea anilor, îşi îndeplinea datoriile de frate cu din ce în ce mai multă frustrare, consternat de comportamentul lor tot mai nerușinat şi misterios. Acum înţelegea că disciplinarea lor era o parte firească a protejării lor; mama sa, aflată în ceruri, probabil că renunţase la speranţa că el o să-şi dea seama vreodată de necesitatea disciplinei. Mulţumită furiei, descoperise iluminarea. Se simţea bine rănind-o un pic pe Violet, doar cât să-i bage minţile-n cap şi să împiedice scufundarea ei în decadenţă şi în senzualitatea animală care o cuprinsese. Ştia că e drept să o pedepsească. Aştepta nerăbdător ca Violet să-şi revină şi să se uite la el, fiind convins că relaţia lor intrase într-o nouă fază şi că ochii ei aveau să reflecte aceste profunde schimbări.

În cele din urmă, respirând aproape normal, Violet îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui Candy. Spre surprinderea sa, aceasta

nu-i împărtăşea nici pe departe revelaţia. Părul blond îi căzuse peste faţă şi ea îl fixa printre şuviţe, ca un animal din junglă, care se uită prin coama bătută de vânt. În ochii albaştri şi reci ai surorii lui observă ceva mai straniu şi mai primitiv ca oricând. O bucurie sălbatică. O foame indescriptibilă. Nevoie. Deşi o duruse atunci când o izbise de uşa bucătăriei, avea din nou un zâmbet pe buze. Îi simţi respiraţia fierbinte când îi spuse:

– Eşti puternic. Chiar şi pisicile apreciază când mă strângi în braţe... şi Verbina.

Candy deveni conştient de picioarele ei lungi şi goale, şi de subţirimea chiloţeilor. De modul în care tricoul ei roşu se ridicase, dezvelindu-i pântecele. De sânii plini, accentuaţi de trupul ei zvelt. De conturul sfârcurilor, vizibil prin materialul tricoului. De pielea netedă şi de mirosul ei.

Îl năpădi un val de scârbă, ca puroiul eliberat dintr-o infecţie neştiută dinăuntrul său, şi îi dădu drumul. Întorcându-se, văzu că pisicile îl priveau. Mai rău, nu se mişcaseră de unde se aflau atunci când o smulsese pe Violet din scaun, de parcă nu ar fi fost nici un pic inspăimântate de furia lui. Ştia că relaxarea lor însemna că nici Violet nu fusese înfricoşată, şi că reacţia ei erotică şi zâmbetul batjocoritor nu fuseseră prefăcute.

Verbina şedea ghemuită în scaun, cu capul plecat, căci nici acum nu era capabilă să-l privească direct. Dar rânjea, mângâindu-se între picioare cu degetele lungi ale mâinii stângi. Nu avea nevoie de alte dovezi ca să-şi dea seama că dorinţele bolnave ale surorii sale i se transmiseseră Verbinei, şi se îndepărtă şi de ea.

Încercă să părăsească repede camera, fără să lase impresia că fuge.

O dată ajuns în dormitorul său parfumat, simţindu-se în siguranţă printre lucrurile mamei, Candy încuie uşa. Nu ştia de ce zăvorul tras îi oferea mai multă protecţie, deşi avea certitudinea că nu din pricina surorilor lui. Nu avea motive să se teamă de ele. Nu putea decât să le compătimească.

Stătu o vreme în balansoarul lui Roselle, amintindu-şi de zilele din copilărie când se ghemuia în poala ei şi sugea sângele dintr-o tăietură pe care ea şi-o făcuse în deget sau în palmă. O dată, din nefericire o singură dată, îşi făcuse o crestătură de un centimetru pe unul dintre sâni şi-l ţinuse la piept să bea sânge din acelaşi loc din care ceilalţi copii beau de la alte mame laptele matern.

Avea doar cinci ani în noaptea în care, chiar în această cameră și în acest scaun, băuse sânge de la sânul ei. Frank, care avea pe atunci șapte ani, dormea în camera din capătul holului, iar gemenele, care abia își serbaseră prima zi de naștere, dormeau în camera de vizavi. Rămăsese singur cu ea pe când ceilalți dormeau – o, ce unic și prețuit se simțise atunci, mai ales că mama îi dăruia lichidul bogat din venele și arterele sale, pe care nu îl oferea celorlalți copii; era o comuniune sacră, care constituia secretul lor.

Își aminti că, în acea noapte, se afla într-o stare apropiată de transă, nu numai din cauza aromei tari a sângelui ei și a dragostei nemăsurate dovedite de aceasta, ci și din pricina legănării ritmice a balansoarului și a vocii ei liniștitoare. În timp ce el se hrănea, mama îi mângâia părul de pe frunte și îi vorbea despre planul complex al Domnului. Îi explica, așa cum o făcuse de nenumărate ori, că Dumnezeu aprobă folosirea violenței în apărarea celor buni și drepți. Îi spunea cum Dumnezeu crease oameni care erau însetați de sânge, pentru a fi instrumentele lui în răzbunarea împotriva celor răi. Familia Pollard era o familie de oameni buni, zicea ea, iar Dumnezeu li-l trimisese pe Candy pentru a fi apărătorul lor. Candy știa toate acestea. Dar, deși mama lui îi repetase aceste lucruri de multe ori în timpul comuniunilor lor, Candy le asculta mereu cu aceeași plăcere. Copiilor le place să li se repete povestea lor preferată. Și, așa cum se întâmplă cu unele povestiri magice, nici aceasta nu pălea, cu fiecare nouă istorisire, ci devenea, în mod ciudat, și mai misterioasă, și mai atrăgătoare.

În acea noapte, totuși, povestea luă o altă întorsătură. Venise vremea, îi spuse mama lui, ca el să-și aplice cu adevărat însușirile uimitoare și să se angajeze în misiunea pentru care îl concepuse Dumnezeu. Candy începuse să-și dovedească talentele fenomenale când avea trei ani – aceeași vârstă la care fuseseră descoperite și înzestrările, mult mai modeste, ale lui Frank. Capacitățile sale telekinetice – în special transportarea telekinetică a propriului său corp – o încântau în mod deosebit pe Roselle, care le sesizase imediat potențialul. Nu aveau să mai ducă niciodată lipsă de bani atât timp cât el se putea teleporta, noaptea, în locuri în care se ascundeau bani-gheață și alte lucruri valoroase: bănci, seifuri mari, pline de bijuterii, din vilele din Beverly Hills. Iar dacă se materializa în casele dușmanilor familiei Pollard, când, aceștia dormeau, răzbunarea putea fi împlinită fără teamă de represalii.

„Există un individ pe nume Salfont", gângurise mama lui, în timp ce Candy se hrănea la pieptul ei. „E un avocat, unul dintre acei șacali care jefuiesc cetățenii cinstiți. N-are nimic bun în el. S-a ocupat de averea tatălui meu – adică a bunicului tău drag –, a validat testamentul, și a cerut mult, mult prea mulți bani. E foarte lacom. Așa sunt toți avocații: lacomi." Tonul calm și liniștit al vocii contrazicea violența exprimării, dar acest paradox nu făcea decât să intensifice calitatea hipnotică a mesajului ei: „Am încercat ani de zile să recapăt, așa cum merit, o parte din banii plătiți. M-am dus la alți avocați, dar toți spun că nota de plată a fost rezonabilă – se sprijină unii pe alții, sunt toți la fel ca boabele de mazăre dintr-o păstaie, boabe putrede într-o păstaie putredă. L-am dat în judecată, dar judecătorii nu sunt altceva decât avocați în robe negre, care mă scârbesc cu lăcomia lor. De ani de zile mă deranjează asta, Candy, nu-mi iese din minte. Acel Donald Salfont, care trăiește în casa lui imensă din Montecito, cerând prea mult de la oameni, cerând prea mult de la mine, ar trebui să plătească pentru asta. Nu crezi, dragul meu Candy? Nu crezi că ar trebui să plătească?"

Pe atunci avea cinci ani și nu era mare pentru vârsta lui, cum avea să fie pe la nouă-zece ani. Chiar dacă reușea să se teleporteze în dormitorul lui Salfont, avantajul surprizei ar fi putut să fie insuficient. Dacă Salfont și nevasta lui nu dormeau atunci când sosea Candy, sau dacă prima lovitură de cuțit dădea greș și îl trezea pe avocat, Candy nu l-ar fi putut învinge. N-ar fi fost în pericol de a fi prins sau rănit, pentru că se putea teleporta acasă într-o clipită, dar ar fi riscat să fie recunoscut. Poliția avea să acorde încredere unei persoane ca Salfont, chiar dacă acuzația de crimă împotriva unui băiat de cinci ani ar fi părut fantezistă. Polițiștii ar fi venit să viziteze familia Pollard, punând întrebări, mirosind peste tot, și Dumnezeu știe ce ar fi găsit sau ce ar fi bănuit.

„Așa că nu-l poți omorî, deși ar merita", șoptise Roselle, în timp ce își legăna copilul preferat.

Se uită cu atenție în ochii lui atunci când micuțul își ridică privirea de pe sânul ei dezvelit. „Dar vreau să iei ceva de la el, drept răzbunare pentru ce a luat el de la mine, ceva la care să țină. Familia Salfont are un nou-născut". Am citit despre asta în ziare, acum câteva luni – e o fetiță, pe care au botezat-o Rebeca Elisabeth. Ce nume o mai fi și ăsta pentru o fetiță? Mie mi se pare cam pompos, genul

de nume pe care îl dau un avocat și nevastă-sa odraslei lor, considerând că familia lor e mai presus de altele. Elisabeth e nume de regină, vezi tu, și, dacă te uiți în Biblie, o să vezi și cine a fost Rebeca, și o să-ți dai seama cât de mari se cred cu progenitura lor. Rebeca are acum aproape șase luni, destul de mult timp ca să-i ducă dorul când nu o să mai fie, să-i ducă dorul rău de tot. Mâine vom trece cu mașina pe lângă casa lor, dragul meu Candy, și la noapte te vei duce acolo și te vei răzbuna în numele Domnului și-n numele meu. Se vor gândi că a intrat în cameră un șobolan sau ceva de felul ăsta, și se vor învinovăți până-n ziua în care vor muri și ei."

Gâtul Rebecăi Salfont fusese moale, iar sângele, sărat. Lui Candy îi plăcuse aventura, emoția simțită la pătrunderea în casa unor străini fără permisiunea sau știrea lor. Uciderea fetiței în timp ce adulții dormeau în camera alăturată îl umpluse cu un sentiment de putere. Era doar un copil, dar le străpunsese apărarea și lovise în numele mamei sale, ceea ce făcea din el, într-un fel, bărbatul familiei. Exaltarea adăugă sentimentul gloriei la emoția omorului.

De atunci, cererile de răzbunare ale mamei sale fuseseră irezistibile.

În primii ani ai misiunii sale, singura pradă erau bebelușii și copiii. Uneori, pentru a nu crea un tipar pe care să-l poată depista poliția, nu îi mușca, ci îi omora în alt fel, iar uneori se teleporta cu ei în altă parte, astfel încât nu se mai găsea nici un cadavru.

Chiar și așa, dacă toți dușmanii lui Roselle ar fi fost din zona Santa Barbara, tiparul nu ar fi putut fi ascuns. Dar de multe ori, ea cerea răzbunare împotriva unor oameni din locuri îndepărtate, despre care citea în ziare.

Își amintea în mod deosebit de o familie din statul New York, care câștigase milioane la o loterie. Mama lui simțise că norocul lor fusese în detrimentul familiei Pollard și că erau prea lacomi pentru a li se mai permite să trăiască. Candy avea paisprezece ani pe atunci și nu prea înțelesese raționamentul mamei sale, dar nici nu-l pusese la îndoială. Pentru el, ca reprezenta singura sursă de adevăr, și nu-i trecuse niciodată prin minte să nu o asculte. Îi omorâse pe toți cei cinci membri ai acelei familii, și le dăduse foc la casă, cu tot cu cadavrele lor.

Setea de răzbunare a mamei sale urmă un ritm previzibil. Imediat după ce Candy omora pe cineva pentru ea, era bucuroasă și făcea planuri de viitor; îi gătea mâncăruri speciale, sau îi cânta

cu vocea ei melodioasă în timp ce lucra în bucătărie și începea lucrări complicate de broderie.

Dar, în decurs de patru săptămâni, fericirea ei pălea ca becul unui reostat, iar după aproape o lună își pierdea interesul pentru gătit și tricotat, și începea să vorbească despre alți indivizi care îi făcuseră ei rău, și deci și familiei Pollard. După alte două până la patru săptămâni, se hotăra asupra unei noi ținte, iar Candy era trimis în misiune. Ca atare, nu ucidea decât de șase sau șapte ori pe an. Această frecvență o satisfăcea pe Roselle, dar, pe măsură ce Candy creștea, satisfacția lui scădea. Nu numai că începuse să savureze sângele, dar devenise dependent, și uneori nevoia îl copleșea. Își dorea și emoțiile vânătorii, așa cum un alcoolic își dorește sticla. Nu în ultimul rând, ostilitatea oarbă a lumii față de mama sa îl făcea să omoare mai des decât era necesar. Câteodată i se părea că toată lumea este împotriva ei, complotând să-i facă rău sau să-i ia banii care-i aparțineau. Numărul dușmanilor acesteia era nesfârșit. Își amintea de zilele în care o cotropea frica; în astfel de zile, la cererea ei, trăgeau toate perdelele, închideau toate obloanele și ușile, pe care, uneori, le baricadau cu scaune și alte mobile, împotriva atacului adversarilor, care nu-și făceau niciodată apariția, dar care ar fi putut s-o facă. În zilele acelea negre, o cuprindea disperarea și-i spunea că atât de mulți oameni îi doreau moartea, încât nici el nu o să reușească s-o protejeze pentru totdeauna. Când o ruga să-l asmută asupra lor, ca refuza, zicând: „N-are rost."

Și atunci, ca și acum, încerca să-și suplimenteze crimele aprobate cu expediții în canion, în căutare de animale mici. Dar acele festinuri sângeroase, oricât de bogate ar fi fost, nu-i stingeau setea ca atunci când era vorba de sânge de om.

Întristat de prea multe amintiri, Candy se ridică din balansoar și începu să păşească agitat prin cameră. Obloanele erau ridicate și Candy se uită cu interes crescând la noaptea de dincolo de fereastră.

După ce nu reușise să-l prindă pe Frank și pe străinul care-l însoțea, după ce confruntarea cu Violet luase o întorsătură neașteptată și îl lăsase cu furia neconsumată, acum mocnea, ardea de nerăbdare să omoare pe cineva, dar nu avea o țintă. Dacă nu vedea nici un dușman al familiei, era forțat să măcelărească fie oameni inocenți, fie mici creaturi din canion. Problema era – și se gândea cu groază la dezamăgirea mamei sale din ceruri – că nu avea poftă de sângele subțire al animalelor timide.

Frustrarea și nevoia creșteau cu fiecare clipă. Știa că avea să facă ceva regretabil, ceva care o s-o determine pe Roselle să-și întoarcă fața de la el, o vreme.

Apoi, tocmai când era pe cale să explodeze, îl salvă apariția unui inamic autentic.

O mână îi atinse ceafa.

Se răsuci, simțind cum mâna se retrăgea o dată cu mișcarea lui. Fusese o mână-fantomă. Nu era nimeni acolo.

Dar știa că e aceeași prezență pe care o simțise în canion, noaptea trecută. Cineva care nu aparținea familiei Pollard, cu puteri psihice proprii, și fie numai faptul că nu era copilul lui Roselle făcea din el un dușman care trebuia eliminat. Aceeași persoană îl vizitase pe Candy și mai devreme, în după-amiaza aceleiași zile, învârtindu-se în jurul lui, dar fără să intre cu adevărat în contact cu el.

Candy își reluă locul în balansoar. Dacă avea să-și facă apariția un dușman adevărat, merita să-l aștepte.

După câteva minute, simți din nou atingerea. Ușoară, ezitantă, dispărând imediat.

Candy zâmbi. Începu să se legene. Începu chiar să fluiere încet, fredonând una dintre melodiile preferate ale mamei sale.

Stârniți, tăciunii furiei se aprindeau și mai tare. Când timidul său musafir avea să devină mai îndrăzneț, focul o să fie în toi, iar flăcările o să-l spulbere.

49

La șapte fără zece, sună soneria. Desigur, Felina Karaghiosis nu o auzi. Dar în fiecare cameră exista câte un beculeț roșu, în așa fel încât putea să vadă lumina intermitentă activată de soneric.

Se duse în hol și se uită prin luminatorul de lângă ușa din față. Când o văzu pe Alice Kasper, o vecină care locuia la trei case distanță de ei, trase zăvorul, scoase lanțul și o lăsă să intre.

– Ce faci, puștoaico? Cum te mai simți?

„Îmi place cum ți-ai făcut părul", îi zise Felina prin semne.

– Serios? M-am dus să mă tund și coafeza m-a întrebat dacă vreau să mă aranjeze ca de obicei, sau să intru și eu în pas cu

moda, iar eu m-am gândit că de ce nu, nu sunt prea bătrână ca să fiu sexy, tu ce zici?

Alice nu avea decât treizeci și trei de ani, cu cinci mai mulți decât Felina. Își schimbase cârlionții blonzi tradiționali cu o coafură modernă, care necesita o nouă sursă de venituri doar pentru șampon, dar arăta grozav.

„Intră. Bei ceva?"

– Mi-ar plăcea să beau un pahar, puștoaico, și în momentul de față aș bea și șase, dar trebuie să te refuz. Vin socrii mei și o să jucăm cărți cu ei, sau, dacă nu, o să-i împușcăm... depinde ce atitudine au.

Dintre toți cunoscuții de zi cu zi ai Felinei, Alice era singura, în afară de Clint, care înțelegea limbajul semnelor. Având în vedere că majoritatea oamenilor au unele prejudecăți împotriva surzilor, pe care nu le recunosc, dar care le influențează comportamentul, Alice era unica ei prietenă. Dar Felina ar fi renunțat bucuroasă la prietenia lor, dacă Mark Kasper, fiul vecinei sale, nu s-ar fi născut surd.

– Am trecut pe la tine să-ți zic că ne-a sunat Clint, care nu a plecat încă spre casă, dar speră că va ajunge cam în jurul orei opt. De când lucrează așa târziu?

„Au un caz important. Asta înseamnă întotdeauna ore suplimentare. "

– A zis că o să cinați în oraș și să-ți spun că a avut o zi incredibilă. Cred că se referă la caz, nu? Trebuie să fie fascinant să fii măritată cu un detectiv. Și mai e și un băiat dulce. Ești norocoasă, puștoaico!

„Da. Și el e."

– Chiar așa! râse Alice. Și dacă mai întârzie altă dată, nu te mai mulțumi cu restaurantul. Pune-l să-ți cumpere diamante.

Felina se gândi la bijuteria adusă ieri de Clint, și își dori să-i poată povesti și prietenei sale despre ea. Dar afacerile firmei Dakota & Dakota, în special în cazul unei anchete în curs de desfășurare, erau la fel de sfinte pentru ei ca intimitățile din patul conjugal.

– Treceți sâmbătă pe la noi, pe la șase jumătate seara? Jack o să gătească mâncărurile lui piperate, o să jucăm cărți, o să mâncăm și-o să bem bere până leșinăm. Da?

„Da."

– Şi spune-i lui Clint că e în siguranţă, n-o să-l punem să vorbească.

Felina râse, şi apoi semnală:

„Să ştii că nu mai e aşa de rău."

– Asta din cauză că-l civilizezi tu, puştoaico.

Se îmbrăţişară din nou, după care Alice plecă.

Felina închise uşa, se uită la ceas şi văzu că era ora şapte. Mai rămăsese doar o oră pentru a se pregăti de cină şi voia să arate bine pentru Clint, nu fiindcă ar fi fost o ocazie deosebită, ci fiindcă îşi dorea întotdeauna să arate bine pentru Clint. Se îndreptă spre baie, apoi îşi aminti că uşa nu era încuiată decât cu yala. Se întoarse în hol, trase zăvorul şi puse lanţul la loc.

Clint îşi făcea griji pentru ea. Dacă ar fi venit acasă şi ar fi găsit-o cu zăvorul netras, ar fi îmbătrânit cu un an pe minut în faţa ochilor ei.

50

După ce fusese liber în restul zilei, Hal Yamataka răspunse la chemarea lui Clint şi veni la birou pe la şase treizeci şi cinci seara, pentru a sta de pază în cazul în care Frank se întorcea după ce plecau acasă ceilalţi. Clint îl întâmpină în camera de recepţie şi îi povesti acolo tot ce se întâmplase în timp ce beau o ceaşcă de cafea. La aflarea celor petrecute în absenţa lui, Hal se gândi din nou cu nostalgie să se apuce de grădinărit.

Aproape toţi membrii familiei sale fie se ocupau de grădinărit, fie ţineau o grădiniţă, şi toţi o duceau bine, majoritatea câştigând mai mult decât Hal, unii dintre ei chiar foarte mult. Părinţii, cei trei fraţi şi diferiţi unchi binevoitori încercaseră de câteva ori să-l convingă să lucreze pentru ei sau să le devină asociat, dar el refuzase de fiecare dată. Nu fiindcă ar fi avut ceva împotriva grădiniţelor, vânzării de unelte pentru grădinărit, cultivării pământului, îngrijirii copacilor sau chiar a grădinăritului în sine. Dar expresia „grădinar japonez" devenise un clişeu în California de Sud, şi nu se împăca deloc cu gândul de a fi un stereotip.

Toată viaţa citise nenumărate romane de aventuri şi îşi dorea să fie ca personajele despre care citea, în special ca personajele

principale din romanele lui John McDonald, care erau pe cât de intuitive, pe atât de curajoase, pe cât de sensibile, pe atât de dure. În adâncul inimii, Hal ştia că munca sa la Dakota & Dakota era la fel de banală ca efortul zilnic al unui grădinar, şi că prilejurile de eroism în lumea celor care se ocupau de securitatea firmelor erau mult mai rare decât li se părea celor din afară. Dacă vindeai însă îngrăşăminte sau insecticide, nu-ţi puteai închipui că ai vreo şansă de a deveni un erou romantic. Şi, în fond, imaginea pe care o ai despre tine formează de multe ori cea mai mare parte a realităţii.

– Dacă apare Frank, ce fac cu el? întrebă Hal.

– Îl bagi într-o maşină şi-l duci la şefi.

– Adică, la ei acasă?

– Nu. La Santa Barbara. În noaptea asta, vor sta la hanul „Leul roşu", ca să se poată apuca, de mâine, să facă cercetări în trecutul familiei Pollard.

– Mi s-a părut c-ai zis că nu se aşteaptă să-l revadă pe Frank, specifică Hal, încruntându-se.

– Bobby spune că Frank a început să clacheze şi că nu va rezista ultimei serii de salturi. Dar asta e doar o părere.

– Deci, cine e clientul lor?

– Până când îi concediază, Frank e.

– Cam aiurea, după mine. Fii cinstit, Clint! De fapt, ce-i face să fie atât de hotărâţi, având în vedere că în nebunia asta pericolul creşte de la o clipă la alta?

– Le place Frank. Şi mie îmi place.

– Am zis: fii cinstit.

Clint oftă.

– Să mă ia naiba dacă ştiu. Când s-a întors, Bobby era cât se poate de înspăimântat. Dar nu vrea să cedeze. Ai crede că-şi vor retrage ghearele, cel puţin până când se întoarce Frank, dacă se va mai întoarce vreodată. Candy ăla, fratele lui, pare prea puternic pentru oricine. Bobby şi Julie sunt încăpăţânaţi uneori, dar nu-s proşti, şi m-aş fi aşteptat să lase baltă afacerea asta, acum că au văzut că e o problemă pentru Dumnezeu, nu pentru un amărât de detectiv particular. Dar asta e.

Bobby şi Julie stăteau înghesuiţi la birou, lângă Lee Chen, în timp ce acesta le împărtăşea informaţiile obţinute.

– S-ar putea ca banii să fie furați, dar pot fi cheltuiți, zise Lee. Nu le-am găsit numerele pe nici o listă de bani furați, nici federală, nici de stat sau locală.

Bobby se gândise deja la mai multe surse din care ar fi putut proveni cei șase sute de mii de dolari ai lui Frank, care se aflau acum în seiful lor.

– Orice firmă cu un influx mare de numerar pe care nu apucă să-l depună zilnic la bancă este o țintă potențială. De exemplu, un supermagazin care stă deschis până la miezul nopții. N-ar fi o idee prea bună pentru proprietar să se plimbe cu atâția bani la el, noaptea, așa că există un seif în magazin. După ora închiderii, te teleportezi înăuntru și, dacă ești Frank, îți folosești puterile pentru a deschide seiful, vâri încasările din ziua respectivă într-o pungă de hârtie și dispari. N-o să pui mâna din prima pe o mare sumă de bani, poate pe câteva sute de mii de dolari, dar dai trei sau patru lovituri și ți-ai făcut suma.

Era clar că și Julie se gândise la același lucru, pentru că spuse:

– Cazinouri. Toate au secții de contabilitate în regulă, la care cei de la Secția Financiară ajung fără dificultate. Dar au și camere ascunse, unde e bătaia peștelui. Sunt ca niște seifuri în care poți locui. Le-ar invidia și Fort Knox-ul. Îți folosești puterile paranormale pentru a afla unde se găsesc aceste încăperi, te teleportezi când nu este nimeni acolo și iei ce-ți dorești.

– Frank a locuit o vreme în Vegas, precizează Bobby. Îți amintești că ți-am vorbit despre locul viran în care m-a dus, unde avusese o casă.

– Și nici n-ar fi nevoit să se limiteze la Vegas, zise Julie. Reno, Tahoe, Atlantic City, Caraibele, Macao, Franța, Anglia, Monte Carlo – oriunde se joacă jocuri de noroc în stil mare.

Discuția despre accesul ușor la cantități nelimitate de bani îi accelera pulsul lui Bobby, deși nu-și dădea seama de ce. La urma urmei, Frank era cel care se putea teleporta, nu el, și era sigur în proporție de nouăzeci și cinci la sută că nu aveau să-l mai revadă pe Frank.

Lee Chen desfășură un teanc de listări pe masă:

– Banii sunt lucrul cel mai puțin important, spuse el. Vă aduceți aminte că voiați să aflu dacă poliția este pe urmele domnului Fulger?

– Candy, îl corectă Bobby. Acum știm cum îl cheamă.

Lee se încruntă.

– Îmi plăcea mai mult „domnul Fulger". Era un nume mai elegant.

Intrând în cameră, Hal Yamataka zise:

– Nu cred că pot avea încredere în judecata estetică a unui individ care poartă pantofi și ciorapi roșii.

Lee clătină din cap.

– Noi, chinezii, ne străduim de mii de ani să oferim o imagine măiestroare a Asiei, pentru a-i dezorienta pe acești occidentali neajutorați, iar voi, japonezii, stricați totul cu filmele alea cu Godzilla. Nu poți fi indescifrabil și, în același timp, să faci filme cu Godzilla.

– Ei, na! Arată-mi mie pe cineva care a înțeles un film cu Godzilla, după ce l-a văzut pe primul.

Cei doi formau un cuplu interesant: unul slab, melancolic, cu trăsături delicate, un tânăr entuziast produs de epoca siliconică, celălalt îndesat, lat, cu o față dură ca un ciocan, un tip total insensibil la înalta tehnologie.

Pentru Bobby însă cel mai interesant aspect era că, până în acel moment, nu se gândise că un procentaj disproporționat din puținii angajați ai firmei Dakota & Dakota erau americani de origine asiatică. Mai existau încă doi: Nguyen Tuan Phu și Jamie Quang, ambii vietnamezi. Patru oameni din unsprezece. Nici prin cap nu-i trecuse vreodată că Lee, Hal, Nguyen și Jamie formau o submulțime a angajaților; erau niște individualități, la fel de diferiți unii de alții ca merele de pere, portocale sau caise. Dar Bobby își dădu seama că această predilecție pentru colaboratori de origine asiatică dezvăluia ceva interesant despre el însuși, ceva dincolo de o admirabilă lipsă de prejudecăți rasiale, dar nu știa ce anume.

Hal spuse:

– Și nimic nu este mai indescifrabil decât conceptul de Mothra, explică Hal. Apropo, Bobby, Clint s-a dus acasă, la Felina. Ce noroc!

– Lee ne vorbea ceva despre domnul Fulger, le aminti Julie.

– Candy, o corectă Bobby.

Indicând datele adunate din mai multe arhive ale poliției, răspândite în toată țara, Lee zise:

– În majoritatea lor, departamentele de poliție s-au computerizat și s-au legat prin calculator numai de vreo nouă ani – vorbind de formule sofisticate. Așa că cele mai multe dosare accesi-

bile pe calculator nu sunt mai vechi de-atât. Dar, în acest timp, au existat șaptezeci și opt de crime brutale, în nouă state, care seamănă destul de mult între ele, pentru a ridica un semn de întrebare. E doar o presupunere, mă-nțelegeți. Toate astea însă au stârnit interesul FBI-ului, care, anul trecut, a însărcinat o echipă de trei oameni, unul la sediu și doi pe teren, ca să coordoneze anchetele la nivel local și de stat.

– Trei oameni?! se miră Hal. Se pare că nu-i acordă prea mare importanță.

– FBI-ul a avut întotdeauna puțini oameni, remarcă Julie. Și de treizeci de ani încoace, de când judecătorii nu mai dau condamnări lungi, bandiții îi domină numeric mai mult ca oricând. Trei oameni care lucrează numai la asta – în stadiul actual al anchetei –, aș spune că reprezintă o angajare serioasă.

Extrăgând o foaie din maldărul de pe birou, Lee îi rezumă conținutul:

– Toate crimele au următoarele puncte comune. În primul rând, victimele au fost mușcate, cele mai multe de gât, dar, practic, nici o parte a corpului nu este sfântă pentru acest individ. În al doilea rând, multe dintre ele au fost maltratate, suferind traumatisme craniene. Dar pierderea de sânge de la mușcături, în general prin vena jugulară sau prin carotidă, a fost principala cauză a morții în aproape toate cazurile, indiferent de alte răni.

– Adică tipu' ăsta mai e și vampir? se interesă Hal.

Luând întrebarea în serios – fără să neglijeze fiecare aspect al acestui caz bizar, oricât de exotic ar fi părut –, Julie răspunse:

– Nu este un vampir în sensul supranatural al cuvântului. Din câte am aflat, membrii familiei Pollard sunt, dintr-un motiv sau altul, deosebit de înzestrați. Îl știi pe magicianul acela de la televizor, Miraculosul Randi. El s-a oferit să dea o sută de mii de dolari oricărui om care ar putea demonstra că are puteri paranormale. Clanul Pollard l-ar aduce la sapă de lemn. Dar asta nu înseamnă că aceștia posedă ceva supranatural. Nu sunt demoni, sau copii ai Diavolului, nimic de felul ăsta.

– Doar că au un fragment de material genetic în plus, remarcă Bobby.

– Exact. Comportamentul lui Candy, faptul că mușcă oamenii de gât, este doar o manifestare a bolii lui mintale, precizează Julie. Asta nu înseamnă că e un zombie.

Bobby își amintea foarte clar de gigantul blond care-i atacase pe plaja bătută de ploaie, din Punaluu. Individul era ca o locomotivă. Dacă Bobby ar fi avut de ales între Candy Pollard și Dracula, l-ar fi preferat pe contele blestemat. Fratele lui Frank nu putea fi descurajat prin metode simple, precum un cățel de usturoi, un crucifix sau un par de lemn bine plasat.

– O altă asemănare, zise Lee. În cazurile în care victimele nu și-au lăsat ușile sau ferestrele descuiate, nu s-a descoperit cum a reușit să pătrundă criminalul. Și în multe situații, polițiștii au găsit ușile zăvorâte pe dinăuntru, de parcă ucigașul ar fi ieșit prin șemineu.

– Șaptezeci și opt, constată Julie, și se cutremură.

Lee lăsă hârtia pe birou.

– Poliția crede că ar putea fi chiar mai multe, pentru că uneori individul a încercat să-și șteargă urmele – mușcăturile de pe gât – prin mutilarea sau chiar arderea cadavrelor. Așa că, probabil, sunt mai mult de șaptezeci și opt de victime, și este vorba doar despre ultimii nouă ani.

– Ai făcut o treabă bună, Lee, spuse Julie.

Bobby o aprobă.

– Încă nu am terminat, zise Lee. Îmi voi comanda o pizza și voi mai face niște săpături.

– Ai stat deja mai mult de zece ore pe ziua de azi, remarcă Bobby. Ți-ai îndeplinit datoria, și încă ceva pe deasupra. Trebuie să te și relaxezi, Lee.

– Dacă ești de acord cu mine, cum că timpul este subiectiv, atunci ai o sursă infinită. Ceva mai târziu, când o să ajung acasă, o să transform câteva ore în vreo două săptămâni, și o să mă întorc mâine la birou cât se poate de odihnit.

Hal Yamataka clătină din cap și oftă.

– Nu-mi place că trebuie să recunosc, Lee, dar ești foarte bun la aiureli orientale, misterioase.

Lee zâmbi enigmatic.

– Mulțumesc.

După ce Bobby și Julie plecară acasă, urmând să-și facă bagajele pentru călătoria la Santa Barbara, și după ce Lee se întoarse în centrul de calcul, Hal se instală pe canapeaua din biroul șefilor, își scoase pantofii și își puse picioarele pe măsuță. Mai avea încă

Ultimul rămas în viață, pe care-l mai citise de două ori și pe care se apucase să-l recitească noaptea trecută, la spital. Dacă opinia lui Bobby era justă și nu aveau să-l mai revadă pe Frank, Hal avea în față o după-amiază neinteresantă, în care să recitească, probabil, jumătate din carte.

Faptul că se simțea bine la Dakota & Dakota îl făcea, poate, să nu aibă nimic de-a face cu ideea unor „senzații tari", cu evitarea stereotipiei muncii de grădinar sau cu șansa, cam mică, de a deveni crou. Poate că se hotărâse pentru această carieră fiindcă nu ar fi fost în stare să tundă iarba, să aranjeze un gard viu sau să planteze cincizeci de straturi de flori și, în același timp, să citească o carte

Derek ședea în scaunul lui. Îndreptă telecomanda, pe care el o asemuia cu un pistol cu laser, și împușcă televizorul, care se aprinse.

– Nu vrei să te uiți la știri? întrebă el.

– Nu, răspunse Thomas.

Thomas stătea întins în pat, proptit pe perne, privind la întunericul nopții dincolo de fereastră.

– Bine. Nici eu.

Derek manevră butoanele de pe telecomandă. Pe ecran apăru altă imagine.

– Nu vrei să te uiți la un joc?

– Nu.

Thomas nu voia decât să-l spioneze pe Cel Rău.

– Bine.

Derek mai apăsă niște butoane și pe ecran apăru o nouă imagine

– Nu vrei să te uiți la desene animate?

– Nu.

– La ce vrei să te uiți?

– N-are importanță. La ce vrei tu.

– Adevărat?

– La ce vrei tu, repetă Thomas.

– Vai, ce drăguț!

Înșiră o mulțime de imagini pe ecran, până când găsi un film în care astronauții în costume spațiale își băgau nasul printr-un loc care-ți dădea fiori. Derek oftă fericit și zise:

– Asta e bun. Îmi plac pălăriile lor.

– Căști, zise Thomas. Căști spațiale.

– Mi-ar plăcea să am așa o pălărie.

Avântându-se iar în întunericul nesfârșit, Thomas se hotărî să nu-și mai imagineze mintea ca pe un ghem de ață derulându-se către Cel Rău. În schimb, își închipui o telecomandă în formă de pistol, trăgând cu raze invizibile. O, era mult mai bine așa. Cât ai zice pește, se află lângă Cel Rău și îl simți și mai puternic, atât de tare, încât se speriе, închise pistolul și se întoarse cu toată ființa, înapoi în cameră.

– Au telefoane în pălării, zise Derek. Vezi, vorbesc prin pălării!

La televizor, astronauții se aflau într-un loc și mai înfricoșător, iscodind în jur, lucru pe care-l făceau cel mai des, deși tot felul de monștri de-abia așteptau să-i prindă la cotitură. Astronauții nu se învață minte niciodată.

Thomas nu se mai uita la ecran.

La fereastră.

Întunericul.

Bobby se temea pentru Julie. Bobby știa lucruri pe care Thomas nu le știa. Dacă lui Bobby îi era teamă pentru Julie, Thomas trebuia să fie curajos și să facă ceea-ce-era-corect.

Ideea cu pistolul funcționa atât de bine, încât îl speria, dar se gândi că era cu adevărat bună, pentru că avea posibilitatea să-l cerceteze mai ușor pe Cel Rău. Putea să ajungă la Cel Rău mai repede, și tot așa să fugă de el, deci putea să-l spioneze mai des, fără să se teamă că Cel Rău i-ar apuca firul minții, trăgându-l cu el la azil. Să apuce o rază a pistolului era mai greu, chiar și pentru o ființă atât de iute, deșteaptă și haină ca Cel Rău.

Își imagină cum apasă iar pe butoanele pistolului și cum o parte din el străbate întunericul – *jap*! – și, într-o clipită, se află din nou lângă Cel Rău. Percepu furia nemaiîntâlnită a Celui Rău și gândurile lui sângeroase, care-l făceau pe Thomas să se simtă mizerabil. Thomas ar fi vrut să se întoarcă imediat acasă, dar Cel Rău și-ar fi dat seama de asta. Nu-i plăcea ca Cel Rău să-l pipăie, să știe că e cu el acolo. Mai zăbovi însă câteva secunde, căutând să întrezărească ceva referitor la Julie printre toate acele gânduri despre sânge. Dacă Cel Rău ar fi avut asemenea gânduri, Thomas i-ar fi televizat un avertisment lui Bobby. Se bucură că nu găsi nimic despre Julie în mintea Celui Rău și se întoarse repede la azil.

– Unde crezi că aș putea găsi o pălărie ca asta? întrebă Derek.

– Cască.

– Are și o lumină pe ea, vezi?

Ridicându-se puțin dintre perne, Thomas zise:

– Știi ce fel de poveste este asta?

Derek clătină din cap.

– Ce fel?

– E o chestie din alea în care la fiecare secundă o creatură urâtă și rea sare și suge fața astronautului, sau poate i se cațără până-n gură și-i intră în stomac, unde-și face cuib.

Derek se strâmbă, dezgustat.

– *Bleah!* Nu-mi plac asemenea povești.

– Știu, spuse Thomas. De-aia te-am și prevenit.

În timp ce Derek făcea să apară pe ecran tot felul de imagini, una după alta, pentru a se depărta cât mai mult de astronautul care avea să se aleagă cu fața suptă, Thomas încercă să aprecieze cam cât ar trebui să aștepte înainte de a se duce iar pe capul Celui Rău. Bobby era de-a dreptul îngrijorat, se vedea imediat, chiar dacă se străduia s-o ascundă, iar Bobby nu era un-prost, deci nu strica să verifice activitatea Celui Rău în mod regulat, în caz că acesta se gândea brusc la Julie și se ducea după ea.

– Vrei să te uiți la asta? întrebă Derek.

Pe ecran apăruse un individ cu o mască de hochei și un cuțit mare în mână, traversând pe furiș o cameră, spre un pat în care dormea o fată.

– Mai bine ai împușca altă imagine, propuse Thomas.

Pentru că trecuse ora de vârf, pentru că Julie cunoștea cele mai potrivite scurtături, dar mai ales pentru că nu avea chef să fie prudentă sau să respecte regulile de circulație, parcurseră drumul de la birou până acasă, în capătul opus al districtului Orange, în timp record.

Pe drum, Bobby îi povesti despre gândacul din Calcutta, care împărțea pantoful cu el atunci când Frank îi dusese la podul roșu, în grădina din Kyoto.

– Când am ajuns însă la poalele muntelui Fuji, pantoful nu mai avea nimic, gândacul dispăruse.

Julie încetini la o intersecție, dar cum nu se mai vedea altă mașină, ignoră stopul.

– De ce nu mi-ai spus asta la birou?

– Nu era timp să intru în detalii.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu gândacul?

– Nu știu. Asta mă frământă.

Se aflau pe strada Newport, care venea imediat după Crawford Canyon. Felinarele aruncau o lumină ciudată pe șosea.

La marginea dealurilor din stânga lor, un rând de case în stil Tudor și franțuzesc, strălucind ca niște enorme iahturi de lux, arătau foarte nelalocul lor, pe de o parte, pentru că valoarea exorbitantă a unor asemenea proprietăți asigura construirea unor case disproporționate față de parcelele micuțe pe care se aflau, dar și pentru că stilurile lor arhitecturale nu se armonizau cu peisajul semitropical. Totul făcea parte din circul californian, pe care îl și ura, dar îl și iubea, totodată. Aceste case nu-l deranjaseră până atunci, și, având în vedere problemele grave cu care el și Julie se confruntau, nu putea să-și dea seama de ce îl deranjau acum. Poate că era atât de nervos, încât până și aceste nepotriviri îi reaminteau de haosul ce fusese cât pe-aci să-l înghită pe parcursul călătoriilor sale cu Frank.

– Chiar trebuie să conduci atât de repede? întrebă el.

– Da, îi răspunse ea scurt. Vreau să ajungem acasă și să ne facem bagajele, să plecăm spre Santa Barbara, să aflăm tot ce putem despre familia Pollard și să terminăm cu blestematul ăsta de caz.

– Dacă așa simți, de ce să n-o lăsăm baltă de pe-acum? Când revine Frank, îi dăm banii, borcanul cu diamante roșii, îi spunem că ne pare rău, că e o bomboană de băiat, dar că noi ne retragem.

– Nu putem, zise Julie.

Bobby își mușcă buza de jos.

– Știu, admise el, apoi. Dar nu pot să-mi dau seama de ce avem obligația să rămânem cu acest caz pe cap.

Traversară dealul și se grăbiră spre nord, trecând de intrarea la Rocking House Ridge. Apartamentul lor era cu câteva străzi mai încolo, pe stânga. Când ajunse să cotească, Julie îi aruncă o privire și spuse:

– Chiar nu știi de ce nu putem să ieșim din situația actuală?

– Nu. Vrei să-mi dai de înțeles că tu știi?

– Știu.

– Atunci, vorbește!

– O să pricepi și tu, în cele din urmă.

– Nu face pe misterioasa. Nu-ți stă în fire.

Julie manevră Toyota companiei spre zona în care locuiau, apoi pe aleea casei lor.

– Dacă-ţi spun ce cred, o să te superi. O să mă contrazici, o să ne certăm, şi nu vreau să mă cert cu tine.

– De ce să ne certăm?

Parcă maşina, stinse farurile, opri motorul şi se întoarse către el. Ochii îi străluceau în întuneric.

– Când o să înţelegi de ce nu putem renunţa, n-o să-ţi placă imaginea noastră şi o să susţii că n-am dreptate, că suntem doar doi copii nevinovaţi. Îţi place să ne vezi pe amândoi ca pe nişte copii dulci, înţelepţi, dar în acelaşi timp şi inocenţi, ca tinerii Jimmy Stewart şi Donna Reed. Te iubesc nespus fiindcă eşti atât de idealist în privinţa lumii şi a noastră, şi o să mă doară când o să vrei să-ţi susţii punctul de vedere.

Bobby era gata-gata să înceapă o ceartă, aşa cum insinuase Julie. O privi însă lung o vreme şi, într-un târziu, zise:

– Am sentimentul ciudat că nu sunt în stare să înfrunt ceva, că, atunci când totul se va termina şi voi înţelege de ce am fost atât de hotărât să merg până la capăt, motivele mele se vor dovedi mult mai puţin nobile decât mi le închipui eu acum. Este un sentiment al naibii de bizar! Ca şi cum nu m-aş cunoaşte cu adevărat.

– Poate că ne petrecem toată viaţa încercând să ne cunoaştem pe noi înşine. Şi poate nu reuşim niciodată... pe de-a-ntregul.

Îl sărută uşor, repede, şi ieşi din maşină.

Urmând-o pe trotuar, până la intrare, aruncă o privire spre cer. Seninătatea zilei fusese de scurtă durată. O mulţime de nori ascundea luna şi stelele, întunecând cerul. Bobby se simţi învăluit de certitudinea că o greutate mare, cumplită, avea să se prăvălească peste ei, neagră pe fondul negru al văzduhului, şi deci invizibilă, dar în cădere rapidă, tot mai rapidă...

51

Candy îşi înăbuşi furia care se zbătea ca un câine, încercând să-şi rupă lesa.

Se legănă mai departe în balansoar, şi, treptat, vizitatorul timid deveni mai îndrăzneţ. În repetate rânduri, simţi mâna invizibilă pe cap. La început se aşezase uşoară ca o mănuşă goală, de mătase, şi nu mai mult de câteva clipe înainte de a zbura. Dar în

momentul în care dădu de înţeles că nu-l interesa nici mâna, nici persoana căreia îi aparţinea, vizitatorul deveni şi mai curajos, mâna mai grea şi mai puţin şovăitoare.

Deşi Candy nu făcea nici un efort de a studia mintea intrusului, de teamă ca acesta să nu plece speriat, unele dintre gândurile străinului ajunseră până la el. Nu credea că musafirul nepoftit e conştient de imaginile şi cuvintele din mintea lui care alunecau în cea a lui Candy – pur şi simplu, se scurgeau din el ca nişte picături ce se preling dintr-o găleată ruginită, prin nişte găuri cât o gămălie de ac.

Numele „Julie" apăru de câteva ori şi, o dată, o imagine se alătură numelui: o femeie atrăgătoare, brunetă cu ochii negri. Candy nu ştia dacă acesta era chipul vizitatorului sau chipul unei cunoştinţe a acestuia... sau dacă măcar era al cuiva care exista cu adevărat. Câteva aspecte îl făceau să pară ireal: o lumină palidă radia dinspre el, iar trăsăturile erau atât de blânde şi de senine, încât arăta ca un sfânt dintr-o Biblie ilustrată.

Cuvântul „fluturaş" se strecură din mintea vizitatorului de mai multe ori, uneori însoţit de expresii ca „nu fi fluturaş" sau „ţine minte fluturaşul". De fiecare dată când acest cuvânt îi forfotea prin minte, vizitatorul se retrăgea în grabă.

Dar continua să revină. Căci Candy nu-l făcea să se simtă nepoftit.

Candy se legăna încontinuu. Balansoarul scotea sunete înfundate: *scârţ... scârţ... scârţ...*

Aşteptă.

Îşi menţinu mintea deschisă.

... scârţ... scârţ... scârţ...

De două ori, numele „Bobby" se scurse din mintea vizitatorului, iar a doua oară, o imagine neclară se asocie numelui, din nou un chip foarte blând. Era idealizat, ca şi chipul lui Julie. Sentimentul că îl recunoaşte îl răscoli pe Candy, dar faţa lui Bobby nu era atât de clară ca a lui Julie. Însă Candy nu dorea să se concentreze asupra ei, pentru că vizitatorul i-ar fi putut observa interesul şi ar fi fugit.

În răstimpul lung în care timidul intrus îi dădea târcoale, multe alte imagini şi cuvinte îi veniră în minte lui Candy, dar nu ştia precis ce sens au.

...Oameni în costume de astronaut...

...Cel Rău...

...un tip cu o mască de hochei...

...acasă...

...Prostii...

...un halat de baie, o ciocolată mâncată pe jumătate şi, brusc, un gând nebunesc: „atrage-gândaci, nu e bine, atrage-gândaci, trebuie să-fii-ordonat. "

Trecură mai mult de zece minute fără să ia legătura şi Candy începu să se teamă că intrusul plecase definitiv. Dar, deodată, se întoarse. Contactul fu puternic şi mai intim ca oricând.

Când Candy simţi că vizitatorul era mai încrezător, ştiu că venise timpul să acţioneze. Îşi imagină mintea asemenea unei capcane de oţel, vizitatorul asemenea unui şoarece curios, închipuindu-şi cum capcana se arcuieşte şi-l ţintuieşte pe vizitator între lamele sale ucigătoare.

Şocat, vizitatorul încercă să scape. Candy îl ţinu strâns şi trecu dincolo de podul telepatic dintre ei, străduindu-se să răscolească prin mintea adversarului, ca să afle cine este, unde este şi ce doreşte.

Candy nu avea puteri telepatice proprii, nimic care să se compare măcar cu cele mai slabe înzestrări telepatice ale intrusului; nu citise niciodată mintea cuiva şi nu ştia cum să procedeze. Deduse însă că nu trebuia să facă altceva decât să se deschidă şi să primească ceea ce îi oferea vizitatorul. Îl chema Thomas şi se temea de Candy, de faptul că făcuse ceva-teribil-de-stupid şi că o primejduise pe Julie; această trinitate de spaime îi spulberă apărarea mentală şi-l făcu să verse un potop de informaţii.

De fapt, era prea multă informaţie, şi Candy nu reuşea să-i dea de capăt – o bolboroseală de cuvinte şi imagini. Cu disperare încercă să facă ordine, căutând un fir care să-i dezvăluie identitatea şi adresa lui Thomas.

„Proşti, Cielo Vista, acasă, toţi de-aici chiuie, azil, mâncare bună, TV, cel-mai-bun-loc-pentru-noi, Cielo Vista, internii sunt drăguţi, ne uităm la colibri, lumea e rea acolo afară, e rău pentru noi acolo afară, azilul Cielo Vista... "

Cu oarecare uimire, Candy înţelese că vizitatorul lui era o persoană cu un intelect sub normal – prinse şi termenul „sindromul lui Down" – şi se temu că nu avea să sorteze destule gânduri inteligente din toată babilonia, ca să deducă adresa lui Thomas.

În funcţie de coeficientul de inteligenţă, Thomas s-ar fi putut să nu ştie unde se afla azilul Cielo Vista, deşi se părea că locuia acolo.

Apoi, din mintea lui Thomas se derulară imagini, ca un lanţ bine închegat de amintiri succesive, care încă îi mai provocau o durere afectivă: călătoria către Cielo Vista, cu Julie şi Bobby, atunci când îl înscriseseră prima oară la azil. Erau diferite de toate celelalte gânduri şi amintiri ale lui Thomas, în sensul că prezentau detalii atât de clar păstrate, încât se derulau ca un film, oferindu-i lui Candy tot ce dorea să ştie. Văzu şoselele pe care trecuseră cu maşina în acea zi, văzu indicatoarele care se perindau prin faţa geamurilor, văzu fiecare bornă de la fiecare cotitură – pe toate acestea, Thomas se străduise din răsputeri să le memoreze, pentru că, pe tot parcursul drumului, se gândise mereu: „Dacă nu-mi place acolo, dacă oamenii de-acolo sunt răi, dacă e prea înfricoşător, dacă nu voi rezista singur, trebuie să ştiu cum să mă-ntorc la Bobby şi la Julie oricând doresc, ţine minte asta, ţine minte toate astea, coteşti aici la 7-11, chiar acolo la 7-11, nu uita acest 7-11, şi acum treci de aceşti trei palmieri. Dacă nu vin să mă viziteze? Nu, nu e frumos să gândesc aşa, ei mă iubesc, vor veni. Dar, dacă nu vin? Uită-te acolo, ţine minte casa asta, ţine minte casa cu acoperiş albastru... "

Candy află tot, la fel de precis ca şi când coordonatele i-ar fi fost date de un geograf în termeni de grade şi minute, de latitudine şi longitudine. Aflase mai mult decât suficient pentru a-şi folosi talentul. Deschise capcana şi-l eliberă pe Thomas.

Se ridică din balansoar.

Îşi imagină azilul Cielo Vista în detaliu, aşa cum apăruse în memoria lui Thomas.

Văzu în minte camera lui Thomas de la parterul aripii nordice, la colţul nord-vestic.

Întuneric, milioane de scântei încinse învârtindu-se în vid, viteză.

Din cauză că Julie era într-o dispoziţie de genul hai-să-nemişcăm-şi-să-terminăm-cu-asta, se opriseră acasă doar un sfert de oră, atât cât să-şi arunce în bagaj articolele de toaletă şi un schimb de haine. Îşi luară ceva de mâncare de la un McDonald's din drum: hamburgeri mari, cartofi prăjiţi şi Coca-Cola dietetică. Înainte de a ajunge pe autostrada Costa Mesa, în timp ce Bobby mai

lua o porție de muștar și deschidea cutia în care se aflau hamburgerii, Julie fixă detectorul de radar pe oglinda retrovizoare, îl conectă la bricheta Toyotei și-i dădu drumul. Bobby nu mai mâncase niciodată sandvișuri în plină viteză, dar își închipuia că atingeau cam o sută treizeci la oră când se aflau pe Costa Mesa către Riverside, la vest de autostrada Orange. Îi mai rămăseseră de terminat cartofii prăjiți când mai aveau doar câteva intersecții până la autostrada Foothill, la nord de Los Angeles. Deși depășiseră ora de vârf, iar traficul devenise neobișnuit de lejer, ca să mențiii viteza aceea, era nevoie de o grămadă de treceri de pe o bandă pe alta și de sânge rece.

– Dacă o ținem tot așa, zise Bobby, n-o să mai am ocazia să mor de colesterolul provocat de hamburgeri.

– Lee spune că nu se moare din asta.

– Zău?

– Zice să trăim veșnic și că tot ce poate face colesterolul este să ne scoată din circuit ceva mai devreme. Același lucru trebuie să fie adevărat și dacă ne rostogolim cu mașina de câteva ori.

– Nu cred că o să se-ntâmple așa ceva, ești cel mai bun șofer pe care l-am văzut vreodată.

– Mulțumesc, Bobby. Și tu ești cel mai bun pasager.

– Mă-ntreb un singur lucru...

– Care?

– Dacă nu murim cu adevărat, ci doar ne mutăm într-o altă lume, și nu trebuie să-mi fac nici un fel de probleme... de ce naiba m-am deranjat să-mi cumpăr Cola dietetică?

Thomas se rostogoli jos din pat și sări în picioare.

– Derek, pleacă, ieși de-aici, vine!

Derek urmărea la televizor o emisiune despre cai și nu-l auzi pe Thomas.

Televizorul se afla în mijlocul camerei, între paturi, și exact în momentul în care Thomas îl apucă pe Derek de umăr, încercând să-l facă să-i dea ascultare, în jurul lor se auzi un sunet straniu, ca și cum cineva ar fi fluierat, dar nu tocmai. Se auzi și vântul – câteva adieri, nici calde, nici reci, dar care-l făcură pe Thomas să tremure.

Trăgându-l pe Derek de pe scaun, acesta zise:

– Vine Cel Rău, tu pleacă, ieși de-aici, cum ți-am mai spus, acum!

Derek îl privi tâmp, apoi zâmbi, închipuindu-și că Thomas se joacă cu el, ca personajele din desenele animate. Uitase de misiunea pe care i-o făcuse lui Thomas. Crezuse că Cel Rău avea să fie sub formă de ouă prăjite la micul-dejun, și când acestea nu apăruseră, crezuse că e în siguranță. Dar acum nu era, și el nu știa.

Fluieratul straniu se amplifică. La fel și vântul.

Împingându-l pe Derek, Thomas încercă să-l facă să iasă.

– Fugi! strigă el.

Fluieratul se opri, vântul se opri și, dintr-o dată, din senin, Cel Rău apăru acolo, între ei și ușa deschisă.

Era o ființă umană, cum știa Thomas, dar era mai mult de-atât. Era întunericul turnat într-o formă umană, ca o bucată din însăși noaptea care intra pe fereastră, și asta nu numai pentru că purta un tricou negru și pantaloni negri, ci și pentru că, îți puteai da seama, era complet întunecat pe dinăuntru.

Imediat, pe Derek îl cuprinse frica. Nimeni nu trebuia să-i spună că acesta era Cel Rău, nu acum, când putea să vadă cu propriii lui ochi. Dar nu văzu și că era prea târziu ca să fugă, și se duse direct către Cel Rău, închipuindu-și că putea să treacă pe lângă el. Probabil că la asta se gândise, fiindcă nici chiar Derek nu era atât de prost, încât să creadă că ar fi capabil să răstoarne un bărbat atât de mare.

Cel Rău îl înșfăcă și-l ridică înainte de-a apuca să-l ocolească, îl săltă de la podea cât ai clipi, ca și cum n-ar fi fost mai greu decât o pernă. Derek țipă, și Cel Rău îl izbi de perete așa de tare, că țipătul încetă, iar tablourile cu tatăl, mama și fratele lui Derek căzură de pe peretele opus, de lângă patul său.

Cel Rău acționa foarte rapid. Cel mai îngrozitor lucru la el erau mișcările fulgerătoare. Îl izbi pe Derek de perete, Derek deschise gura, dar nu mai scoase nici un sunet; Cel Rău îl izbi iar, și mai tare, iar acum, lui Derek îi jucară ochii în cap. Cel Rău îl luă de la perete și-l trânti pe masa de lucru. Masa se clătină, gata să se facă bucăți, dar rămase întreagă. Capul lui Derek atârna peste marginea mesei, astfel că Thomas se uită la fața lui – ochii văzuți invers clipeau, gura văzută invers era deschisă, dar nu scotea nici un sunet. Își luă ochii de la fața lui Derek și-i ațintì asupra Celui Rău, care-l privea, la rându-i, și-i rânjea, ca și cum totul n-ar fi fost decât o glumă, ha-ha, ceea ce nu era, în nici un caz. Apoi, Cel Rău luă

foarfecele de pe marginea mesei de lucru, cel pe care Thomas îl folosea pentru compunerea poeziilor în imagini, cel care fusese cât pe-aci să cadă pe podea atunci când Derek aterizase pe masă. Cel Rău înfipse foarfecele în Derek, şi acesta sângeră, bietul Derek, care n-ar fi făcut rău nimănui, doar lui însuşi, care nu ştia cum să facă rău cuiva. Iar Cel Rău înfipse din nou foarfecele, şi rana sângeră din nou, şi iarăşi, şi iarăşi. La un moment dat, sângele numai curgea doar prin cele patru răni din pieptul şi burta lui Derek, unde fusese implântat foarfecele, ci şi din nas şi din gură. Cel Rău îl ridică pe Derek de pe masă, cu foarfecele iţindu-i-se din stomac, şi-l azvârli ca pe o pernă. Nu, mai degrabă ca pe o pungă de gunoi – îl aruncă aşa cum aruncă gunoierii pungile de gunoi în maşinile de salubritate. Derek aterizâ pe pat, întins pe spate, cu foarfecele tot în el, nemişcat, şi era limpede că se dusese în Locul Cel Rău. Totul se petrecuse atât de iute, mai iute decât putuse Thomas să se gândească cum să-i pună capăt, ceea ce era îngrozitor.

Se auziră paşi pe coridor, oameni alergând.

Thomas strigă după ajutor.

Pete, unul dintre interni, apăru în cadrul uşii. Îl văzu pe Derek lungit pe pat, cu foarfecele în el, cu sângele care i se scurgea peste tot, şi se înspăimântă vizibil. Se întoarse către Cel Rău şi zise:

– Cine...

Cel Rău îl apucă de gât, şi Pete scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat. Îşi puse ambele mâini pe braţul Celui Rău, dar nu-l putu face să-i dea drumul. Cel Rău îl ridică de gât, împingându-i bărbia şi capul pe spate, şi apoi îl apucă de curea şi-l proiectă înapoi pe uşă, în hol. Pete se lovi de o asistentă care tocmai venea în fugă, şi amândoi căzură pe jos, pe coridor, încurcându-se în mâini şi în picioare, în timp ce femeia urla.

Toate acestea, în numai câteva clipe. Atât de rapid!

Cel Rău trânti uşa, văzu că nu se mai închidea, apoi făcu un lucru foarte ciudat şi înfricoşător. Îşi împreună mâinile în faţa uşii, şi o lumină albastră, ca un fulger, îi ţâşni din ele. Scânteile zburau din balamale, de lângă clanţă şi din marginile uşii. Tot ce era din metal scotea fum şi se topea ca untul când îl pui peste piure. Era o uşă-parafoc. Spuneau că trebuie s-o ţii închisă dacă vezi vreodată foc pe coridor, nu să-ncerci să fugi, ci să ţii uşa închisă şi să fii pe faţă. O numeau uşă-parafoc, pentru că focul nu putea trece

prin ea, ziceau ei, şi Thomas se mira mereu că nu-i spuneau o-uşă-prin-care-nu-poate-trece-focul, dar nu-i întreba niciodată de ce. Uşa-parafoc era numai metal, deci nu putea să ardă, dar acum se topea pe margini, împreună cu placajul, şi nu părea că s-ar mai fi putut intra pe-acolo vreodată.

Oamenii de pe coridor începură să bată în uşă, încercară să o deschidă, nu reuşiră, şi strigară după Thomas şi Derek. Thomas recunoscu una dintre voci şi vru să le strige să-l ajute repede, fiindcă era în încurcătură, dar nu reuşi să scoată mai multe sunete decât bietul Derek.

Cel Rău opri lumina albastră. Apoi se întoarse şi se uită la Thomas. Îi zâmbi. N-avea un zâmbet plăcut.

– Thomas? zise el.

Thomas se miră că îl mai ţineau picioarele, atât de speriat era. Stătea cu spatele la peretele de lângă fereastră şi se gândea că poate reuşeşte să deschidă geamul, să-l împingă şi să iasă, ceea ce ştia să facă datorită exerciţiilor-de-alarmă. Dar ştia că nu are deloc viteza necesară, fiindcă Cel Rău era cel mai iute pe care-l văzuse vreodată.

Cel Rău făcu un pas către el, şi încă un pas.

– Tu eşti Thomas?

O vreme, tot nu reuşi să scoată vreun sunet. Putea doar să-şi mişte gura şi să se prefacă, într-un fel, că articulează ceva. Apoi se gândi că, dacă mintea şi zicea că nu e Thomas, Cel Rău avea să-l creadă şi să plece. Şi deci, când deodată putu să vorbească, bâigui:

– Nu. Eu... nu... nu Thomas. E plecat în lume acum, chiuie mult, e un imbecil de nivel înalt, aşa că i-au dat drumul în lume.

Cel Rău râse. Era un râs fără nici o legătură cu ceva hazliu, cel mai groaznic din câte auzise Thomas.

– Cine naiba eşti tu, Thomas? întrebă Cel Rău. De unde vii? Cum e posibil ca un nătăfleţ ca tine să facă ceva ce eu nu pot?

Thomas tăcu. Nu ştia ce răspuns să dea. Şi-ar fi dorit ca oamenii de pe hol să nu mai bufnească în uşă şi să găsească altă cale de a intra în cameră, căci izbiturile erau zadarnice. Puteau să cheme poliţia şi să le spună să aducă fălcile-vieţii, da, fălcile-vieţii, ca atunci când le-ai văzut la televizor că sunt folosite când o persoană se află într-o maşină avariată şi nu poate ieşi din ea. Le-ar putea folosi ca să deschidă uşa, aşa cum trăgeau de maşinile zdrobite, pentru a scoate oamenii din ele. Spera că poliţiştii n-aveau

să spună: „Ne pare rău, dar nu putem deschide decât uşile de la maşini cu fălcile-vieţii, nu şi uşile de la aziluri", căci atunci ar fi terminat de-a binelea.

– N-ai de gând să-mi răspunzi, Thomas? insistă Cel Rău.

Scaunul pe care şezuse Derek se răsturnase în timpul luptei, şi acum se afla între Thomas şi Cel Rău. Acesta din urmă întinse o mână către scaun, o singură mână, şi lumina albastră porni şuierând, iar scaunul explodă în aşchii, ca o grămadă imensă de scobitori. Thomas îşi acoperi la timp faţa cu mâinile, aşa încât nici o aşchie nu-i intră în ochi. Unele îi pătrunseră în palme, şi chiar în obraji şi bărbie, iar pe altele le simţea în cămaşă, înţepându-i stomacul, dar nu avu nici o senzaţie de durere, deoarece frica era mai puternică.

Îşi luă repede mâinile de la ochi, pentru că trebuia să vadă unde se afla Cel Rău. Era chiar deasupra lui, şi prin faţa acestuia pluteau scame din tapiţeria scaunului.

– Thomas? zise, şi îşi puse una dintre mâinile imense pe gâtul lui Thomas, aşa cum făcuse cu Pete, ceva mai devreme.

Thomas auzi cum îi ieşeau cuvintele din gură şi nu-i venea să creadă că vorbea, dar chiar aşa era. Apoi, când auzi ce-i spunea Celui Rău, iar nu-i veni să creadă, deşi era o realitate:

– Nu eşti-sociabil.

Cel Rău îl apucă de curea, ţinându-l în continuare de gât, îl desprinse de la podea şi-l trase de lângă perete, aşa cum făcuse cu Derek, şi, vai, Thomas simţi cea mai cumplită durere din viaţa lui.

Uşa interioară de la garaj avea zăvor, dar nu şi lanţ de siguranţă. Căutându-şi cheile prin buzunar, Clint intră în bucătărie, pe la ora opt şi zece seara, şi o văzu pe Felina aşezată la masă, citind o revistă în timp ce-l aştepta.

Felina îşi ridică privirea şi-i zâmbi, iar inima lui începu să bată mai repede, exact ca în poveştile de dragoste arzătoare cunoscute dintotdeauna. Se întrebă cum de i se întâmplase aşa ceva. Fusese atât de independent înainte de a o întâlni pe Felina. Fusese mândru de faptul că nu avea nevoie de nimeni care să-l stimuleze intelectual sau să-l susţină emoţional, şi deci nu era vulnerabil la durerile şi dezamăgirile pe care le aduce o relaţie. Apoi o întâlnise pe ea. Când i se tăiase răsuflarea, fusese la fel de vulnerabil ca oricine altcineva – şi se bucurase de asta.

Felina arăta minunat, într-o rochie albastră, simplă, cu o curea roşie şi pantofi asortaţi. Era atât de puternică şi, în acelaşi timp, atât de gingaşă, atât de rezistentă şi, totodată, atât de fragilă.

Se duse lângă ea şi, o vreme, se îmbrăţişară şi se sărutară, într-o tăcere absolută. Clint se gândi că, în acel moment, ar fi fost fericiţi chiar dacă amândoi ar fi fost surzi şi muţi, incapabili să citească pe buze sau să vorbească prin semne, căci ceea ce-i făcea fericiţi era însuşi faptul inexprimabil că se aflau împreună.

– Ce zi! De-abia aştept să-ţi povestesc despre ea, zise Clint, într-un târziu. Dă-mi un răgaz de câteva minute, să mă spăl şi să-mi schimb hainele. Plecăm pe la opt şi jumătate, mergem la „Caprabello", cerem un separeu, comandăm nişte vin, nişte spaghete şi pâine cu usturoi...

„Nişte arsuri. "

Râse, pentru că era adevărat. Le plăcea la „Caprabello", dar mâncarea era picantă. Întotdeauna sufereau de pe urma răsfăţului.

O sărută iarăşi. Felina se aşeză să citească, iar el se duse la baie. Lăsă apa să curgă în cadă, ca să fie fierbinte, îşi băgă aparatul de ras în priză şi începu să se bărbierească, rânjind la el însuşi, fiindcă era un tip atât de norocos.

Cel Rău îl privea direct în ochi, mârâind la el, copleşindu-l cu întrebări, cărora Thomas nu le-ar fi putut face faţă chiar dacă ar fi stat într-un scaun, vesel şi liniştit, şi nu desprins de podea şi lipit de perete, cu o durere de spate de-i dăduseră lacrimile.

– M-am umplut, m-am umplut! o ţinea el întruna.

De fiecare dată când spunea asta, oamenii încetau să-l mai întrebe sau să-i mai împuie capul cu tot felul de lucruri, lăsându-l o vreme să-şi limpezească gândurile. Dar Cel Rău nu era ca ceilalţi oameni. Nu-i păsa dacă Thomas avea capul limpede, nu voia decât să i se răspundă. Cine era Thomas? Cine era mama lui? Cine era tatăl lui? De unde venea? Cine era Julie? Cine era Bobby? Unde era Julie? Unde era Bobby?

Apoi, Cel Rău zise:

– La naiba, eşti doar un idiot! Nu ştii răspunsurile, nu-i aşa? Eşti tot atât de prost pe cât pari.

Îl dezlipi de perete, ţinându-l în sus cu o mână de gât, pentru ca Thomas să nu poată respira bine. Îl plesni tare peste obraz, şi

Thomas se strădui să nu plângă, dar nu se putu opri. Îl durea şi-i era frică.

– De ce sunt lăsaţi să trăiască oameni ca tine? întrebă Cel Rău.

Îi dădu drumul şi Thomas se prăbuşi. Cel Rău îl privea de sus răutăcios, ceea ce îl enerva pe Thomas aproape la fel de tare pe cât îl speria. Pentru prima oară în viaţa lui, era nervos şi speriat în acelaşi timp. Dar Cel Rău îl privea ca pe un gândac sau ca pe un gunoi ce trebuia îndepărtat.

– De ce nu vă omoară, pe voi ăştia, de la naştere? La ce sunteţi buni? De ce nu vă omoară când sunteţi mici, apoi să vă taie bucăţele şi să vă arunce la câini?

Thomas îşi amintea de unii oameni de-afară care îl priviseră astfel sau spuseseră vorbe urâte, şi cum Julie îi pusese la punct. Ea zicea că Thomas nu trebuie să fie drăguţ cu asemenea oameni, ci să le spună că sunt obraznici. Acum, Thomas era furios, căci avea-tot-dreptul-să-fie, şi chiar dacă Julie nu i-ar fi zis că putea să fie furios în astfel de cazuri, el tot ar fi fost, căci despre unele lucruri, pur şi simplu, ştiai că sunt bune sau rele.

Cel Rău îl lovi în picior, şi era clar că voia să-l mai lovească o dată, dar se auzi un zgomot la fereastră. Unii dintre interni spărseseră geamul şi încercau să găsească mânerul ferestrei.

Cel Rău se întoarse către geam şi îşi întinse mâinile, ca şi cum i-ar fi rugat pe interni să nu intre. Dar Thomas ştia că avea să scoată din nou acea lumină albastră.

Ar fi vrut să-i avertizeze pe interni, dar se gândi că n-aveau să-l audă sau să-l asculte decât atunci când avea să fie prea târziu. Deci, pe când Cel Rău era întors cu spatele, Thomas se târî pe podea, departe de el, chiar dacă mişcarea îi provoca dureri, chiar dacă trebuia să treacă peste sângele lui Derek, încă umed, provocându-i greaţă, pe lângă furie şi teamă.

Lumină albastră. Foarte strălucitoare.

Ceva explodă.

Auzi trosnetul geamului şi mai auzi ceva, probabil că peste interni căzuse nu numai geamul, ci şi o parte din perete.

Oamenii ţipară. În majoritatea lor, ţipetele se întrerupseră repede, dar unul dintre ele continua, era îngrozitor, de parcă cineva de dincolo de fereastra explodată ar fi fost rănit şi mai rău decât Thomas.

Thomas nu se uită înapoi, pentru că acum ajunsese la marginea patului lui Derek, de unde, oricum, nu putea să vadă podeaua, pe care el însuşi se târa. Şi, în plus, acum ştia ce vrea, unde vrea să se ducă, şi trebuia să ajungă acolo înainte ca Cel Rău să se ocupe iarăşi de el.

Se târî iute la capătul patului, se uită în sus şi văzu braţul lui Derek atârnând la margine, cu sângele curgându-i pe sub mâneca tricoului, pe palmă şi picurând de pe degete. Thomas nu voia să atingă un mort, nici măcar unul pe care-l îndrăgise. Dar asta trebuia să facă, şi era obişnuit cu astfel de lucruri pe care nu şi le dorea – aşa era în viaţă.

Thomas se prinse de marginea patului şi se urcă în el cât putu de repede, încercând să nu ia în seamă durerea de spate şi de picior, pentru că, altfel, s-ar fi mişcat şi mai încet. Derek era chiar acolo, cu ochii şi gura deschise, plin de sânge, atât de trist, atât de înfricoşător, deasupra tablourilor cu părinţii lui căzute de pe perete, tot mort, plecat pentru totdeauna în Locul Cel Rău. Thomas apucă foarfecele care se iţea din Derek, îl scoase, spunându-şi că nu era nimic, fiindcă Derek nu mai putea să simtă nimic acum şi niciodată.

– Tu! zise Cel Rău.

Thomas se întoarse să vadă unde era Cel Rău – şi acesta se afla chiar în spatele său, de partea cealaltă a patului îndreptându-se în direcţia lui. Aşa că înfipse foarfecele în el cât putu de tare, şi pe faţa Celui Rău se citi surprinderea. Foarfecele îl nimeri în partea din faţă a umărului. Cel Rău părea din ce în ce mai surprins. Sângele începu să curgă.

Dând drumul foarfecelui, Thomas spuse:

– Pentru Derek. Apoi zise: Pentru mine.

Nu era sigur ce avea să urmeze, dar se gândi că dacă iese sânge, asta o să-l doară pe Cel Rău şi poate o să-l omoare, aşa cum îl omorâse pe Derek. În partea opusă a camerei văzu golul lăsat de geamul şi peretele care nu mai erau, şi fumul ce ieşea din crăpături. Se gândi să fugă acolo şi să iasă prin gaură, chiar dacă în partea cealaltă se afla noaptea.

Dar nu-şi imagină ce avea să se întâmple cu adevărat, pentru că Cel Rău se comportă ca şi când nu ar fi avut un foarfece înfipt în el, ca şi cum nu i-ar fi curs sânge. Îl înşfăcă şi-l ridică iarăşi de la podea, apoi îl lovi de dulapul lui Derek, ceea ce-l duru pe

Thomas şi mai tare decât atunci când fusese izbit de zid, fiindcă dulapul avea muchii şi mânere. Auzi cum ceva trosnea în el, cum se rupea ceva. Dar era ciudat că nu mai plângea, şi nici nu-i venea să plângă, ca şi cum îşi folosise toată rezerva de lacrimi.

Cel Rău îşi apropie faţa de-a lui Thomas, aşa încât ochii lor ajunseră la doar câţiva centimetri distanţă. Lui Thomas nu-i plăcea să se uite în ochii Celui Rău. Erau groaznici. Erau albaştri, dar, de fapt, erau întunecoşi, ca şi cum sub albastru exista o substanţă neagră ca noaptea de dincolo de fereastră.

Dar mai era ceva ciudat – nu mai simţea aceeaşi teamă ca înainte, de parcă epuizase acest sentiment aşa cum epuizase şi lacrimile. Se uită în ochii Celui Rău şi văzu toată acea întunecime, cu mult mai adâncă decât întunericul care se abătea asupra lumii în fiecare zi, când soarele pleca, şi ştiu că Cel Rău voia să-l omoare, avea să-l omoare, şi asta era în ordine. Moartea nu-l mai speria, cum îşi închipuise până atunci. Moartea era încă un Loc Rău, unde nu şi-ar fi dorit să meargă, dar avu brusc sentimentul de neînţeles că poate nu era un loc atât de singuratic pe cât crezuse, poate că era mai puţin singuratic decât această parte a lumii. Simţi că acolo exista cineva care-l iubea, cineva care-l iubea mai mult decât l-a iubit Julie vreodată, mai mult chiar şi decât îl iubise tatăl lor, cineva care era numai lumină, fără pic de întuneric, atât de strălucitor, încât puteai să-l priveşti doar dintr-o parte.

Cel Rău îl ţinea pe Thomas lipit de dulap cu o mână, în timp ce cu cealaltă îşi scoase foarfecele din umăr.

Apoi îl implântă în Thomas.

Acea lumină care-l iubea începu să-l umple pe Thomas, şi el ştiu că urma să plece. Spera că, atunci când nu o să mai fie, Julie o să ştie cât de curajos se comportase până la capăt, cum încetase să plângă şi să-i mai fie teamă, şi cum încercase chiar să opună rezistenţă. Apoi, brusc, îşi aminti că nu-i televizase un avertisment lui Bobby cum că Cel Rău ar putea să vină, aşa că începu să-l compună imediat.

– foarfecele spintecă iar –

Deodată, ştiu că avea de făcut ceva şi mai important. Trebuia să-i comunice lui Julie că Locul Cel Rău nu era chiar atât de rău, la urma urmei, că acolo exista o lumină care te iubea, şi puteai să-ţi dai seama de asta. Julie trebuia să ştie acest lucru, fiindcă,

în sinea ei, nu credea în aşa ceva. Credea că totul era întuneric şi singurătate, la fel cum îşi închipuise şi Thomas. Acum, ca socotea fiecare clipă şi îşi crea probleme legate de tot ce avea de făcut înainte de a i se opri ceasul, de tot ce avea de învăţat, de văzut, de simţit şi de obţinut, de tot ce avea de făcut pentru Thomas şi Bobby, ca să le fie bine în caz că ea ar-fi-păţit-ceva.

– şi din nou foarfecele îl pătrunse –

Şi era fericită cu Bobby, dar niciodată nu avea să fie cu adevărat fericită dacă nu afla că trebuie să renunţe la supărare, că totul se termină într-un imens întuneric. Era atât de drăguţă, încât cu greu îţi dădeai seama de furia ei interioară, dar aşa era. Thomas de-abia acum înţelese, pe măsură ce era cuprins de lumină, cât de cumplit de furioasă era Julie. Era furioasă pentru că toată munca şi toată speranţa, toate visele, toate eforturile şi toată iubirea nu mai contau până la urmă, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, mureai pentru vecie.

– foarfecele –

Dacă o să ştie despre lumină, o să reuşească să pună capăt furiei din adâncul ei. Aşa că Thomas televiză şi asta, împreună cu avertizarea, şi cu trei ultime cuvinte către Julie şi Bobby, toate în acelaşi timp, sperând că n-o să le amestece:

Vine Cel Rău, aveţi grijă, Cel Rău, există o lumină care vă iubeşte, Cel Rău, şi eu vă iubesc şi există o lumină, există o lumină, VINE CEL RĂU...

La opt şi un sfert seara se aflau pe autostrada Foothill, îndreptându-se în viteză către intersecţia cu autostrada Ventura, pe care aveau să continue prin valea San Fernando, aproape până la ocean, înainte de-a o lua spre nord, către Oxnard, Ventura şi, în cele din urmă, Santa Barbara. Julie ştia că ar trebui să încetinească, dar nu putea. Viteza îi mai descărca tensiunea. Numai dacă s-ar fi apropiat de limita de optzeci de kilometri pe oră, cu siguranţă că Bobby ar fi început să ţipe înainte de a trece de Burbank.

În casetofon era o casetă cu Benny Goodmann. Melodiile exuberante şi ritmurile sincopate păreau potrivite cu avântul năvalnic al maşinii, şi dacă ar fi fost într-un film, acordurile lui Goodmann ar fi constituit o coloană sonoră perfectă pentru panorama tenebroasă a dealurilor întunecate şi presărate ici-colo cu lumini, prin care treceau din oraş în oraş, din suburbie în suburbie.

Știa de ce e atât de tensionată. Într-un fel în care nu și-ar fi închipuit vreodată, Visul le era la îndemână – dar puteau să piardă totul dacă s-ar fi întins după el. Totul. Speranța. Unul pe altul. Viețile lor.

Așezat pe scaunul de-alături, Bobby avea atâta încredere în ea, încât ațipise la peste o sută douăzeci și opt pe oră, deși știa că nici ea nu dormise mai mult de trei ore cu o noapte în urmă. Din când în când, Julie îi mai arunca o privire, doar pentru că-i făcea bine să-l știe acolo.

Bobby încă nu înțelegea de ce se duceau în nord să cerceteze familia Pollard, împingând datoria față de client dincolo de rațiune, dar nedumerirea lui rezulta din faptul că era un om aproape la fel de bun pe cât părea să fie. Câteodată, mai forța sau mai încălca legile și regulile în numele clienților lor, dar în viața particulară era cel mai scrupulos om pe care-l cunoscuse Julie. Odată văzuse cum, atunci când un automat de ziare îi dăduse un exemplar din *Los Angeles Times*, și apoi, din cauza unei defecțiuni, îi înapoiase trei din cele patru monede, el reintrodusese cele trei monede în deschizătură, deși același automat se stricase și în alte ocazii spre dezavantajul lui, și-i datora câțiva dolari. „Da, păi...", zisese Bobby, înroșindu-se, când Julie râsese de fapta lui înduioșătoare, „poate că automatul își permite să fie necinstit și să aibă conștiința încărcată, dar eu nu pot".

Julie putea să-i spună că se mai agățau încă de cazul Pollard pentru că era o șansă unică în viață, care le putea aduce o cantitate apreciabilă de bani, „marea ocazie" căutată de orice om din lume și pe care majoritatea nu o s-o aibă niciodată. În momentul în care Frank le arătase tot bănetul din geanta de voiaj și le vorbise despre o a doua tranșă aflată la motel, se simțiseră încercuiți ca șoarecii într-un labirint, mânați înainte de mirosul de cașcaval, deși fiecare dintre ei negase, la rândul lui, că ar fi avut vreun interes în toată afacerea. Când Frank se întorsese în acea cameră de spital, ca picat din cer, cu încă trei sute de mii de dolari, nici ea, nici Bobby nu se gândiseră să aducă în discuție problema ilegalității, deși în acel moment era imposibil să se pretindă că Frank ar fi fost absolut nevinovat. Mirosul cașcavalului fusese prea puternic pentru a i se mai opune rezistență. Se aruncaseră cu capul înainte, fiindcă întrevăzuseră ocazia de a-l folosi pe Frank pentru a ieși din labirint și a-și

cumpăra Visul mai repede decât se așteptaseră. Fuseseră dispuși să folosească bani murdari și mijloace îndoielnice pentru a-și atinge scopul dorit, mai dispuși decât recunoșteau unul față de altul, deși Julie presupunea că se putea aduce în favoarea lor argumentul că încă nu erau atât de lacomi încât să fure pur și simplu banii și diamantele lui Frank, și să-l abandoneze la cheremul fratelui său maniac; sau poate chiar simțul datoriei față de client era acum o minciună, o virtute la care puteau recurge mai târziu, când aveau să-și justifice lor înșiși celelalte impulsuri și fapte mai puțin nobile.

Ar fi putut să-i mărturisească toate astea, dar tăcu, fiindcă nu voia să se certe cu el. Trebuia să-l lase să-și dea seama și singur, în ritmul lui propriu, să accepte totul în felul lui. Dacă încerca să-i spună înainte ca el să fie capabil de a înțelege, ar fi negat din principiu. Chiar dacă ar fi recunoscut o parte infimă din adevăr, ar fi generat o ceartă despre cât de onest era Visul lor, despre moralitatea sa fundamentală, și ar fi folosit aceste argumente pentru a justifica mijloacele față de scop. Dar ea nu credea că un scop putea să rămână nobil dacă era atins prin mijloace imorale. Și, deși nu concepea să refuze această „mare ocazie", se temea că, atunci când Visul o să se împlinească, acesta o să fie mânjit.

Și, totuși, continua să conducă. Repede. Pentru că viteza o mai elibera de teamă și tensiune. Viteza paraliza și prudența. Și fără prudență era mai puțin probabil că o să se retragă din fața confruntării cu familia Pollard, care părea inevitabilă, dacă voiau să prindă ocazia de a obține o bogăție imensă și eliberatoare.

Traficul era degajat, n-aveau pe nimeni foarte aproape în spate, iar cea mai apropiată mașină din față se afla la șase kilometri depărtare, când Bobby țipă și se ridică în scaun, ca și cum ar fi avertizat-o asupra unei ciocniri iminente. Se smuci înainte, trăgând și întinzând de tocul pistolului, și își duse mâinile la cap, ca atins, deodată, de o migrenă.

Speriată, Julie slăbi accelerația, atinse ușor pedala de frână și zise:

– Bobby, ce s-a întâmplat?

Cu o voce răgușită de teamă și de urgența situației, vorbind mai tare decât se auzea muzica lui Benny Goodmann, Bobby răspunse:

– Cel Rău, Cel Rău, aveți grijă, există o lumină, există o lumină care vă iubește...

*

Candy se uită la cadavrul plin de sânge de la picioarele sale şi îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să-l omoare pe Thomas, ci să-l ducă într-un loc retras şi să-l tortureze, până ce obţinea toate răspunsurile dorite, chiar dacă handicapatului i-ar fi trebuit ore în şir ca să-şi amintească tot ce voia să afle Candy. Ar fi putut chiar să fie distractiv.

Dar era cuprins de o furie mai mare ca niciodată şi se controla mai puţin decât oricând, de la moartea mamei sale. Voia răzbunare nu numai pentru mama lui, ci şi pentru el însuşi şi pentru toată lumea care merita să se răzbune, dar n-avusese niciodată ocazia. Dumnezeu îl făcuse un instrument al răzbunării şi, acum, Candy râvnea cu disperare să-şi îndeplinească ţelul. Tânjea să sfâşie gâtul şi să bea sângele unei mulţimi de păcătoşi. Pentru ca furia sa să dispară vreodată, avea nevoie nu numai să bea sânge, ci să se îmbete cu el, să se scalde în el, să-şi facă drum pe râuri de sânge, să stea pe pământ îmbibat de sânge. Voia ca mama lui să-l elibereze de toate constrângerile ce-i limitau acţiunile, voia ca Dumnezeu să-l elibereze.

Auzi sirene în depărtare şi ştia că trebuie să plece curând.

O durere fierbinte îi pulsa în umăr, unde foarfecele tăiase muşchiul şi zgâriase osul, dar avea să se ocupe de asta pe drum. În cursul reconstituirii corpului, putea să-şi refacă uşor ţesuturile, întregi şi sănătoase.

Păşind printre sfărâmăturile presărate pe podea, căută ceva care să-i dea o idee despre locul unde se afla acel Bobby sau acea Julie de care pomenise Thomas. Ei ar fi putut să ştie cine fusese Thomas şi de ce posedase un talent pe care nici măcar binecuvântata sa mamă nu-l putuse împărtăşi.

Atinse diferite obiecte şi mobile, dar reuşi să deslușească din ele doar imagini ale lui Thomas şi Derek şi ale câtorva interni şi asistente medicale care avuseseră grijă de ei. Apoi văzu un album zăcând pe podea, lângă masa pe care-l măcelărise pe Derek. Paginile deschise erau pline de tot felul de poze lipite, ce alcătuiau nişte modele ciudate. Luă albumul şi-l frunzări, întrebându-se ce putea să însemne, şi, când încercă să vadă faţa ultimei persoane care-l ţinuse în mână, fu răsplătit cu ceva diferit de ceea ce văzuse până atunci.

Un bărbat cu o înfăţişare dură, nu atât de înalt precum Candy, dar aproape la fel de solid.

Sirenele se auzeau acum la mai puţin de un kilometru, răsunând cu fiecare secundă tot mai tare.

Candy îşi lăsă mâna dreaptă să alunece peste coperta albumului, căutând... căutând...

Câteodată, percepea numai puţin, altă dată, foarte mult. De data asta, trebuia să aibă succes, dacă nu, această cameră avea să fie un punct mort în căutarea sursei de putere a retardatului.

Căutând...

Primi un nume. Clint.

Clint se aşezase în scaunul lui Derek, în cursul după-amiezii, răsfoind ciudata colecţie de poze.

Când încercă să vadă unde plecase Clint, după ce părăsise această încăpere, văzu un Chevrolet condus de acesta pe autostradă, apoi un loc numit Dakota & Dakota. După aceea, iar Chevrolet-ul noaptea pe autostradă, apoi o căsuţă într-un loc numit Placentia.

Sirenele erau şi mai aproape acum, venind, probabil, pe alee către parcarea azilului.

Candy aruncă albumul. Era pregătit să plece.

Mai avea un singur lucru de făcut înainte de a se teleporta. Când descoperise că Thomas era un retardat şi când înţelesese că Cielo Vista era un loc plin de astfel de personaje, se mâniase, simţindu-se jignit de existenţa acestui azil.

Întinse mâinile la o distanţă de şaizeci de centimetri, cu palmele paralele... O lumină de un albastru celest străluci între ele.

Îşi aminti cum vecinii şi alte persoane vorbiseră de surorile lui – şi la fel despre el, când, ca băiat, fusese scutit de şcoală din cauza problemelor pe care le avea. Violet şi Verbina arătau şi se comportau ca nişte debile mintal şi probabil că nu le păsa dacă oamenii le numeau retardate. Ignoranţii îl etichetau şi pe el la fel, fiindcă era scutit de şcoală, având dificultăţi la învăţătură şi fiind tot atât de ciudat ca surorile lui. (Numai Frank se ducea la ore ca un copil normal.)

Lumina începu să ia forma unei mingi. Pe măsură ce din mâinile sale ţâşnea tot mai multă energie, transferându-se mingii, aceasta căpătă o nuanţă de albastru închis şi căpătă consistenţă, de parcă era un obiect solid plutind prin aer.

De fapt, Candy fusese isteț, fără nici un fel de dificultăți la învățătură. Mama lui îl învățase să citească, să scrie și să socotească, deci se înfuria când îi auzea pe oameni zicând că era handicapat mintal. Fusese scutit de școală din alte motive, firește, mai ales din cauza chestiei cu sexul. Când se făcuse mare și voinic, nimeni nu-l mai numise retardat și nu mai făcuse glume pe seama lui, cel puțin când se afla prin preajmă.

Sfera albastră ca safirul arăta aproape la fel de solidă ca un safir autentic, dar era mare cât o minge de baschet. Era aproape gata.

Pentru că fusese pe nedrept etichetat ca retardat, Candy nu dovedea înțelegere față de cei cu adevărat handicapați mintal, ci o ură adâncă, sperând să le arate clar neștiutorilor că el nu făcuse parte niciodată dintre aceștia. A gândi astfel despre el sau surorile lui, era o insultă față de sfânta lui mamă, care nu putuse să aducă pe lume un idiot.

Întrerupse fluxul de energie și își luă mâinile de pe sferă. O clipă, se uită lung la ea, zâmbind și gândindu-se ce o să-i facă acestui loc jignitor.

Urletul sirenelor pătrunse asurzitor prin gaura rămasă de la geamul spart și de la pereții pe jumătate dărâmați, apoi se domoli brusc, trecând de la un țipăt strident la un mormăit. Și apoi tăcere.

– Ți-a venit ajutorul, Thomas, zise el râzând.

Cu o mână ținu de sferă și cu cealaltă îi făcu vânt. Străbătu camera ca o rachetă pornită de pe o rampă de lansare. Doborî peretele din spatele patului lui Derek, lăsând în urmă o gaură zdrențuită și mare, ca de obuz, trecu și prin următorul, și prin fiecare zid din cale, scuipând flăcări în drum, aprinzând lucrurile pe lângă care trecea.

Candy auzi oameni țipând și apoi o explozie zdravănă în timp ce se dematerializa, plecând către casa din Placentia.

52

Bobby stătea la marginea autostrăzii, ținându-se de portiera deschisă a mașinii și trăgându-și răsuflarea. Fusese sigur că o să vomite, dar senzația îi trecuse.

– Ți-e mai bine? întrebă Julie, îngrijorată.

– Cred... cred că da.

Mașinile treceau pe lângă ei ca niște bolizi. Fiecare automobil era urmat de un curent de aer și de un vâjâit care-i dădeau lui Bobby sentimentul ciudat că el, Julie și Toyota erau încă în mișcare cu o sută treizeci și cinci de kilometri la oră, el ținându-se de ușa deschisă, iar ea cu o mână pe umărul lui, menținându-și miraculos echilibrul și evitând să lase dâre pe șosea în timp ce-și târau picioarele și nimeni nu conducea.

Visul îl zguduise și îl dezorientase serios.

– Nu era tocmai un vis, îi zise el.

Continua să-și țină capul în jos, privind pietricelele de pe pavajul autostrăzii, așteptându-se într-o oarecare măsură să-i revină senzația de greață.

– Nu era ca visul pe care l-am mai avut – cel despre noi, tonomat și oceanul de acid.

– A fost iar despre Cel Rău.

– Da. Nu-l pot numi vis, pentru că nu era decât atât... această explozie de cuvinte în capul meu.

– De unde?

– Nu știu.

Îndrăzni să-și ridice capul și, deși îl cuprinse amețeala, greața îl ocoli.

– „Cel Rău... aveți grijă... există o lumină care vă iubește...", zise Bobby. Nu-mi aduc aminte tot. Era ceva atât de puternic, ca și cum cineva mi-ar fi urlat printr-o portavoce lipită de urechea mea. Numai că, de fapt, n-a fost așa, fiindcă n-am auzit cuvintele, pur și simplu au apărut acolo, în capul meu. Dar eu le percepeam ca fiind urlete, dacă asta are vreun sens. Și nu existau imagini, ca în orice vis. În schimb, existau sentimente, pe cât de puternice, pe atât de confuze. Teamă și bucurie, furie și iertare... și exact la sfârșit, senzația asta de pace pe care eu... n-o pot descrie.

Un Peterbilt se apropie vuind, trăgând după el cea mai mare remorcă admisă de lege. Așa cum năvălise din noapte în urma farurilor orbitoare, arăta ca un monstru ce ieșea la suprafață dintr-o adâncă tranșee marină, tot numai energie pură și furie rece, cu o foame care nu putea fi niciodată satisfăcută. Din cine știe ce motive, când trecu, duduind, pe lângă ei, Bobby se gândi la bărbatul pe care-l văzuse pe plajă la Punaluu și se cutremură.

– Te simți bine? spuse Julie.

– Da.
– Sigur?
Bobby încuviință din cap.
– Puțin amețit. Asta e tot.
– Și-acum ce facem?
Bobby o privi.
– Ce altceva? Plecăm mai departe către Santa Barbara, El Encanto Heights, să terminăm cu treaba asta... într-un fel sau altul.

Candy aterizâ sub o arcadă, între sufragerie și camera de zi. Nu era nimeni acolo.

Auzi un bâzâit mai în fundul casei și, după o clipă, își dădu seama că era de la un aparat de ras electric. Sunetul se opri. Apoi auzi apa curgând la chiuvetă și uruitul țevii de scurgere.

Intenționa să se îndrepte direct către hol și baie, să-l surprindă pe bărbat. Dar auzi un foșnet de hârtie în partea opusă.

Traversă sufrageria și păși în pragul bucătăriei. Era mai mică decât cea din casa mamei sale, dar era la fel de impecabilă și ordonată, cum nu mai fusese bucătăria mamei lui de la moartea ei.

La o masă, ședea cu spatele la el, o femeie într-o rochie albastră. Se aplecase asupra unei reviste, răsfoind paginile una după alta, ca și cum ar fi căutat un articol interesant.

Candy poseda un control al însușirilor sale telekinetice cu mult mai mare decât Frank, și mai ales se putea teleporta mai eficient și mai ușor decât acesta, creând mai puțină deplasare de aer și mai puțin zgomot provenit din rezistența opusă de molecule. În orice caz, rămase surprins că femeia nu se ridicase să vadă ce era, căci, atunci când sosise la numai o cameră depărtare de ea, trebuie să fi făcut un zgomot suficient de ciudat ca să-i trezească curiozitatea.

Ea mai întoarse câteva pagini și apoi se apleacă să citească.

Nu putea s-o vadă prea bine din spate. Avea un păr des, lucios și atât de negru, încât părea să fi fost depănat la același război de țesut ca și noaptea. Avea un spate suplu. Picioarele ei, aflate de aceeași parte a scaunului, unul peste altul, erau bine făcute. Dacă ar fi fost câtuși de puțin interesat de sex, l-ar fi excitat linia pulpelor.

Întrebându-se cum arăta – și brusc copleșit de nevoia de a ști ce gust are sângele ei –, ieși din cadrul ușii și făcu trei pași spre ea. Nu se străduí să ascundă zgomotul, dar femeia nu ridică privirea. Îi sesiză prezența abia atunci când el își înfipse mâna în părul ei și-o târî de pe scaun.

O întoarse cu fața și se simți imediat tulburat. Picioarele ei frumoase, șoldurile pline, supleţea taliei, sânii bogați îl lăsau indiferent. Deși avea o față frumoasă, nu aceasta îl electrizase. Altceva. O calitate a ochilor ei cenușii. Să-i zicem vitalitate. Era mai vie decât mulți alții, vibra de viață.

Nu țipă, ci scoase un mârâit de furie și frică, apoi îl izbi cu ambii pumni. Îl lovi în piept, îl plesni peste față.

Vitalitate! Da, exemplarul acesta era plin de viață, deborda de viață, și această vitalitate îl înfioră mai mult decât orice răsplată de natură sexuală.

Încă auzea în depărtare pleoscăitul apei, uruitul țevii de evacuare, și fu convins că-i putea veni de hac fără să atragă atenția bărbatului – atât timp cât putea s-o împiedice să țipe. O pocni în cap, înainte ca ea să poată striga. Se lăsă moale la picioarele lui, conștientă, dar năucită.

Tremurând la gândul plăcerii, Candy o întinse pe masă, cu picioarele atârnându-i peste margine. Îi desfăcu picioarele și se propti între ele, dar nu ca s-o violeze, ceea ce era atât de dezgustător. Când își aplecă fața către a ei, femeia clipi mai întâi nedumerită, încă zguduită de lovitura primită. Apoi, ochii i se limpeziră. Văzu cum îi revenea în privire înțelegerea plină de groază și se năpusti la gâtul ei, mușcă adânc și dădu de sânge, curat și dulce, îmbătător.

Femeia se zvârcoli sub el.

Era atât de vie. Atât de minunat de vie. Încă.

Când i se aduse pizza, Lee Chen o duse în biroul lui Julie și al lui Bobby și-i oferi și lui Hal.

Punând cartea deoparte, dar continuând să-și țină picioarele descălțate pe măsuță, Hal zise:

– Ai idee ce-ți face mâncarea asta la artere?

– De ce e toată lumea preocupată azi de arterele mele?

– Ești un tânăr tare drăguț. Nu ne-ar plăcea să te vedem mort înainte de a împlini treizeci de ani. În plus, ne-am întreba mereu cu ce te-ai mai fi îmbrăcat dacă trăiai.

– Cu nimic din ce porți tu, te asigur.

Hal se aplecă și se uită în cutia pe care i-o întindea Lee.

– Arată destul de bine. Regula este: la orice pizza ți se aduce la comandă, ți se vând serviciile pizzeriei, în loc de un preparat bun. Dar asta n-arată rău deloc. Poți chiar să-ți dai seama unde se termină pizza și unde începe cartonul.

Lee rupse capacul cutiei, îl puse pe masă și așeză două felii de pizza pe farfuria improvizată.

– Așa.

– Nu-mi dai și mie jumătate?

– Și cum rămâne cu colesterolul?

– La naiba! Colesterolul e doar niște grăsime animală. Nu-i arsenic.

Când puternica inimă a femeii încetă să bată, Candy se retrase. Deși sângele încă mai picura din gâtul răvășit, nu se mai atinse de el. Ideea de a bea dintr-un cadavru îi făcea greață. Își aduse aminte de pisicile surorilor lui, care se mâncau între ele de fiecare dată când vreuna din grup murea, și se strâmbă.

Luându-și buzele umede de la gâtul ei, auzi o ușă deschizându-se mai spre capătul casei. Se auziră pași apropiindu-se.

Candy înconjură repede masa, ajungând în partea opusă ușii dinspre sufragerie. Viziunea pe care i-o oferise albumul de poze al retardatului îl avertizase că avea de-a face cu Clint, o persoană mai greu abordabilă decât majoritatea oamenilor. Preferă să lase puțină distanță între ei, să-și ofere timp, mai degrabă, pentru evaluarea oponentului decât să-l ia prin surprindere.

Clint apăru în ușă. În afară de haine – pantaloni largi de culoare gri, sacou bleumarin, cămașă albă, pulover maro, deschis la gât –, arăta la fel ca impresia fizică pe care o lăsase asupra albumului. Înfruntase destule în viață. Părul său era des, negru, pieptănat pe spate. Avea o față ca sculptată în granit și o privire dură.

Încântat de recenta crimă, de gustul de sânge pe care încă-l mai simțea în gură, Candy îl urmări pe bărbat cu interes, întrebându-se ce avea să se întâmple mai departe. Situația putea lua tot felul de întorsături, și nici una dintre ele nu era plictisitoare.

Clint nu reacționă așa cum se așteptase Candy. Nu păru surprins când văzu femeia moartă și răvășită de pe masă; nu păru îngrozit, zguduit de pierderea ei, sau scos din fire. Ceva fundamental se schimbă pe fața lui aspră, deși dincolo de suprafață, așa cum se mișcă plăcile tectonice sub crusta pământului.

Într-un târziu, întâlni privirea lui Candy și zise:

– Tu! Când auzi acel singur cuvânt, Candy își dădu seama că fusese recunoscut și se simți neliniștit. O clipă nu pricepu de unde îl cunoștea omul acesta, apoi își aminti de Thomas.

Posibilitatea ca Thomas să-i fi pomenit acestui bărbat, și poate și altor oameni, despre Candy, fu cea mai înfricoșătoare cotitură din viața acestuia de la moartea mamei sale. Slujba lui în armata de răzbunători a lui Dumnezeu era o chestiune profund personală, un secret care n-ar fi trebuit să fie răspândit în afara familiei Pollard. Mama lui îl avertizase că era foarte bine să fie mândru că-l slujește pe Dumnezeu, dar că mândria sa l-ar prăbuși dacă s-ar lăuda cu ocrotirea divină și în fața altor oameni din afară. „Satan", îi spusese ea, „este în permanentă căutare de locotenenți ai armatei dumnezeiești, cum ai fi tu, și când îi găsește, îi distruge cu viermi care-i mănâncă de vii, viermi grași cât șerpii, și-i mai potopește și cu foc. Dacă nu poți păstra secretul, o să mori și o să ajungi în Iad, pentru că ai avut gura mare. "

– Candy, zise Clint.

Folosirea numelui său șterse orice urmă de îndoială asupra faptului că secretul se răspândise în afara familiei, iar Candy se simțea la ananghie, deși nu el fusese cel care încălcase legământul tăcerii.

Își închipui cum, chiar în momentul acela, într-un loc întunecos și plin de aburi, Satan își apleca urechea și întreba: „Cine? Cine ați spus? Cum îl cheamă? Candy? Candy și mai cum?"

Furios și înspăimântat, Candy o luă pe lângă masă, întrebându-se dacă Clint aflase despre el de la Thomas. Era hotărât să-l distrugă pe acest om, să-l facă să vorbească înainte de a-l omorî.

Cu o mișcare la fel de neașteptată ca și felul în care acceptase uciderea femeii, Clint își duse mâna înăuntrul sacoului, scoase un revolver și trase două focuri.

Poate că trăsese mai mult de două, dar Candy le auzise numai pe acestea. Primul îl nimeri în stomac, iar al doilea în piept, aruncându-l pe spate. Din fericire, capul și inima nu avură de suferit. Dacă țesutul cerebral i-ar fi fost atins, deranjând legătura misterioasă și fragilă dintre creier și spirit, lăsându-i mintea prinsă în capcana creierului înainte de a avea șansa să le despartă, n-ar mai fi dispus de capacitatea mentală de a se teleporta, rămânând țintă unei lovituri de grație. Iar dacă inima i-ar fi fost oprită instantaneu

de un glonţ bine ţintit, înainte de a se dematerializa, ar fi căzut mort pe locul în care se afla. Acestea erau singurele răni care-l puteau ucide. Avea multe însuşiri, dar nu era nemuritor; aşa că îi mulţumi lui Dumnezeu că l-a lăsat să scape cu viaţă din acea bucătărie şi să se întoarcă în casa mamei sale.

Autostrada Ventura. Julie conducea repede, deşi nu cu aceeaşi viteză ca înainte. La casetofon se auzea Artie Shaw – „Coşmarul".

Bobby era îngândurat şi privea prin geam peisajul nocturn. Nu putea să nu se mai gândească la vuietul de cuvinte care se abătuse asupra lui, puternic ca o explozie şi incandescent ca focul dintr-un furnal. Se împăcase cu visul care-l speriase săptămâna trecută; toată lumea are coşmaruri. Deşi extraordinar de însufleţit, aproape mai real decât viaţa adevărată, acel vis n-avusese nimic nefiresc – sau cel puţin aşa s-a convins el ulterior. Dar visul recent fusese altfel. Nu putea să creadă că aceste cuvinte intense, fierbinţi ca lava, erupseseră din propriul lui subconştient. Un vis cu mesaje freudiene, complexe, exprimate prin scene şi simboluri elaborate – da, aşa era de înţeles; la urma urmei, subconştientul se ocupă cu eufemismele şi metaforele, dar această explozie de cuvinte fusese tăioasă, directă ca o telegramă trimisă pe un fir cuplat în cortexul lui.

Când nu medita, Bobby se foia nervos. Din pricina lui Thomas.

Dintr-un anume motiv, cu cât insista mai mult asupra cuvintelor, cu atât mai mult îi revenea în minte Thomas. Nu vedea nici o legătură, astfel că încercă să-l îndepărteze pe Thomas din gânduri şi să se concentreze asupra unei explicaţii pentru experienţa trăită. Dar Thomas revenea uşor şi insistent, iar şi iar. După o vreme, Bobby avu sentimentul neliniştitor că exista o legătură între explozia de cuvinte şi Thomas, deşi n-avea nici cea mai vagă idee care ar fi aceasta.

Şi, mai rău, pe măsură ce kilometrii se scurgeau şi ajunseră la capătul vestic al văii, Bobby începu să simtă că Thomas era în pericol. *Şi asta, din cauza mea şi a lui Julie*, gândi Bobby.

Cea mai mare primejdie pe care o înfruntau acum Bobby şi Julie era Candy Pollard. Dar până şi acest pericol părea îndepărtat, căci Candy încă nu aflase de ei; nu era conştient că ei lucrau în numele lui Frank, şi putea să nu afle niciodată. Depinde cum stăteau lucrurile în Santa Barbara şi El Encanto Heights. Da, îl văzuse pe Bobby pe plaja de la Punaluu, împreună cu Frank, dar

n-avea cum să ştie cine era Bobby. Dacă, în sfârşit, Candy şi-ar fi dat seama de asocierea firmei Dakota & Dakota cu Frank, n-avea cum să fie Thomas implicat în afacere; Thomas era o altă parte, separată, a vieţii lor. Nu-i aşa?

– S-a întâmplat ceva? întrebă Julie, trecând pe banda din stânga pentru a efectua o depăşire.

Nu vedea ce-ar fi câştigat spunându-i că Thomas ar putea fi în pericol. Julie s-ar fi îngrijorat. Şi pentru ce? Se lăsa dus de imaginaţia lui bogată. Thomas era în siguranţă acolo, la Cielo Vista.

– Bobby, ce s-a întâmplat?

– Nimic.

– De ce te tot foieşti?

– Probleme cu prostata.

Chanel nr. 5, o lampă luminând discret, stofe comode şi tapete cu trandafiri...

Râse uşurat când se materializă în dormitor, gloanţele fiind lăsate în acea bucătărie din Placentia, la sute de kilometri depărtare. Rănile îi dispăruseră, ca şi cum n-ar fi existat vreodată. Pierduse poate treizeci de grame de sânge şi câteva fărâme de ţesut, fiindcă unul dintre gloanţe trecuse prin el, purtând cu el carnea înainte de a se teleporta din bătaia focului. Totuşi, restul era ca de obicei, iar locul rănit nu mai păstra nici o urmă de durere.

Rămase o jumătate de minut în faţa dulapului, inspirând adânc parfumul care adia dintr-o batistă. Aroma îi dădu curaj şi-i reaminti de nevoia stăruitoare de a-i face să plătească pentru omorârea mamei lui, nu numai pe Frank, ci pe toţi cei care conspiraseră împotriva ei.

Se privi în oglindă. Sângele femeii cu ochi cenuşii dispăruseră de pe bărbia şi buzele lui; îl lăsase în urmă, aşa cum ar lăsa apa după teleportarea din mijlocul unei furtuni. Dar încă îi mai simţea gustul. Iar chipul reflectat era, fără îndoială, răzbunarea personificată.

Bazându-se pe elementul de surpriză şi pe capacitatea de a-şi fixa cu precizie punctul de sosire, acum, cunoscând bucătăria, se reîntoarse în casa lui Clint. Intenţionase să intre pe uşa sufrageriei, imediat în spatele bărbatului, exact în poziţia opusă faţă de punctul în care se dematerializase.

Fie că experiența împușcăturii îl zguduise mai mult decât își dăduse el seama, fie că furia care-l măcina depășise punctul critic dincolo de care nu mai putea să se concentreze, oricare ar fi fost motivul, nu ajunse unde intenționase, ci în mijlocul camerei, în dreapta lui Clint, și nu destul de aproape pentru a se repezi la el, ca să-i ia pistolul înainte ca acesta să-l folosească.

Dar Clint nu se mai afla acolo. Și corpul femeii fusese luat de pe masă. Numai sângele rămăsese ca dovadă că acolo murise.

Candy nu lipsise mai mult de un minut: timpul petrecut în camera mamei lui, plus câteva secunde necesare călătoriei în ambele direcții. Se așteptase ca, la întoarcere, să-l găsească pe Clint aplecat deasupra cadavrului, fie jelind, fie căutând cu disperare pulsul. Dar, de îndată ce devenise conștient de dispariția lui Candy, bărbatul trebuie să fi luat cadavrul în brațe și... Și ce? Probabil că fugise din casă, fireşte, sperând din tot sufletul ca un fir de viață, oricât de slab, să fi rămas în trupul femeii, luând-o din drumul lui Candy în caz că acesta s-ar fi întors.

Înjurând printre dinți, apoi imediat implorând iertarea mamei sale și a lui Dumnezeu pentru limbajul spurcat, Candy încercă ușa de la garaj. Era închisă. Dacă pe-acolo ar fi plecat Clint, nu s-ar fi oprit s-o mai închidă în urma lui.

Fugi din bucătărie prin sufragerie, către holul de dincolo de camera de zi, și cercetă pajiștea din față și strada. Dar auzi un zgomot de undeva și se opri înainte de a ajunge la ușa de la intrare. Schimbă direcția, urmând cu prudență coridorul ce ducea înapoi la dormitoare.

Într-unul dintre ele era aprinsă o lumină. Se furișă către ușă și riscă să arunce o privire înăuntru.

Clint tocmai o pusese pe femeie pe patul mare. În timp ce Candy îi urmărea, bărbatul îi trase fusta peste genunchi. Încă mai avea pistolul într-o mână. Pentru a doua oară în mai puțin de o oră, Candy auzi sirene îndepărtate revărsându-se în noapte. Vecinii probabil că auziseră împușcăturile și chemaseră poliția.

Clint îl văzu în pragul ușii, dar nu ridică revolverul. Nici nu zise nimic, iar expresia de pe fața sa imobilă rămase neschimbată. Părea un surdomut. Ciudățenia comportamentului acestui bărbat îl făcu pe Candy nervos și nesigur.

Se gândi că erau șanse destul de mari ca bărbatul să fi golit pistolul atunci în bucătărie, deși se teleportase de acolo o dată cu

impactul celui de-al doilea foc. Foarte probabil să fi tras toate gloanțele din reflex, degetul de pe trăgaci fiindu-i condus de furie sau de frică, sau de orice altceva simțise atunci. Nu putusc să o oare pe femeie în dormitor, și să-și reîncarce, totodată, pistolul în minutul în care Candy fusese plecat, ceea ce însemna că, probabil, Candy nu se afla în pericol dacă se ducea pur și simplu la individ și-i lua arma.

Dar Candy rămase în prag. Oricare dintre cele două focuri l-ar fi putut nimeri în inimă. Puterea lui era imensă, dar nu putea s-o folosească destul de repede pentru a volatiliza un glonț care-l avea ca țintă.

În loc să se ocupe de Candy, indiferent cum, omul îi întoarse spatele, înconjură patul până în partea cealaltă și se întinse lângă femeie.

– Ce naiba? zise Candy cu voce tare.

Clint luă mâna femeii. În cealaltă mână ținea revolverul. Își întoarse capul pe pernă, în așa fel încât să o privească, și ochii îi străluciră. Păreau să fie plini de lacrimi. Fixă țeava revolverului sub bărbie și își puse capăt vieții.

Candy fu atât de șocat, încât o vreme rămase incapabil să se mai miște sau să gândească ce să facă mai departe. Fu scuturat din paralizia sa de zgomotul sirenelor și își dădu seama că firul pornit de la Thomas către Bobby și Julie, oricine ar fi fost ei, ar putea să fie întrerupt aici, dacă nu descoperea ce legătură exista între bărbatul mort de pe pat și cei doi. Dacă mai spera să afle cine fusese Thomas, cum de-i știuse Clint numele sau câți alții mai aflaseră despre el, dacă voia să știe ce pericol îl păștea și cum ar fi putut scăpa, nu trebuia să piardă această ocazie.

Se grăbi înspre pat, întoarse mortul pe-o parte și-i luă portofelul din buzunarul pantalonilor. Îl deschise și văzu legitimația de detectiv particular. Pe partea opusă, într-o altă ramă de plastic, era o carte de vizită a firmei Dakota & Dakota.

Candy își aminti o imagine vagă a birourilor acestei firme, imagine percepută în camera lui Thomas, când avusese viziunea lui Clint la contactul cu albumul de poze. Pe cartea de vizită se afla o adresă, și sub numele de Clint Karaghiosis, cu litere mai mici, erau înscrise numele de Robert și Julie Dakota.

Afară, sirenele încetaseră. Cineva bubuia în ușa de la intrare.

– Poliția! strigară două voci.

Candy aruncă portofelul şi luă pistolul din mâna mortului. Desfăcu cilindrul. Era o armă cu cinci gloanţe, şi toate cartuşele erau consumate. Clint trăsese patru gloanţe în bucătărie, dar şi în momentul acela de furie răzbunătoare îşi păstrase suficient sânge rece ca să oprească ultimul glonţ pentru el însuşi.

– Doar din cauza unei femei? zise Candy, fără să înţeleagă, de parcă mortul i-ar fi putut răspunde. Pentru că nu mai puteai face sex cu ea? De ce are sexul o importanţă atât de mare? Nu mai exista şi altă femeie? De ce era sexul cu femeia asta atât de important, încât n-ai vrut să mai trăieşti fără ea?

Încă mai bubuiau în uşă. Cineva vorbi printr-o portavoce, dar Candy nu-l luă în seamă.

Dădu drumul pistolului şi îşi şterse mâna pe pantaloni, pentru că, brusc, se simţi murdar. Mortul mânuise revolverul, iar mortul părea să fi fost obsedat de sex. Fără îndoială, lumea era o cloacă de pofte şi desfrânare, şi Candy era bucuros că Dumnezeu şi mama lui îl scutiseră de dorinţele dezgustătoare de care mai toţi ceilalţi păreau bântuiţi.

Părăsi acea casă de păcătoşi.

53

Lăfăindu-se pe sofa, Hal Yamataka ţinea într-o mână o felie de pizza şi în cealaltă romanul lui MacDonald, când auzi murmurul sec al flautului. Lăsă din mână cartea şi mâncarea, şi sări în picioare.

– Frank ?

Uşa pe jumătate deschisă se balansa uşor către interior, nu fiindcă ar fi fost împinsă de cineva, ci din cauza unui curent destul de puternic ce năvălise brusc dinspre recepţie.

– Frank ? repetă Hal.

Traversând camera, sunetul slăbi şi curentul încetă, dar, când ajunse la uşă, notele nemelodioase reveniră şi o pală de vânt îi răvăşi părul.

La stânga era biroul recepţionerului, neocupat la acea oră. Imediat în partea opusă biroului era uşa, închisă, către holul public pe care se aflau celelalte companii de pe acel etaj. Mai rămânea

uşa din capătul îndepărtat al recepţiei, de asemenea închisă, care dădea într-un vestibul ce făcea parte din apartamentul firmei Dakota & Dakota. De aici porneau o baie şi alte şase încăperi, inclusiv centrul de calcul, unde Lee încă mai lucra. Sunetele de flaut şi vântul n-ar fi putut ajunge la el prin uşile închise; deci punctul de plecare se afla, fără îndoială, în sala de recepţie.

Păşind în mijlocul camerei, se uită şi aşteptă.

Sunetele de flaut şi vântul se porniră a treia oară.

– Frank? zise Hal, zărind cu coada ochiului un bărbat care apăruse lângă uşa dinspre holul public, în dreapta lui Hal şi aproape în spatele lui.

Dar, când se întoarse, văzu că nu era Frank. Hal îşi dădu seama imediat cine era călătorul străin. Era Candy. Nu putea să fie altcineva, căci acesta era individul descris de Bobby, care-l văzuse pe plaja de la Punaluu şi a cărui descriere îi parvenise lui Hal prin Clint.

Hal era scund şi lat, se menţinea în formă şi nu-şi amintea vreun moment din viaţa lui când să fi fost intimidat fizic de cineva. Candy era mai înalt cu douăzeci de centimetri decât el, dar Hal avusese de-a face cu unii şi mai înalţi. Candy era clar unul dintre acei indivizii dotaţi din naştere cu o osatură puternică, învelită în pachete de muşchi, fie că făcea exerciţii, fie că nu, şi evident nu era străin de ritualurile dureroase şi disciplina presupuse de haltere şi de aparatele de gimnastică. Dar şi Hal avea aceeaşi constituţie şi era tare ca piatra. Nu îl intimidau înălţimea şi musculatura lui Candy. Era însă speriat de nebunia, de furia şi violenţa pe care acesta le emana la fel de puternic cum răspândeşte un cadavru vechi de-o săptămână duhoarea morţii.

În clipa în care fratele lui Frank se ivi în cameră, Hal îi mirosi ferocitatea dementă, asemenea unui câine sănătos care adulmecă izul unuia turbat, şi acţionă în consecinţă. Nu avea pantofi în picioare, n-avea pistol şi nu găsea nimic la îndemână pe post de armă, aşa că se răsuci şi fugi înapoi către biroul şefilor, unde ştia că se afla un Browning semiautomat, calibru 1 mm, încărcat, prins cu o clamă pe dedesubtul biroului lui Julie, pentru orice eventualitate. Până acum, arma nu mai fusese întrebuinţată.

Hal nu era un expert în arte marţiale, aşa cum părea după înfăţişarea sa formidabilă şi exotică, însă ştia ceva Tae Kwan Do. Dar numai un fraier ar fi apelat la artele marţiale ca mijloc de apărare împotriva unui taur muşcat de o albină.

Când ajunse la uşă, Candy îl apucă de cămaşă şi încercă să-l oprească. Cămaşa se destrăma la cusături, lăsându-l pe nebun cu mâinile pline de franjuri.

Dar Hal se dezechilibră. Intră în cameră, împiedicându-se, şi se lovi de scaunul mare al lui Julie, care încă mai stătea în mijloc, cu alte patru scaune aranjate în semicerc în jurul lui, aşa cum ceruse Jackie Jaxx pentru şedinţa de hipnoză a lui Frank. Se sprijini de scaunul lui Julie. Scaunul era pe rotile, care se-nvârtiră cu greutate pe covor, dar suficient ca să alunece de sub el.

Psihopatul se năpusti asupra lui, lăsându-se cu toată greutatea pe el, presându-l în scaunul care se tamponă cu biroul. Îl potopi apoi cu o rafală de pumni masivi, ce păreau ca nişte capete de baros.

Mâinile lui Hal erau ţintuite, aşa că rămase o vreme fără apărare. Le alătură cu degetele aliniate şi le vârî printre braţele lui Candy, izbindu-l în mărul lui Adam. Lovitura fu destul de dură ca să-l facă pe Candy să se înece cu propriul strigăt de durere, iar unghiile lui Hal se înfipseră în carnea nebunului, croindu-şi drum până la bărbie şi sfâşiindu-i pielea.

Incapabil să mai respire pe esofagul strivit şi zguduit de spasme, Candy se împletici înapoi, cu mâinile duse la gât.

Hal se îndepărtă de scaunul în care fusese presat, dar nu plecă după Candy. Chiar şi lovitura pe care i-o administrase nu era mai mult decât o plesnitură uşoară cu un plici de muşte pe botul unui taur muşcat de-o albină. Un atac prea încrezător s-ar fi sfârşit, fără îndoială, cu un dezastru. În schimb, cu dureri de la pumnii primiţi în stomac, cu gustul amar de la sosul de pizza, fugi după birou, nerăbdător să pună mâna pe Browning.

Biroul era mare, iar Hal nu ştia exact unde era fixat pistolul şi nu voia să se uite dedesubt, pentru că ar fi însemnat să-l scape din ochi pe Candy. Îşi plimbă mâna de la dreapta la stânga pe sub marginea biroului, apoi o vârî mai adânc şi căută în sens invers.

Tocmai când atinsese patul pistolului, îl văzu pe Candy cum îşi întindea mâinile, cu palmele în sus, ca şi cum ar fi ştiut că Hal găsise o armă şi şi-ar fi zis: „Nu trage, mă predau, opreşte-te!" Dar, în timp ce Hal desprindea Browningul din clama de metal, descoperi că nu la capitulare se gândise Candy: o lumină albastră fulgeră din palmele nebunului.

Biroul greu se comportă, brusc, ca o mobilă din lemn de plută din recuzita unui film cu strigoi. Chiar când Hal ridică pistolul, biroul îl izbi şi-l târî înapoi, înspre geamul imens, din spate. Biroul era mai lat decât fereastra, şi se propti cu capetele în perete, ceea ce-l împiedică să zboare direct pe geam.

Hal se afla însă în centrul ferestrei şi pervazul de jos îl lovi în spatele genunchilor, deci nimic nu-l opri din plonjon. O secundă păru că transperantele Levolor l-ar fi putut reţine, dar se dovedi a fi doar o iluzie; le trase cu el prin geam şi noapte, scăpând Browning-ul, fără să-l fi folosit vreodată.

Rămase surprins cât de mult dură căderea de-a lungul celor şase etaje, care nu era o înălţime chiar aşa de mare, deşi mortală. Avu destul timp să se mire cât de încet treceau pe lângă el ferestrele luminate ale birourilor, să se gândească la oamenii pe care i-a iubit şi la visele neîmplinite, chiar să observe că norii care se întorseseră la apus stropeau puţin cu ploaie. Ultimul său gând zbură spre grădina din spatele căsuţei sale din Costa Mesa, unde în fiecare an avea grijă de un bogat sortiment de flori, şi se bucură în sinea lui de fiecare clipă: moliciunea extraordinară a unei petale de sălcioară, de culoarea coralului, pe marginea căreia sclipea o singură picătură de rouă...

Candy dădu la o parte biroul greoi şi se aplecă peste geamul de la etajul al cincilea. Un curent rece se înălţă pe latura clădirii şi-l plesni în faţă.

Bărbatul, descălţat, zăcea pe spate pe trotuarul larg, în lumina chihlimbarie a felinarelor. Era înconjurat de cioburi de sticlă, bucăţi de metal din transperante şi o baltă de sânge ce începea să se întindă uşor.

Tuşind, fiindu-i încă greu să respire adânc, cu o mână dusă la gâtul vătămat, Candy era supărat de moartea acestui om. De fapt, nu de moartea în sine, ci de nepotrivirea în timp. Ar fi vrut să-l interogheze mai întâi în legătură cu Bobby şi Julie şi cu telepatul Thomas.

Când se teleportase în holul recepţiei, tipul îl confundase cu Frank, rostind numele acestuia. Persoanele de la Dakota & Dakota erau cumva asociate cu Frank, ştiau totul despre capacitatea lui de a se teleporta, şi deci ştiau unde să-l găsească pe ticălosul care-i omorâse mama.

Candy presupuse că încăperea urma să conţină răspunsuri măcar la o parte din întrebările sale, dar era îngrijorat că poliţia,

alertată de moartea lui Hal, avea să-l forțeze să plece înainte de-a culege toate informațiile necesare. Zgomotul sirenelor era muzica de fond pe parcursul aventurilor sale nocturne.

Dar nu se auzi nici o sirenă. Poate că avusese noroc, și nu-l văzuse nimeni pe Hal căzând. Era puțin probabil ca cineva să fi lucrat în vreunul dintre celelalte birouri ale clădirii; la urma urmei era nouă fără zece. Poate că oamenii de serviciu lustruiau, pe undeva, podelele sau goleau coșurile de gunoi, dar poate că nu auziseră destul ca să facă cercetări.

Omul murise, în mod surprinzător, fără prea multe proteste. Nu țipase. Cu o clipă înainte de impact, un început de strigăt se făcuse auzit, dar fusese prea scurt ca să atragă atenția. Explozia de sticlă și zăngănitul transperantelor fuseseră destul de puternice, dar totul se terminase înainte ca originea zgomotului să fie depistată.

O stradă cu patru benzi de circulație înconjura centrul comercial Fashion Island și trecea totodată și prin dreptul clădirilor cu birouri. Se părea însă că nu trecuse nici o mașină pe ea atunci când se prăbușise Hal.

Două mașini, una în spatele celeilalte, apărură acum din stânga, dar nu opriră. Un rând de tufișuri între trotuar și stradă îi împiedica pe motoriști să vadă cadavrul. Centrul de birouri din cadrul vastului complex nu era o zonă care să atragă pietonii noaptea, astfel că mortul putea să rămână nedescoperit până dimineața.

Candy se uită la restaurantele și magazinele din partea opusă a străzii, la o depărtare de vreo cinci sute de metri. Câteva siluete micșorate de distanță se mișcau între mașinile parcate și intrările birourilor. Nimeni nu părea să fi văzut ceva și, de fapt, nici n-ar fi fost prea ușor să distingi un bărbat cu o costumație închisă la culoare, plonjând de-a lungul unei clădiri foarte întunecate, aflat la înălțime și în câmpul vizual doar câteva secunde înainte ca gravitația să-și facă efectul.

Candy își drese vocea, tresărind de durere, și scuipă spre mortul de jos.

Simți gustul sângelui. De data asta, era propriul său sânge.

Plecând de la geam, inspectă încăperea, întrebându-se unde să caute răspunsurile dorite. Dacă ar fi reușit să-i localizeze pe Bobby și pe Julie Dakota, aceștia i-ar fi putut explica telepatia lui Thomas și, mai ales, ar fi putut să-l ducă direct la Frank.

*

După ce, ca urmare a semnalelor de la detectorul de radare, evită două zone de control al vitezei din valea vestică, Julie readuse Toyota la viteza de o sută treizeci și cinci de kilometri pe oră, lăsând în urmă praful Los Angeles-ului.

Câteva picături de ploaie stropiră parbrizul, dar răpăiala nu dură prea mult. Opri ștergătoarele la câteva minute după ce le pornise.

– Santa Barbara e la vreo oră, zise Julie, atât timp cât nu apare un polițist prea zelos.

O durea ceafa și era foarte obosită, dar nu voia să schime locul cu Bobby; nu avea răbdare să fie pasager în noaptea aceea. O usturau ochii, dar se căznea să-i țină deschiși; n-ar fi putut deloc să doarmă. Evenimentele din timpul zilei îi alungaseră somnul, iar vigilența ei era întreținută de preocuparea față de cele ce urmau să-i aștepte, nu numai pe drum, ci mai ales în El Encanto Heights.

De când fusese trezit de acea „explozie de cuvinte", cum o numise el, Bobby era mâhnit. Julie își dădea seama că îl îngrijora ceva, dar încă nu părea dispus să-i vorbească.

După o vreme, într-o tentativă evidentă de a-și lua gândul de la „explozia de cuvinte" și reflecțiile sumbre pe care aceasta i le provocase, Bobby încercă să lege o discuție despre cu totul altceva. Dădu casetofonul mai încet, tăind astfel efectul melodiei „American Patrol" cu Glenn Miller, și zise:

– Ascultă, te-ai gândit vreodată că, din unsprezece angajați pe care-i avem, patru sunt asiatici?

– Și ce-i cu asta? întrebă ea, fără să-și ia ochii de la șosea.

– Și care crezi tu că-i motivul?

– Pentru că noi angajăm numai oameni de bună calitate și s-a-ntâmplat că patru dintre oamenii de bună calitate care au vrut să lucreze la noi au fost chinezi, japonezi și vietnamezi.

– Asta-i doar una dintre variante.

– Una dintre variante? repetă ea. Și care e după părerea ta cealaltă variantă? Îți închipui poate că ticălosul de Fu Manchu a îndreptat asupra noastră o rază de control al minții din fortăreața sa secretă din munții Tibetului și ne-a *obligat* cumva să-i angajăm?

– E și asta o variantă, răspunse el. Dar un alt motiv este că... simt o atractie față de personalitatea asiaticilor. Sau mai degrabă

față de ceea ce-și închipuie oamenii că înseamnă personalitate asiatică: inteligență, o extraordinară autodisciplină, îndemânare, un sentiment puternic al tradiției și ordinii.

– Astea sunt caracteristicile tuturor celor care lucrează cu noi, nu neapărat doar ale lui Jamie, Nguyen, Hal și Lee.

– Știu. Dar ceea ce mă face să mă simt atât de liniștit în preajma asiaticilor este faptul că împrumut și eu în felul acesta ceva din modul lor stereotip de a fi, am convingerea că dacă lucrez cu ei totul va decurge într-un mod ordonat, sigur, și am *nevoie* să împrumut ceva din stereotipia lor pentru că... ei bine, pentru că nu sunt așa cum am crezut până acum. Ești gata să asculți ceva șocant?

– Întotdeauna, răspunse Julie.

Lee Chen avea obiceiul ca, în timp ce lucra în centrul de calcul, să pună un CD în CD-ul portabil Sony și să asculte muzică la căști. Stătea întotdeauna cu ușile închise când muncea, ca să evite orice distragere și din cauza asta unii colegi îl considerau nesociabil; cu toate acestea, când era concentrat aspra accesării unei baze de date complexă și bine protejată, cum era cea a sistemelor de poliție al cărui cod de acces încă încerca să-l spargă, avea nevoie de liniște. Câteodată, muzica însăși reprezenta o distragere, în funcție de starea lui sufletească, dar de cele mai multe ori aceasta era favorabilă muncii sale. Solourile scurte de pian ale lui George Winston erau adesea ceea ce-i trebuia, dar de cele mai multe ori avea nevoie de rock'n'roll. În seara aceea, era Huey Lewis and The News cu *Hip to Be Square* și *The Power of Love*, *The Heart of Rock & Roll* și *You Crack Me Up*. Concentrat cum era asupra monitorului (cu o fereastră deschisă în lumea fascinantă a ciberspațiului), cu „Bad Is Bad" pulsându-i în tâmple prin căști, s-ar fi putut să nu audă nimic dacă în lumea de-afară, Dumnezeu ar fi dat cerul într-o parte și ar fi anunțat sfârșitul iminent al speciei umane.

Un curent de aer rece pătrunse în cameră prin fereastra spartă, dar un sentiment crescând de frustrare îi produse lui Candy o senzație de căldură compensatoare. Se plimbă încet de-a lungul biroului spațios, manevrând în treacăt diverse obiecte, atingând mo-

bila, încercând să provoace o viziune care să-i indice locul unde se aflau cei doi Dakota și Frank. Până atunci nu avusese nici un succes.

Ar fi putut să scotocească prin sertarele biroului și dulapurilor, dar neștiind unde era îndosariată informația pe care o căuta, ar fi durat poate chiar câteva ore. Își dădea seama că s-ar fi putut întâmpla ca nici măcar să n-o recunoască dacă ar fi dat peste ea, întrucât s-ar fi putut afla într-un dosar sau într-un plic sub un nume sau cod de caz care să nu aibă nici un înțeles pentru el. Și deși mama lui îl învățase să scrie și să citească, și deși fusese un cititor înrăit, la fel ca și ea – până când ea a murit – apoi, el și-a pierdut interesul pentru cărți, învățând singur o mulțime de lucruri din domenii variate la fel cum ar fi făcut-o dacă ar fi urmat cursurile unei universități, avea încredere mai mult în ceea ce i-ar fi revelat calitățile lui speciale, decât orice ar fi găsit scris pe o bucată de hârtie.

Și-apoi fusese deja în recepția hotelului și găsise adresa de acasă și numărul de telefon al familiei Dakota. Sunase să vadă dacă sunt acasă și după ce la al treilea apel îi răspunsese un robot telefonic, închisese fără să lase nici un mesaj. Nu voia să știe doar unde locuiau cei doi Dakota, căci știa că or să apară acolo la timpul potrivit; voia să știe unde se aflau *atunci*, în momentul acela, pentru că trebuia să ajungă la ei și să-i forțeze să-i dea niște răspunsuri.

Ridică un al treilea pahar de Scotch cu sifon. Erau împrăștiate prin toată camera. Urma psihică de pe paharele mari îi aduseră imaginea instantă, însuflețită a unui bărbat numit Jackie Jaxx. Aruncă paharul, mânios, dar acesta sări de pe canapea pe covor fără să se spargă.

Individul acesta, Jaxx, lăsa peste tot pe unde trecea o impresie psihică gălăgioasă și pestriță, asemeni unui câine cu un control slab al vezicii care-și marchează fiecare pas din drum cu un pârâiaș de urină puturoasă. Candy simți că Jaxx se afla în acel moment cu o mulțime de oameni la o petrecere în Newport Beach, și mai simți că ar fi fost o pierdere de timp să încerce să-i găsească pe Frank și cei doi Dakota prin el. Oricum, dacă Jaxx ar fi fost singur în acel moment, Candy s-ar fi dus direct la el și l-ar fi omorât, numai din cauza aurei supărătoare și neobrăzate care rămânea în urma lui.

Ori el nu găsise încă un obiect pe care unul din cei doi Dakota să-l fi atins atât de mult încât să lase o urmă detectabilă, ori nici

unul din ei nu era genul care să lase o urmă psihică puternică şi durabilă. Din motive pe care Candy nu le înţelegea, unii oameni erau mai greu de detectat decât alţii.

Până atunci, nu-i fusese nici prea greu nici prea uşor să-l localizeze pe Frank, dar în seara aceea era mai greu ca de obicei să-i adulmece mirosul. De câteva ori, avu senzaţia că Frank fusese în cameră, dar nu reuşi să găsească nici un obiect în care să se fi impregnat mirosul fratelui său.

Se îndreptă apoi spre cele patru scaune şi începu să-l verifice pe cel mai mare. Îşi plimbă degetele sensibile cu delicateţe peste tapiţeria scaunului şi tremură de încântare căci îşi dădu seama imediat că Frank stătuse de curând acolo. Unul dintre braţele scaunului avea o bucată de vinilin ruptă şi când Candy atinse crăpătura cu degetul mare fu asaltat de imagini extrem de însufleţite ale lui Frank.

Prea multe imagini. Văzu o serie întreagă de imagini cu locurile pe unde trecuse Frank după ce se ridicase de pe scaun: High Sierras, apartamentul din San Diego în care locuise un timp cu patru ani în urmă, poarta ruginită a casei mamei lor de pe Pacific Hill Road, un cimitir, un birou tapetat cu cărţi în care stătuse atât de puţin încât Candy abia dacă-l simţi, Plaja Punaluu unde Candy aproape că-l prinsese... Erau atât de multe imagini, din atâtea călătorii, îngrămădite una peste cealaltă, încât nu se puteau distinge locurile în care se oprise ultima dată.

Dezgustat, aruncă scaunul într-o parte şi se îndreptă spre măsuţa de cafea, pe care mai erau alte două pahare mari. În amândouă erau resturi de gheaţă topită şi Scotch. Ridică unul din pahare şi avu o viziune cu Julie Dakota.

În timp ce Julie conducea spre Santa Barbara ca şi când ar fi concurat contra cronometru în proba de 500 m de la Indianapolis, Bobby îi mărturisi lucrul şocant: că în realitate nu era tipul lipsit de profesionalism, aşa cum s-ar fi zis la prima vedere; că în timpul călătoriilor sale spirituale cu Frank – şi mai ales în timpul momentelor în care fusese redus la o conştiinţă fără trup şi la un vârtej ameţitor de atomi izolaţi – descoperise în el o nervură puternică de dragoste pentru stabilitate şi ordine ce avea rădăcini mai puternice decât îşi imaginase el vreodată, un filon de conservatorism; că faptul că-i plăcea să asculte muzică swing decurgea mai degrabă din aprecierea meticulozităţii structurilor ei decât din libertatea muzicală ameţitoare care reprezintă amprenta jazz-ului; că nu era nici măcar pe jumătate persoana liberală în gândire care se crezuse a fi... ci se apropia mai mult de un conservator iubitor de tradiţie.

– Pe scurt, zise el, în tot timpul ăsta în care ai crezut că eşti căsătorită cu un tânăr uşuratic de genul lui James Garner, de fapt aveai lângă tine un clasic de tipul lui Charles Bronson.

– Pot să trăiesc cu tine oricum, Charlie.

– Vorbesc serios. Oarecum. Încet, încet am ajuns la treizeci de ani şi nu mai sunt un puşti. Ar fi trebuit să-mi descopăr mai demult trăsătura asta de caracter.

– Dar ai descoperit-o de mult.

– Cum?

– Iubeşti ordinea, logica, raţiunea – tocmai de aceea ţi-ai ales o meserie prin care poţi îndrepta neregulile, îi poţi ajuta pe cei slabi şi îi poţi pedepsi pe cei răi. Ăsta-i şi motivul pentru care îmi împărtăşeşti Visul – ca să putem să punem ordine în mica noastră familie, să ieşim din haosul care domină lumea în zilele noastre şi să ne cumpărăm puţină pace şi linişte. De aia nici nu mă laşi să-mi iau un tonomat Wurlitzer 950 – lămpile în formă de balonaşe şi gazelele în plin salt sunt un pic cam prea haotice pentru tine.

Rămase tăcut un timp, surprins de replica ei.

Întinderea neagră a oceanului se profila spre vest.

– Poate că ai dreptate, răspunse el. Poate că în fundul sufletului meu am ştiut întotdeauna exact ceea ce sunt. Şi-atunci nu e demoralizant că m-am păcălit singur atâta timp?

– Dar nu-i deloc adevărat. Eşti şi uşuratic *şi* un pic Charles Bronson, şi asta-i un lucru bun. Altfel nu ne-am înţelege deloc, având în vedere că eu am mai mult Bronson în mine decât Bronson însuşi.

– Dumnezeule, câtă dreptate ai! zise el şi izbucniră amândoi în râs..

Viteza Toyotei scăzuse sub şaptezeci. O readuse la optzeci şi întrebă:

– Bobby...ce se-ntâmplă de fapt?

– Thomas.

– Ce-i cu Thomas? întrebă ea din nou uitându-se la el.

– De la explozia aceea de cuvinte, nu-mi iese din cap că e în pericol.

– Ce-are a face una cu alta?

– Nu știu. Dar m-aș mai liniști dacă am găsi un telefon și am suna la Cielo Vista. Doar așa... ca să fim siguri.

Julie încetini foarte tare viteza. După trei mile ieșiră de pe autostradă și se opriră într-o stație de benzină. În timp ce băiatul spălă geamurile mașinii, verifică uleiul și umplu rezervorul cu benzină fără plumb, ei intrară înăuntru și folosiră telefonul cu taxă.

Era o versiune modernă ce funcționa cu orice, de la monede până la cartele, așezat pe peretele de lângă raftul cu snaks-uri, bomboane și pungi de alune. Mai era și un aparat de prezervative, așezat la vedere, mulțumită haosului provocat de SIDA. Bobby folosi cartea lor de credit AT&T și sunară la Azilul Cielo Vista din Newport.

Nici nu sună și nici nu se auzi tonul de ocupat. Bobby nu distinse decât o serie de sunete electronice stranii, apoi o voce înregistrată îl informă că numărul pe care-l formase era deranjat temporar din cauza unor probleme pe cablu. Vocea tărăgănată îi sugeră să încerce mai târziu.

Formă numărul centralei, rugând-o pe operatoare să mai formeze o dată același număr, dar încercarea avu același rezultat.

– Îmi pare rău, domnule. Vă rog să sunați mai târziu.

– Ce fel de probleme ar putea fi pe linie?

– Nu știu, domnule, dar sunt sigură că se va rezolva repede.

Bobby ținuse receptorul în așa fel încât să audă și Julie ce-i spune centralista. Când îl puse în furcă, se uită la ea și-i spuse:

– Hai să ne întoarcem. Am o bănuială că Thomas are nevoie de noi.

– Să ne întoarcem? Avem peste jumătate de oră de mers până la Santa Barbara, ca să nu mai spun cât mai avem până acasă.

– S-ar putea să aibă nevoie de noi. Recunosc, nu e o premoniție puternică, dar e persistentă și... ciudată.

– Dacă are nevoie urgentă de ajutor, spuse ea, atunci oricum nu am reuși să ajungem la timp. Și dacă nu e chiar așa de urgent, n-o să fie nici o problemă dacă mergem până la Santa Barbara și mai sunăm o dată de la motel. Dacă e bolnav sau a fost rănit sau

orice altceva, drumul în plus de aici până la Santa Barbara și înapoi înseamnă doar o oră mai mult.

– Păi...

– E fratele meu, Bobby. Țin la el la fel de mult ca și tine și îți spun că totul va fi în regulă. Te iubesc, dar nu ai dovedit niciodată că ai destul talent psihologic cât să mă transformi acum într-o isterică.

– Ai dreptate, încuviință el. Sunt doar... nervos. Nervii mei n-au apucat să se calmeze după toată călătoria aceea cu Frank.

Întorși pe autostradă, văzură niște firicele subțiri de ceață furișându-se la suprafața oceanului. Picături de ploaie căzură din nou, dar se opriră după mai puțin de un minut. Aerul înăbușitor și o calitate inefabilă, dar incontestabilă, de zăpușeală a cerului înnorat prevesteau o furtună puternică.

După câteva mile, Bobby spuse:

– Ar fi trebuit să-l sun pe Hal la birou. Cât mai stă acolo să-l aștepte pe Frank, ar putea să se folosească de câteva din legăturile noastre de la compania de telefoane și să verifice dacă e totul în regulă la Cielo Vista.

– Dacă tot n-o să reușești să prinzi legătura când suni de la motel, atunci o să-l suni pe Hal să-l bați și pe el la cap cu asta.

Urma psihică slabă de pe pahar îi oferi lui Candy o imagine a lui Julie Dakota, aceeași cu cea pe care o emisese mintea lui Thomas un pic mai devreme – deși nu la fel de idealizată cum fusese în memoria lui Thomas. Cu cel de-al șaselea simț, văzu că plecase acasă de la birou, la adresa pe care o găsise mai devreme în biroul de pe hol. Nu rămase decât puțin acolo, apoi plecase undeva cu mașina împreună cu o altă persoană, cel mai probabil cu bărbatul pe nume Bobby. Mai departe de-atât nu mai putea să vadă și își dori ca semnele pe care le lăsa ea în urmă să fi fost la fel de puternice ca cele ale lui Jaxx.

Lăsă paharul jos din mână și se hotărî să meargă acasă la ea. Deși ea și Bobby nu erau acolo acum, s-ar putea totuși să găsească un obiect care, la fel ca paharul de scotch, să-l ajute să mai înainteze un pas sau doi pe urmele lor. Dacă nu va găsi nimic, putea să se întoarcă aici și să-și continue cercetările, cu condiția ca până atunci să nu găsească cineva bărbatul mort de-afară și să cheme poliția.

*

Lee închise calculatorul, apoi întrerupse şi CD player-ul – Huey Lewis and The News tocmai cântau *Walking On a Thin Line* – şi-şi dădu căştile la o parte de pe urechi.

Mulţumit de sesiunea lungă şi productivă prin tărâmul siliconului şi galiului arsenic, se ridică în picioare, se întinse căscând şi se uită la ceas. Un pic trecut de nouă. Muncea de douăsprezece ore.

În mod normal, ar fi trebuit să nu-şi dorească nimic altceva decât să se arunce în pat şi să doarmă o jumătate de zi. Dar îşi zise că mai bine se repezea până la apartamentul lui, care era la zece minute de birou, se schimba şi ieşea prin oraş. Săptămâna trecută descoperise un club nou, Nuclear Grin, unde se asculta muzică zgomotoasă şi stridentă, băuturile nu erau contrafăcute, purtarea mulţimii era lipsită de logică şi libertină, iar femeile erau înfierbântate. Voia să danseze un pic, să bea ceva, şi să găsească pe cineva dispus să se reguleze până la epuizare.

În vremurile acestea de boli nou-apărute, sexul era riscant; câteodată, chiar şi să bei din acelaşi pahar cu cineva putea să fie un gest de sinucigaş. Dar după o zi petrecută în universul microscopic, logic până la cel mai mic amănunt, simţea nevoia să trăiască un pic la limită, să simtă gustul pericolului, să danseze pe marginea prăpastiei, numai să-şi restabilească echilibrul în viaţă.

Apoi îşi aduse aminte cum se evaporaseră Frank şi Bobby chiar sub ochii lui. Se întrebă dacă nu cumva avusese parte deja de destul de multă nebunie pentru o singură zi.

Se uită pe ultimele pagini tipărite. Cuprindeau mai multe informaţii decât aflase el din dosarele poliţiei, referitoare la comportamentul straniu al dlui Blue, care nu avea nevoie de acţiuni nesăbuite pentru echilibru, fiind *deja* un haos ambulant. Lee deschise uşa, închise lumina, ieşi pe hol şi intră printr-o altă uşă în camera de recepţie, cu intenţia de a lăsa paginile pe biroul lui Julie şi de a-şi lua la revedere de la Hal înainte s-o-ntindă.

Când intră în biroul lui Bobby şi al lui Julie, avu impresia că Federaţia Naţională de Wrestling susţinuse un meci la dublu între două perechi de matahale de o sută patruzeci de kilograme fiecare. Mobilele erau răsturnate şi pahare de scotch, unele din ele sparte, erau împrăştiate pe toată podeaua. Biroul lui Julie era culcat într-o

rână, clătinându-se pe un picior rupt, astfel că partea de sus nu mai era paralelă cu cea de jos, ca şi cum cineva l-ar fi lovit cu bare şi ciocane.

– Hal?

Nici un răspuns.

Deschise uşa de la baie cu mare băgare de seamă.

În baie însă nu era nimeni.

Merse la fereastra spartă. Câteva bucăţi de sticlă erau încă agăţate de ramă. Înţelese. Crestături.

Sprijinindu-se cu o mână de perete, Lee Chan se aplecă cu grijă în afară. Se uită în jos. Strigă din nou, de data asta cu o voce complet schimbată:

– Hal?

Candy se materializă în holul casei familiei Dakota, care era întunecos şi tăcut. Rămase un pic nemişcat, cu capul ridicat, până ce fu sigur că nu mai era nimeni acolo.

Gâtul i se vindecase. Era din nou întreg şi incitat din cauza nopţii ce se anunţa promiţătoare.

Începu să caute chiar de acolo şi atinse cu mâna mânerul uşii, în speranţa că va găsi vreo urmă care, deşi deficitară în ceea ce priveşte substanţa psihică, reprezenta, totuşi, sursa viziunilor sale. Nu simţi nimic, fără îndoială din cauză că cei doi Dakota îl atinseseră foarte puţin, doar cât durase să intre şi să iasă din casă.

În afară de asta, o persoană ar putea să umble cu o sută de obiecte, lăsându-şi imaginile psihice numai pe unul dintre ele, şi peste o oră să le atingă din nou pe toate şi să le contamineze pe toate o sută cu aura lui. Motivul pentru care se întâmpla aşa îi era la fel de nepătruns lui Candy, cum era şi atracţia atâtor oameni pentru sex. Îi era recunoscător mamei lui pentru acest talent, ca şi pentru toate celelalte, dar detectarea prăzii prin intermediul psihometriei nu era întotdeauna un proces uşor sau infailibil.

Camera de zi şi sufrageria familiei Dakota nu erau mobilate, lucru care-i uşură munca, deşi dintr-un motiv anume senzaţia de vid îl făcea să se simtă confortabil şi în largul său. Reacţia aceasta îl uimi. Camerele din casa mamei lui erau toate mobilate – chiar dacă, în ultimul timp, cantitatea de mucegai, ciuperci şi praf egala

numărul scaunelor, canapelelor, meselor și lămpilor; brusc însă, își dădu seama că, la fel ca și familia Dakota, el personal ocupa un procent atât de mic din spațiul casei, încât dacă ar fi fost după el, majoritatea camerelor ar fi putut la fel de bine să fie goale, fără covoare și încuiate cu lacătul.

Bucătăria și o altă cameră a familiei Dakota erau însă mobilate și în mod evident erau și locuite. Deși era puțin probabil ca ei să fi folosit acea cameră în timpul scurtei escale între birou și locul spre care plecaseră de aici, spera ca măcar în bucătărie să se fi oprit un pic mai mult, ca să mănânce sau să bea ceva. Dar mânerele dulapurilor, cuptorul cu microunde, aragazul și frigiderul nu-i oferiră nici un fel de imagini.

Îndreptându-se spre etajul al doilea, Candy urcă scările încet, lăsând mâna stângă să-i alunece ușor de-a lungul balustradei de stejar. În diferite momente ale urcușului, avu câteva imagini psihice care, deși scurte și nu foarte clare, îl încurajară să-și continue căutarea și-l făcură să creadă că va găsi ceea ce-l interesa în dormitor sau în baie.

54

În loc să sune imediat la poliție și să declare moartea lui Hal Yamataka, Lee alergă mai întâi la biroul din camera de primire și, așa cum fusese învățat, luă un carnețel maro din spatele sertarului de jos din dreapta. Pentru binele angajaților din categoria cărora făcea parte și Lee, care nu prestau muncă de teren și deci aveau de-a face foarte rar cu diversele secții de poliție din oraș, dar care ar fi fost vreodată nevoit să contacteze vreuna din ele în caz de urgență, Bobby alcătuise o listă cu câțiva dintre ofițerii, polițiștii și administratorii cei mai profesionaliști, înțelegători și de încredere din jurisdicțiile principale. Carnețelul maro conținea și o a doua listă de polițiști care trebuiau evitați: cei care aveau o antipatie instinctivă pentru oricine lucra în domeniul investigațiilor și securității particulare; cei care erau pur și simplu niște nesuferiți și cei care erau în permanență în căutare de verzișori alunecoși care să ungă roțile justiției. Faptul că prima listă era mult

mai lungă decât a doua reprezenta o dovadă a modului corect în care se aplica legea în oraș.

După spusele lui Bobby și ale lui Julie era de preferat să încerci să *dețiі controlul* asupra intervenției polițiștilor într-o situație în care prezența lor era necesară, până într-acolo încât să încerci să alegi ofițerii de poliție care să-și facă apariția la locul faptei – în cazul în care era nevoie de polițisti. Era considerată o prostie să te bazezi pe tragerea la sorți sau pe toanele ofițerului de serviciu.

Lee se întrebă dacă era neapărat nevoie să cheme poliția. Nu avea nici un dubiu în privința persoanei care-l omorâse pe Hal. Dl Blue. Candy. Dar mai știa și că Bobby n-ar fi vrut să se afle prea multe despre Frank și cazul lui, cel puțin nu mai mult decât era necesar; confidențialitatea client-agenție nu era la fel de bine respectată din punct de vedere legal ca cea dintre avocat și client sau dintre doctor și pacient, dar era la fel de importantă. Întrucât Julie și Bobby erau pe drum și deci imposibil de contactat pentru moment, Lee nu avea cu cine să se sfătuiască ce și cât de mult să dezvăluie poliției.

Nu putea însă să lase un cadavru în fața clădirii în speranța că n-o să observe nimeni! Mai ales când victima era un bărbat pe care-l cunoscuse și la care ținuse.

Să cheme poliția, atunci. Dar să facă pe prostul.

Consultând carnețelul, Lee formă numărul de la Newport Beach Police și întrebă de detectivul Harry Ladsbroke, însă i se spuse că Ladsbroke nu era de serviciu. La fel se întâmplă și cu detectivul Janet Heisinger. Până la urmă însă se dovedi că detectivul Kyle Ostov era disponibil și când i se făcu legătura cu el, Lee rămase cu impresia că era o persoană confortant de impozantă și competentă; vocea lui suna ca un bariton suav și i se adresă lui Lee cu însuflețire.

Lee se prezentă, conștient fiind că vorbea cu o voce ascuțită, aproape pițigăiată, și că, de asemenea, vorbea prea repede.

– A avut loc o... ei bine, o crimă.

Înainte ca Lee să apuce să continue, Ostov îi spuse:

– Dumnezeule, vrei să spui că Bobby și Julie au aflat deja? Tocmai mi s-a spus și mie. M-au obligat să fiu eu cel care să le dea vestea, și stăteam acum și mă gândeam cum să fac ca să le spun. Când ai sunat tu, tocmai pusesem mâna pe telefon hotărât să-i anunț. Cum au primit vestea?

Nedumerit, Lee răspunse:

– Nu cred că știu. Vreau să spun, cred că nu sunt mai mult de câteva minute de când s-a întâmplat.

– Un pic mai mult de-atât, zise Ostov.

– Voi când ați aflat? Abia m-am uitat și n-am văzut nici o mașină de poliție, nimic.

Abia acum îi cedară și lui nervii.

– Dumnezeule, am vorbit cu el cu puțin timp în urmă, i-am dus niște pizza, și acum e împrăștiat pe asfalt, șase etaje mai jos.

Ostov nu răspunse. Apoi îl întrebă:

– Despre ce crimă vorbești, Lee?

– Despre cea a lui Hal Yamataka. Cred că s-au luptat aici, și-apoi...

Se opri în mijlocul frazei, clipi și zise:

– Dar *tu* despre ce crimă vorbești?

– A lui Thomas, răspunse Ostov.

Lee simți că i se face rău. Nu-l întâlnise pe Thomas decât o dată, dar știa că Bobby și Julie țineau foarte mult la el.

– A lui Thomas *și* a colegului lui de cameră, continuă Ostov. Și poate că ar mai fi ucis și alte persoane dacă nu reușeau să-l scoată la timp afară din clădire.

Computerul cu care se născuse Lee nu funcționa la fel de bine ca cele făcute de IBM din biroul lui, așa că îi trebui un minut să înțeleagă toate implicațiile informației pe care i-o împărtășise Ostov.

– Trebuie să fie o legătură între ele, nu-i așa?

– Sunt sigur. Ai idee cine ar putea să-i poarte pică lui Bobby și lui Julie?

Lee se uită de jur împrejurul camerei, se gândi la celelalte camere goale ale Dakota & Dakota, la birourile pustii de la etajul al șaselea și la nivelurile inferioare unde nu era nici țipenie de om. Se gândi apoi la Candy, la toți oamenii aceia mușcați și sfâșiați, la gigantul pe care-l văzuse Bobby pe plaja Punaluu, la felul cum tipul putea să se teleporteze în locuri diferite. Începu să se simtă foarte singur.

– Detectiv Ostov, ați putea să trimiteți pe cineva aici foarte repede?

– Am transmis apelul tău pe calculator în timp ce vorbeam cu tine, răspunse Ostov. Două unități de poliție sunt chiar acum în drum spre tine.

*

Candy trasă cu vârfurile degetelor cercuri leneșe pe suprafața măsuței de toaletă, apoi cercetă contururile fiecărui mâner de alamă al sertarelor. Atinse întrerupătorul de pe perete și cele două comutatoare ale lămpilor de pe noptiere. Își lăsă apoi mâinile să-i alunece peste ramele ușilor în eventualitatea în care prada lui s-ar fi oprit și s-ar fi sprijinit acolo în timpul unei conversații, examină mânerele șifonierului cu uși acoperite de oglinzi și mângâie fiecare număr și buton de pe telecomanda televizorului, sperând că au apăsat vreun buton chiar și în puținul timp cât au stat acasă.

Nimic.

Fiind nevoit să-și păstreze calmul și meticulozitatea în căutare dacă voia să aibă succes, Candy trebui să-și înăbușe furia și frustrarea. Dar mânia i se accentuă chiar când se străduia mai tare s-o stăpânească, iar pentru el setea de mânie era întotdeauna echivalentă cu setea de sânge, vinul răzbunării. Numai sângele putea să-i potolească setea, să-i stingă mânia și să-i acorde astfel posibilitatea unui interludiu de liniște, fie ea și relativă.

Când se mută din dormitorul familiei Dakota în baia alăturată, Candy era deja posedat de o *nevoie* de sânge aproape la fel de incontestabilă și de critică precum nevoia de aer. Uitându-se în oglindă, un timp nu se văzu pe el, ca și cum nu ar fi avut reflecție; văzu numai sânge roșu, ca și cum oglinda ar fi fost o poartă de trecere spre una din punțile inferioare ale unui vas din Iad plecat într-o croazieră pe o mare de sânge. Când iluzia păli și-și văzu propriul chip reflectat în oglindă, întoarse repede capul.

Își încleștă fălcile, se strădui mai tare să se controleze și atinse robinetul de apă caldă, căutând, adulmecând...

Camera de motel din Santa Barbara era spațioasă, tăcută, curată și mobilată fără amestecul strident de culori și modele care părea să fie la modă în majoritatea motelurilor americane – dar nu era în nici un caz locul pe care Julie l-ar fi ales ca să primească veștile groaznice care i se aduseră la cunoștință acolo. Lovitura păru mai dureroasă și durerea din inimă mai sfredelitoare, din cauză că trebuiau îndurate într-un loc străin și impersonal.

Chiar crezuse că Bobby se lăsa purtat de imaginație ca de obicei și că Thomas era în deplină siguranță. Din cauză că telefonul era așezat pe o noptieră, Bobby trebui să stea pe marginea patului cât dură convorbirea, iar ea îl privise și-l ascultase stând pe un scaun la doar un metru depărtare de el. Când auzi din nou robotul care le spunea că numărul de la Cielo Vista era temporar deranjat datorită unor probleme de cablu, simți o oarecare senzație de neliniște, dar rămase totuși convinsă că totul era în regulă cu fratele ei.

Cu toate acestea, când Bobby sună la birou în Newport și-i răspunse Lee în loc de Hal, și văzu că ascultă șocat preț de un minut ceea ce-i spunea Lee, răspunzând doar monosilabic din când în când, știu că noaptea aceea va fi cea care îi va spinteca viața în două. anii ce se vor scurge în mod inevitabil de-atunci înainte fiind mai întunecoși decât cei de dinainte de ruptură. Pe măsură ce îl chestiona pe Lee, Bobby evita să se uite la Julie, lucru care-i confirmă intuiția și-i făcu inima să-i bată mai tare. Când în cele din urmă se uită la ea, tristețea care se oglindea în ochii lui o făcu să se uite în altă parte. Întrebările pe care i le punea lui Lee erau voalate și nu putea pricepe prea mult din ele. Sau poate că nu voia să înțeleagă.

În cele din urmă, convorbirea păru să se apropie de sfârșit.

– Nu, ai procedat corect, Lee. Ocupă-te de problemă ca și până acum. Ce-ai spus? Mulțumesc, Lee. Nu, totul va fi în regulă. O să ne descurcăm, Lee. Într-un fel sau altul, o să ne descurcăm.

După ce închise, Bobby rămase un timp nemișcat, uitându-se fix la mâinile sale, pe care și le frământa între genunchi.

Julie nu-l întrebă ce se întâmplase, ca și cum ceea ce-i spusese Lee nu era încă un fapt, iar întrebarea ei era ca o magie neagră și, până ce nu formula ea întrebarea, tragedia nu s-ar fi transformat în realitate.

Bobby se ridică din pat și îngenunche pe podea în fața scaunului ei. Îi apucă mâinile în ale lui și i le sărută cu blândețe.

Julie știu atunci că veștile erau mai rele decât orice altceva.

– Thomas e mort, zise ea încet.

Încercase să suporte veștile cu tărie, dar cuvintele îi pătrunseră adânc în creier.

– Îmi pare rău, Julie. Dumnezeule, cât de rău îmi pare. Și asta nu-i tot.

Îi spuse și ce i se întâmplase lui Hal.

– Iar cu câteva minute înainte să vorbească cu mine, continuă el, Lee a primit un telefon în legătură cu Clint și Felina. Sunt morți amândoi.

Veștile erau mult prea cumplite să le înțeleagă dintr-o dată. Julie îi respectase foarte mult pe Hal, pe Clint și pe Felina, iar admirația ei pentru curajul și independența femeii surde era uriașă. I se părea nedrept că nu putea să-i plângă pe fiecare în parte, separat; măcar atât ar fi meritat. Simțea de asemenea că-i trăda cumva, deoarece suferința pe care i-o provocase vestea morții lor nu era decât o reflecție palidă a durerii pe care o simțea pentru pierderea lui Thomas, deși altfel nici nu se putea să fie.

Avu senzația că se înăbușă, iar când își recăpătă suflul, aerul nu ieși afară sub forma unei respirații ci a unui suspin. Asta nu era bine. Nu-și putea permite să clacheze. Niciodată în viața ei nu avusese mai multă nevoie să fie puternică decât acum; crimele comise în seara aceea în Orange County erau primele dintr-un șir de piese dărâmate, ca într-un joc de domino al morții, ce avea să-i cuprindă și pe ei în cădere dacă durerea le amorțea agerimea.

În timp ce Bobby stătea în continuare îngenuncheat în fața ei și-i dădea mai multe detalii despre cele întâmplate – Derek era și el mort și poate că și alții de la Cielo Vista – Julie îi strânse mâinile cu putere, într-o recunoștință mută a faptului că îl avea aproape în această nebunie. Își simțea ochii încețoșați, dar numai printr-un real efort de voință reușea să nu dea frâu liber lacrimilor, deși încă nu avea curaj să se uite în ochii lui Bobby căci asta ar fi însemnat să-și piardă stăpânirea de sine.

– Vinovat e fratele lui Frank, spuse Julie când se opri Bobby, îngrozită de tremurul din vocea ei.

– Mai mult ca sigur, răspunse Bobby.

– Dar cum a aflat că Frank este clientul nostru?

– Nu știu. M-a văzut pe plajă la Punaluu...

– Mda, dar nu te-a urmărit. N-avea de unde să știe cine ești. Și pentru numele lui Dumnezeu, cum a aflat de Thomas?

– Ne lipsesc niște informații cruciale așa că nu putem să înțelegem despre ce este vorba.

– Ce vrea de la noi nenorocitul? izbucni ea, cu un ton în care era la fel de multă mânie ca și durere, ceea ce era un lucru bun.

– Îl urmăreşte pe Frank, zise Bobby. Timp de şapte ani, Frank a fost un singuratic şi deci a fost mai greu de depistat. Acum are prieteni şi asta îi oferă mai multe şanse lui Candy să-l găsească.

– Practic, l-am omorât eu însămi pe Thomas când am acceptat cazul, spuse ea.

– Tu n-ai vrut să-l accepţi. A trebuit să te conving eu.

– Ba a trebuit să te conving *eu* pe tine, tu erai cât pe ce să renunţi.

– Dacă e să dăm vina pe cineva, atunci amândoi avem partea noastră de vină, însă nu e nimeni de condamnat. Am acceptat un client nou, asta-i tot, şi ce-a fost după aceea... s-a întâmplat pur şi simplu.

Julie încuviinţă şi-i întâlni în sfârşit privirea. Deşi vocea lui rămăsese neschimbată, pe obraji îi curgeau lacrimi. Preocupată de propria ei durere, uitase că prietenii pe care-i pierduseră erau ai lui la fel de mult ca şi ai ei, şi că Bobby ajunsese să-l iubească pe Thomas aproape la fel de mult ca şi ea. Simţi nevoia să se uite din nou într-o parte.

– Te simţi bine? întrebă ea.

– Deocamdată trebuie să mă simt bine. Mai târziu însă o să vreau să vorbesc despre Thomas, despre cât de curajos a fost în a accepta că era altfel decât ceilalţi, despre cum nu s-a plâns niciodată de nimic, despre cât de dulce a fost. Vreau să vorbesc cu tine despre absolut toate lucrurile astea şi mai vreau să fiu sigur că nu o să-l uităm. N-o să-i construiască nimeni un monument lui Thomas, nu a fost o persoană celebră, a fost doar un copil care n-a făcut niciodată ceva ieşit din comun, decât că a încercat să fie cât mai bun posibil, aşa că singurul monument pe care o să i se ridice vreodată vor fi amintirile noastre. Aşa că o să-i păstrăm amintirea vie, bine?

– Da.

– O să-i ţinem amintirea vie... până ce o să murim şi noi. Dar asta o să se întâmple mai târziu, când o să avem timp. Deocamdată trebuie să ne străduim să rămânem în viaţă, pentru că nenorocitul o să vină după noi, nu-i aşa?

– Aşa cred, zise Bobby.

Se ridică în picioare şi-o ridică şi pe ea de pe scaun.

Era îmbrăcat cu haina lui maro închis şi avea tocul de pistol pe dedesubt. Ea îşi scosese mai devreme sacoul de catifea cord şi

tocul; acum însă şi le puse pe-amândouă la loc. Greutatea pistolului ce-i presa partea stângă, îi dădea o senzaţie de siguranţă. Spera să aibă ocazia să folosească arma.

Privirea i se limpezise; ochii îi erau uscaţi.

– Un lucru e sigur, spuse ea – am terminat-o cu visele. La ce bun să ai vise când e sigur că nu se împlinesc niciodată?

– Câteodată se împlinesc.

– Nu. Nu s-au împlinit niciodată pentru părinţii mei. Nu s-au împlinit niciodată pentru Thomas, nu-i aşa? Întreabă-i pe Clint şi Felina dacă lor li s-au împlinit visele şi vezi ce-ţi răspund. Întreabă familia lui George Farris dacă ei consideră că să fii ucis de un maniac reprezintă împlinirea viselor lor.

– Întreabă familia Phan, zise Bobby încet. Erau nişte pescari săraci din sudul Mării Chinei ce abia dacă aveau ce mânca şi acum sunt proprietarii unor spălătorii şi curăţătorii şi sunt restauratorii unor case în valoare de două sute de mii de dolari, scoase la revânzare, şi mai au şi copiii aceia minunaţi.

– Mai devreme sau mai târziu, o s-o păţească şi ei, spuse ea fără ca amărăciunea ce se simţea în vocea ei s-o liniştească şi tulburată de disperarea cruntă ce creştea ca un vârtej în ea, ameninţând s-o înghită complet, fără s-o poată stăpâni. Întreabă-l pe Park Hampstead din El Toro dacă el şi soţia lui au fost încântaţi când ea s-a îmbolnăvit de cancer, şi mai întreabă-l cum a evoluat visul lui despre el şi Maralee Roman când a reuşit în sfârşit să treacă peste durerea provocată de moartea soţiei lui. Un ticălos nenorocit pe nume Candy s-a amestecat în visul lui. Întreabă-i pe toţi amărâţii care zac în spital cu hemoragii cerebrale sau cancer. Întreabă-i pe cei care se îmbolnăvesc de Alzheimer la cincizeci de ani, chiar când ar trebui să înceapă perioada lor de aur. Întreabă-i pe copiii din cărucioare, bolnavi de atrofie musculară şi întreabă-i pe părinţii copiilor din Cielo Vista cum se potriveşte sindromul Down cu visele *lor*. Întreabă-i...

Se opri. Îşi pierdea controlul şi nu-şi putea permite acest lucru în seara aceea.

– Hai să mergem, zise ea.

– Unde?

– Mai întâi căutăm casa în care l-a crescut scorpia. Dăm o raită şi aruncăm o privire, poate că or să ne vină ceva idei dacă o vedem.

– Eu am văzut-o.

– Eu nu.

– În regulă.

Dintr-un sertar al noptierei, Bobby scoase o carte de telefoane cu numerele celor din Santa Barbara, Montecito, Goleta, Hope Ranch, El Encanto Heights şi alte comunităţi din zonă. O luă cu el.

– La ce-ţi trebuie asta? întrebă ea.

– O să avem nevoie de ea mai târziu. Îţi explic în maşină.

Începuse din nou să plouă. Motorul Toyotei era încă atât de încins după drumul de mai devreme, încât, în ciuda nopţii răcoroase, ieşeau aburi prin capotă, pe măsură ce picăturile de ploaie se evaporau. În depărtare, se auzi bubuitul slab şi scurt al unui tunet. Thomas era mort.

I se arătară imagini la fel de vagi şi distorsionate precum reflecţiile pe suprafaţa apei unui lac încreţit de vânt. Le văzu de fiecare dată când atinse robinetele, marginea chiuvetei, întrerupătorul de lumină, robinetele duşului. Dar nici una dintre viziuni nu era detaliată şi nici una nu-i dădea nici un indiciu asupra locului unde plecaseră cei doi Dakota.

De două ori fu zdruncinat de imagini puternice, dar erau legate de episoade carnale între cei doi Dakota. Un tub de lubrifiant vaginal şi o cutie de şerveţele erau contaminate de o urmă psihică mai veche care persistase în mod inexplicabil mai mult decât era normal, făcându-l părtaş la nişte practici păcătoase la care n-avea nici un chef să fie martor. Îşi trase mâna repede de pe suprafeţele respective şi aşteptă să-i treacă greaţa. Era mânios că, fiind nevoit să-l găsească pe Frank prin intermediul acestor persoane imorale, fusese obligat să ajungă în această situaţie, în care simţurile îi fuseseră atât de brutal ofensate.

Furios pe eşecul lui şi pe contactul murdar cu imagini ale păcatului lor (pe care se pare că nu putea să şi le alunge din minte), se hotărî să ardă răul din acea casă, în numele Domnului. Să-l ardă. Să-l incinereze. Pentru ca în felul acesta se se purifice şi el spiritual.

Ieşi din baie, îşi ridică mâinile şi trimise un enorm val de putere destructivă în dormitor. Căpătâiul de lemn al patului mare se sfărâmă în bucăţi, cuvertura şi păturile fură cuprinse de flăcări,

noptierele zburară într-o parte şi fiecare sertar al măsuţei de toaletă se deschise şi-şi vărsă conţinutul pe jos, luând foc aproape instantaneu. Draperiile se topiră în flăcări ca şi când ar fi fost făcute din pulbere de magician, iar cele două ferestre explodară, lăsând să pătrundă în cameră un curent de aer care aţâţă focul.

Candy îşi dorea adesea ca lumina misterioasă pe care o emana să poată afecta oameni şi animale, mai degrabă decât obiecte fără viaţă, plante şi câteva insecte. Erau momente când s-ar fi dus într-un oraş şi ar fi topit carnea de pe oasele a zece mii de păcătoşi într-o singură noapte, chiar o sută de mii. Nu conta în ce oraş, nu erau toate decât nişte canale de scurgere urât mirositoare în care se adunau numai nelegiuiri, populate de mase de oameni depravate care preamăreau răul şi practicau toate degeneraţiile respingătoare posibile. În nici unul dintre oraşe nu văzuse pe cineva, măcar o singură persoană, care să aibă frică de Dumnezeu. Ar fi vrut să-i facă să fugă urlând de groază, să-i urmărească apoi în ascunzătorile lor, să le spulbere oasele cu puterea lui, să le transforme trupul în carne vie şi să le explodeze creierii, distrugând astfel chestiunile ofensatoare legate de sex care-i preocupau atât de mult. Dacă ar fi avut acest dar, i-ar fi tratat fără nici un pic din mila cu care îi trata tot timpul Creatorul lor, pentru ca să înţeleagă atunci cât de recunoscători şi ascultători ar fi trebuit să fie faţă de Domnul lor, care le tolera întotdeauna cu atâta răbdare chiar şi cele mai rele păcate.

Numai Dumnezeu şi mama lui Candy aveau atâta compasiune. El nu le-o împărtăşea.

Alarma de foc începu să ţipe în hol. Merse acolo, îndreptă un deget spre ea şi-o sfărâmă în bucăţele.

Acest aspect al darului său părea mai puternic ca oricând în seara aceea. Era o excelentă maşină de ucis.

Dumnezeu trebuie că-i recompensa puritatea întreţindu-i puterile.

Îi mulţumi Domnului că propria lui mamă sfântă nu decăzuse niciodată în prăpastia depravării în care înotau atâţia oameni. Nici un bărbat nu o atinsese vreodată în felul *acela*, astfel că pruncii ei se născuseră fără pata păcatului originar. Ştia acest lucru cu certitudine, căci ea îi spusese şi-i şi arătase că era adevărat.

Coborî la primul etaj şi dădu foc covorului din sufragerie cu o scânteie din mâna sa stângă.

Frank şi gemenele nu apreciaseră niciodată aspectul puritan al concepţiei lor, ba mai mult îndepărtaseră starea aceea incomparabilă de graţie divină pentru a se deda păcatului şi a face lucrarea diavolului. Candy n-ar face niciodată o asemenea greşeală.

Auzi deasupra lui ţipătul flăcărilor şi zgomotul unui perete prăbuşindu-se. A doua zi dimineaţă, când soarele va descoperi o grămadă neagră de moloz arzând mocnit, resturile acestui cuib al corupţiei vor fi un testament al pierzaniei supreme a tuturor păcătoşilor.

Candy se simţi purificat. Imaginile psihice ale degenerării înfrigurate ale celor doi Dakota fuseseră expulzate din mintea lui.

Se întoarse la birourile firmei Dakota & Dakota ca să-şi continue cercetările.

Bobby conducea, fiind de părere că n-ar mai fi trebuit s-o lase pe Julie la volan în seara aceea. Nu dormise de mai mult de nouăsprezece ore şi era extenuată; iar durerea pe care încerca s-o mascheze, cauzată de moartea lui Thomas, n-ar fi făcut altceva decât să-i întunece raţiunea şi să-i încetinească reflexele. Măcar reuşise să aţipească de câteva ori înainte ca Hal să-i sune de la spital şi să-i trezească.

Traversă mai toată Santa Barbara şi intră în Goleta fără să se mai ostenească să caute o staţie de benzină unde să întrebe cum puteau să ajungă la Pacific Hill Road.

La rugămintea lui, Julie deschise cartea de telefoane pe care o ţinea în poală şi cu ajutorul unei mici lanterne luată din torpedou, căută la litera F persoanele cu numele de Fogarty. Bobby nu ştia şi numele mic, dar era interesat doar de un bărbat care să aibă în faţa numelui de familie şi apelativul de doctor.

– E posibil nici să nu locuiască în zona asta, spuse Bobby, dar am o bănuială că acesta este locul.

– Cine este persoana?

– În timpul călătoriei cu Frank, ne-am oprit în biroul tipului ăstuia de două ori, răspunse Bobby şi-i povesti despre cele două vizite scurte.

– Cum de nu te-am mai auzit vorbind despre el până acum?

– Când ţi-am povestit la birou ce mi s-a întâmplat, locurile prin care am fost cu Frank, a trebuit să mai scurtez povestirea, iar

acest Fogarty mi s-a părut lipsit de importanţă în comparaţie cu celelalte episoade, aşa că l-am omis. Dar cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi s-a părut că s-ar putea să fie un pion-cheie în toată povestea asta. Vezi tu, Frank a plecat atât de repede de-acolo pentru că părea extrem de îngrijorat să nu-l pună pe Fogarty în pericol indicându-i lui Candy unde se află. Deoarece Candy este atât de preocupat de soarta acestui individ, atunci ar trebui să avem şi noi o discuţie cu el.

Julie se aplecă asupra cărţii, studiind-o cu atenţie.

– Fogarty, James. Fogarty, Jennifer. Fogarty, Kevin...

– Dacă nu este un doctor în medicină şi nu foloseşte apelativul în mod curent sau dacă „Doc" este doar o poreclă, am încurcat-o. Şi chiar dacă este doctor în medicină, nu te chinui să cauţi în Pagini Aurii la domeniul „medici", pentru că individul are o vârstă înaintată, ar trebui să fi ieşit la pensie.

– Uite, zise ea. Fogarty, Dr. Lawrence J.

– E trecută şi vreo adresă?

– Da, răspunse ea şi rupse pagina.

– Bine. Imediat ce vei vedea reşedinţa infamă a familiei Pollard, o să-i facem o vizită şi lui Fogarty.

Deşi Bobby vizitase casa de trei ori şi fusese o dată chiar cu Frank, tot n-ar fi putut să spună cu exactitate unde se afla casa cu numărul 1458 de pe Pacific Hill Road, tot aşa cum n-ar fi putut să spună cu exactitate pe care versant al Muntelui Fuji se oprise cu Frank. Cu toate acestea, o găsiră relativ uşor, urmând indicaţiile unui individ cu părul lung şi mustăţi răsucite de la o benzinărie de pe Union 76.

Cu toate că aveau adrese de El Encanto Heights, casele de pe Pacific Hill Road nu erau de fapt nici în suburbia respectivă nici în Goleta – care despărţea El Encanto de Santa Barbara – ci erau situate pe o fâşie de pământ ce aparţinea districtului dintre cele două, şi care se învecina în partea de est cu o rezervaţie sălbatică, acoperită de jnepeni, *chapparal*, tufişuri de deşert şi porţiuni cu stejari californieni şi alţi copaci puternici.

Reşedinţa Pollard era aproape la capătul lui Pacific Hill, la marginea terenului aflat în extindere, şi nu avea prea multe case învecinate. Orientată spre vest-sud-vest, casa avea privelişte la încântătoarele comunităţi de lângă Pacific, atât de frumos ampla-

sate pe dealurile terasate de dedesubt. Noaptea, priveliștea era grandioasă – o mare de lumini ce duceau la o mare adevărată, învăluită în întuneric – și fără îndoială că împrejurimile își păstrau aspectul rural și rămâneau nepopulate de case noi și scumpe doar din cauza restricțiilor de extindere a zonei, legate de vecinătatea rezervației.

Bobby recunoscu imediat casa Pollard. Farurile lăsau să se vadă doar gardul viu și poarta ruginită așezată între doi piloni înalți din piatră. Trecând prin dreptul ei, Bobby reduse viteza. Parterul era cufundat în întuneric, în schimb la una dintre ferestrele de la etaj se vedea o lumină aprinsă; un licăr palid pâlpâia pe la marginile unui transperant tras.

– Nu văd mare lucru, zise Julie, aplecându-se peste Bobby.

– Nici nu prea ai ce să vezi. Nu-i decât o grămadă de ruine.

Merseră mai bine de un sfert de milă până la capătul șoselei, întoarseră mașina. Din direcția aceasta, casa era pe partea lui Julie și ea îl rugă pe Bobby să meargă cât se poate de încet ca să aibă timp s-o studieze.

Încetinind viteza în dreptul porții, Bobby văzu că mai era o lumină aprinsă în spatele casei, la etajul întâi. Nu se vedea efectiv o fereastră luminată, ci doar o lucire ce se reflecta prin geam și proiecta un dreptunghi palid și nemișcat pe curtea din dreptul casei.

– Este ascunsă toată în umbre, zise Julie în cele din urmă, întorcând capul să se uite la clădirea ce rămânea în urma lor. Dar se vede destul cât să fiu sigură că este un sălaș al răului.

– Așa e, spuse Bobby.

Violet stătea întinsă pe patul din camera ei întunecoasă, împreună cu sora ei și înconjurată de pisicile îngrămădite peste ele. Verbina stătea ghemuită în dreapta ei, cu o mână pe sânul ei, cu buzele lipite de umărul ei gol, încălzindu-i pielea fină cu respirația ei caldă.

Nu reușeau să se liniștească și să adoarmă. Nici uneia din ele nu-i plăcea să doarmă noaptea, căci acesta era momentul nebuniei, când un număr mare și variat de vânători ieșeau la pândă, iar viața era mai incitantă.

În momentul acela nu erau nici măcar una în cealaltă sau într-una dintre pisicile cu care împărțeau patul, ci într-o bufniță

ce zbura în noapte, iscodind pământul în căutarea șoarecilor care nu erau destul de isteți să se teamă de întuneric și să rămână în găurile lor. Nici o creatură nu vedea mai bine ca bufnița pe timp de noapte, iar ghearele și ciocul ei ascuțite nu aveau pereche.

Violet tremură de nerăbdare, anticipând momentul în care vor ochi un șoarece sau o altă creatură mică, strecurându-se prin iarba înaltă pe care o credeau o apărătoare suficientă. Cunoștea din experiențele anterioare teroarea și durerea prăzii și strălucirea sălbatică a vânătorului, și tânjea să le simtă din nou, pe amândouă în același timp.

Lângă ea, Verbina murmură adormită.

Înălțându-se în aer, coborând în spirale și urcând apoi din nou, bufnița nu-și găsise încă cina, când mașina apăru de după deal și încetini până aproape să se oprească în fața casei Pollard. Mașina îi atrase atenția lui Violet și prin ea deveni atentă și bufnița, dar își pierdu interesul când mașina prinse viteză din nou și se îndepărtă. Cu toate acestea, câteva secunde mai târziu când mașina reapăru din nou și încetini vizibil în fața porții, curiozitatea lui Violet fu din nou stârnită.

Făcu bufnița să dea un ocol mașinii la o înălțime de aproximativ doi metri. Apoi o trimise în spatele mașinii, la o înălțime și mai mică, de mai puțin de un metru, pentru ca apoi s-o aducă înapoi, astfel încât să aibă o imagine frontală a mașinii neobișnuite.

De la înălțimea aceea, vederea bufniței era mai mult decât ageră cât să-i permită să distingă chipul șoferului și al pasagerului din dreapta lui. Era o femeie pe care Violet nu o mai văzuse niciodată – șoferul însă i se părea cunoscut. În secunda următoare, Violet își dădu seama că era vorba de bărbatul cu care își făcuse apariția Frank în după-amiaza aceleiași zile!

Frank o omorâse pe iubita lor Samantha, lucru pentru care Frank trebuia să moară și iată că acolo se afla un bărbat care îl cunoștea pe Frank și care le-ar fi putut duce la locul în care se afla Frank. În pat, pisicile din jurul lui Violet tresăriră și micunară încet, pe măsură ce dorința ei de răzbunare li se transmitea și lor. Un Manx fără coadă și o corcitură neagră săriră din pat, ieșiră pe ușa deschisă a dormitorului, coborâră scările, intrară în bucătărie, se strecurară pe ușița lor, ocoliră casa și ieșiră în stradă. Mașina se îndepărta cu viteză din ce în ce mai mare, îndreptându-se spre

baza dealului, iar Violet vru s-o urmărească nu doar prin aer ci şi pe jos, ca să fie sigură că nu-i pierde urma.

Candy ajunse în camera de recepţie a firmei Dakota & Dakota. În cameră era frig din cauza curenţilor de aer ce intrau prin geamul spart din camera de alături şi prin două uşi deschise. Sunetele slabe care erau de obicei premergătoare sosirii lui erau acoperite de pârâiturile şi de vocile gâjâite ce se auzeau prin staţiile portabile pe care poliţiştii şi le agăţaseră la brâu. Un poliţist stătea în faţa biroului lui Julie şi Bobby, iar altul era în dreptul uşii deschise ce dădea în holul de la etajul al şaselea. Cei doi vorbeau cu o persoană care nu se vedea şi amândoi stăteau cu spatele la Candy, lucru care îl convinse pe Candy că Dumnezeu îi trimitea în felul ăsta un semn că încă mai avea grijă de el.

Deşi îl deranja acest nou obstacol în căutarea celor doi Dakota, plecă imediat de acolo, materializându-se în dormitorul lui, la aproape o sută cincizeci de mile spre nord. Avea nevoie de timp să se dumirească dacă exista vreo modalitate să le ia urma din nou, vreun loc prin care trecuseră în noaptea aceea – în afară de birou şi casa lor – şi unde să mai caute imagini de-ale lor.

Când ajunseră din nou la benzinăria de pe Union 76, bărbatul cu păr lung şi mustaţă care le spusese mai devreme cum să ajungă la Pacific Hill Road, ştiu să le spună şi cum să găsească strada pe care stătea Fogarty. Îl şi cunoştea.

– Un tip de treabă. Se opreşte din când în când pe-aici să-şi pună benzină.

– Este medic? întrebă Bobby.

– A fost. A ieşit la pensie de ceva vreme.

Puţin după ora zece, Bobby parcă maşina în faţa casei lui Lawrence Fogarty. Era o casă ce imita stilul spaniol, cu două etaje, cu ferestre cu zăbrele de genul celor pe care Bobby le văzuse şi în biroul în care fusese de două ori cu Frank. Se vedeau lumini aprinse la tot etajul întâi. Majoritatea ferestrelor aveau tăieturi oblice, cel puţin pe faţada casei, şi lumina dinăuntru se reflecta plăcut prin marginile acelea înclinate. Coborând din maşină, Bobby simţi miros de lemn ars şi văzu un firicel de fum înălţându-se dintr-un horn în aerul nemişcat, rece şi umed, prevestitor de furtună. În

lumina stranie şi roşiatică a unui felinar din apropiere, se zăreau nişte azalee roz, dar straturile nu erau înflorite ca cele din sud, din Orange County. Un copac bătrân cu trunchi ramificat şi ramuri enorme era aplecat peste mai bine de jumătate de casă, astfel că îi dădea aspectul unui cămin minunat şi confortabil dintr-o versiune spaniolă a lumii fantastice a lui Hobbity.

Mergând pe aleea din faţa casei, o creatură ţâşni printre picioarele lor, traversă aleea şi o făcu pe Julie să tresară. După ce trecu de ei, se opri pe pajişte şi îi privi cu ochi verzi strălucitori.

– E doar o pisică, spuse Bobby.

De obicei îi plăceau pisicile, dar aceasta îi dădea fiori.

Pisica se mişcă din nou, dipărând în umbrele şi tufişurile din dreptul casei.

Pe Bobby nu-l înspăimânta neapărat creatura, ci amintirea hoardei de feline de la casa Pollard care îi alergase pe el şi Frank încercând să-i atace, la început într-o linişte stranie, apoi cu un singur ţipăt strident, ca un regiment de zâne rele şi într-o unanimitate a scopului total nepotrivită pentru nişte pisici. Singură, pisica nu era decât ca oricare altă pisică rapidă şi curioasă, având doar misterul şi aroganţa comună tuturor membrelor speciei sale.

La capătul aleii, trei trepte urcau sub o arcadă prin care intrară într-o mică verandă.

Julie apăsă soneria, făcând să se audă un zgomot dulce şi muzical. După jumătate de minut în care nu-i răspunse nimeni, mai sună o dată.

Când se stinseră şi ultimele ecouri ale soneriei, liniştea fu perturbată de un zgomot ca de aripi, ca şi cum o pasăre de noapte s-ar fi aşezat pe acoperişul verandei, deasupra lor.

Tocmai când Julie se pregătea să mai sune o dată, se aprinse lumina din hol şi Bobby simţi că erau priviţi pe vizor. După un moment, uşa se deschise şi Dr. Fogarty îşi făcu apariţia, învăluit în lumina din holul care se zărea în spatele lui.

Arăta la fel cum şi-l amintea Bobby şi dădu semne că-l recunoscuse şi el la rândul lui.

– Intraţi, îi invită el, dându-se la o parte ca să le facă loc. Într-un fel vă aşteptam, aşa că intraţi – deşi nici unul dintre voi nu e bine venit.

55

– Poftiți în bibliotecă, îi invită Fogarty, conducându-i la capătul holului, într-o cameră din stânga lui.

Biblioteca, în care Frank îl adusese în timpul călătoriilor lor, era locul pe care Bobby îl numise birou în descrierile sale. Așa cum exteriorul casei avea un aspect plăcut, în ciuda stilului spaniol, tot așa camera aceea părea exact genul de loc în care Tolkien, într-una din lungile seri petrecute la Oxford, luase hârtie și creion și crease aventurile lui Frodo. Spațiul acela cald și prietenos era luminat plăcut de o lampă verticală de alamă și de o lampă de birou de sticlă colorată, care ori era un Tiffany original ori o imitație perfectă. Pereții erau acoperiți de cărți, iar parchetul din lemn de stejar negru era înfrumusețat de un covor chinezesc gros, ce avea pe margine un model de culoare verde-închis și bej, iar la mijloc avea nuanțe de verde deschis. Biroul mare de mahon lăcuit avea un luciu curat și era acoperit de un postav verde pe care erau aliniate obiectele unui set de birou auriu, inclusiv un cuțit de scrisori, o lupă și foarfece, dar și un stilou aurit așezat într-un suport de marmură. Canapeaua Queen Anne avea un model de tapițerie ce se potrivea perfect cu cel al covorului. Întorcând privirea spre scaunul în care îl văzuse pe Fogarty un pic mai devreme, Bobby tresări de uimire văzându-l pe Frank.

– S-a întâmplat ceva cu el, zise Fogarty, arătând spre Frank.

Nu dădea semne că ar fi conștient de uimirea lui Bobby și a lui Julie, comportându-se ca și cum cei doi veniseră la el tocmai pentru că știuseră că-l vor găsi pe Frank acolo.

Înfățișarea fizică a lui Frank se deteriorase de când îl văzuse Bobby ultima oară, la 5:25 după-amiaza, în biroul din Newport Beach. Dacă atunci ochii lui fuseseră adânciți în orbite, acum erau ca două gropi adânci; cercurile negre din jurul lor se lărgiseră și ele, și puțin din negreala tăieturilor părea că i se întinsese pe toată fața, colorându-i tenul cu un gri ca de mort. În comparație cu felul în care arăta acum, paloarea lui de până atunci părea sănătoasă.

Cu toate acestea, lucrul cel mai rău din înfățișarea lui era modul lipsit de orice expresie în care-i privea. Nu părea să-i recunoască, era ca și cum ar fi privit prin ei. Mușchii faciali îi erau căzuți. Gura îi era întredeschisă de parcă începuse să zică ceva cu

mult timp în urmă, dar nu reușise încă să-și aducă aminte primul cuvânt din fraza pe care se pregătise s-o rostească. La azilul Cielo Vista, Bobby văzuse doar câțiva pacienți cu fețe atât de inexpresive ca a lui Frank, dar erau dintre cei grav bolnavi, cu câteva trepte mai jos decât Thomas.

– De când e aici? întrebă Bobby îndreptându-se spre Frank.

– Nu! strigă Julie, apucându-l de mână și ținându-l pe loc.

– Puțin înainte de ora șapte, răspunse Fogarty.

Așadar Frank se mai plimbase încă o oră și jumătate după ce-l adusese pe Bobby la birou.

– E aici de peste trei ore și nu știu ce mama naibii să fac cu el. Din când în când își revine un pic, se uită la tine când îi vorbești, chiar îți răspunde, mai mult sau mai puțin. Alteori devine chiar vorbăreț și vorbește într-una fără să-ți răspundă la întrebări, dar în mod sigur vrea să se adreseze cuiva, n-ai putea să-l oprești nici să vrei. Spre exemplu, mi-a spus foarte multe lucruri despre voi, mai mult decât aș fi vrut să știu.

Se încruntă și dădu din cap, apoi continuă:

– Voi doi oți fi destul de nebuni cât să vă implicați în acest coșmar, dar eu nu sunt și nu-mi place că sunt *forțat* să mă implic.

La prima vedere, Dr. Lawrence Fogarty îți dădea impresia unui bunic care fusese în tinerețe un medic devotat și generos, iubit de comunitate, cunoscut și apreciat de toată lumea. Era încă îmbrăcat în papucii, pantalonii gri, bluza albă si sacoul albastru pe care le purta când îl văzuse Bobby prima oară, imaginea fiind completată de o pereche de ochelari cu lentile înguste, pe deasupra cărora se uita la ei. Cu părul lui alb și bogat, cu ochii albaștri și trăsăturile delicate ale feței rotunde ar fi fost un Moș Crăciun perfect, dacă ar fi avut douăzeci sau treizeci de kg în plus.

La a doua vedere însă și dacă te uitai mai de aproape, vedeai că ochii lui albaștri nu erau calzi, ci glaciali. Trăsăturile feței erau cam *prea* delicate, netrădând bunătate, ci mai degrabă lipsă de voință, ca și cum ar fi fost obținute după o viață de slăbiciuni. Poate că gura lui mare îi împrumuta bunului Doc Fogarty un zâmbet de victorie, dar dimensiunea ei generoasă servea la fel de bine să confere adevăratului Doc Fogarty înfățișarea unui animal de pradă.

– Deci Frank ți-a vorbit despre noi, zise Bobby. Noi însă nu știm nimic despre tine, și cred c-ar trebui să știm.

Fogarty le aruncă o privire mânioasă.

– Mai bine să nu ştiţi nimic despre mine. Mult mai bine pentru *mine*. Luaţi-l de-aici şi gata.

– Dacă vrei să te scăpăm de Frank, spuse Julie cu răceală, trebuie să ne spui cine eşti, care e rolul tău în toată povestea asta, ce ştii despre ea.

Uitându-se pe rând la Julie şi la Bobby, bătrânul spuse:

– N-a mai fost pe-aici de cinci ani. Când a venit astăzi cu tine, Dakota, am fost şocat, credeam c-am terminat-o definitiv cu el. Şi când s-a întors apoi în seara asta...

Frank făcu o mişcare cu capul, fără însă să-şi recapete intensitatea obişnuită a ochilor. Gura îi era încă întredeschisă, ca uşa unei camere din care locuitorii ieşiseră în grabă.

Uitându-se supărat la Frank, Fogarty spuse:

– Nici nu l-am mai văzut în starea asta vreodată. Nu mi-ar fi plăcut să-l ştiu în preajma mea nici când era ca înainte, d-apăi acum, când e pe jumătate legumă. Bine, bine, o să stăm de vorbă. Dar, o dată ce-am terminat de vorbit, devine responsabilitatea *voastră*.

Fogarty merse în spatele biroului de mahon şi se aşeză pe scaunul tapiţat cu aceeaşi piele maro-închis ca şi spătarul scaunului în care stătea Frank.

Deşi gazda lor nu-i invitase să stea jos, Bobby se îndreptă spre canapea. Julie îl urmă şi se strecură pe lângă el în ultimul moment, aşezându-se la capătul canapelei care era cel mai aproape de Frank. Îi aruncă lui Bobby o privire care în mare spunea: „*Tu eşti prea impulsiv şi dacă o să mormăie sau o să ofteze sau o să-i curgă salivă o să simţi nevoia să pui mâna pe el să-l încurajezi şi-atunci o să dispari cât ai zice peşte în Hoboken sau în Iad, aşa că mai bine ţine-te deoparte.*"

Scoţându-şi ochelarii de baga şi punându-i pe birou, Fogarty închise ochii şi-şi presă baza nasului cu degetul mare şi arătător, ca şi cum ar fi vrut să alunge o durere de cap printr-un efort de voinţă sau să-şi adune gândurile, sau poate amândouă deodată. Apoi deschise ochii, clipi şi spuse:

– Eu sunt doctorul care a asistat la naşterea lui Roselle Pollard acum patruzeci şi patru de ani în urmă, în februarie 1946. Sunt de asemenea doctorul care a adus pe lume toţi cei patru copii:

Frank, gemenele şi James... sau Candy cum preferă să i se spună. De-a lungul anilor, l-am îngrijit pe Frank în timpul bolilor obişnuite ale copilăriei şi adolescenţei şi presupun că ăsta este motivul pentru care crede că poate să apeleze la mine, acum că este în pericol. Ei bine, se înşeală. Nu sunt unul dintre doctorii aceia nenorociţi pe care-i vezi la televizor şi care vor să fie confesorul şi sfetnicul tuturor. L-am îngrijit, mi-am încasat tariful şi asta ar trebui să fie tot. Adevărul e că... am acceptat să fiu doctorul lui Frank şi al mamei lui doar pentru că fetele şi James nu se îmbolnăveau niciodată, dacă nu ne referim şi la bolile mintale, caz în care erau bolnavi din naştere şi nu s-au însănătoşit nici până în ziua de astăzi.

Având capul înclinat într-o parte, un firicel subţire de salivă argintie se scurse din colţul drept al gurii lui Frank şi i se prelinse pe gât.

– Se pare că eşti în temă cu puterile pe care le au copiii ei, spuse Julie.

– N-am ştiut sigur până acum şapte ani când Frank a ucis-o. Eu ieşisem deja la pensie, dar a venit la mine şi mi-a spus mai multe decât aş fi vrut să ştiu, m-a tras în coşmarul ăsta, vrând să-l ajut. Cum puteam să-l ajut? Cum ar putea cineva să-l ajute? Oricum nu e treaba mea.

– Dar de ce au aceste puteri? întrebă Julie. Ai vreun indiciu, vreo teorie?

Fogarty izbucni în râs. Era un râs puternic şi răutăcios, care ar fi spulberat orice iluzie pe care Bobby şi-o făcuse în privinţa lui, dacă nu i-ar fi fost deja spulberată de-acum două minute, când îl cunoscuse.

– Oh, da, am teorii, şi o mulţime de informaţii care să-mi susţină teoriile, o parte din ele sunt nişte lucruri pe care veţi dori să nu le fi auzit niciodată. N-am de gând să mă implic în nebunia asta, dar nu pot să nu vă ajut acum şi-apoi să regret că n-am făcut-o. Cine ar vrea să se implice? Dar este o nebunie atât de bolnavă şi încâlcită şi *fascinantă*. Teoria mea e că totul a început cu tatăl lui Roselle. Se zice că tatăl ei a fost un tip care a trecut prin zonă şi care a lăsat-o însărcinată pe mama ei, dar am ştiut întotdeauna că e doar o minciună. Tatăl ei a fost Yarnell Pollard, fratele mamei ei. Roselle a fost un copil născut din viol şi incest.

O expresie de compasiune se citi probabil pe chipul lui Bobby sau a lui Julie, căci Fogarty izbucni din nou în râsul acela de gheață, amuzat în mod evident de reacția lor de milă.

– Oh, asta nu-i nimic, zise bătrânul medic. Asta-i partea cea mai ușoară.

Manx-ul berc – pe nume Zitha – își ocupă locul de strajă în spatele unui tufiș de azalee, aproape de ușa casei.

Bătrâna casă spaniolă avea pervazuri exterioare la ferestre și o a doua pisică – neagră ca noaptea, și numită Darkle – sări pe un alt astfel de pervaz, căutând camera în care bătrânul îi dusese pe bărbatul și femeia mai tineri. Darkle își lipi nasul de geam. Un set de jaluzele interioare îngreunau spionatul, dar erau doar pe jumătate trase, astfel că Darkle reuși să vadă câteva porțiuni din cameră, ridicându-și sau coborându-și capul.

Auzind numele lui Frank, pisica se încordă, deoarece Violet se încordase în patul ei din Pacific Hill.

Bătrânul era acolo, printre cărți, și la fel erau și ceilalți doi. Când se așezară cu toții, Darkle trebui să-și aplece capul ca să vadă printre alte două rânduri de jaluzele înclinate. Apoi văzu că Frank nu era doar un subiect de conversație, ci că era efectiv în cameră, așezat într-un scaun cu spătar înalt, destul de aproape de fereastră ca să i se vadă o parte din față și o mână ce-i atârna pe brațul mare din piele maro al scaunului.

Aplecându-se peste birou și zâmbind amuzat în timp ce povestea, Doc Fogarty semăna cu un spiriduș care s-a strecurat afară din bârlogul lui de sub un pod, nemulțumit să tot aștepte să treacă pe lângă el vreun copil inocent și pregătit să-și caute cina obișnuită.

Bobby își aminti că nu trebuia să-și lase imaginația să zboare. Trebuia să-și mențină o părere obiectivă asupra lui Fogarty, pentru a-și da seama de adevărul și valoarea celor spuse de bătrân. Viețile lor depindeau de asta.

– Casa a fost construită în anii treizeci de Deeter și Elizabeth Pollard. El câștigase ceva bani la Hollywood, ca producător de filme western de mâna a doua. Nu era o avere, dar destul cât să fie convins că putea să renunțe la filme și Los Angeles, pe care îl ura, și să se mute aici, să se apuce de o afacere mică și să o

ducă foarte bine tot restul vieții. Avură doi copii. Yarnell avea cincisprezece ani când s-au mutat aici în 1938, iar Cynthia avea doar șase ani. În '48, când Deeter și Elizabeth au murit într-un accident de mașină – loviți frontal de un bețiv ce conducea un camion plin cu varză și care venea dinspre valea Santa Ynez, dacă vă vine să credeți – la vârsta de douăzeci și doi de ani, Yarnell a devenit stăpânul casei și tutorele legal al surorii lui, în vârstă de treisprezece ani.

– Și a obligat-o să întrețină relații cu el, parcă așa ai spus, zise Julie.

Fogarty încuviință.

– Sunt sigur. Și asta pentru că în anul care a urmat, Cynthia s-a transformat într-o fată retrasă și plângăcioasă. Oamenii puneau asta pe seama morții părinților ei, dar cred că era din cauză că Yarnell se folosea de ea. Și nu se punea doar problema sexului – deși era o frumusețe de fată și nu puteai să-l învinuiești pentru gusturile lui – ci faptul că era capul familiei îi convenea de minune, îi plăcea autoritatea. Și era genul de om care nu se mulțumea până ce autoritatea lui nu era absolută, dominarea lui completă.

Pe Bobby îl îngroziră cuvintele „nu puteai să-l învinuiești pentru gusturile lui" și, implicit, abisul moral în care trăia Fogarty.

Indiferent la dezgustul cu care-l priveau oaspeții lui, Fogarty continuă:

– Yarnell era încăpățânat și recalcitrant, le dăduse multă bătaie de cap părinților lui înainte să moară, tot felul de bătăi de cap, dar în special legate de droguri. Era un consumator de LSD, înainte ca acesta să se inventeze. *Peyote*, mezcalină... toate halucinogenele naturale pe care le poți obține din distilarea anumitor specii de cactus și ciuperci. E-adevărat că la vremea respectivă nu existau încă atâtea droguri ca acum, dar totuși se găseau. S-a apucat de halucinogene din cauza unui actor care jucase în multe din filmele tatălui său. A început să se drogheze când avea cincisprezece ani și vă spun asta pentru că teoria mea este că acest fapt reprezintă cheia tuturor lucrurilor pe care vreți să le aflați.

– Faptul că Yarnell era un drogat, întrebă Julie, asta-i cheia?

– Asta, și faptul că a lăsat-o însărcinată pe sora lui. Până când a împlinit douăzeci și doi de ani, chimicalele probabil că i-au produs schimbări genetice, o mulțime de defecte. De obicei ăsta e re-

zultatul lor. În cazul lui, a fost vorba de niște modificări genetice foarte *stranii*. Apoi, dacă țineți cont de faptul că gena era foarte limitată, dat fiind că Cynthia era sora lui, puteți să vă închipuiți că progeniturile lor au fost niște monștrii.

Frank scoase un sunet slab și apoi oftă.

Se uitară cu toții la el, dar era tot pierdut. Deși clipi repede de câteva ori, nu ieși încă din transă. Îi curgea încă salivă din colțul drept al gurii; un firicel îi atârna pe barbă.

Deși Bobby își zise că ar fi trebuit să ia niște șervețele și să-i șteargă fața, se abținu, fiindcă îi era frică de reacția lui Julie.

– Așa că la vreun an după moartea părinților lor, Yarnell și Cynthia au venit la mine și ea era însărcinată. Își pregătiseră o poveste despre un fermier care trecuse pe la ei și-o violase, dar nu suna adevărat și mi-am dat seama de adevăr doar văzându-i cum se purtau unul cu celălalt. Ea încercase să ascundă sarcina purtând haine lălâi și stând numai în casă în timpul ultimelor luni, dar n-am înțeles niciodată atitudinea asta; era ca și cum credeau că în felul ăsta problema ar fi dispărut de la sine într-o bună zi. Când au venit la mine era prea târziu pentru un avort. La naiba, era în primele faze ale nașterii.

Bobby avea senzația că cu cât îl asculta mai mult pe Fogarty, cu atât aerul din bibliotecă devenea din ce în ce mai apăsător, mai urât mirositor, greu și umed ca transpirația.

– Sub pretextul că voia s-o protejeze pe Cynthia de rușinea publică, Yarnell îmi oferi o sumă destul de frumușică dacă acceptam să nu o duc la spital și să aduc copilul pe lume chiar aici în biroul meu, lucru care era destul de riscant, mai ales dacă apăreau complicații. Dar aveam nevoie de bani și dacă s-ar fi întâmplat ceva rău existau mijloace să mușamalizez totul. La vremea respectivă aveam o asistentă, Norma, care era destul de maleabilă și indulgentă în astfel de privințe.

Minunat, gândi Bobby. Doctorul psihopat și asistenta psihopată, un cuplu care s-ar fi potrivit de-a lungul timpului, personalului medical de la Dachau sau Auschwitz.

Julie puse o mână pe genunchiul lui Bobby și-l strânse ca și cum ar fi vrut să fie sigură că nu era doar un vis faptul că asculta vorbind un doctor dement.

– Ar fi trebuit să vedeți ce-a ieșit din pântecele acelei fete, zise Fogarty. Un monstru, asa cum vă și așteptați.

– Stai puțin, îl întrerupse Julie. Parcă spuneai că bebelușul era Roselle. Mama lui Frank.

– Așa și era, răspunse Fogarty. Și era un mic monstru atât de spectacular, încât ar fi valorat o avere dacă l-ai fi arătat unui circ dispus să înfrunte legea și să-l expună.

Făcu o pauză, bucurându-se de nerăbdarea lor.

– Era hermafroditâ.

Un timp, cuvântul nu-i spuse nimic lui Bobby apoi întrebă:

– Doar nu vrei să spui că... avea ambele sexe, masculin și femenin?

– Oh, dar exact asta vreau să spun.

Fogarty sări din scaun și începu să se plimbe prin cameră, într-o stare de agitație indusă de conversație.

– Hermafroditismul este un defect de naștere extrem de rar în rândul speciei umane, și este un lucru extraordinar să ai ocazia să asiști la nașterea unui astfel de caz. Există hermafroditism *transversal*, atunci când apar organele externe ale unui sex și cele interne ale celuilalt, hermafroditism lateral... și multe alte tipuri. Dar adevărul e că... Roselle era unul dintre cele mai rare cazuri, avea organe interne și externe complete ale ambelor sexe.

Fogarty luă o carte de medicină voluminoasă de pe unul din rafturi și i-l întinse lui Julie.

– Uitați-vă la pagina o sută patruzeci și șase să vedeți imaginile lucrurilor pe care vi le descriu eu.

Julie îi dădu volumul lui Bobby atât de repede, de parcă ar fi fost vorba de un șarpe.

La rândul lui, Bobby îl puse pe canapea lângă el, fără să-l deschidă. Ultimul lucru care-i trebuia era să-și ajute imaginația cu fotografii de specialitate.

Îi înghețaseră mâinile și picioarele, de parcă sângele i s-ar fi urcat din extremități în cap, pentru a-i îmblânzi creierul care se zbătea cu furie. Își dori să nu se mai gândească la ceea ce-i spunea Fogarty. Era scârbos. Dar cel mai rău era că, judecând după zâmbetul straniu al doctorului, Bobby simțea că ceea ce auziseră până atunci era doar pâinea dintr-un sandviș de groază; carnea de la mijloc abia urma.

Plimbându-se în continuare, Fogarty spuse:

– Vaginul ei era acolo unde te-ai aştepta să fie, partea masculină era cea cumva deplasată. Urinarea se făcea prin partea masculină, dar cea feminină părea completă din punct de vedere al funcţionării aparatului de reproducere.

– Cred c-am înţeles ce vrei să spui, zise Julie. Nu-i nevoie să ne dai toate detaliile tehnice.

Fogarty veni în dreptul lor şi îi privi cu nişte ochi strălucitori şi plini de însufleţire, de parcă le-ar fi povestit o anecdotă medicală cu care-şi delectase întotdeauna audienţa la petreceri de-a lungul anilor.

– Nu, nu, trebuie să înţelegeţi ce era Roselle, dacă vreţi să înţelegeţi ce s-a întâmplat după aceea.

Deşi mintea ei era împărţită în mai multe locuri – aflându-se în trupul Verbinei, ale tuturor pisicilor şi a bufniţei de pe acoperişul verandei lui Fogarty – Violet era cea mai conştientă de ce primea prin simţurile lui Darkle, în timp ce acesta se uita pe geamul biroului. Folosindu-se de auzul ascuţit al pisicii, Violet nu pierdu nici un cuvânt din conversaţia celor dinăuntru, în ciuda bucăţii de geam izolatoare. Era încântată.

Momentele în care se gândea la mama ei erau foarte rare, deşi Roselle dăinuia încă în casa veche în atâtea feluri. De altfel, ea se gândea foarte rar la *orice* fiinţă umană, în afară de ea sau de sora ei geamănă – şi mai rar la Candy şi Frank – pentru că avea atât de puţine lucruri în comun cu alţi oameni. Viaţa ei era alături de sălbăticiuni. În ele, emoţiile erau cu mult mai primitive şi intense, plăcerea era mult mai uşor de găsit şi de împărtăşit, fără să trebuiască să se simtă vinovată. Nu-şi cunoscuse prea bine mama şi nici nu fuseseră apropiate; şi Violet oricum nu s-ar fi apropiat de ea, chiar dacă mama ei ar fi fost dispusă să-şi împartă afecţiunea şi cu altcineva în afară de Candy.

Acum însă Violet era încremenită de ce le povestea Fogarty celor doi, nu pentru că ar fi fost ceva nou pentru ea (deşi era), ci pentru că tot ce afectase viaţa lui Roselle avea efecte profunde şi asupra lui Violet. Iar în urma nenumăratelor atitudini şi percepţii pe care Violet le absorbise din miile de sălbăticiuni în ale căror minţi şi trupuri fusese, rămăsese cu o fascinaţie a propriei persoane extrem de puternică. Avea o preocupare animalică narcisistă de a avea grijă de ea, de dorinţele şi nevoile ei. Din punctul ei de

vedere, nimic din lume nu era interesant dacă nu-i era ei de vreun folos, dacă nu o satisfăcea pe ea sau dacă nu-i afecta posibilitatea fericirii ei ulterioare.

Vag, îşi dădu seama că ar trebui să-l găsească pe fratele ei şi să-i spună că Frank era la mai puţin de două mile distanţă de casa lor. Nu cu mult timp în urmă, auzise adierea de vânt melodioasă ce acompania întoarcerea lui Candy.

Fogarty se întoarse cu spatele la Bobby şi la Julie şi reveni în spatele biroului lui, unde începu să se plimbe de-a lungul rafturilor, trecându-şi degetele peste cotoarele cărţilor ca pentru a-şi nuanţa povestea.

În timp ce doctorul le vorbea despre familia aceea, care căutase cu tot dinadinsul să-şi provoace o catastrofă genetică, Julie nu se putu abţine să nu se gândească la modul în care îi fusese dată suferinţa lui Thomas, chiar şi în condiţiile în care părinţii lui duseseră o viaţă normală şi sănătoasă. Soarta se juca la fel de crud cu cei nevinovaţi ca si cu cei vinovaţi.

– Când a văzut malformaţia copilului, cred că Yarnell ar fi fost în stare să-l omoare şi să-l arunce la gunoi – sau cel puţin să-l dea la un azil. Dar Cynthia nu voia să se despartă de el, spunea că e copilul ei, monstru sau nu, şi-i puse numele Roselle, după răposata ei bunică. Cred că în mare parte voia să păstreze fetiţa pentru că vedea ce scârbă îi producea lui şi voia s-o aibă în preajmă ca să-i aducă aminte în permanenţă lui Yarnell de consecinţele lucrului pe care o forţase să-l facă.

– Nu s-ar fi putut s-o opereze ca s-o facă ori femeie ori bărbat? întrebă Bobby.

– Azi e mai uşor. Era însă mai puţin realizabil pe vremea aceea.

Fogarty se oprise în dreptul biroului şi scosese dintr-unul din sertarele laterale o sticlă de Wild Turkey şi un pahar. Turnă câteva picături de whisky şi puse sticla la loc fără să le ofere şi lor un pahar. Pe Julie n-o deranjă acest aspect. Deşi casa lui Fogarty era impecabil de curată, nu s-ar fi simţit ea curată dacă ar fi băut sau ar fi mâncat ceva din ea.

După ce luă o înghiţitură din whisky-ul cald, Fogarty continuă:

– Şi-apoi nimeni n-ar fi fost dispus să scoată unul dintre seturile de organe, doar ca să descopere mai târziu că, pe măsură

ce copilul ar fi crescut, arăta şi se purta mai mult ca sexul care-i fusese refuzat decât cel care îi fusese permis. Caracteristicile sexuale secundare sunt vizibile la sugari, dar nu sunt la fel de uşor de descifrat – şi cu siguranţă nu erau în 1946. Oricum, Cynthia n-ar fi fost de acord cu operaţia. Amintiţi-vă ce v-am spus – probabil că se bucura de diformitatea copilului ca de o armă pe care putea s-o folosească împotriva fratelui ei.

– Ai fi putut să intervii, spuse Bobby. Ai fi putut atrage atenţia autorităţilor publice de sănătate asupra anomaliei copilului.

– Pentru ce Dumnezeului aş fi vrut să fac una ca asta? Pentru binele psihologic al copilului? Nu fi naiv, zise el şi mai luă o gură de whisky. Am fost plătit gras să aduc copilul pe lume şi să-mi ţin gura, şi asta îmi convenea de minune. Au luat-o acasă şi-au spus tuturor varianta lor cu călătorul violator.

– Copilul... Roselle... nu a avut probleme medicale? întrebă Julie.

– Deloc, răspunse Fogarty. În afară de anormalitatea asta, era la fel de sănătoasă ca un taur. Capacităţile mentale şi trupul ei se dezvoltau firesc, ca la orice alt copil, şi după puţin timp deveni clar că, după toate aparenţele exterioare, avea să arate ca o femeie. Pe măsură ce înainta în vârstă, era evident că nu va fi o femeie atractivă, mai degrabă varianta robustă a unui model, cu picioare groase şi tot restul, dar destul de feminină.

Frank stătea în continuare privind în gol şi detaşat, dar un muşchi în obrazul stâng i se mişcă de două ori.

Whisky-ul se pare că-l relaxase pe doctor, căci se aşeză din nou la birou, se aplecă în faţă şi strânse paharul în mâini.

– În 1959, când Roselle avea treisprezece ani, Cynthia a murit. S-a sinucis, de fapt. Şi-a zburat creierii. Anul următor, cam la şapte luni după sinuciderea ei, Yarnell veni la birou cu fiica lui, adică Roselle. Nu-i spunea niciodată fata lui, păstrând ficţiunea că era nepoata lui bastardă. Oricum, Roselle era însărcinată la paisprezece ani, la aceeaşi vârstă la care o născuse şi mama ei.

– Dumnezeule! exclamă Bobby.

Surprizele se ţineau lanţ una după alta cu o asemenea viteză, încât Julie era cât pe ce să apuce sticla de whisky de pe birou şi să bea direct din ea, fără să mai ţină cont că era a lui Fogarty.

Bucurându-se de reacţiile lor, Fogarty sorbi whisky-ul şi le dădu timp să-şi revină din şoc.

– Yarnell şi-a violat fiica pe care o concepuse cu propria lui soră? întrebă Julie.

Fogarty mai aşteptă un pic, savurându-şi momentul. Apoi spuse:

– Nu, nu. Fata i se părea dezgustătoare din punct de vedere fizic şi sunt sigur că n-ar fi atins-o niciodată. Sunt sigur că era adevărat ceea ce mi-a spus Roselle, zise el şi mai sorbi o înghiţitură de whisky. Cynthia căpătase o înclinaţie destul de religioasă în intervalul dintre naşterea lui Roselle şi ziua în care s-a sinucis, şi-i transmisese pasiunea ei pentru Dumnezeu şi lui Roselle. Fata cunoştea Biblia de la un cap la altul. Aşadar, Roselle a apărut aici însărcinată. Spunea că se hotărâse să aibă un copil. Spunea că Dumnezeu o făcuse specială – aşa numea ea faptul că era hermafrodită, *special*! – pentru că îi era dat să fie un recipient neîntinat prin care să poată fi aduşi pe lume copii binecuvântaţi. Aşa că luase spermă din partea ei masculină şi o introdusese mecanic în jumătatea feminină.

Bobby sări de pe canapea ca şi cum s-ar fi rupt nişte arcuri sub el şi înşfăcă sticla de Wild Turkey de pe masă.

– Mai ai vreun pahar?

Fogarty arătă spre un bar din colţul camerei, pe care Julie nu-l remarcase până atunci. Bobby deschise uşile duble, lăsând să se vadă nu doar alte pahare, ci şi alte sticle de Wild Turkey. Era clar că doctorul ţinea o sticlă în sertarul biroului doar ca să nu fie nevoie să se ridice şi să traverseze camera ca să ia una de acolo. Bobby umplu două pahare, fără gheaţă şi-i aduse unul lui Julie.

– Nu mi-am imaginat că Roselle ar fi stearpă, îi spuse ea lui Fogarty. A avut copii, asta ştim deja. Dar am crezut că partea masculină era cea sterilă.

– Era fertilă *şi* ca bărbat *şi* ca femeie. Nu putea să se unească singură, ca să zic aşa. A apelat deci la însămânţare artificială, după cum am mai spus.

În după-amiaza acelei zile, în biroul din Newport, când Bobby încercase să-i explice cum călătoria cu Frank fusese ca un drum cu bobul pe marginea lumii, Julie nu înţelesese de ce era atât de speriat de experienţa respectivă. Acum însă credea că-şi

făcuse o idee despre ceea ce vrusese el să spună, căci haosul din relațiile de familie și din identitățile sexuale ale membrilor familiei Pollard îi încreța pielea și o umplea de o suspiciune sumbră că natura era mult mai străină și mai aproape de anarhie decât își închipuise ea.

– Yarnell voia să avortez fătul, iar avortul era un lucru foarte avantajos în vremurile acelea, deși ilegal și făcut pe ascuns. Dar fata își ascunsese sarcina mai bine de șapte luni, la fel cum el și Cynthia încercaseră să ascundă sarcina cu paisprezece ani mai devreme. Era mult prea târziu pentru un avort. Fata ar fi sângerat până la moarte. Și-apoi n-aș fi acceptat să-i fac avort, așa cum n-aș fi acceptat să mă împușc singur în picior. Imaginați-vă nivelul de încrucișare implicat: copilul hermafrodit, ieșit din incestul între frate și soră, se însămânțează singură! Mama bebelușului este în același timp și tatăl lui. Bunica lui este în același timp și stră-mătușa, iar bunicul, stră-unchiul! O linie genetică strânsă și gene dereglate de consumul de halucinogene al lui Yarnell, dacă v-aduceți aminte. Practic avea toate șansele să iasă un monstru de un soi sau altul și n-aș fi ratat așa ceva pentru nimic în lume.

Julie luă o înghițitură mare de whisky. Avea gust de stricat și-i zgârie gâtul. Nu o interesa. Avea nevoie de băutură.

– Alesesem meseria de doctor pentru că se plătea bine, spuse Fogarty. Mai târziu, când m-am specializat în avorturi ilegale, câștigul a devenit și mai mare și s-a transformat în principala mea activitate. Nu era nici prea periculos, căci știam foarte bine ce fac și puteam să mituiesc din când în când vreo autoritate dacă era cazul. Când încasezi tarifele alea grase, n-ai nevoie să-ți faci prea multe programări, ai o mulțime de timp liber la dispoziție, bani și leneveală, ce-i mai bun din fiecare. Dar atunci când m-am hotărât să urmez cariera asta, nu m-am așteptat *niciodată* să descopăr un lucru atât de interesant din punct de vedere medical, de fascinant, de *distractiv*, ca nebunia asta cu familia Pollard.

Singurul considerent pentru care Julie nu se repezi în partea cealaltă a camerei ca să-i spargă capul nenorocitului, nu era vârsta lui, ci faptul că ar fi lăsat povestea neterminată și le-ar fi rămas vreo informație vitală nedescoperită.

– Dar nașterea primului copil al lui Roselle nu s-a dovedit a fi evenimentul pe care-l așteptam, zise Fogarty. În ciuda sorții, copilul pe care l-a născut era sănătos, și după toate probabilitățile perfect normal. Asta se întâmpla în 1960 și copilul acela este Frank.

Așezat pe scaunul lui cu spătar înalt, Frank bolborosi ceva ușor, dar rămase în starea lui semi-comatică.

Ascultându-l încă pe Doc Fogarty prin Darkle, Violet se ridică și-și trecu picioarele goale peste marginea patului, deranjând câteva dintre pisici din locurile în care se odihneau și provocându-i un murmur de protest Verbinei, care era rareori mulțumită doar cu legătura mentală pe care o avea cu sora ei și avea nevoie de contactul fizic încurajator. Cu pisicile roindu-i la picioare, văzând atât prin ochii lor cât și prin ai săi, și deci nefiind orbită de întuneric, Violet ieși pe ușa deschisă și se îndreptă spre holul de la etaj.

Apoi își aduse aminte că era în pielea goală și se întoarse să-și pună o pereche de pantaloni scurți și un tricou.

Nu-i era frică de reacția lui Candy sau de Candy însuși. De fapt, ar fi primit cu bucurie reacția lui violentă, căci ar fi fost ca jocul suprem între pradă și vânător, uliu și șoarece, frate și soră. Candy era singura sălbăticiune în mintea căruia nu putea să pătrundă; deși sălbatic, era și uman, și mai presus de limitele puterilor ei. Dacă el i-ar fi rupt gâtul, atunci însă sângele ei ar fi intrat în el și ea ar fi devenit o parte din Candy în singurul mod posibil de care era capabilă. În mod similar, aceasta era singura cale posibilă prin care el ar fi putut să intre în ea: mușcând-o, mestecând-o.

În oricare altă noapte, l-ar fi chemat și l-ar fi lăsat s-o vadă goală, în speranța că lipsa ei de pudoare i-ar fi provocat în cele din urmă reacția de violență. Dar nu putea să-și îndeplinească dorința cea mai ascunsă chiar atunci, nu când Frank era atât de aproape și nu fusese încă pedepsit pentru ceea ce-i făcuse sărmanei lor pisicuțe, Samantha.

După ce se îmbrăcă, Violet se întoarse pe hol, merse de-a lungul lui prin întuneric – în același timp încă prezentă în Darkle și Zitha și în lumea sălbăticiunilor – și se opri în fața ușii camerei mamei lor, în care se mutase Candy după moartea ei. O dungă subțire de lumină se zărea pe sub ușă.

– Candy, zise ea. Candy, ești acolo?

*

Asemenea unei amintiri de război trecut sau unui presentiment de război ce avea să vină, săgeata unui fulger şi bubuitul înfiorător al unui tunet care despică cerul în două, zguduiră noaptea. Ferestrele biroului vibrară. Era primul tunet pe care Bobby îl auzea de la acel prim val slab şi distant de când ieşiseră din motel, acum aproape o oră şi jumătate în urmă. În ciuda artificiilor de pe cer, ploaia continua să nu se arate. Dar deşi furtuna se apropia încet, se apropia cu o certitudine implacabilă. Zgomotele unei furtuni erau fundalul ideal pentru povestea lui Fogarty.

– Am fost dezamăgit de Frank, spuse Fogarty, luând o a doua sticlă de whisky din sertarul lui încăpător şi umplându-şi din nou paharul. Nu era deloc drăguţ. Atât de normal. Dar doi ani mai târziu, Roselle era din nou însărcinată! De data asta, naşterea a fost la fel de incitantă cum sperasem să fie a lui Frank. Era din nou un băiat şi i-a pus numele James. A doua ei naştere virgină, spunea ea şi n-o deranja deloc că băieţelul era la fel de anormal ca şi ea. Spunea că asta era doar o dovadă a faptului că şi el era în graţiile lui Dumnezeu şi fusese adus pe lume fără să trebuiască să se afunde în actul depravant al sexului. Am înţeles atunci că era nebună de legat.

Bobby ştia că trebuia să rămână treaz şi era conştient de pericolul pe care-l reprezenta o cantitate prea mare de whisky după o noapte în care dormise prea puţin. Dar simţea că băutura se topea la fel de repede pe cât o îngurgita el, cel puţin deocamdată. Mai luă o înghiţitură şi spuse:

– Doar nu vrei să spui că matahala aia de om este şi el hermafrodit?

– Oh, nu, răspunse Fogarty. Mai rău de-atât.

Candy deschise uşa.

– Ce vrei?

– E aici în oraş, chiar acum, spuse ea.

Candy făcu ochii mari.

– Te referi la Frank?

– Da.

– Mai rău, murmură Bobby.

Se ridică de pe canapea atât cât să-şi pună paharul pe birou. Era încă plin pe trei sferturi, dar se hotărî deodată că nici măcar whisky-ul nu va mai avea efect tranchilizant în cazul lui.

Julie păru să ajungă la aceeaşi concluzie, căci puse şi ea paharul deoparte.

– James, sau Candy, s-a născut cu patru testicule în loc de două, dar fără organ masculin. Acum însă, la naştere bebeluşii băieţi au testiculele prinse în siguranţă în cavitatea abdominală şi le cresc abia mai târziu, în timpul maturizării infantile. Dar ale lui Candy n-au crescut niciodată şi nici n-ar fi putut, pentru că nu aveau nici un scrot în care să se dezvolte. Şi-n afară de asta, are o ciudată excrescenţă osoasă care le împiedică dezvoltarea. Aşa că au rămas în cavitatea abdominală. Dar cred că au funcţionat normal, producând o cantitate destul de mare de testosteron, substanţă care este legată de creşterea musculaturii şi care explică parţial mărimea lui formidabilă.

– Deci este incapabil să facă sex, spuse Bobby.

– Cu testiculele nedezvoltate şi fără nici un organ de copulaţie, eu zic că are şansa să fie cel mai cast bărbat care a trăit vreodată.

Bobby ajunsese să dispreţuiască total râsul bătrânului.

– Dar cu patru testicule produce o cantitate enormă de testosteron şi asta îl ajută foarte mult la creşterea musculaturii, nu-i aşa?

Fogarty încuviinţă.

– Aşa este. Ca să mă exprim în termeni medicali: testosteronul în exces, pe parcursul unei perioade lungi de timp, alterează funcţionarea normală a creierului, câteodată radical, şi este un factor cauzal al diverselor grade de agresivitate, inacceptabile din punct de vedere social. Dacă ne exprimăm în termeni mai puţini profesionali: tipul a stocat atâta tensiune sexuală pe care n-are cum s-o elibereze, încât şi-a recanalizat acea energie în alte forme, în special acte de o violenţă incredibilă, şi este la fel de periculos ca orice alt monstru pe care şi l-a imaginat vreodată un producător de film.

Deşi eliberase bufniţa, acum că furtuna se apropia din ce în ce mai tare, Violet era încă în Darkle şi Zitha, ajutându-le să-şi stăpânească frica atunci când fulgerul străluci şi tunetul explodă. Chiar şi acum când stătea în faţa lui Candy, în dreptul uşii camerei sale, îl asculta pe Fogarty spunându-le celor doi despre anomalia fratelui ei. Ştia deja despre ea, bineînţeles, căci în cadrul familiei

mama lor se referise la ea ca la un semn al lui Dumnezeu, că el era cel mai special dintre toți trei. De asemenea, știa și că această monstruozitate era legată de caracterul sălbatic al lui Candy, aspectul care îl făcea atât de fascinant.

Stând în fața lui, dorea să-i atingă brațele puternice, să-i simtă mușchii sculpturali, dar se abținu și spuse:

– E în casa lui Fogarty.

Lucrul acesta îl surprinse.

– Mama spunea că Fogarty este un instrument al lui Dumnezeu. Că ne-a adus pe lume, patru nașteri virgine. De ce l-ar adăposti pe Frank? Frank e de partea răului acum.

– Acolo este, zise Violet. Împreună cu un bărbat și o femeie. Numele lui e Bobby. Pe ea o cheamă Julie.

– Dakota, șopti el.

– În casa lui Fogarty. Fă-l să plătească pentru Samantha, Candy. Adu-l aici după ce îl omori, ca să-l dăm la pisici. Mereu a urât pisicile, și o să sufere pentru că va face parte din ele pentru totdeauna.

Nervii lui Julie, care, uneori, îi scăpau de sub control, se aflau pe punctul de a ceda. În timp ce fulgerele brăzdau din nou noaptea, iar tunetul protesta, Julie se străduia să nu uite de necesitatea diplomației.

Cu toate acestea, spuse:

– Ai știut în toți acești ani despre Candy că e un maniac ucigaș și n-ai prevenit pe nimeni de pericol?

– De ce aș fi făcut-o?! se miră Fogarty.

– N-ai auzit de responsabilitatea socială?

– E o expresie nostimă, dar care nu înseamnă nimic.

– Atâția oameni au fost omorâți cu sânge rece, fiindcă tu ai manifestat indiferență...

– Întotdeauna vor exista oameni omorâți cu sânge rece. Istoria e plină de astfel de crime. Hitler a omorât milioane. Stalin, și mai mulți. Mao Ze Dong, mai mulți decât oricine. Acum, toți sunt considerați niște monștri, dar pe vremea lor, au avut admiratori, nu-i așa? Și chiar și în ziua de azi există oameni care spun că Hitler și Stalin n-au făcut decât ce trebuia, că Mao n-a făcut decât să mențină ordinea, curățând țara de tâlhari. Atâția indivizi

îi admiră pe criminalii care sunt îndrăzneți și care își învăluie setea de sânge în cauze nobile, cum ar fi frăția între oameni, reforma politică, dreptatea sau responsabilitatea socială. Nu suntem decât carne, doar carne, și în adâncul inimilor noastre știm asta, așa că îi aplaudăm pe cei care au îndrăzneala să ne trateze drept ceea ce suntem. Carne.

Julie își dădu seama că Fogarty era un mizantrop, fără conștiință, fără capacitatea de a iubi, total indiferent față de ceilalți. Nu toți oamenii de acest gen erau bandiți – sau măcar hoți de prima mână, la curent cu tehnologia de nivel înalt, cum era Tom Rasmussen, care încercase să-l omoare pe Bobby săptămâna trecută. Unii ajungeau doctori, sau avocați, redactori de televiziune, sau politicieni. Nu îi puteai convinge, pentru că nu aveau sentimentele firești ale unui om.

– De ce i-aș fi pomenit cuiva despre Candy Pollard? zise Fogarty. Eu mă aflu în siguranță, pentru că mama lor îmi spunea mereu că sunt unealta Domnului, și le-a poruncit nenorocitelor ei de progenituri să mă respecte. Nu e treaba mea. Candy a mușamalizat moartea mamei sale, fiindcă nu voia să-i calce poliția în casă, și le-a spus oamenilor că s-a mutat într-o vilă drăguță, de lângă San Diego. Nu cred să fi crezut cineva că nebuna aia s-a luminat subit și s-a transformat într-o mare iubitoare de plajă, dar nimeni n-a zis nimic, pentru că nimeni n-a vrut să fie implicat. Toți au fost de părere că nu era treaba lor. La fel și eu. Nefericirile pe care le adăuga Candy la durerile lumii sunt neglijabile. Cel puțin, având în vedere natura lui fiziologică și psihologică, ele au șansa să fie chiar mai interesante decât majoritatea celorlalte. În plus, continuă Fogarty, atunci când Candy avea vreo opt ani, Roselle a venit să-mi mulțumească pentru că i-am adus copiii pe lume, și am păstrat tăcerea, astfel încât Satana să nu afle de binecuvântata lor prezență pe acest pământ. Exact așa a spus! Și, ca semn al aprecierii ei, mi-a oferit o valiză de bani, destul de mulți, încât să-mi permit să mă pensionez mai devreme. Nu puteam să pricep de unde-i are. Banii pe care-i strânseseră Deeter și Elizabeth în anii treizeci se consumaseră de mult. Așa că ea mi-a povestit câte ceva despre posibilitățile lui Candy, nu prea mult, dar atât cât să înțeleg că nu va duce niciodată lipsă de bani. Atunci

mi-am dat seama, pentru prima oară, că existau și beneficii genetice legate de dezastrele genetice.

Fogarty își ridică paharul de Bourbon într-un toast pe care ei nu-l împărtășiră.

– Pentru căile misterioase ale Domnului!

Ca un arhanghel ieșit din paginile Apocalipsei, pentru a declara război lumii, Candy sosi exact când zăgazurile cerului se sparseră și ploaia începu să se prăvălească, deși nu era ploaia neagră din potopul Armaghedonului. Nu încă. Nu încă.

Se materializă în întunericul dintre două felinare aflate la vreo sută de metri de casa doctorului, pentru a fi sigur că nimeni dintre cei aflați în biblioteca lui Fogarty nu o să audă trompetele șoptite ce-i vesteau întotdeauna sosirea. Îndreptându-se spre casă prin ploaia dezlănțuită, își imagină că puterea lui, oferită de Dumnezeu, ajunsese atât de mare, încât nimic nu-l mai putea împiedica să capete ceea ce-și dorea.

– În șaizeci și șase, s-au născut gemenele și, din punct de vedere fizic, erau la fel de sănătoase ca Frank, zise Fogarty, în timp ce ploaia începuse deodată să lovească în fereastră. Nu era deloc distractiv. Chiar nu-mi venea să cred: trei copii din patru erau perfect sănătoși. Mă așteptasem la tot felul de întorsături nostime: măcar o buză de iepure, un craniu diform, o față crăpată sau un cap în plus!

Bobby apucă mâna lui Julie. Simțea nevoia acelui contact fizic.

Voia să plece de-acolo. Se simțea consumat. Nu auziseră destule?

Dar tocmai asta era problema: nu știa ce mai rămânea de auzit, sau cât de mult din ce rămăsese încă nespus era important pentru încercarea lor de a găsi o cale de confruntare cu familia Pollard.

– Desigur, atunci când Roselle mi-a înmânat valiza cu bani, am început să-mi dau seama că toți erau exemplare monstruoase, cel puțin mintal, dacă nu fizic. Iar acum șapte ani, când a omorât-o Frank, acesta a venit la mine de parcă i-aș fi datorat ceva – înțelegere, adăpost. Mi-a relatat mai multe despre ei decât aș fi vrut să știu, prea multe. În următorii doi ani, apărea periodic, asemenea unui strigoi care voia să mă bântuie. Dar, în cele din urmă, a

înțeles că nu avea ce să găsească aici, și timp de cinci ani m-a lăsat în pace. Până acum.

Frank se mișcă în scaunul său cu spătar înalt. Își schimbă poziția corpului și capul i se înclină de la stânga la dreapta. Altfel, era la fel de treaz ca atunci când intraseră prima dată în cameră. Bătrânul spusese că Frank își revenise de câteva ori și că fusese chiar vorbăreț, dar comportarea sa din ultima oră nu-i susținea afirmația.

Julie, care se afla mai aproape de Frank, se încruntă și se aplecă înspre el, uitându-se la partea dreaptă a capului său.

– Dumnezeule!

Rosti cuvântul cu un ton atât de sumbru, încât ar fi înghețat pe oricine.

Simțind un fior pe șira spinării, Bobby se trase lângă ea, și se uită la capul lui Frank. Își dori să nu o fi făcut-o. Încercă să-și întoarcă privirea, dar nu reuși.

Nu putuse să vadă acea tâmplă atunci când Frank stătuse cu capul înclinat spre dreapta, sprijinit de umăr. După ce-l părăsise pe Bobby la birou, continuând să călătorească împotriva voinței lui, Frank se întorsese în mod evident într-unul dintre craterele în care insectele artificiale excretau diamante roșii. Carnea lui era plină de cucuie de la tâmplă până la maxilar și, pe alocuri, se iveau, strălucind, pietrele roșii care provocaseră cucuiele, strâns amestecate cu țesuturile sale. Din cine știe ce motive, adunase un pumn de diamante, dar greșise atunci când se reconstituise.

Bobby se întrebă ce comori ascundea materia cenușie aflată în craniul lui Frank.

– Am observat și eu, zise Fogarty. Și uitați-vă la palma lui dreaptă.

În ciuda protestelor lui Julie, Bobby apucă cu două degete mâneca hainei lui Frank și trase de ea până când îi răsuci mâna și îi dezvălui palma. Găsise bucata de gândac ce făcuse odată parte din pantoful lui. Cel puțin, părea să fie același gândac. Era înfipt în palma lui Frank, cu carapacea aceea lucioasă, cu ochii săi morți privind țintă arătătorul lui Frank.

Candy ocoli casa, prin ploaie, trecând pe lângă o pisică neagră aflată pe un pervaz. Pisica îi aruncă o privire rapidă, apoi își îndreptă din nou atenția către fereastră.

În spatele casei, Candy păşi pe verandă şi încercă uşa. Era încuiată.

O lumină palidă, albăstruie, pulsă din mâna lui când apucă clanţa. Uşa se descuie şi Candy păşi înăuntru.

Julie auzise şi văzuse destule, chiar prea multe.

Nerăbdătoare să se îndepărteze de Frank, se ridică de pe sofa şi se duse la birou, unde se uită la Bourbonul ei neterminat. Era îngrozitor de obosită, luptându-se să-şi înăbuşe suferinţa pentru moartea lui Thomas, luptând şi mai tare ca să înţeleagă grotesca istorie a familiei Pollard, dezvăluită de Fogarty. Nu avea nevoie de complicaţiile pe care i le-ar fi creat Bourbonul, deşi acesta o ispitea.

– Ce speranţe credeţi că avem în confruntarea cu Candy? îl întrebă pe bătrânul doctor.

– Nici una.

– Trebuie să existe o cale.

– Nu există.

– Trebuie să fie.

– De ce?

– Pentru că nu-l putem lăsa să câştige.

Fogarty zâmbi.

– De ce nu?

– Pentru că el e personajul negativ, fir-ar să fie! Iar noi suntem personajele pozitive. Nu suntem perfecţi, avem şi noi defecte, dar suntem categoric personajele pozitive. Şi de aceea trebuie să câştigăm, pentru că, dacă nu, atunci tot jocul ăsta este o aiureală.

Fogarty se lăsă pe spate în fotoliu.

– Exact asta spun şi eu. Este o aiureală. Noi nu suntem nici buni, nici răi, suntem doar carne. Nu avem suflete, o bucată de carne nu poate transcende, aşa cum nu te aştepţi ca un hamburger să meargă în Rai după ce-l mănânci.

Julie nu urâse niciodată pe cineva aşa cum îl ura acum pe Fogarty – pe de-o parte, pentru că era atât de încrezut şi de urâcios, iar pe de alta, pentru că recunoştea în argumentele sale ceva periculos de apropiat de cele pe care i le împărtăşise ea lui Bobby, la motel, atunci când aflase de moartea lui Thomas. Spusese că visele n-aveau nici un rost, pentru că nu se împlineau niciodată, deoarece moartea te pândea mereu, chiar dacă îţi surâdea norocul

de a pune mâna pe lampa lui Aladin... ei bine, era ca şi când ai fi spus că oamenii nu sunt altceva decât carne.

– Nu există decât plăcere şi durere, zise bătrânul doctor, aşa că nu contează cine are dreptate şi cine greşeşte, cine câştigă şi cine pierde.

– Ce slăbiciune are? întrebă ea, furioasă.

– Nu am remarcat să aibă vreuna.

Fogarty părea amuzat de poziţia lor disperată. Dacă începuse să practice medicina de prin 1940, trebuia să se apropie de optzeci de ani, chiar dacă arăta mai tânăr. Era cât se poate de conştient că îi mai rămăsese puţin timp de trăit şi îi invidia, probabil, pe toţi cei mai tineri ca el. Şi ţinând cont de perspectiva lui rece asupra vieţii, moartea lor în mâinile lui Candy Pollard l-ar fi distrat.

– Absolut nici o slăbiciune, zise el, glacial.

Bobby încercă să nu-l contrazică.

– Unii ar putea spune că slăbiciunea lui constă în personalitatea bolnavă.

Fogarty clătină din cap.

– Iar eu aş spune că şi-a făcut o armă din personalitatea lui bolnavă. A folosit convingerea că e unealta Domnului, pentru a-şi confecţiona o armură împotriva depresiilor, a lipsei de încredere în sine şi a oricărui obstacol i-ar fi stat în cale.

Frank se îndreptă brusc în scaunul cu spătar înalt şi se scutură ca şi când ar fi vrut să-şi îndepărteze năuceala, aşa cum se scutură un câine după ce iese din apă.

– Unde... de ce sunt... vine... vine... vine...?

– Cine să vină, Frank? îl întrebă Bobby.

– Vine? zise Frank.

Ochii i se limpezeau treptat.

– Vine, în sfârşit?

– Cine să vină, în sfârşit, Frank ?

Vocea lui Frank era răguşită.

– Moartea. Vine, în sfârşit? Vine?

Candy se furişă pe holul ce ducea spre bibliotecă. Apropiindu-se de o uşă deschisă, auzi voci. Când recunoscu vocea lui Frank, abia reuşi să se controleze.

Violet spusese că Frank era schilodit. Nu avusese niciodată un prea mare control asupra posibilităţilor sale telekinetice, motiv

pentru care Candy sperase să-l prindă într-o zi şi să-l doboare, înainte de a apuca să se teleporteze. Poate că momentul victoriei sosise, în sfârşit.

Când ajunse la uşă, se trezi în spatele femeii. Nu putea să-i distingă faţa, dar cu siguranţă era aceeaşi care-i apăruse, scăldată într-o lumină divină, în mintea lui Thomas.

Dincolo de ea, îl zări pe Frank şi observă cum acesta făcea ochii mari, văzându-l. Dacă ucigaşul de mamă fusese prea năucit ca să se teleporteze până atunci, aşa cum pretinsese Violet, acum era pe cale să-şi revină. Părea că avea să dispară înainte de a reuşi Candy să pună mâna pe el.

Candy intenţionase să creeze confuzie în bibliotecă, trimiţând un val de energie, dând foc la lămpi şi spărgându-le, cu scopul de a distrage atenţia celor doi Dakota şi a doctorului Fogarty, pentru a ajunge la Frank. Dar acum se vedea nevoit să-şi schimbe planurile, fiindcă fratele lui părea pe punctul de a se dematerializa.

Năvăli în cameră şi o apucă pe femeie din spate, înconjurându-i gâtul cu braţul drept şi dându-i capul pe spate, pentru ca ea – şi cei doi bărbaţi – să înţeleagă imediat că i-ar fi putut rupe gâtul într-o clipă, oricând dorea. Chiar şi aşa, femeia îl lovi cu călcâiul în fluierul piciorului şi îl călcă pe pantof, ceea ce îl duru ca naiba; era o mişcare de arte marţiale, şi Candy îşi dădea seama din felul în care se opunea prizei lui că fusese bine antrenată. Aşa că îi trase din nou capul pe spate, mai tare ca înainte, şi îşi flexă bicepşii, sufocând-o, făcând-o să priceapă că a opune rezistenţă ar fi echivalat cu sinuciderea.

Fogarty îl privea din scaun, alarmat, dar nu într-atât încât să se ridice în picioare, iar soţul ei ţâşni de pe sofa cu un revolver în mână, ca un pistolar din filme, dar pe Candy nu-l interesa nici unul dintre ei. Atenţia sa se concentră asupra lui Frank, care se ridicase din scaun şi era pe cale de a dispărea, în drum către Punaluu, Kyoto şi o mie de alte locuri.

– Nu face asta, Frank ! zise Candy tăios. Nu fugi! A sosit timpul să încheiem socotelile, să plăteşti pentru ce i-ai făcut mamei. Vei veni acasă, vei accepta pedeapsa lui Dumnezeu şi vom încheia totul în această noapte. Eu plec acolo cu căţeaua asta. Din câte am înţeles, a încercat să te ajute, aşa că poate nu vrei să sufere.

Soţul era gata-gata să comită o nebunie; faptul că Julie se afla în mâinile lui Candy îl făcuse, evident, să-şi piardă minţile. Încercă să plaseze un glonţ, în aşa fel încât să-l nimerească pe Candy, fără să o rănească pe Julie, şi poate se pregătea chiar să rişte şi să-l împuşte pe Candy în cap, deşi acesta se ascundea în spatele femeii. Era timpul să plece de-acolo.

– Vino acasă, îi spuse lui Frank. Vino în bucătărie, lasă-mă să termin treaba asta, şi îi voi da drumul. Jur pe mormântul mamei mele că îi voi da drumul. Dar, dacă nu vii în cincisprezece minute, o pun pe târfa asta pe masă şi o servesc la cină, Frank. Vrei să mă hrănesc cu ea, după ce a încercat să te ajute, Frank ?

Candy crezu că aude o împuşcătură în timp ce îşi lua tălpăşiţa. Oricum, fusese prea târziu. Se rematerializă în bucătăria casei din Pacific Hill Road, ţinându-o încă de gât pe Julie Dakota.

56

Bobby nu mai ţinu cont de pericolul pe care îl reprezenta atingerea lui Frank, îl apucă de haină şi îl trânti de obloanele ferestrei bibliotecii.

– Ai auzit ce-a spus, Frank. Nu fugi! Nu mai fugi de data asta, sau o să mă agăţ de tine şi n-o să-ţi mai dau drumul în veci, oriunde m-ai duce, şi jur pe numele lui Dumnezeu că-ţi vei dori să fi încăput pe mâinile lui Candy în loc de-ale mele!

Îl mai pocni o dată pe Frank de obloane, ca să-şi sublinieze spusele, şi, în spatele lui, auzi râsul slab, batjocoritor, al doctorului Fogarty.

Observând, în cele din urmă, confuzia şi spaima din ochii clientului său, Bobby pricepu că nu cu ameninţări avea să obţină efectul dorit. De fapt, ameninţările l-ar fi făcut pe Frank să fugă, în mod cert, chiar dacă ar fi dorit s-o ajute pe Julie. Mai rău, coborându-se la nivelul violenţei ca ultim mijloc, îl trata pe Frank nu ca pe o persoană, ci ca pe o bucată de carne, confirmând, astfel, codul imoral după care medicul îşi trăise întreaga viaţă, iar asta era aproape la fel de intolerabil ca pierderea lui Julie.

Îi dădu drumul lui Frank.

– Iartă-mă. Ascultă, îmi pare rău! Mi-am cam pierdut minţile.

Cercetă ochii lui Frank, încercând să descopere dacă mai rămăsese destulă inteligenţă în creierul lui deteriorat pentru a putea

ajunge la o înțelegere cu el. Citi în ei frică, intensă și îngrozitoare, și, pe deasupra, o singurătate care-i stârnea nevoia de a plânge. Mai descoperi și o privire pierdută, asemănătoare celei pe care o observase, uneori, în ochii lui Thomas, atunci când îl luau de la Cielo Vista și-l duceau în excursii, „afară în lume", cum spunea el.

Conștient de faptul că trecuseră două minute din răgazul de cincisprezece pe care li-l acordase Candy, dar încercând să-și păstreze calmul, Bobby apucă mâna dreaptă a lui Frank, o întoarse cu palma în sus și se forță să atingă gândacul mort, care era acum integrat în carnea moale și albă. Insecta era țepoasă și fragilă, dar Bobby nu-și arătă scârba.

– Te doare, Frank ? Gândacul ăsta mort, amestecat cu celulele tale, te doare?

Frank se uită lung la el și, în cele din urmă, clătină din cap dezaprobator.

Însuflețit de acest început de dialog, Bobby își puse ușor un deget pe tâmpla dreaptă a lui Frank, atingând cucuiele provocate de pietrele prețioase, care erau ca niște coșuri purulente, sau niște tumori canceroase.

– Dar aici, Frank ? Te doare?

– Nu, zise Frank, și inima lui Bobby bătu mai puternic la auzul acestui răspuns vorbit.

Dintr-un buzunar al jeanșilor, Bobby scoase un șervețel și șterse cu grijă saliva de pe bărbia lui Frank.

Frank clipi, părând că-și putea concentra mai bine privirea.

Din spatele lui Bobby, care nu se ridicase din fotoliul de piele de la birou, ținând poate un pahar de Bourbon în mână și afișând, în mod cert, acel zâmbet încrezut și enervant, Fogarty anunță:

– Au mai rămas douăsprezece minute.

Bobby îl ignoră pe medic. Fără a-și muta privirea din ochii clientului său, ținând în continuare mâna pe tâmpla acestuia, zise încet:

– A fost o viață grea pentru tine, așa-i? Tu erai cel normal, cel mai normal dintre voi, și când erai copil încercai să te împrietenești cu ceilalți la școală, așa cum fratele și surorile tale nu o puteau face. Și ți-a luat mult timp ca să înțelegi că visele tale nu se vor împlini, că nu aveai cum să te integrezi, pentru că, oricât de normal ai fi fost în comparație cu restul familiei tale, tot veneai din casa aia blestemată, din cloaca aia, ceea ce te înstrăina pentru totdeauna de ceilalți oameni. Poate că ei nu vedeau pata de pe inima ta, poate că habar

n-aveau de amintirile întunecate din tine, dar tu vedeai și îți aminteai, și te simțeai nedemn din cauza ororii din familia ta. Dar erai un străin și acasă, mult prea sănătos ca să te înțelegi cu ei, mult prea sensibil la acel coșmar. Așa că, toată viața ai fost singur.

– Toată viața, admise Frank. Și așa voi fi mereu.

Acum nu mai avea de gând să călătorească. Bobby era sigur de asta.

– Frank, nu pot să te ajut. Nimeni nu poate. Acesta este cruntul adevăr, dar nu am de gând să te mint. Nu vreau să te păcălesc sau să te amenințe.

Frank nu scoase o vorbă, dar continuă să se uite în ochii lui.

– Zece minute, zise Fogarty.

– Singurul lucru pe care îl pot face pentru tine este să-ți arăt o cale de a da, în sfârșit, un rost vieții tale, un mod de a o încheia cu demnitate, și poate de a găsi pacea în moarte. Am o idee privind felul în care l-ai putea omorî pe Candy, și ai salva-o și pe Julie, și dacă reușești, vei muri ca un erou. Vrei să vii cu mine, Frank, și să nu o lași pe Julie să moară?

Frank nu aprobă, dar nici nu dezaprobă. Bobby hotărî să se bazeze pe lipsa unui răspuns negativ.

– Trebuie să mergem, Frank. Dar nu încerca să te teleportezi, pentru că iar îți vei pierde controlul și vei ajunge la dracu'n praznic și-napoi de o mie de ori. Vom merge cu mașina mea. În cinci minute, suntem acolo.

Bobby îl luă de mână pe Frank. Avu grijă să apuce mâna care avea în ea gândacul, sperând că Frank o să-și amintească de teama lui Bobby față de insecte și o să interpreteze actul acestuia de a-și înfrunta fobia ca pe un semn al sincerității sale.

Traversară camera și ajunseră în ușă.

Ridicându-se din scaun, Fogarty zise:

– Te duci la moarte, știi asta.

Fără să se uite înapoi la medic, Bobby îi răspunse:

– Păi, mie mi se pare că tu te-ai dus la a ta de zeci de ani.

Ieșiră în ploaie, și erau deja uzi leoarcă atunci când ajunseră la mașină.

Când se urcă la volan, Bobby se uită la ceas. Mai aveau mai puțin de opt minute.

Se întrebă de ce credea în cuvântul lui Candy referitor la cele cincisprezece minute, de ce era atât de sigur că nebunul nu-i sfă-

şiase până acum gâtul lui Julie. Apoi îşi aminti ce-i spusese Julie odată: „Iubitule, atât timp cât vei respira, eu voi continua să trăiesc."

Canalele se umpluseră până la refuz, şi o pală de vânt toarse firele de ploaie, ca o lână argintie, prin faţa farurilor sale.

În timp ce conducea pe străzile bătute de ploaie, intrând apoi pe Pacific Hill Road, îi explică lui Frank cum, prin sacrificiul său de sine, putea scăpa lumea de Candy, şi putea să anuleze răul comis de mama lui, aşa cum încercase s-o facă, fără succes, atunci când o lovise cu toporul. Era o idee simplă. Bobby reuşi să i-o explice de mai multe ori, chiar şi în cele numai câteva minute pe care le avusese la dispoziţie înainte de a opri în faţa porţii ruginite.

Frank nu reacţionă la nimic din cele spuse de Bobby, iar detectivul nu ştia prin ce modalitate să-şi dea seama dacă acesta înţelegea, sau dacă măcar auzea vreun cuvânt. Frank privea fix înainte, cu gura larg deschisă şi, uneori, dădea din cap înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, în ritmul ştergătoarelor, de parcă ar fi urmărit medalionul de cristal pe care Jackie Jaxx îl legănase pe lănţişorul de aur.

Când coborâră din maşină şi se apropiară de casa dărăpănată, cu mai puţin de două minute până la expirarea termenului, lui Bobby nu-i mai rămăsese decât să spere.

Atunci când Candy o aduse în bucătăria murdară, o împinse într-unul dintre scaunele de la masă şi îi dădu drumul, Julie încercă imediat să-şi scoată pistolul din tocul aflat sub sacoul de catifea. Dar Candy era mult prea rapid pentru ea şi i-l smulse din mână, rupându-i totodată şi două degete.

Durerea era îngrozitoare, adăugându-se celei de la gât, pe care i-o provocase tratamentul lui nemilos din casa lui Fogarty, dar Julie refuză să plângă sau să protesteze. Mai mult, când acesta îi întoarse spatele pentru a arunca pistolul într-un sertar la care ea nu putea ajunge, Julie sări din scaun şi alergă către uşă.

Candy o prinse, o ridică în aer, o răsuci şi o trânti pe masă atât de tare, încât Julie fusese câte pe-aci să leşine.

– O să ai un gust bun, ca femeia lui Clint, cu toată această vitalitate din venele tale, cu toată această energie! Vreau să te simt revărsându-te în gura mea.

Încercările ei de a rezista şi a evada aveau la bază nu atât curajul, cât spaima, din care o parte provenea de la experienţa des-

compunerii şi reconstituirii, prin care spera că nu o să mai treacă vreodată. Acum, frica ei se dublă, văzându-l cum îşi apropie buzele la doi centimetri de-ale ei şi simţindu-i respiraţia de cavou. Neputând să-şi întoarcă privirea, se uită în ochii lui şi se gândi că aşa arătau, pesemne şi ochii Satanei, nu negri ca păcatul, nu roşii ca focurile Iadului, nu plini de viermi, ci de un albastru pur şi minunat – dar lipsit de orice urmă de milă sau compasiune.

Dacă cele mai îngrozitoare tendinţe sălbatice ale omenirii din toate timpurile ar fi putut să fie adunate într-un singur individ, dacă toată setea de sânge, violenţă şi putere a speciei ar fi putut să fie întruchipate într-o singură fiinţă monstruoasă, aceasta ar fi arătat precum Candy Pollard în acele momente. Când Candy se retrase, în cele din urmă, ca un şarpe încolăcit care se vedea nevoit să renunţe la atac, o trase jos de pe masă şi o îmbrânci la loc în scaun, Julie se simţi intimidată, poate pentru prima dată în viaţa ei. Ştia că, dacă îi mai opune rezistenţă, monstrul o s-o omoare pe loc hrănindu-se cu sângele ei.

Apoi, Candy rosti ceva uimitor:

– Mai încolo, după ce termin cu Frank, îmi vei spune de unde avea Thomas puterile lui.

Era atât de timorată de el, încât cu greu reuşi să vorbească:

– Puteri? Ce vrei să spui?

– Este singurul pe care l-am mai întâlnit, în afara familiei mele. Cel Rău, aşa mă numea el. Şi încerca să mă supravegheze telepatic, pentru că ştia că, mai devreme sau mai târziu, noi doi ne vom întâlni. Cum putea să aibă asemenea abilităţi, când nu fusese născut de virgina mea mamă? Mai încolo, îmi vei explica asta.

În timp ce şedea, prea înfricoşată pentru a plânge sau a tremura, aflată în centrul calm al unui taifun, ţinându-şi mâna rănită cu cea sănătoasă, Julie se văzu nevoită să facă loc în fiinţa ei şi pentru mirare. Thomas? Înzestrat cu puteri psihice? Oare să fi fost adevărat că tot timpul cât ea încercase să-i poarte de grijă, el avusese, într-o oarecare măsură, grijă de ea?

Auzi un sunet ciudat apropiindu-se din faţa casei. După o clipă, cel puţin douăzeci de pisici se revărsară în bucătărie, pe uşa dinspre hol, într-un grup compact.

În mijlocul haitei, veniră şi gemenele Pollard, desculţe, purtând doar chiloţi şi tricouri, una în roşu, cealaltă în alb, la fel de graţioase ca pisicile lor. Erau palide ca nişte fantome, dar nu erau

deloc molatice, ci zvelte şi pline de vitalitate, emanând acea energie latentă pe care o poţi simţi într-o pisică chiar şi atunci când leneveşte la soare. Erau într-un fel diafane, dar, totodată, puternice şi foarte senzuale. Prezenţa acestora contribuia cu siguranţă la tensiunile fratelui lor, care era cât doi bărbaţi în privinţa testiculelor, dar căruia îi lipsea supapa esenţială care să-i aducă uşurarea.

Se apropiară de masă. Una dintre ele o cerceta pe Julie, iar cealaltă se ţinea de sora ei şi îşi ferea privirea.

– Eşti iubita lui Candy? spuse cea îndrăzneaţă.

Batjocura la adresa fratelui lor era evidentă.

– Taci din gură! se răsti Candy.

– Dacă nu eşti iubita lui, continuă ea cu voce mătăsoasă, poţi să vii sus cu noi. Avem un pat, pisicilor nu le-ar păsa şi cred că mi-ar plăcea de tine.

– Nu vorbi aşa în casa mamei! spuse Candy, furios.

Furia acestuia nu era prefăcută, dar Julie îşi dădea seama că era tulburat de surorile lui.

Ambele femei, chiar şi cea timidă, radiau sălbăticie, de parcă ar fi fost gata să facă orice şi-ar fi dorit, oricât de imoral ar fi fost, fără reţineri sau inhibiţii.

Julie se temea aproape la fel de mult de ele ca şi de Candy.

Din faţa casei învechite, îngânând răpăitul ploii pe acoperiş, se auzi un ciocănit.

Ca una, pisicile ţâşniră din bucătărie, ieşiră prin holul ce ducea la uşa din faţă şi, după mai puţin de un minut, se întoarseră escortându-i pe Bobby şi pe Frank.

Când intră în bucătărie, Bobby se simţi copleşit de recunoştinţă – faţă de Dumnezeu şi chiar faţă de Candy – văzând că Julie trăieşte. Era trasă la faţă de frică şi durere, dar lui i se părea mai frumoasă ca oricând.

Era însă şi mai abătută, şi mai nesigură ca oricând, iar Bobby reuşi să simtă o tristeţe şi o furie aparte, în ciuda regimentului de emoţii care strigau în interiorul său.

Deşi mai spera în ajutorul lui Frank, Bobby se pregătise să-şi folosească revolverul în caz că se ajungea în cea mai proastă situaţie sau i se oferea un prilej neaşteptat. Dar, de îndată ce intră în cameră, nebunul îi zise:

– Scoate-ţi pistolul din toc şi goleşte-l de cartuşe!

După ce Bobby intrase, Candy se dusese în spatele scaunului în care şedea Julie şi-i încercuise gâtul cu degetele încârligate ca nişte gheare. Fiind atât de inuman de puternic, îi putea sfâşia într-o clipă gâtul, chiar dacă nu avea gheare adevărate.

Bobby îşi scoase revolverul Smith & Wesson din toc, mânuindu-l în aşa fel încât să arate că nu intenţiona să-l folosească. Desfăcu butoiaşul, scutură cartuşele pe podea şi puse arma pe un dulap de lângă el.

Excitarea lui Candy creştea cu fiecare clipă, din momentul în care Bobby şi Frank îşi făcuseră apariţia. Îşi luă mâna de la gâtul lui Julie, se îndepărtă de ea, şi-i aruncă lui Frank o privire triumfătoare.

Era o privire irosită, din câte îşi putea da seama Bobby. Frank se afla cu ei în bucătărie – dar totuşi departe. Dacă era conştient şi înţelegea semnificaţia celor ce se întâmplau în jurul lui, atunci se prefăcea foarte bine.

Aţintind degetul spre podeaua de la picioarele lui, Candy zise:

– Vino aici şi îngenunchează, ucigaş de mamă!

Pisicile părăsiră în grabă porţiunea de linoleum crăpat la care se referea nebunul.

Gemenele păreau relaxate, dar erau alerte. Bobby văzuse pisici prefăcându-se în acelaşi fel, dar trădându-şi interesul prin ciulirea urechilor. Pe Violet şi pe Verbina le trăda pulsul accelerat care se vedea la tâmple şi erecţia sfârcurilor care împungeau ţesătura tricourilor.

– Am zis să vii aici şi să îngenunchezi, repetă Candy. Sau vrei să-i trădezi pe singurii oameni care au ridicat mâna să te ajute în toţi aceşti şapte ani? Îngenunchează, sau îi voi omorî pe cei doi Dakota, îi voi omorî acum!

Copleşitoarea prezenţă a lui Candy nu era cea a unui psihopat, ci a unei fiinţe cu adevărat supranaturale, de parcă ar fi fost diavolul însuşi şi ar fi deţinut puteri mult peste cele ale muritorilor de rând.

Frank făcu un pas înainte de lângă Bobby.

Încă unul.

Apoi se opri şi se uită la pisicile din jur, de parcă l-ar fi mirat ceva la ele.

Bobby nu avea să-şi dea seama niciodată dacă Frank intenţionase să provoace sângeroasele consecinţe generate de urmă-

toarea lui acțiune, dacă cuvintele sale fuseseră calculate, sau dacă vorbise din confuzia lui, fiind la fel de surprins de vâltoarea ce a urmat. În orice caz, se încruntă la pisici, se uită la sora mai îndrăzneață și zise:

– A, deci mama se află încă aici, nu? Se află încă în casă, cu noi?

Sora mai timidă înlemni, dar cealaltă păru chiar să se relaxeze, ca și cum întrebarea lui Frank o scutise de efortul de a alege momentul în care să dezvăluie acest fapt. Se întoarse către Candy și-i oferi cel mai subtil zâmbet ce-l văzuse Bobby vreodată: era batjocoritor, dar și o invitație adresată unui amant; vădea teama, dar era și provocator; fierbea de pasiune, dar era înghețat de groază; și, mai presus de orice, era sălbatic, la fel de necivilizat și de feroce ca expresia ființelor care cutreierau câmpiile și pădurile lumii.

Candy răspunse zâmbetului ei cu o expresie de oroare pură și de neîncredere, ce-l făcu să pară, scurt timp și pentru prima oară, aproape uman.

– Sper că n-ai îndrăznit, zise el.

Sora mai îndrăzneață rânji.

– După ce ai înmormântat-o, am dezgropat-o. Acum, ea face parte din noi și va fi întotdeauna așa, o parte din noi, o parte din haită.

Pisicile își agitară cozile și se uitară la Candy.

Strigătul ce erupse din Candy era inuman, iar viteza cu care o apucă pe sora lui era supranaturală. O izbi de frigider, împingându-se în ea, apoi o apucă de față cu mâna dreaptă și o lovi de două ori cu capul de smaltul îngălbenit. O ridică în aer, prinzând-o de talia ei zveltă, și încercă să o azvârle așa cum ar arunca un copil îmbufnat o păpușă, dar, cu o rapiditate de felină, ea îi încercui mijlocul cu picioarele, încrucișându-și gleznele în spatele lui și ținându-se de el, cu sânii pe fața lui. O lovi cu pumnii, dar ea nu-i dădu drumul. Se încleștă de el până când se opri rafala de lovituri, apoi îl eliberă cât să ajungă cu gâtul ei palid în dreptul gurii acestuia. Candy profită de prilejul oferit și-i sfâșie gâtul cu dinții.

Pisicile țipară înspăimântate, dar, de data asta, nu mai erau ca o singură ființă, și fugiră din bucătărie, în mai multe direcții.

Printre strigătele lui de chin și cele bizar erotice ale surorii sale, Candy puse capăt vieții surorii acesteia în mai puțin de un minut.

Nici Bobby și nici Julie nu încercară să intervină, pentru că era clar că n-ar fi făcut decât să stea în calea unui uragan, asigurându-și moartea, dar lăsând furtuna intactă. Frank rămăsese în acea absență ciudată, care era acum singura sa atitudine.

Candy se întoarse imediat către sora mai timidă, pe care o distruse chiar mai rapid, căci ea nu opuse rezistență.

După ce uriașul psihopat aruncă trupul mutilat, Frank ascultă, în sfârșit, de porunca ce-i fusese dată, se apropie de el și îl surprinse luându-i mâna. Apoi, așa cum sperase Bobby, Frank dispăru, iar Candy dispăru o dată cu el, dar nu folosindu-și puterea proprie, ci ca pasager, așa cum fusese și Bobby.

După tot acel tumult, liniștea era șocantă.

Asudând, evident îngrețoșată de cele văzute, Julie își împinse scaunul în spate. Picioarele de lemn zgâriară linoleumul.

– Nu, zise Bobby, și veni repede lângă ea, îndemnând-o să nu se ridice.

Îi luă mâna sănătoasă.

– Așteaptă, nu încă, stai deoparte...

Flautul dogit.

Un vârtej de aer.

– Bobby, spuse ea panicată, se întorc! Hai să plecăm cât mai avem timp!

O ținu în scaun.

– Nu te uita. Trebuie să fiu sigur, să mă conving că Frank a înțeles, dar nu trebuie să vezi și tu.

Sunetele nemelodioase se făcură din nou auzite și vântul stârni mirosul sângelui femeilor moarte.

– Despre ce vorbești? întrebă Julie.

– Închide ochii.

Ea nu-i închise, bineînțeles, pentru că nu fugise niciodată de nimic.

Cei doi frați reapărură, întorși din scurta vizită făcută, împreună, într-un loc îndepărtat, precum muntele Fuji, sau apropiat, precum casa doctorului Fogarty, sau poate în mai multe locuri. Călătoriile riscant de rapide și repetate erau cheia succesului, așa cum îi spusese Bobby lui Frank, în mașină. Cei doi frați nu mai formau două ființe distincte, pentru că Frank fusese călăuza în voiajul lor, iar capacitatea lui de a-i reconstitui fără erori se afla

într-un declin rapid, şi se înrăutăţea cu fiecare salt. Erau contopiţi, mai legaţi biologic decât orice pereche de gemeni siamezi. Mâna lui Frank dispăruse în partea dreaptă a lui Candy, de parcă ar fi căutat ceva printre organele interne ale fratelui său. Piciorul drept al lui Candy se îmbinase cu cel stâng al lui Frank, astfel că cei doi mai stăteau acum doar în trei picioare.

Mai erau şi alte ciudăţenii, dar Bobby nu mai apucă să le observe înainte ca ei să dispară. Frank trebuia să se menţină în continuă mişcare, să rămână la cârma situaţiei, pentru a nu-i da lui Candy posibilitatea să-şi exercite propria putere, până când amestecul avea să fie complet, iar reconstituirea lor corespunzătoare avea să fie imposibilă.

Înţelegând ce se întâmpla, Julie rămase nemişcată, ţinându-şi mâna rănită în poală şi prinzându-l strâns pe Bobby cu cea sănătoasă. Bobby ştia că ea îşi dăduse seama, fără ca el să-i fi spus, că Frank se sacrifica pentru ei şi că măcar trebuia să asiste la curajul lui, aşa cum aveau să-i păstreze vii în amintirea lor pe Thomas, pe Hal, pe Clint şi pe Felina.

Aceasta era una dintre îndatoririle cele mai fundamentale şi mai sacre pe care le aveau prietenii şi rudele: întreţineau flacăra memoriei, astfel încât moartea să nu însemne o dispariţie imediată din această lume; într-un anume sens, cei decedaţi urma să trăiască şi după moarte, cel puţin atâta vreme cât cei care-i iubiseră continuau să fie în viaţă. Astfel de amintiri erau o armă esenţială împotriva haosului vieţii şi al morţii, o cale de a asigura o anumită continuitate din generaţie în generaţie, un sprijin adus ordinii şi sensului vieţii.

Fluiere, vânt: cei doi fraţi se întorceau dintr-o nouă serie de dematerializări şi rematerializări, formând acum o singură creatură, cu o alcătuire biologică de-a dreptul catastrofală. Corpul era uriaş, înalt de peste doi metri, lat şi cocoşat, căci încorpora masa amândurora. Avea un singur cap, cu o figură de coşmar; ochii căprui ai lui Frank erau complet nealiniaţi, o gură strâmbă se căsca în locul nasului şi o a doua gură ieşea din obrazul drept. Două voci torturate umplură bucătăria. O faţă era situată în zona pieptului, lipsită de gură, dar având două orbite fără pleoape: într-una dintre ele se vedea un ochi albastru, ca ai lui Candy, cealaltă era plină de dinţi zbârliţi.

Bestia cocoşată dispăru, apoi se întoarse din nou, după mai puţin de un minut. De astă dată, era o masă de ţesuturi nediferenţiate, întunecată în unele părţi şi de un roz oribil în altele, presărate de fragmente de oase şi crâmpeie de păr, împânzite de vene ce pulsau în ritmuri diferite. Frank trecuse, fără îndoială, prin aleea din Calcutta sau printr-un loc similar, căci adusese cu el zeci de gândaci, nu doar unul, şi, de asemenea, un număr de şobolani; erau încorporaţi pretutindeni în ţesuturi, ca o garanţie suplimentară a deteriorării şi infectării corpului lui Candy, astfel încât acesta să nu se mai poată reconstitui vreodată. Ansamblul monstruos şi evident nefuncţional se prăbuşi pe podea, tresăltă, se cutremură şi, în cele din urmă, rămase nemişcat. Unele rozătoare şi insecte continuară să se zbată, încercând să se elibereze; prinse de masa moartă, aveau şi ele să moară în curând.

57

Casa era simplă, situată pe o porţiune a coastei care încă nu ajunsese la modă. Veranda din spate dădea spre ocean, iar un şir de trepte de lemn duceau către o curte mică, ce se termina pe plajă. Era înconjurată de doisprezece palmieri.

Sufrageria era mobilată cu câteva scaune, o sofa mică, o măsuţă şi un Wurlitzer 950 plin cu discuri din vremea marilor orchestre. Podeaua era din stejar deschis la culoare, şi uneori dădeau mobila la perete, strângeau covorul, apăsau butoanele tonomatului şi dansau împreună, doar ei doi.

Asta, în general, seara.

Dimineaţa, dacă nu făceau dragoste, răsfoiau cărţi de bucătărie şi găteau împreună tot felul de bunătăţi, sau doar stăteau la fereastră, cu o cafea, privind oceanul şi vorbind.

Aveau cărţi, un joc de table, un interes pentru păsările şi animalele care trăiau pe mal, amintiri bune şi rele, şi se aveau unul pe celălalt. Întotdeauna, unul pe celălalt.

Uneori, vorbeau despre Thomas şi se minunau de talentul pe care îl avusese şi pe care-l ţinuse secret toată viaţa. Ea spunea că aşa ceva te făcea să te simţi umil, să înţelegi că, în viaţă, totul este mai complex şi mai misterios decât crezi.

Pentru a scăpa de poliţie, recunoscuseră că fuseseră angajaţi de un anume Frank Pollard, din El Encanto Heights, care credea

că fratele său James încerca să-l omoare în urma unei neînțelegeri. Spuseseră că, după părerea lor, James era un psihopat care le omorâse angajații și pe Thomas, doar pentru că ei se amestecaseră în disputa dintre cei doi frați. Ulterior, când casa familiei Pollard fusese găsită arsă, cu rămășițe scheletice de neînțeles, presiunea poliției se ridică, treptat, de pe firma Dakota & Dakota. Se credea că domnul James Pollard își omorâse atât fratele, cât și cele două surori gemene, și că fugea de rigorile legii, înarmat și periculos.

Agenția fusese vândută. Nu-i duceau dorul. Ea nu mai credea că poate salva lumea, iar el nu mai simțea nevoia să o apere de ea însăși.

Banii, câteva diamante roșii și câteva runde de negocieri îi convinseseră pe Dyson Manfred și Roger Gavenall să inventeze o altă sursă pentru insecta lor artificială atunci când își publicaseră lucrarea. Fără cooperarea firmei Dakota & Dakota, oricum n-aveau cum să afle adevărata ei proveniență.

În podul casei de pe plajă, țineau cutiile și pungile de bani pe care le aduseseră din Pacific Hill Road. Candy și mama sa încercaseră să compenseze haosul din viețile lor adunând milioane într-un dormitor de la etaj, așa cum bănuiseră Bobby și Julie înainte de a pune piciorul în El Encanto Heights. Numai o mică parte a comorii familiei Pollard se afla în podul lor, dar era mai mult decât suficient pentru doi oameni; o altă parte arsese, împreună cu toate celelalte, atunci când incendiaseră casa din Pacific Hill Road.

Cu timpul, el ajunse să accepte că poți fi un om bun chiar dacă, uneori, ai gânduri întunecate și motivații egoiste. Ea îi spuse că ăsta era un semn de maturizare și că nu era așa de grav să ieși din Disneyland când ajungeai la o anumită vârstă.

Ea spuse că și-ar dori un câine.

El spuse, bine, dacă puteau cădea de acord asupra rasei.

Ea spuse, tu o să-i cureți căcățeii.

El spuse, tu îi cureți căcățeii, eu mă ocup de mângâiat și de aruncatul bățului.

Ea spuse că greșise în noaptea aceea din Santa Barbara, când, în disperarea ei, afirmase că visele nu se adeveresc niciodată. Se adevereau tot timpul. Problema era că, uneori, erai atât de calat asupra unui anume vis, încât le pierdeai din vedere pe toate

celelalte care-ți ieșeau în cale: cum ar fi că îl cunoscuse pe el, zicea ea, și că era iubită.

Într-o zi, Julie îi spuse că vor avea un copil. El o ținu strâns în brațe mult timp, înainte de a-și găsi cuvintele cu care să-și exprime fericirea. Se îmbrăcară ca să iasă și să bea o șampanie la Ritz, apoi se răzgândiră, preferând să sărbătorească acasă, pe verandă, privind oceanul și ascultând vechi înregistrări cu Tommy Dorsey.

Construiau castele de nisip. Castele uriașe. Ședeau pe veranda din spate și se uitau cum le distrugea construcțiile.

Uneori, discutau despre valul de cuvinte pe care-l receptionase el, în mașină, de la Thomas, în clipa în care acesta murise. Se întrebau ce înseamnă cuvintele „există o lumină care vă iubește", și îndrăzneau să viseze cel mai mare vis dintre toate: că oamenii nu mor niciodată cu a devărat.

Își cumpărară un labrador negru.

Îl botezară Sookie, pentru că era un nume haios.

În unele nopți, ei îi era frică. Uneori, și lui.

Se aveau unul pe celalalt. Și aveau timp.